DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Operatöre Bağlanıyor -sunuz

K. KÜBRA BERK

OPERATÖRE BAĞLANIYORSUNUZ - I

Yazar: K. Kübra Berk

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Editör: Elif Evin Musluoğşu

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Ağustos, 2021

ISBN: 978-625-7382-55-7

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021, K. Kübra Berk

Türkçe Yayım Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Kerem Promosyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. No:12 Fatih San. Sitesi no: 138
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 50399

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

K. KÜBRA BERK

Operatöre Bağlanıyor-sunuz

EPHESUS

Lütfen bekleyin,
operatöre bağlanıyorsunuz...

İsmim Serce Sevinç. Görüşmeleriniz ve kitap boyunca yüzünüzde peyda olacak şapşal tebessümleriniz, hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınacaktır.

Bu sayfayı okuyorsun ve farkında olmadan renkli hayal dünyama ortak olma cesareti gösteriyorsun. Sadece bu sebeple bile satırların arasından bir anda canlanıverip sana doğru uzanmak, yanağına minik bir öpücük bırakmak isterdim. Çünkü ben anlatmaya bayılırım ancak beni dinleyecek kadar sabırlı birileriyle henüz tanışmadım. Bilmeni istediğim birkaç şeyle başlayabiliriz:

Hayal dünyam, sıkıcı insanların siyah-beyaz manzaralarına göre fazla renkli.

Bence evimdeki iki kedi, birçoğumuzdan daha akıllı ve kesinlikle benimle konuşuyorlar.

Son olarak şu anda neler olup bittiğini anlamadığını görebiliyorum ancak telaşlanma.

Bu kitap bittiğinde delirdiği zannedilen tek kişi ben olmayacağım!

İkimiz de birbirimize gülümsüyor olacağız.

1: Müşteri Anlama Sanatı

Eğer hazırsan...

Anlatmaya bir yerlerden başlamak istiyorum çünkü bir süredir karnımda, kelebeklerin sebep olmadığına emin olduğum birtakım titreşimler var. Bunun dün yediğim herhangi bir şeyle ya da adı aşk olan o değişik hisle ilgili olmadığını umuyorum ve başıma ördüğüm çorapları usulca anlatmaya başlıyorum.

Beni sonuna dek dinle ve lütfen, bazı yerlerde okuduklarına katlanamayarak sayfaları ısırmaya kalkışma! Elbette benimle öfkelenebilir, heyecanlanabilir, mutlu olabilirsin ancak belli ki kitaplar ikimizin de hassas noktası, bu yüzden sakince okumaya devam et.

Her şey öncekilere benzeyen bir sabah meydana geldi diyebiliriz. Şafak operasyonuna gider gibi yatağımdan alelacele kalkıp telaşla giyindikten sonra yedi buçuk otobüsüne yetişip sıkıcı iş yerime ulaşana kadar yaşadıklarım oldukça sıradandı denilebilir. Hayatımın doğal akışını bozacak tek bir şeye bile rastlamadan köşebaşındaki simitçinin taze olduğunu iddia ettiği ancak benim bayat olduğunu bildiğim poğaçamı aldım ve tahminen kaç telefon görüşmesinin sonunda sıcak bir çayla kendimi ödüllendirebileceğimi hesaplamaya koyuldum.

Sen de farkındaysan bu, erken başlamış sıkıcı bir iş günü için benim yaşlarımdaki her on gençten sekizinin kafasını meşgul eden olağan bir problemdir ve günün geri kalanından beklentim pek de uçuk şeyler değildi.

Ta ki o tuşa basıp sıradaki müşteriyi görüşmeye bağlayana dek!

Evet, oradayız, merak ettiğin yerde.

Şimdi lütfen bekle çünkü…

Operatöre bağlıyorum.

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır."

Kulağa bir robottan farksız gelen mekanikleşmiş sesimi hafifçe incelttiğimde bugün yetmişinci kez aynı cümleyi tekrar ettim.

"İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Karşı taraftan gelecek olan yanıtı beklemeye başladığımda önümdeki bilgisayar ekranından kayıt altına alınan konuşmanın dakika seyrini takip ediyordum. Yaklaşık yedi saniye sonra bir erkek sesi işittim:

"Ne? *Serçe* mi?"

Kaşlarım hafifçe çatılırken telefonun diğer ucundaki adamın büyük bir kahkaha attığını duydum. Ardından bu gereksiz espriyi sonlandırmak yerine tercihini gereksiz mizah anlayışını sürdürmekten yana kullandı.

"Kaç dakika bekledik, bizi kuşa bağladılar lan! İyi mi? Hayda..."

Bu defa az öncekinden farklı olarak tek kişi yerine bir grup insanın aynı anda gülmeye başladığını işittim. Doğrusu fazlasıyla sinir bozucuydu ancak bunu duymamış gibi yapmak zorunda olduğum pekâlâ ortadaydı. Bir metnin düz bir cümlesini okurmuşçasına sabit bir sesle konuştum:

"İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Boş yapma diyorsun yani... Tamam, Serçeciğim; sadede geliyorum."

"Sizi dinliyorum," demekle yetindim.

"Şimdi ben bu uyduruk sitenizden bir modem sipariş ettim ama bir halta yaradığı yok. Hayır, madem işe yaramıyor, niye satıyorsunuz? Biz enayi miyiz, kardeşim?"

"Öncelikle size hitap edebilmem için isminizi öğrenebilir miyim?" diye nazikçe sordum.

Evet, bilmeniz gereken ilk kural: O saçma nezaketi asla kaybetme ve daima gülümse! Karşı taraf öfkeli mi? Gülümse. Karşı taraf problem çıkarmaya kararlı mı? Sen sadece gülümse. Karşı taraf aniden eşiyle ilgili dertlerini anlatmaya mı başladı? Gülümsemeye devam et. Sen, Serce Sevinç! Kaliteli hizmet sunmak için oradasın ve senin işin tıpkı bir robot gibi bütün müşterilere aynı ses tonu, aynı tebessüm, aynı nezaketle hitap etmek! Bunu sakın unutma!

Görüşmeyi kaydedeceğim rapor metnini oluşturmak için parmaklarımı, önümdeki klavyenin üzerinde hazır beklettim. Tutacağım rapor metninde yer alan ad-soyadı kısmına gözlerimi dikmiş, müşterinin yanıtını beklerken istediğim cevabı duyamadım.

"Sen de hemen niyeti bozdun be minik kuş. Bu konuyla adımın ne alakası var? Konuşmamız gerekenlere dönsek nasıl olur? Mesela uyduruk ürünleriniz!"

Dişlerimi sıktım. Kendisine ürünle ilgili tekrar dönüş yapabilmemiz için elbette kişisel bilgilerini paylaşması gerekiyordu ancak bu herif, beni epey uğraştıracak gibiydi. Derin bir nefes verip sakinliğimi korumaya özen gösterdim. En ufak bir hatamın pahalıya patlayacağını bildiğim için bir kez daha duygusuz ruh hâlime bürünmeye çalıştım.

Bu işin en kötü yanı beyninizin sürekli uyanık kalmak zorunda olmasıydı, kullanacağınız kelimeleri hızlı ve dikkatle seçmeli, karşıdaki insana çabucak uyum sağlamalıydınız. Ne yazık ki zavallı beynim bugün fazlasıyla yorulmuştu ve aksi gibi bu aptal müşteri ile ilgilenmek istediğim falan yoktu!

Yine de bütün sınırlarımı zorlayarak sakin kalmaya çalıştım. Oturduğum yerde hafifçe doğruldum, kulaklığı kulağıma iyice yapıştırdım. Konuşmadan önce dudaklarımı ıslattım.

"Kişisel verileriniz yalnızca iş ortaklarımızla paylaşılmaktadır," diye düz bir ses tonuyla açıkladım. "Ayrıca Kişisel Verilerin Korunması Kanunu kapsamında gizliliğiniz esas alınarak..."

Adam sesli bir nefes verip bıkkınca oflarken son zamanlarda denk geldiğim en kaba müşteri olduğunu fark etmiştim. "Amma kafa ütülüyorsun be Serçe! İsim misim yok dedik ya!"

Ad-soyadı kısmını hızla es geçerken klavyenin üzerindeki elimi yumruk yapmamak için ondan geriye doğru saydım. Okkalı bir küfür sallamama mâni olan tek şey, bu görüşmeden sonra huzurla evime gidip saatlerce uyuyabileceğimi bilmemdi. Şimdi bir olay çıkarıp bu saate kadar başarıyla sürdürdüğüm görüşmeleri ve bütün günü çöpe atmanın hiçbir anlamı yoktu.

"Nasıl arzu ederseniz, beyefendi," diye yanıtlarken sesimde kendimden beklemediğim bir sakinlik barınıyordu.

Kendini mühim biri sanan bu adamdan daha fazla ismini söylemesini istemeyecektim. Belli ki ısrarım sonuç vermeyecekti. Ayrıca bu işte öğrendiğim ilk şey, karşı taraf ne kadar öfkelenirse öfkelensin konuşmanın seyrinin sabit kalmak zorunda olduğuydu.

Karşı taraf üzerinize mi basıyordu? Çözüm basitti, usulca dibe çökecektiniz.

Yapmanız gereken tek şey, ifadesiz ses tonuyla açıklama yapmak ve onun öfkesine tepki vermemekti. Böylece asla iki taraf birden yükselmez, sorun hızla çözülürdü. Neydi o klişe? *Müşteri daima haklıydı.*

Bu büyük bir zırvalıktan ibaret olsa da sizin fikriniz değil, işvereninizinki esas alınırdı ve evet, merak ediyorsanız ekleyeyim, benimki dünyanın en müşteri yalakası patronlarından biriydi!

Oturduğum yerde hafifçe doğrulduktan sonra nefret ettiğim o yumuşak ses tonunu kullanmak zorunda kaldım.

"Ürünle ilgili yaşadığınız problemi detaylı bir şekilde açıklar mısınız? Sistemsel bir sorun yaşayıp yaşamadığınızı anlayabilme-

miz ve tarafımızca hasar tespiti yapılabilmesi için kayıt açmam gerekmektedir."

Yaptığım uzun açıklamadan sonra karşı taraftan iki hecelik, bomboş bir yanıt işittim.

"Bozuk."

Bir türlü dışa vuramadıklarımı içime atıp durdukça dudaklarımda hapsolan kelimeler dilimi ısırmama sebep oluyor, hâliyle içeride bir yerlerde ayrı bir kişilik daha yaşatıyordum. Elbette yüzümü buruşturup ekrana baktığımda alaycı iç sesim ekledi:

"Vay canına! Bu sorunu nasıl bu kadar iyi tanımlayabildin seni budala herif? Son zamanlarda duyduğumuz en iyi şey. Bizlere acilen bu konuda eğitim vermelisin, üşengeçliğin hayranlık uyandırıcı!"

Gözlerimi devirirken bedenim resmen gerim gerim gerilmeye başlamış, klavyedeki parmaklarımı istemsizce kendime doğru çekip çıtlatmıştım. Karşımdakinin kim olduğunu bilmiyordum ancak amacına ulaşıyordu!

Beni çileden çıkarmak üzereydi.

İşin kötüsü mesaimin bitmesine çok az kalmıştı ve bu, bugün içinde yapacağım son telefon görüşmesiydi. Günü rahatça kapatıp eve gittikten sonra huzurla uyumak istiyordum. Ya da belki en sevdiğim dizinin yarım bıraktığım sezonuna devam etmek, yatağıma rahatça uzanmışken geçen hafta yediğim hamburgerler yüzünden belirgin bir hâl alan göbeğimin nefes alıp verişimle nasıl hareket ettiğini seyretmek... İstediğim tek şey, bu kadar yorulduktan sonra evimde amaçsızlığı amaç edinip mutluluğu yakalayabilmekti.

Fakat telefondaki kişi, işimi zorlaştırmaya yemin etmiş gibi yakamı bırakmıyordu. Bu gidişle eve ancak ertesi gün dönebilecektim.

Zihnimde tepinip duran bütün düşünceleri susturdum ve usulca tebessüm ettim.

"Lütfen daha detaylı açıklar mısınız?" diye kibarca sordum.

"Çalışmıyor işte! Neyini açıklayacağım? Bozuk mal yollamışsınız basbayağı."

"Ürünü iade edebilmeniz için şikâyet kaydınızı oluşturuyor ve iade işlemlerini başlatıyorum, beyefendi," diye mırıldandım.

Ardından bana hiçbir açıklama yapmamasına rağmen ürünün hasar tespitiyle ilgili birkaç cümle yazmak zorunda kalıp raporu kaydettim. Bu doğru bir yöntem sayılmazdı ancak müşteri ile kavgaya tutuşmak da bundan daha iyi bir fikir gibi görünmüyordu, rapora biraz uydurma bilgi eklemenin kimseye zararı olmayacağını umuyordum.

Karşı taraftaki herhangi bir tepki vermediği için, "İşleminiz devam ediyor, lütfen bekleyin..." diye cümlemi sürdürdüm.

"Bekliyorum zaten," diye homurdandı.

Yaklaşık on beş saniye sonra işlemi tamamlamış olmanın yarattığı rahatlamayla derin bir nefes verdim. "Beklediğiniz için teşekkür ederim. Kaydınız tamamlandı. Lütfen bana ürünü satın alırken kullanmış olduğunuz satış kodunu söyler misiniz?"

"Çok şey istiyorsun be gülüm," diye benimle tekrar alay etti.

Üslubunun yanlışlığıyla ilgili düşünmeye fırsat bulamadan kulağıma bir şey mırıldandığını işittim. Bir an sonra bunun sipariş kodu olduğunu anladım ancak gecikmiştim. Doğrusu tek bir hecesini anlamamıştım çünkü nefes alıp verdiği kısa süre içinde uzun kodu söyleyivermişti.

Yani söylemedi de denilebilirdi. Çünkü anlaşılması böyle güç bir şeyi hiç duymamıştım.

Adam ağzının içinde geveleyip aniden sustuktan sonra aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluştu, aval aval ekrana bakıyordum. Karşı tarafın sesi kesilmişti, kulaklığımda hafif bir cızırtı kalmıştı ve klavyenin üzerindeki ellerim zavallıca yardım bekliyordu. Bu raporu doldurmak ve şu lanet görüşmeyi artık sonlandırmak is-

tiyordum. Önümüzdeki birkaç yıl mümkün görünüyor muydu? Hiç zannetmiyordum.

Elbette söylediklerinden tek bir rakam bile anlayamamıştım. Dilimi hafifçe ısırıp ağzımdan saçma bir cümle kaçmasını engelledim.

Yapmacık tebessüm, dudaklarımda yeniden peyda oldu.

"Lütfen, ürün kodunu benimle yeniden paylaşır mısınız?"

Söylediği satış kodunu yazamamam adına üstün bir çaba sarf ettiğini anlamak için beynimin çok da efor harcadığını söyleyemezdim; adam, düpedüz benimle dalga geçiyordu.

"Sen beni akşama kadar uğraştıracak mısın yahu? Yeter!" diye çıkıştı, sesinde öfkeli bir tını vardı ancak onda duyumsadığım bir şey samimiyetini baltalıyordu, bunu tüm benliğimle hissediyordum.

Dudaklarımı araladım ancak söyleyeceklerimi toparlayamadan arkadaki bir grup insanın yine güldüğünü işittim. Anlaşılan o ki sesimi hoparlörden dinletiyordu ve bu telefon görüşmesinin amacı ürünü iade etmek falan değil, yalnızca eğlenmekti.

Bu işsiz adamın o kadar çalışan arasından bana denk gelmesi ise şansımın bana kıçıyla gülmesinden başka bir şey değildi.

"Ürününüzle ilgili işlemi doğrulayabilmem için satış kodunuza ihtiyacım var," diye yeniden sakince açıklamaya çalıştım.

Evet, sabır dilediğinizi ve hâlime üzüldüğünüzü tahmin eder gibiyim. Taş olsa çatlardı ya da bu adamın suratına *şak* diye telefonu kapatırdı, değil mi?

Ah, keşke bu işler zannettiğiniz kadar kolay olsaydı!

Ne yazık ki ben, bu işe muhtaç bir insan paçavrasından başka bir şey değildim. Derin bir nefes verdim ve duruşumu dikleştirdim. "Lütfen tekrar benimle paylaşır mısınız?"

Tahterevallinin iki ucuna binmiş sallanıyor gibiydik, ben ne kadar nazik davranırsam karşımdaki adam kabalığının dozunu o kadar artırıyordu. Âdeta benimle inatlaşıyor, sabrımı sınıyordu. Ona tahammül ettiğim her an daha da sinir bozucu bir tavır takınıyordu.

Bu kez kulaklarımı dört açıp ellerimi hazırda bekletsem de bir çırpıda on haneli sayıyı söylediğinde sadece ilk üç rakamı duyabilmiş, devamını öğrenemediğim için hayal kırıklığıyla ekrana bakmakla yetinmiştim.

Hayır, hayır... Dudaklarından dökülenler satış kodu falan değil, taramalı bir tüfekten saniyede fırlayan kurşun sayısıydı. On haneli sayıyı anlayamayacağım bir hızda söylüyor ve hemen suyordu. Kendisini anlamamam için kasıtlı uğraşıyordu ve ben, söylediği numaranın sadece başlangıcını duyabiliyordum.

Sabrımın son demlerine yaklaşırken yüzüm neredeyse kıpkırmızı olmuştu. İnat ediyordum. Ne yaparsa yapsın ona zaferi tattırmayacaktım, bunca emek verdiğim günü iğrenç bir kapanışa teslim etmeyecektim. Müşterilerden aldığım puan toplamı hiç de fena değildi, akıllıca davranmazsam topladığım bütün puanlar boşa gidecekti ve ben elimde büyük bir hiçlikle baş başa kalacaktım.

Sakinlik benim göbek adımdı! Öyleydi, değil mi? Değilse bile artık neden olmasın ki? Bal gibi de olurdu!

Sakin ol, Serce; öyle sakin ol ve öyle melodik bir tını takın ki karşıdaki herif ona ninni söylüyormuşsun gibi mayışsın. Usulca sana yüksek bir puan bahşedip telefonu kapatsın. Sonra klavyeni kemirebilirsin ancak şu an tam da sakin olman gereken o andasın!

Bundan öncesini bilmiyordum ancak sonrasını kontrol altına aldığım kesindi. Evet... Bunu başarabilirdim!

"Beyefendi, lütfen daha yavaş tekrarlar mısınız?" diye bir kez daha nazikçe sorduğumda birazdan miyavlayacak gibi uysaldım.

Elbette beni şaşırtmadı, konuştuğunda sesini benim gibi inceltmişti.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sesi çirkin biz tizliğe ulaşmıştı, kendince beni taklit ediyordu. Arkadaki insan güruhu aramızdaki diyaloğu duyar duymaz bir kez daha kahkahalara boğulduğunda bu işin giderek karman çorman bir hâl aldığını fark ediyordum.

Şayet bir telefonla cinayet işlenebiliyor olsaydı muhtemelen bugün azılı bir katile dönüştüğüm gün olurdu. Zannettiği gibi benim bu adamla dalga falan geçtiğim yoktu ancak onun için aynısını söyleyemeyecektim.

Dişlerimi sıktım. "Beyefendi, sizden-"

"Eğer duyamıyorsan oraya senden daha iyi duyan birini oturtsunlar!"

Sözümü kestiğinde sustum. Cümlesi birkaç dakika zihnimde yankılandı, acaba bu işi bulmak için kaç ay uğraştığımdan haberi var mıydı? Hiç sanmıyordum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha verdim. Herhâlde sakinleşeyim derken solunum yolumda bir problem yaratmış olacağım ki azıcık başım döner gibi oldu. Koltuğumda geriye yaslandım, baş dönmesinin geçmesini ve tekrar sakinliğimi koruyabilmeyi diledim. Kendime ancak üç saniye ayırabildim çünkü fazlasına vaktim yoktu. Dakikalar değil, saniyeler akıyordu ve ben hızla bu görüşmeyi bir sonuca bağlamak zorundaydım. Karşıdaki adama içimden ağız tadıyla kızamıyordum bile!

Ve hiçbir hatam olmadığı hâlde geri adım attım.

"Sizi net olarak duyamadığım için özür dilerim, beyefendi."

Sonra her ne kadar nefret etsem de yapmam gerekeni yaptım. Asık suratımı düzelttim, düz bir çizgi hâlini alan dudaklarımı zoraki şekilde yukarı kıvırdım, yapmacık bir gülümseme takındım ve konuştuğumda tebessümümün etkisinin sesime yansımasına izin verdim.

"Lütfen, kodu tekrar eder misiniz?"

Karşıdaki adam nihayet sıkılmış olacak ki, "Söylüyorum, iyi dinle bak..." diye mırıldandı ve boğazını temizledi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, başımı hafifçe öne eğip son kez tuşlara baktım ve az sonra duyacaklarıma pürdikkat odaklandım. Parmaklarım önümdeki klavye üzerinde profesyonel bir hızla hareket ederken adam, "Bir, beş, yedi, dokuz, üç, sekiz, yedi, sıfır, sıfır, üç," diye yanıtladı.

Evet, nihayet alay etmeye son vermiş gibi görünüyordu.

Verdiği satış kodunu ekrana yazdıktan sonra omuzlarımdan kalkan yükle beraber alnımda biriken teri sildim.

"Teşekkür ederim. İşleminiz tamamlandı. Destek birimindeki arkadaşlarımız size kırk sekiz saat içinde ulaşacak ve gerekli bilgilendirmeyi sağlayacaklar."

Ekrana bakmaktan ağrıyan boynumu sıvazlarken sabit bir sesle konuşmaya devam ettim: "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Zaten olmadın ki," diye homurdandı. "Neyse. Başka bir şey yok. Kapat haydi, çok yazıyor."

Telefonu aniden kapatacağını anladığımda telaşla mikrofona yaklaştım.

"Lütfen bir dakikanızı ayırabilir misiniz? Yaptığımız görüşmenin kalitesini değerlendirebilmek adına sizden bir puanlama yapmanızı isteyeceğim, rica etsem memnuniyetinize göre bir en düşük, on en yüksek olmak suretiyle bir sayı tuşlar mısınız?"

Kibarca cümlemi tamamlarken gülümsedim. "Şimdiden teşekkür ederim."

Henüz son heceyi bile tamamlayamamıştım ki karşıdaki adam hiçbir şey söylemeden biri tuşladı. Ardından yine tek kelime etmeden telefonu yüzüme kapatıverdi.

Donakalmış şekilde ekrana bakarken bir süreliğine yaşadığım bu ana anlam vermekte güçlük çektim.

Hayır! Hayır! Bu korkunç şey yaşanmamıştı. Bunu yapmış olamazdı.

İrice açtığım gözlerimle karşımdaki bilgisayar ekranına bakarken sanki ekran gözümün önünde daha çok parlıyor, parlıyor, parlıyor ve devasa bir şekil alıyor; her an üzerime atlayıp bana saldırmak isteyen bir yaratığa dönüşüyordu.

Zavallı ben, boş boş kirpiklerimi kırpıştırıyordum.

Hemen sağ altta bulunan ve toplamda yüze yakın müşteri temsilcisinin sıralandığı uzun listedeki puan tablosu, herkesin ekranında açık ve erişilebilir durumdaydı. Yapılan her on görüşmede bir ortalamamız değişiyor, sıralama yeniden hesaplanan puana göre güncelleniyordu.

Son dokuz görüşme sayesinde sekiz üzeri puanla zirvede koruduğum sıralamam aldığım darbeyle sarsıldı. Onuncu görüşmemdeki sefil bir puanla beraber beni, ortalama yedi küsur puana düşürdü.

Yalnızca birkaç saniye içinde yukarıdan aşağı doğru nasıl çakıldığıma şahit oldum.

İlk sıradaki yerim bir anda *yirmi yedinci sıraya* geriledi.

Tüm gün nefesimi tüketerek, çenemi ağrıtarak, zihnimi yorarak verdiğim emeğin sonucunun sadece düşüncesiz bir müşteri bozuntusu yüzünden büyük bir hüsranla sonuçlanması beni âdeta yıkmıştı. Bakışlarımı beyaz ekrandan ayıramıyor, şakaklarımı ovuyordum; başıma müthiş bir ağrı saplanmıştı.

Kabullenmem biraz vaktimi aldı, şoka uğramıştım. Boş bakışlarla ekrana bakan gözlerim bir süre sonra etrafı buğulu görmeye başladı, neredeyse ağlayacaktım.

Bu yaptığı adilik değilse neydi?

Belki öfkeme mana veremeyenler ve bunun böyle bir iş yerinde sıkça karşılaşılabilen bir durum olduğunu söyleyenler olacaktır, yanılıyor muyum?

Ah, ben değil ancak siz fena hâlde yanılıyorsunuz çünkü bu, sahiden de bir temsilcinin başına nadiren gelebilecek ve berbat hissettiren bir durumdur.

Ne kadar kötü bir görüşme yaparsanız yapın, insanlar eğer vicdanlarını tamamen kaybetmemişlerse en kötü ihtimalle size üç ya da dört puan vermeyi tercih ederlerdi. Nihayetinde onların sorunlarını her zaman çözemeyebilirdik fakat birçoğu, verdiğimiz çabanın ve bu iş için tükettiğimiz nefesin farkındaydı.

Kimse kolay kolay bir puan verecek kadar gaddar olmazdı.

Geçen hafta bir anlık öfke patlamasıyla müşterisi ile kavga eden Selda'yı hatırladım, bunun karşılığında o bile bir puan almamış, günü iki ile kapatmıştı. Kimseyle kavga etmediğim ve elimden geldiğinde yardımcı olmaya çalıştığım hâlde maruz kaldığım bu acımasızlığı hak etmemiş olmak beni daha da üzdü, yaşadığım şeye gücendim. Çenem titredi, dudaklarım büzüştü. Parmaklarımı tenime bastırdım.

Yenilginin ve sert düşüşün beni daha fazla bozguna uğratmasına izin vermeyecektim. Olan olmuştu.

Temsilci listesi tablosunda yirmi yedinci sırada yazan adıma daha fazla bakamamıştım, oturduğum yerden sakince kalktım. Hak etmediğim bu muameleyi görmek ne kadar seyredersem seyredeyim acı verecekti.

Kulaklığımı çıkardım, mikrofonu dikkatle yakamdan çektim, masamı toparladım, kalemlerimi düzenledim, son kez kontrol ettiğim raporları kaydedip bilgisayarı kapattım ve sandalyemin arkasına astığım ceketimi giydim.

Hareketlerime hüzünlü bir sakinlik yansımıştı.

Ceketimi giydikten sonra bir anda sanki bütün yaşam sevincim elimden alınmış gibi öylece ayakta kalakaldım.

Bu düşünceyi zihnimin gerisine atmam mümkün değildi! Mesaimin son on dakikasında resmen komik olduğunu düşünen bir herif gelmiş, sabahın yedisinden beri verdiğim bütün emeğimi çöpe attıktan sonra keyifle defolup gitmişti.

Düşüncelerimin esiri olmuşken sağ tarafımda boylu boyunca dizilmiş bilgisayar masalarının birinden tiz bir çığlık yükseldiğinde başımı istemsizce çevirip oraya baktım.

Varlığından hiç hazzetmediğim mesai arkadaşım Selda, otuz iki diş sırıtarak diğer müşteri temsilcisi Ahu ile bir beşlik çakıyordu. Listenin son hâline göz ucuyla tekrar baktığımda benim berbat düşüşümün ardından Ahu'nun birinci sıraya yükseldiğini gördüğüm için neyi kutladıklarını anlamıştım.

Herhangi birine yerimi kaptırmak beni bu kadar üzmezdi ancak bu manzara karşısında içime az öncekinden daha büyük bir öküz oturuvermişti. Onları görmezden gelmeye çabalayarak kalan eşyalarımı çantamın içine tıkıştırdım.

Telefonumu ve cüzdanımı kontrol ettikten sonra adımlarımı hızlandırdım ve bir an evvel çıkışa ulaşma arzusuyla ilerledim. Bu sırada Ahu, muhtemelen duyduğumdan emin olmak için büyük bir sevinç çığlığı daha attı.

Ah, onların art niyetinden adım kadar emindim.

"Tebrikler, şekerim; yine zirvedesin."

"Teşekkür ederim, tatlım."

Selda, ağzını garip bir şekle sokarak konuşurken Ahu, aynı yılışık üslupla ona yanıt veriyordu. Anlık bir boşlukla elimden düşen kulaklığımı almak için yere eğildiğimde bana doğru seslendiklerini biliyordum.

"Bazen öyle çok yükseklerden uçmamak gerekiyor, hayatım. Pat diye düşüveriyorsun!"

İkisi aynı anda büyük bir kahkaha attıklarında öfkeyle eğildiğim yerden kalkıp kulaklığı çantama tepiştirdim, o tarafa pek bak-

mıyordum. Çantamı omzuma asıp çıkışa doğru yöneldim. Onlarla uğraşamayacak kadar yorgundum. Çocuk gibiydiler.

"Yarın da aynı performansı senden bekliyorum bebeğim, ona göre."

Ahu'nun kıkırdayarak Selda'yı dürttüğünü gördüm. İkisi de saçlarını hırsla savurup bana pis bakışlar attılar. Fazla Yeşilçam izlediklerini düşünüyordum, bu abartılı hâlleri bana hep komik gelmişti.

Fakat yaşadığım haksızlığı bir koz olarak kullanmaları moralimi bozmuyor değildi, buna nasıl izin verebilmiştim ki?

Elindeki kalemle saçının önündeki bir tutamı kıvırarak oynayan Selda sırıttı.

"İstedikten sonra yapamayacağım hiçbir şey yok, hayatım. Yarın zirveyi senden ödünç alabilirim."

Yanlarından yürüyüp geçtim.

"Al, bebeğim; seve seve... Ne de olsa bize bizden başka rakip yok."

Duyduğum şeyle bugünkü sabır kotamı aniden dolduruverdim!

Adımlarımı durdurdum. Omzumun üzerinden başımı geriye çevirdim, tehlikeli bir yavaşlıkla onlara döndüm. İkisi de onlara sataşmam için bekleyen iki aç köpek gibi salyalarını akıtarak suratıma bakıyorlardı.

Ah ulan... Şu Selda'nın taşırarak sürdüğü rujlu dudağına bir tane patlatmak vardı şimdi!

Hayalimde bunu yapınca bedenim beklenmedik bir şekilde usulca gevşedi, aniden rahatladım. Selda'nın geriye sendelediğini ve Ahu'ya çarptığını, ikisinin birden ayaklarımın dibine düştüğünü hayal ettim. Manzara zihnimde öyle güzel canlandı ki iyice keyiflenerek sırıtmaya başladım.

"Ne oluyor be, neye gülüyorsun pis pis?" diye söylendi Ahu.

Daha çok sırıttım. "Sana."

"Ne varmış onda?" diye öne atıldı Selda.

Ah, bu kız beni bitiriyordu. Zaten üzerine vazife olmayan bir halta da karışmasa olmazdı, yine de hâlâ iş yeri sınırları içinde olduğumuz için çenemi kapalı tutmak zorundaydım.

"Baksana suratına," diye mırıldandım şüpheci bir tavırla. Selda aniden huzursuzlanarak bakışlarını arkadaşı ve benim aramda gezdirdi, suratında bir şey olduğunu düşünen Ahu ise daha çok işkillenerek parmaklarıyla yüzüne dokunmaya başladı.

"Ne var, Selda?" diye sordu panikle.

Ardından iki metrelik boyuyla mini eteğini biraz çekiştirerek ayağa dikildi; kıyafetine, eline yüzüne şöyle bir çekidüzen vermeye çalıştı. Görünüşünde meydana gelebilecek en ufak bir pürüz onun için kıyamet demekti, buna gereğinden fazla önem verdiği için beynini diğer konularda kullanması gerektiğinde zorlandığını düşünüyor, bunun meydana getirdiği hasarı kendimce hesaplıyordum.

"Bir şey yok ki," diye homurdandı Selda arkadaşını incelemeye devam ederken.

"Evet," diye onayladım. "Onu diyorum. Yüzün yok Ahu, şuna bak."

Ahu aniden hareket etmeyi kesip bana döndüğünde algıları tamamen kapanmıştı. Bu zekâyla şans eseri hayatta kaldıklarını düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Bu ne şimdi? Terbiyesiz!" diye yüzünü buruşturdu. Benden tiksiniyor muydu? Bilmukabele...

Eh, en azından sonunda ne dediğimi anlayabilmişti. Bu bir mucize sayılırdı.

"Hafta boyunca birinci olduğumu bildiğin hâlde son anda yaşadığım bir aksilik yüzünden kendini mükemmel ilan ettin de..." diye mırıldandım onu baştan aşağı süzerken. "Onu anlamlandıramadım. Ayrıca iki hafta önce Selda müşteriyle kavga etti diye ikinci kat tuvaletinde Banu'yla onu çekiştirdiğinizi çok iyi hatırlıyorum."

Ahu'nun esmer teni aniden bembeyaz kesilince kıkırdadım. "Biz buna halk arasında yüzsüzlük diyoruz. Birbirinizi şişirmekten bir vazgeçin be kardeşim... Haydi, kaçtım ben, otobüsüm gelecek."

Bozulmuş surat ifadesiyle Ahu'ya bakan Selda'ya yan bir bakış attım. "Sen de beni ezeceksin diye milletin ayağının altına paspas olma..." Dudaklarımı büzdüm ve son kelimeyi bastırdım: *"...şekerim."*

Az evvel birbirini yağlayıp ballayan iki kadının da keyfini kaçırmış olmaktan büyük bir haz alarak onlara sırtımı çevirdim ve kapıdan çıktım. Yanlarından ayrılır ayrılmaz ikisini de oldukça sinirlendirdiğimi bilmenin verdiği keyifle gülümsedim, sakince önümdeki merdiven basamaklarına ilerledim. Kendimi hemen evime atmak, uzun bir süre kalkmamak üzere yerde dümdüz yatmak istiyordum.

Elbette bugün hayat, hayal ettiğim gibi gitmemekte bu kadar ısrarcı olmasaydı...

"Serce Sevinç."

O kadar da sevinçli değildim oysa bugün...

Duyduğum kalın sesle tuttuğum nefesi bıraktım, derin bir iç çekip usulca arkamı döndüm. Patronum olacak Rafet Bey'in keskin gözleri tam olarak gözlerime sabitlenmişti. En olmadık zamanlarda ona yakalandığımız için ona bir isim takmıştım: *Radar Rafet...*

Özellikle mesai bitimi yorgunluğundan ölmek üzereyseniz onun radarına mutlaka takılırdınız. Bu adam insanı delirtirdi.

"Buyurun, efendim," diyerek direnişe son verdim ve bütün bedenimi ona çevirdim.

Tek kaşını kaldırdı, beni baştan aşağı süzdü. Hiçbir şey söylemeden sıkıntıyla yüzüme baktı. Ne yaptığını anlamaya çalıştığım için gözlerimi yüzünden ayırmıyordum. Ceketinin kollarını yavaşça kıvırdı, kravatını bıkkın bir tavırla gevşetti ve nihayet konuşmaya lütfedebildi.

"Senin amacın nedir, kızım?"

Kaşları çatık, tavrı her zamanki gibi kabaydı. Başını yukarı aşağı sallarken dişlerini sıktığını fark ettim. "Anlat bakalım."

Başımı hafifçe sola yatırdım. "Affedersiniz, anlayamadım... Daha açık konuşabilir misiniz?"

Bana öfkeli bir bakış attı, konuyu belli ki uzatmayacaktı, hesap sorarcasına ellerini arkasında bağladı ve bağırdı: "Bir puan ne demek, kızım? Az önce gördüm!"

Bana *"kızım" gibi* samimi bir ifade kullanmasından ne kadar nefret etsem de buna karşı çıkmadım. Kovulmak değil, sadece evime gidip ertesi güne kadar uyumak istiyordum.

"Konuşmayı dinlediniz mi, Rafet Bey?" diye cevapladım çabucak. "Gerçekten elimden geldiği kadar nazik ve-"

"Ne nezaketi yahu! Ne anlatıyorsun?"

Yeniden sözümü kestiğinde henüz kuramadığım bütün cümlelerimi ağzıma tıkmıştı.

"Ben size ne dedim? Her hatanın telafisi olur; maaştan keseriz, izin gününüzü çizeriz, hepsini hallederiz ama asla bir puan almayacaksınız, bunu kabul etmem, bilesiniz... Evet, hatırlıyor musun bu sözlerimi, Serce Sevinç?"

Sessizliğimi korumaktan başka çarem yoktu, gözlerimi kaçırmamak için direndim.

"Sana diyorum!" diye sesini yükseltti. "Konuşsana!"

Sesi giderek moral bozucu bir seviyeye yükseldiğinde başımı hafifçe öne eğdim, yanıt vermemek için kendimi zor tuttum. Bir puanın benimle sahiden bir alakası yoktu ancak Radar, işine geldiğinde görüşmelerimizi dinleyen, dikkate alan ve işine gelmediğinde çalışanlarını azarlama fırsatını kaçırmayacak kadar uyanık bir patrondu.

Ben de Serce Sevinç'tim işte... Emir kulu olan...

Mesai saatinin bitmesiyle bazı müşteri temsilcilerinin ellerinde paltolarıyla oyalanarak giyindiklerini, bazılarının bizi daha iyi dinlemek için yavaş adımlarla çıkışa yöneldiklerini görebiliyordum, çaktırmadan patronu tarafından azar işiten bu zavallı elemanı seyrediyorlardı. Derin bir nefes verdim.

"Böyle bir şey tekrar yaşanmayacak!" diye emretti Rafet denen gaddar adam beni iki dakika bile dinlemeden.

"Peki, efendim," dedim.

İçimden geçen tek şey, bunun ayda yılda bir başıma gelebilecek bir durum olduğunu zaten gayet iyi bildiğiydi. Ama gaddar olmak bunu gerektirirdi.

"Şirketimiz adına büyük bir utanç kaynağı bu!" diye homurdandı bitmek bilmeyen azarına devam ederken.

Gözlerimi devirmemek için kendimle mücadele ederken iç sesimi susturamıyordum.

Benim ya da herhangi bir çalışanın elinde olmayan sebeplerle yaşadığı zorlukları boş ver de her gün kazık fiyatlarla müşterilere kilitlediğin imalat artığı ürünlerinden utanabilirsin, Radarcığım.

"Haklısınız, efendim," dedim.

Nihayet sustuğunu zannederek bakışlarımı kaldırdığımda hâlâ korkunç gözlerinin üzerimde sabitlenmiş durduğunu fark ettim. Dişlerinin arasından tıslarken parmağını bana doğru salladı, yüzüm bir adım uzağındaydı, buna rağmen üzerime yürüdü.

"Tekrarı olursa bu işi unut, Serce. Tahammülüm kalmadı, bilesin!"

Benim sana çok tahammülüm kalmıştı sanki, çalışanlarına gram değer vermeyen, ilgi budalası patron bozuntusu!

Evet, gün bütün nefes kesiciliği ile devam ediyordu! Haksız şekilde puanımın düşürülmesi yetmezmiş gibi şans eseri görüşme kayıtlarıma göz atan patronumdan birçok çalışanın önünde azar işitiyor, işimden atılmakla tehdit ediliyordum. Yapabildiğim tek şey ise bir an önce beni salıp gitmesini ummaktı.

Hiçbir suçum olmadığını haykırmak, kayıt altına alınan telefon görüşmesinde ne kadar insan canlısı yaklaştığımı fark etmesi için tamamını dinlemesini söylemek istedim. Ancak cevabım yine aynıydı.

"Anladım, efendim."

Rekabetin kıran kırana bir mücadele olarak bizi yiyip bitirdiği bu iş yerinden kovulduğum anda, yirmi dört saat geçmeden yerime bir başkasının geleceğini biliyordum.

Kimse arkamdan, *"Çok iyi bir çalışandı,"* falan demeyecekti. Yenisini bulup işi öğretecekler, iki güne kadar benden daha çok alışacaklardı. Bu yüzden bazen içinizden geçenleri değil, söylemek zorunda olduklarınızı söylerdiniz.

Peki, efendim.

Haklısınız, efendim.

Anladım, efendim.

Yeniden ve daha çok haklısınız, efendim.

Önceki hayatınızda da haklı olarak mı doğmuştunuz, efendim?

Siz çok iyi bir yöneticisiniz, efendim.

Yalan söylediğim çok belli oluyor mu, efendim?

Lafı gelmişken... Ben sizin ta haysiyetinizi...

Son kısım yoktu.

Hatlar karışmadan önce çabucak geriye döndüm ve kendimi, Radar Rafet'in kapsama alanından hızla dışarı attım. Yüzüme temiz havanın çarptığı ilk an rahat bir nefes verirken artık işime dört elle sarılmam gerektiğini çoktan fark etmiştim. Bu lanet telefon görüşmesi yüzünden mimlenmiştim, bir kez daha bir puan alırsam defalarca haftanın ya da ayın örnek elemanı olmam hiçbir halta yaramayacaktı.

Direkt kıçıma tekmeyi basacaklar, arkamdan soğuk bir bardak su dökeceklerdi. *Kim bilir, Selda salağı arkamdan ne çok güler-di!* Tahmin edebiliyordum. Ona bu zevki yaşatamazdım.

"Adi Selda," diye küfrettim bütün gücümle önümdeki taşı tekmelerken.

"Ne yapıyorsunuz siz, hanımefendi?"

İrkilip başımı kaldırdığımda var gücümle fırlattığım taşın önümdeki adamın üst bacağına arkadan çarpmış olduğunu gördüm. Adam şaşkınca taş yüzünden tozlanan pantolonuna bakıyordu.

Ne yapacağımı bilemeyerek şaşkınca yutkunduğumda nihayet yüzünü seçebilmiştim. Kendisi, şirketimizin biricik genel müdür yardımcısı Duran Bey'den başkası değildi ve taş fırlatmak için keşke lüks araçların olduğu otoparkı değil de daha münasip bir alanı seçseydim.

Ben olduğum yerde donakalırken adam da saf saf suratıma bakıyordu.

"Bana mı küfrettiniz az önce siz?" diye kaşlarını çattı. Acaba beni tanımış mıydı? Arkama bakmadan koşarsam yakalayabilir miydi? Yüzümü yarına kadar nasıl hafızasından silebilirdim?

"Yok," dedim çaresiz bir ses tonuyla. "Selda'ya."

"Selda kim?" dedi şaşkınca suratıma bakarken. Bulunduğumuz kaldırımda kendisinden ve benden başkası yoktu. Hâliyle hayret-

ler içinde kalmıştı. Adama bir taş tekmelemiş, ardından küfretmiştim. En azından o öyle zannediyordu.

"Şey..." diye mırıldandım. "Adi-"

Adamın gözleri irileşti. Çabucak, "Adı Selda!" diye düzelttim. "Evimde kalan Selda. Kendisi ev arkadaşım da... Az evvel telefonla görüşüyorduk."

"Ben yanlış anladım o zaman," diye hızla elini salladı adam. Muhabbetin boktan bir yere gittiğini anlamış gibi hızla yanımdan uzaklaşmak istedi. "Kusura bakmayın, hanımefendi."

"Yok, estağfurullah!" diye bağırdım tiz sesimle. "Siz kusura bakmayın asıl!"

Yanımızdan geçen biri garip bakışlarla Duran Bey'i ve beni süzdüğünde sesimin heyecandan fazla yüksek çıktığını fark ettim. İşleri iyice batırdığımı anlamaya başlarken hızla adamın yanından geçip gitmek için yürüdüm. "Ben geç kaldım, iyi akşamlar."

"Bir dakika!" dedi adam şaşkınca.

Göz göze geldiğimizde başını sağa doğru eğdi. "Yoksa siz, bizim personelimiz misiniz?"

"Artık değilimdir herhâlde," diye mırıldandım derin bir gevşeme hissi bedenimi ele geçirirken.

Bu kadar da panik olmaya gerek yoktu, genel müdür yardımcısının kıçına taş tekmelemiştim, bir zahmet beni kovsun!

Başımı yakan kişinin o sarı çıyan olduğunu hatırladığımda dişlerimi sıktım. O kızı bir elime geçirirsem... *Ah Selda... Ah ulan Selda...*

Ancak olay pek de beklediğim gibi gelişmedi. Duran Bey hafifçe tebessüm etmiş, durduğu yerde kara kara düşünen simamı inceliyordu.

"Yorucu bir gün geçirdiniz sanırım," diye mırıldandı.

Yanıma doğru bir adım attı. İşte, ancak o zaman bakışlarındaki arsız parıltıyı fark ettim. Doğru ya, bu adam her hafta bir başka çalışanla adı çıkan bir zampara değil miydi? Neden kendimi izah etmek için kaldırımda öylece dikiliyordum ki? Ne düşündüğünü boş verip hemen gitmeliydim.

"Her zamanki hâlim," diye tebessüm ettim yapmacık bir tavırla. "Yoruluyoruz tabii biraz. Bir an önce evime gitsem iyi olur, müsaadenizle."

Eh, çakal tabii! Bu fırsatı kaçırır mı? Hemen ileri atıldı.

"Otobüs durağına mı yürüyorsunuz? Arabam şurada. Gelin, ben bırakayım."

Gözlerine baktım ve içimden haykırdım. *Duran... Orada dur! Olduğun yerde hareketsizce kal ve arsız bakışlarını çabuk yere indir!*

"Durun," diye sırıttım. Adam bir kez daha kaşlarını çattığında, "Pardon," diye elimi salladım. "Duran Bey, çok naziksiniz ama reddetmek zorundayım. İyi akşamlar."

"Emin misiniz?" diye çapkın bir sırıtışla sordu.

Ah, neydi bu yirmilik delikanlıymış gibi tavırları? Berbat bir gün sonu yaşadığım yetmezmiş gibi arsız bakışlı patron yardımcısı ile uğraşıyordum. Üstelik bu tipler, ceplerindeki üç kuruş paraya güvenerek her şeyi yapabilme haddini kendilerine bulurdu!

Bense buruşturduğum yüzümle benden yaklaşık yirmi yaş büyük olan adamın çöküк suratına, bir tutam saçının kaldığı keltoş kafasına baktım.

Ben olmayacaktım da kim emin olacaktı? Bu adamın aramızdaki yaş farkından haberi var mıydı?

"Eminim. İyi akşamlar."

Huzursuz bir tavırla geri çekildiğinde bakışlarımı parlak kafasından çekip bir şeyler geveledim: "Size de hiç zahmet vermeyeyim."

"Ne zahmeti canım," diye sırnaştı.

Yaşından başından utanmıyordu ancak sabrımın taşmaya başladığını hissediyordum. Neredeyse babam yaşında herifti. Bu adamın derdi neydi? Emri altındaki herkesi etrafında pervane olacak beklentisiyle arsızca süzebiliyordu.

Ah be Duran... O işler öyle olmuyor. Bazı şeyleri, özellikle senin gibi tipleri, inan ki para bile kurtarmıyor.

"Neyse, gitmem gerekiyor artık!" diye konuyu kapattım. Çabucak yanından geçmek için hamle yaptığım sırada kolumu tutuverdi.

"Çok fevrisiniz gördüğüm kadarıyla..."

Duran belli ki durmuyordu. Durmayacaktı da... Bu gibi yılışıkların laftan anlamadığını bildiğim için sertçe kolumu çekip bedenimi geriye savurdum.

"Fevri falan değilim, size gitmek istediğimi söylüyorum sadece!"

Muhatabım normal bir insan olsaydı çoktan geri adım atardı ancak durmak nedir, bilmeyen Duran'dan bahsediyorduk. Beni önce arabasına, muhtemelen sonra da evine atmaya oldukça kararlıydı.

"Katiyen müsaade edemem," dedi bakışlarını hafifçe kısıp yüzümü incelerken. "Sizin gibi güzel bir hanımefendiyi otobüsle göndermek ayıp olur."

Bu ne saçma bir önermeydi böyle? Güzel kızlar otobüse binemiyor muydu? Neden ayıp olsun ki? Üstelik ben, bu cümlede bahsi geçen güzel kız olamayacak kadar bakımsız yakalanmıştım. Bu böyle olmayacaktı, arsız bakışlarını üzerimden bir an evvel çekmesi için nihayetinde suratına haykırdım:

"İzninizle! Nişanlımı bekletmeyeyim!"

Evet, anladığı dil buydu zira sonunda durdu! Bu cümleyi kullanmak zorunda kalmak ne kadar moral bozucu olsa da bazen bu

pis zihniyetin ancak bu şekilde peşimi bırakacağını bilecek kadar olumsuz tecrübe edinmiştim. Tam da beklediğim şey oldu. Adamın gözlerindeki hayal kırıklığı sanki somut bir şeymiş gibi karşıma dikildi.

Sonunda bir adım gerilediğinde derin bir nefes verebildim. "Öyle mi? Peki. Size de iyi akşamlar," dedi ağzının içinde. Ardından otoparka giden yola doğru ilerlemeye başladı.

Hızlı adımlarla otobüs durağına ilerlerken gözlerimi devirdim. Çalışmak zordu. Çalışma hayatı, ayağınızı kaydırmak isteyen yüzlerce kuduz köpekle doluydu. Ama bir kadın olarak çalışmak bazen yüz kat daha fazla zorluyordu. Bu, acı ama gerçek bir tecrübeydi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra durağa yaklaşan otobüsü gördüğümde hayalini kurduğum tek şey bir an evvel evime ışınlanabilmekti.

Otobüs kapılarının açıldığı anda, biraz önce düzgün bir sıra hâlinde bekleyen insanlar sanki diplerinde bir havai fişek patlamışçasına duraktan fırlayarak kendilerini kapıya doğru savurdular. Birbirlerine çarparak vücutlarını daracık kapıdan geçirmeye çalışırlarken bazen bu dünyada var olmaya devam etmemizin şart olup olmadığını sorguluyordum. İnsanlar garip yaratıklardı. Belki de artık yerimizi başka canlı türlerine bırakmalıydık.

Birkaç dakikanın sonunda nihayet herkes büyük bir kargaşayla kendini otobüse atabilmişti, sakin adımlarla kapıya yürüyüp ufak basamakları çıktım. Kartımı okuttum ve arka tarafa doğru ilerlemeye başladım. Az önce karınca sürüsü gibi kapının önüne doluşan herkes oturacak bir yer bulmuştu ve ayakta kalan tek kişi bendim. Buna aldırmayarak cam kenarına yürüdüğümde tutunacak sağlam bir yer aradım.

Ne de olsa haftanın beş ya da altı günü aynı saçmalığı yaşıyordum. İş çıkış saatlerinden bu yüzden nefret ediyordum. Medeniyet, bir anda bizi terk ediyor ve otobüsün dışında kalan cansız bir varlığa dönüşüyordu. İçerideki herkes ilkel bir kabile topluluğunun üyesine benziyordu.

"Rahata erdiniz mi? Yamyamlar!" diye bağırmak istiyordum.

Tabii, sesim içimde sıkışıp kaldı; dışarıdan ifadesiz bir suratla onları inceleyen, kendi hâlinde bir genç kızdan başka bir şey görmediler. Şimdilik bununla yetiniyordum.

Ayrıca şuna inanıyordum: Bazı insanların iç sesi bir gün dile gelecek olup dudaklarından dışarı dökülürse o gün yer yerinden oynayabilirdi! Konuşmayan insanları sakin bakan bir çift gözden ibaret zannetmek büyük hataydı.

Yaklaşık iki durak sonra şans eseri dibimdeki koltuk boşaldığında biraz dinlenebilecek olmanın verdiği huzurla koltuğa yöneldim. Tabii, az önce otobüse binen bir başka kadın bedenime çarparak hızlıca koltuğa doğru atılmasaydı...

Alışveriş torbalarını kucağına sıkıştırıp koltuğa yerleştiğinde tekrar cam kenarındaki yerime dönüp ayakta dikilmeye devam ettim.

Kadın bir yandan gençlerin onlara hiç saygı göstermediğinden falan bahsedip homurdanıyordu. Gözlerimi devirdim.

"Hele giyinişleri..." diye mırıldandığını işittim. Göz ucuyla tekrar ona baktığımda bunalıp yakasını açtığım gömleğimin yaka düğmelerini inceliyordu. Basbayağı bana laf atıyordu ve bir yandan ayıp bir şey yapıyormuşum gibi cık cıklıyordu.

"Ne var, teyzeciğim?" diye sesimi yükselttim. "Bir kusurum mu oldu?"

Kadın aksi bir tavırla torbaları kucağına çekip, "Saygı diyorum, saygı... Hiç kalmamış!" diye çıkıştı. Yanındaki bir başka kadın ona hak verircesine başını sallarken o homurdanmaya devam ediyordu: "Ayrıca teyze kim oluyormuş? Ben en fazla ablan olacak yaştayım."

Ya ben yirmi üç yaşımda değildim ya da teyze başka bir evrende yaşıyordu ve orada on sekizlik bir genç kızdı.

Çenemi kapatmakta zorluk yaşıyordum. İğneleyici bakışlarını üzerimden çekmediğini görünce sabrım taştı. Ona doğru yönelip açıkça, "Kıyafetime niye bakıp duruyorsun?" diye sordum.

"Edep kalmamış!" diyerek somurtkan bir suratla beni süzdü.

"Sizin edep anlayışınız yalnızca bizim dekolteye işliyor herhâlde! Baksana, yanındaki dedem yaşında adam iki saattir gözlerini dikmiş, beni dikizliyor. Rahatsız olduğumu belli etmek için kaşlarımı çatıyor, sırtımı dönüp duruyorum ama sizin bakış açınıza giremedik. Ya da hep oradaydık ama görünmez olduk. Çünkü kimsenin ona edep diye çıkıştığı yok!"

Yolcuların uğultusu kesilip de otobüste ani bir sessizlik oluşunca herkes işaret ettiğim yaşlı adama baktı. Bindiğimden beri bakışlarıyla beni huzursuz eden adam, ona laf atmamı beklemiyor olacak ki söyleyecek hiçbir şey bulamayıp hızla önüne döndü.

Teyze de bu sırada suratı kıpkırmızı olmuş hâlde beni izliyordu. Bana laf yetiştiremeyeceğini anlamasına çok sevinmiştim doğrusu.

"Herkes kendi edebini takınırsa huzurla yaşar gideriz, teyzeciğim," dedim son kelimeyi bastırarak. Onu daha da öfkelendirdiğim için mutluydum. "Siz başkalarının kılık kıyafetinin, edebinin tasasına düşmeyin. Zahmet vermeyelim hiç."

Kadın söyleyecek bir şey bulamayınca sesini kesip önüne döndü, az evvel açıkça ifşa ettiğim sapık adam ise hızla otobüsün yanaştığı durakta indi. Zaten bu insanlar genellikle korkak olurlardı! Bazen onların sessizce yaptıklarını siz sesli bir şekilde dile getirecektiniz ki böyle arkalarına bakmadan kaçacaklardı!

Sırıtarak arkasından bakarken yaptığımdan bir gram bile pişman değildim. Hatta içimde bir yanım, "Aklım hâlâ yapamadıklarımda!" diye haykırıyordu.

Gel gör ki fazlasıyla yorgundum. O yüzden kalan yirmi dakikalık yolculuğumu sessiz sedasız dışarıyı izleyerek geçirdim. Sanki bütün aksilikler birbiriyle anlaşmış gibi bana dadanmışlardı ve kulaklığımın teki bozulmuştu. Müziksiz bir eziyetten ibaret olan bu yolculuğun sonuna yaklaşırken şükrediyordum.

Havasız otobüsten kendimi dışarı attım ve ufak daireme giden yolu yürümeye başladım. Neyse ki durakla arasındaki mesafe uzun değildi de daha çok yorulmak zorunda kalmıyordum.

Apartmana yaklaştığımda bir yandan da çantamı kurcalamakla meşguldüm. Zaten teki bozuk olduğu için artık gözüme kıymetsiz gelen kulaklığım iyice işe yaramaz bir hâl almış ve sadece birkaç dakikada çantadaki tel tokalarıma ve anahtarlığıma dolanmıştı.

Oflayıp onu çözmeye çalışırken apartmanın önünde dikiliyordum. O sırada apartmanın tam önümdeki iri kapısı usulca açıldı ve binadaki yönetici ile eşi yavaş adımlarla bahçenin çıkışına doğru yürümeye başladılar.

Beni gören yaşlı kadın hafifçe tebessüm etti. "İşten mi geliyorsun, yavrucuğum?"

"Evet," diye kibarca yanıtladım.

Dağınık çantamın içindeki anahtarı çıkarmaya çalışırken diğer özel eşyalarım düşmesin diye çaba gösteriyordum. Böyle anlarda birileriyle karşılaşmaktan oldum olası nefret ederdim.

"Biz de az evvel senin kapını tıklattık, açmayınca herhâlde daha gelmedi dedik."

Sonunda anahtarımı çıkarabildiğimde derin bir nefes verip yüzüme düşen saç tutamlarını geriye attım. Çantayla cebelleşirken ter içinde kalmıştım. "Ne için gelmiştiniz?" diye merakla sordum sohbeti kısa kesmek isterken.

"Sabahtan beri senin kapının önünde kara bir kedi dolanıp duruyor. Ayol, uğursuz mudur nedir, kovsak da gitmiyor. Nihayet binadan çıkarıp bahçeye doğru pistledik de kaçıverdi."

Yaşlı kadın cümlesini bitirdiğinde şaşırmış gibi yaptım. "Allah Allah... Kimin nesi acaba? Belki aç kalmıştır, giriş kattayım diye ilk bana geliyorlar herhâlde..."

Yönetici Hayri Bey memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu. "Aman diyeyim, ev sahibin falan da duymasın, kızım. Apartmanda kimse hayvanları sevmiyor, etrafa falan pisleyecekler şimdi! Dikkat et."

Huysuz, yaşlı adama bakarken her zamanki gibi iç sesim susmuyordu... *Ah be Hayri dedeciğim, gün gelir apandistin falan pat-*

lar, boşaltım sistemin bozulur, sen bile şuracığa işersin de o pis dediğin hayvan topraktan başka yere kolay kolay pislemez.

Dile getiremedim.

"Çok haklısınız," diye başımı salladım çabucak. "Ev sahibine söylemeye gerek yok. Ben çok dikkat ediyorum, merak etmeyin."

"Tamam, yavrucuğum. Haydi, iyi akşamlar!"

Onlar usulca gözden kaybolurken gözlerimi devirip derin bir nefes verdim. Ardından hızlı adımlarla dairemin önüne gelip anahtarı deliğe soktum, kapıyı açtığım gibi kendimi içeri attım. Az evvel uğursuz olarak adlandırdığımız fakat aslında şirinden başka tanımı olamayacak kadar tatlı, siyah kedi evimin girişindeki paspasa yayılmış, beni bekliyordu.

Benim eve girdiğimi görür görmez üzerime atladı.

Kapıyı çabucak kapattım. Kıkırdayarak dizlerimin üzerine çöküp onu kucağıma aldım. "Gel bakalım buraya. Yine mi dışarı kaçtın sen? Hani söz dinleyecektin? Ben sana ne dedim, Haydut?"

Başını koluma doğru yasladı, kendini hafifçe bana sürtüp miyavladı. Suçlu olduğunu bildiği için sırnaşıyordu ama yok, affetmeyecektim.

İlk kural, bu apartmandaki lanet komşulara yakalanmamamızdı, bunu Haydut Bey de çok iyi biliyordu!

"Yok öyle miyav falan," diye homurdandım onu kucağıma alıp banyoya doğru ilerlerken. "Ben sana bahçe korkuluğundan gizli yol açmadım mı? Hani oradan çıkacak, gezip gelecektin? Binaya girmek de ne demek oluyor? Yine asisin bakıyorum, Allah Allah!"

Haydut'un siyah tüylerini okşayıp onu yavaşça yere bıraktıktan sonra musluğu açıp ellerimi yıkamaya başladım. Bu sırada yaramaz bir çocuk gibi bacaklarımın arasında dolanıyor, bedenime yapışıyordu. Özür diler gibi bir kez daha miyavladı.

"Mızıkçılık yapacaksan oynamayalım," diye kızdım ellerimi havluyla kurularken.

"Pencereden çıkıp tekrar oradan gireceksin. Kimseye görünmek yok. Bak, beni zor durumda bırakırsan orayı da kapatırım, vallahi sıkıntıdan patlar gideriz evin içinde!

İtiraz eder gibi patisiyle hafifçe ayağımı dürttü. Kıkırdadım. "Tamam, dikkatli olacağına söz veriyorsan orayı açık bırakıyorum. Hâlâ bu dört duvara alışamadın, değil mi şapşal?"

Eğilip onu yeniden kucağıma aldığımda hızla kıyafetlerime yapıştı, onu sevmem için iyice göğsüme doğru yerleşti. Kıkırdayarak tüylerini okşayıp başına bir öpücük bıraktığımda birlikte banyodan çıkıyorduk.

Aylar önce onu evime yakın bir marketin sokağında, vücudu yara bere içindeyken bulmuştum. İlk geldiği zamanlar hırçın bir sokak kedisinden başka bir şey değildi ancak zamanla onu iyileştirdiğimi fark etmiştim, giderek uysallaşmıştı.

Hoş, uysal hâli bile bir garipti, onunla yaşamak için bazı kurallara uymak zorunda kalıyordunuz. Eğer canı istediğinde ait olduğu sokaklara dönemezse evde âdeta deliriyordu. *Taş üstünde taş bırakmaz* lafı, Haydut için söylenmiş denilebilirdi. Ne televizyon ekranları ne vazolar ne mutfak eşyaları feda etmiştim uğruna...

Zaten onu özgürlüğünden alıkoymak istemiyordum ancak en azından akşamları burada huzurla uyuduğunu, karnının tok olduğunu ve güvende olduğunu bilmek bana iyi geliyordu. Bu yüzden ona geçen haftalarda öğrettiğim gizli bahçe yolunu kullanarak pencereden çıkıp tekrar geri gelebiliyordu.

"Haydudun tekisin işte," diye homurdandım. "Pamuk prensesimiz nerede bakalım? Yemeğinizi yediniz mi?"

Salon, yatak odam ve kedilerim için ayırdığım minik odadan oluşan küçük bir daireydi bizimkisi. Ufak odayı, bu minik ev arkadaşlarıma tahsis etmiştim. Haydut, benimle uyumaya bayılırdı ancak sultanımız... Ah, onun için aynı şeyi söyleyemezdim.

Haydut kucağımdan fırlayıp kaçtığında ben de kapıyı hafifçe aralayıp peşinden girdim. Karşımda bir çift çekik, yeşil göz gördüğümde sırıttım.

Bembeyaz tüyleriyle pofuduk pembe yatağında asalet timsali yatan ufak kedi gözlerini bize dikmişti. Sesimi duymuş, sevgi saatinin geldiğini anlamıştı. Keyifle kaldırdığı beyaz kuyruğunu iki yana sallıyordu fakat yerinden kalkıp yanımıza gelmeye tenezzül etmiyordu.

Bu hâlini gördükçe kahkaha atmaktan kendimi alamıyordum çünkü etrafındakileri ayağına çağırmaktan hiç utanmıyor, aksine zevk alıyordu. Âdeta bir sultandı!

Bu yüzden kendisine Haseki diyordum. Başka bir isim, onun yüce asaleti karşısında yetersiz kalırdı!

"Nasılsınız, hanımefendi?" diye sırıttım ona doğru yaklaşırken. Yine minderinde keyifle kuyruğunu sallamaya devam etti ve beni biraz bile umursamadı. Bakışlarındaki alaycı ifade onun etrafında pervane olmamdan hoşnut olduğunu, eğlendiğini söylüyordu.

"Evet köle, hizmet et ve git." Haseki dile gelseydi söyleyeceği ilk cümle kesinlikle bu olurdu.

Eğilip tüylerini okşadım, önündeki boş mama kabını aldım. "Yüksek müsaadenizle sizi besleyeceğim," diye izin aldım.

Miyavladı.

"Teşekkürler," diye sırıttım. Bu sırada o öyle pişkince yatarken Haydut, her zamanki hiperaktifliğiyle odada koşup duruyor, perdeme asılıyordu. Bu onun henüz yırtmadığı kaçıncı perdeydi, bilmiyordum. Bir yerden sonra saymayı bırakmak akıl sağlığımı korumama yardımcı olmuştu.

Mama kabını görünce hızla yanıma koştu.

"Alın bakalım," diye mırıldandım mamalarını kâselerine boşalttıktan sonra.

Haydut için çok fark ettiği söylenemezdi ancak Haseki, kesinlikle bir başka kediyle aynı kaptan mama yemezdi. Bu konuda fazlasıyla titizdi ve beni bazen deli ediyordu. Haydut yanlışlıkla

Haseki'nin mamasına yaklaşacak olsa bizim kız, evi inletecek kadar büyük bir çığlık atıyordu.

Kedi çığlığı, bebek çığlığından daha çok korktuğum tek şeydi.

"Bugün çok yorgunum," diye açıklama yaptım ikisine de. Sesimde uyarıcı bir tını vardı. Çocuklarını tembihleyen bir anne gibiydim. "Sakın kavga etmeyin. Uyuyacağım."

Beni pürdikkat dinledikten sonra dikleştirdikleri kulaklarını indirdiler ve yemeklerini yemeye koyuldular. Ben de birbirlerine dalaşmadıklarından emin olduktan sonra kumlarını temizledim ve odama doğru yürümeye başladım.

Evet, evime kolay kolay benden başka kimse giremezdi ve bu iki haylazı da herkesten saklıyordum. Apartmandaki o kafası gidik komşular, onlarla yaşadığımı öğrendikleri an değişik bahaneler üreterek beni ev sahibime şikâyet ederlerdi.

Mesela ön bahçedeki güzelim çiçekleri, hiçbir suçları olmasa da bu hayvancağızların ezdiğinden söz edip duruyorlardı. Oysa üst kattaki komşunun dört yaşındaki yaramaz oğlu her bahçeye çıktığında çiçekleri koparıp duruyordu, işe giderken çok kez şahit olmuştum.

"Laf anlamazlar ki anlatasın," diye homurdandım derin bir iç çekip.

Ardından kendimi odama atıp çabucak ayıcık desenli pijamalarımı giydim. Kendime en yakın restorandan ucuz bir yemek sipariş edip akşam getirecekleri saati not ettim ve bilgisayarıma kısaca göz atıp Muhteşem Yüzyıl'ın kaçıncı bölümünde kaldığımı kontrol ettim.

Bütün yapılacaklar bittiğinde içime dolan huzurla kendimi büyük yatağıma bıraktım ve soğuk çarşaf tenimi gıdıklarken ellerimi buz gibi yastığın altına sokup gözlerimi kapattım. Şu ana kadar biriktirdiğim paramla aldığım en mantıklı şey bu çift kişilik yataktı! Tepinerek yatmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Her kuruşuna değiyordu.

Ah, bir de eklemem gerekirse sabahın altısında uyanmak dünyanın en anlamsız şeyiydi ve gündüzleri çalışıp geceleri uyuma fikrini ortaya atan ilk insanı içimden kınayarak mayışmış gözlerimle dizimi takip etmeye devam ettim.

Evet, benim için huzurun tanımı olan zaman dilimindeydik.

Yarınki mesai saatine kadar mutlu kalabilirdim. Kendi hâlinde bir operatörseniz gününüz tam olarak bundan ibaret oluyordu.

Bu hayatın heyecanı meyecanı yoktu. *Ya da en azından ben öyle zannediyordum.*

2: Kedisel Şancılar

Sen de şu ana dek anlattığım kısmın ilgi çekici hiçbir yanı olmadığını düşünüyor musun? Haklısın! Çünkü ben de senden farklı değildim. Nihayetinde günlerim birbirinin tekrarıydı ve bütün yaşantım hepi topu buydu işte... Ne eksik ne fazla.

Ama her şeyin değiştiğini söylediğime göre bir yerlerde çiviler yerinden sökülmüş ve bendeki tahtalar ufak ufak oynamaya başlamış olmalı, değil mi? Sabret ve dinle çünkü bundan sonrası sahiden *neler oluyor Mithat, beni korkutuyorsun* dediğimiz cinsten! Şey, bu sevdiğim bir espri.

Ah, keşke kitap karakterleri de sayfanın içinden dışarı doğru uzanıp güldüğü eğlenceli videoları kendi okuruna izletebilseydi. Ne hoş olurdu, değil mi? Nihayetinde ikimiz de benim canlı olduğum konusunda hemfikiriz hatta itiraf etmem gerekirse beni günlük yaşantındaki bazı insanlardan daha sempatik bulacak, belki kitap bittiğinde arkadaşım olmak isteyeceksin. Hâl böyleyken bazen sadece satırların arasına sıkışmış olmak beni rahatsız ediyor ama senin böyle de olsa beni anlayabileceğine dair inancım ve güvenim tam!

O zaman ertesi günü dinlemek için arkana yaslan ve hazır ol!

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yardımcı olarak."

Derin bir nefes verirken tanıdık gelen bu ses kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Hayır! Bu gerçek olamazdı. Yani umarım olmazdı.

"Sizi dinliyorum," diye düz bir sesle yanıt verdim.

"Seni dün aramıştım, Serçeciğim," diye geveledi karşı taraf. Sırıttığını sesine yansıyan gevşek tondan anlayabiliyordum. "Hatırlarsın belki."

Ciddiyetimi kaybetmedim ancak saf ayağına yattım. "Gün içinde birçok müşteri ile görüşüyoruz, beyefendi. Lütfen isminizi veya sipariş numaranızı öğrenebilir miyim?"

Aniden kırılmış gibi bir mırıltı çıkardı. "Aşk olsun."

Derin bir nefes verip nefretle görüşmenin kaydedildiği bilgisayar ekranına baktım. Radar Rafet tarafından mimlenmiştim ve muhtemelen bundan sonra gözü hep üzerimde olacaktı. Belki de şu an bile bu görüşmeyi bir açığımı yakalamak umuduyla dinliyordur. Evet, şu anda gösterge panelinde kırmızı bir ışık yanmadığı için onun bilgisayar başında olmadığını anlayabiliyordum ancak konu sizi kovmak için fırsat kollayan patronlar olduğunda emin olun ki bütün aksilikler yakanıza yapışır, sizi dünyanın en berbat çalışanı gibi gösterirdi.

"Lütfen isminizi söyler misiniz?" diye tekrar ettim bir kez daha prosedür gereği.

Bir süre bekledikten sonra beni şaşırtan bir şey yaptı ve ilk kez alay etmeden yanıt verdi: "Ceyhun."

Bu kez beni zorlamamasına inanamıyordum. *Yüce Ceyhun! Teşekkürler,* diye haykırmak istedim.

"Paylaştığınız için teşekkür ederim, Ceyhun Bey. Sipariş numaranızı bana iletirseniz gerekli kontrolleri sağlamak amacı-"

"İlk kez biri ismimi söylediğim için teşekkür etti," diye mırıldandı. "Bana değer veriyorsun, Serçe."

Gözlerimi devirirken içimden sabır çekiyordum. Alaycı tavrı yok mu demiştim? Affedersiniz, yanlış alarmmış.

Eskisinden bile beter olarak geri dönmüştü!

Ters bir şey söylememek için bir kez daha kendime hâkim olurken derin bir nefes verdim.

"Sipariş numaranızı alabilir miyim?"

"Hep aynı yerde takılıyoruz ama," diye mırıldandı. Ardından hızlıca sayıları söyledi. Neyse ki dün sütten ağzım yandığı için bugün yoğurdu üfleyerek yiyecektim, onun hızına ayak uydurdum. Bugün hafızam ve parmaklarım daha kuvvetliydi. Hızla sayıları yazdım. Ardından dün kontrol ettiğim sipariş sayfası açıldı. Pahalı bir modem sipariş etmişti ve iade/değişim talebinde bulunmuştu.

"Arıza kaydınız, ilgili birimlerce incelenmeye devam ediyor," diye açıkladım.

"Arıza kaydı derken?" diye sordu. "Bana mı diyorsun onu?"

"Modeminizin arıza kaydı, Ceyhun Bey," diye düzelttim.

İnsanı çileden çıkaran bir rahatlığı vardı ve bu eşek şakasını artık sonlandırmasını beklemekten başka çarem yoktu. İki gün üst üste nasıl bana bağlanmıştı, bu da ayrı bir saçmalıktı. Şansımın içine tükürecektim!

"Daha ne kadar inceleyeceksiniz o uyduruk modemi? Gelip alın şunu benden!" diye homurdandığını işittim.

"Modemi almaya geliyoruz, valizini hazırlayın, efendim."

Karşıdaki adam şaşkınca kaldı. "Ne?"

Bıkkınca gözlerimi devirdim. *Hayır... Hayır, Serce! İç sesini dış sesin ile karıştıramazsın!* Hafifçe öksürüp boğazımı temizledim ve eski ciddiyetime büründüm.

Kontrollü bir sesle yanıtladım: "Dün sizi bilgilendirdiğim gibi teknik ekiplerimiz, kırk sekiz saat içinde tarafınıza dönüş sağlayacaklardır."

"Kırk sekiz mi?" diye bağırırken sesinde bariz bir şaşkınlık vardı.

"Artık yirmi dört," diye mırıldandım. Ne de olsa kayıt dün açılmıştı. Allah bir yerden alıyorsa diğerinden veriyordu ancak bu

adamda hiçbirinin olmadığı aşikârdı. Ne espri yeteneği vardı ne de hesap kabiliyeti! Matematik öğretmenine içimden sevgilerimi ilettim.

"Onu biliyoruz herhâlde!" diye çıkıştı. "O kadar bekleyemem demek istedim. Acil falan diye not düşsene sen oraya. Halledersin sen, güveniyorum!" diye beni gazladı.

"Teknik ekiplerin inceleme süresine biz operatörler müdahale edemiyoruz, Ceyhun Bey," diye açıkladım. "Müşteri hizmetleri yetkilileri olarak görev tanımımızda yalnızca-"

"Aman be Serçe!" diye çıkıştı. "Başladın yine destan anlatmaya... Alt tarafı şu ekipleri dürteceksin."

Ruh hastası adamın bana yine kafayı taktığını fark ettiğimde ikinci kez bir puan faciası yaşamamak adına en anlayışlı ses tonumu takındım. Aksi hâlde bugün gerçekten işten kovulabilirdim.

"Pekâlâ, Ceyhun Bey. Durumunuzun aciliyetini bildirecek ve sizin için ekiple tekrar iletişime geçeceğim. Başka bir isteğiniz var mı?"

Telefonun karşısında bir anlık duraksadığını fark ettim. O sırada arkadan bir başka erkek sesi, "Bize iki kahve!" diye bağırdı. "Orta şekerli olsun, canım."

Ne bekliyordum ki? Anlaşılan o ki bugün de sesi dinletilen, bir grup hergelenin telefon oyuncağı olmuş, zavallı bir operatördüm. Keşke hepsinin o içi boş kafalarını bir kez ısırabilseydim, en azından içim soğurdu.

Ceyhun denilen herifin büyük bir kahkaha attığını işittiğimde telefona bağlı olan kulaklığımı bir an önce kendimden uzaklaştırmamak için güç bela direndim. Çünkü sahiden çok rahatsız oluyordum. Elimden ise hiçbir şey gelmiyordu.

Patronum bu görüşmeyi dinleyip omzumu okşamayacak, *haklıymışsın canım çalışanım, iyi ki suratlarına kapatmışsın telefonu,* demeyecekti!

Sakinleşmek için içimden ondan geriye sayarken nihayet zevzek adam konuştu: "Başka bir isteğim şimdilik yok. Olursa seni ararım, hayatım."

Arkadaki insanların bir kez daha gülüştüklerini işittim. Dün de şahit olduğum kalabalık gruptu. Neyse ki bir tesellim vardı. Bu amaçsız adam tekrar problemini çözmek ya da sadece alay etmek için aradığında üçüncü kez bana bağlanma ihtimali oldukça düşüktü. Aslında bunun onunla son görüşmemiz olduğunu fark edince otuz iki diş sırıttım ve büyük bir hevesle eski motivasyonumu kazanarak telefona gülümsedim.

"Görüşmemizin sonunda sizden kısa bir değerlendirme rica edeceğim. Lütfen puan verir misiniz?" diye sordum.

Karşıdaki adam son derece ilgisizdi. Sadece, "Bakarız," diye mırıldandı.

Tam kapatacağını fark ettiğim an, "Bir dakika!" diye çıkıştım.

Sesimin yükselmesiyle yanımdaki birkaç çalışan şaşkınca dönüp bana baktı ancak saniyelerle yarışıyordum, hemen ses tonumu alçaltıp tekrar ekranıma döndüm. Yeniden konuşurken sesim daha kontrollüydü. "Bir dakika bekler misiniz, lütfen?" diye düzelttim.

İsminin Ceyhun olduğunu öğrendiğim adam, bunu neden yaptığımı anlamayarak, "Neden?" diye sordu.

En kibar hâlimi takındım ve masumca açıkladım:

"Vereceğiniz puan benim için oldukça önem arz etmekte. Sizden ricam, görüşmemizi düşünerek dikkatle puanlama yapmanız. Şimdiden teşekkür ederim, Ceyhun Bey," diye açıkladım. Ardından sesime sevecen bir tını yansıtıp ekrana gülümsedim.

"Sağlıklı ve güzel günler dilerim."

Hattın iki ucunda bekleyen iki insandık. Aramızda kısa bir şaşkınlık anı var oldu, ardından bu hızlıca yaşandı ve bitti. Ceyhun denen adamın, üstündeki şaşkınlığı hatta bence aptallığı attıktan

sonra sözlerimi iyice düşündüğünü ve vereceği puanın benim için çok önemli olduğunu fark ettiğini anladım. Çünkü kapatmadan birkaç dakika önce fazlasıyla yüksek bir puan tuşladı.

Bana dokuz verdi!

Ve görüşme sonlandı.

"İşte bu!" diye masanın altından yumruğumu havaya kaldırdığımda yanımdaki çalışan kızın tekrar sanki delirmişim gibi bana baktığını gördüm.

Oysa delirmemiştim! Kulaklığı çıkarıp huzurla yerine koyarken ekrandaki sıralamaya sırıtarak bakıyordum. Az evvel üçüncülükte olan yerim aldığım yüksek puanla toplamda sekiz buçuk puan ortalamasına yükseldi ve şimdi listede zirvedeydim! Günü en yukarıda götüren Selda, son anda aldığı yedi puanla âdeta dibi boylamıştı. Onuncu sıralara düşüşünü keyifle izledim ve içimden ona sağlam bir küfür savurup neşeyle sırıttım.

Tamam, kabul ediyordum. Bazen biraz kafası kırık görünüyor olabilirdim.

"Birincisin," diye mırıldandı yanımdaki kız. İşe geçen ay girmişti ve adını hatırlamakta hâlâ zorlanıyordum. Zaten öyle yoğun çalışıyorduk ki birbirimizi tanımaya fırsat bulamıyorduk.

Sandalyemin tekerliği üzerinde bir tam tur dönerken keyifle sırıtıyordum. "Selda morardı."

Kız şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Hiç," diye omuz silktim yüzümdeki aptal sırıtışı silemezken. "Benim günlük görüşme sayım bitti. Erken çıkıyorum. Sana kolay gelsin."

"Sağ ol," diye bıkkın bir sesle mırıldandı genç kız. Ardından tekrar önündeki bilgisayar ekranına dönüp sıradaki telefon görüşmesini bağladı. Müşterinin kimlik bilgilerini ve ürünün problemini sorarken ben çoktan çantamı hazırlamış, masamdan kalkıyordum.

Selda'nın öfkeyle beni izlediğini şahin bakışlarımla görebiliyordum, ona başımla gıcık bir selam verip kıkırdadım. Ardından ofisin çıkışına doğru ilerlemeye başladım.

Keyfime diyecek yoktu. Bakalım o patron bozuntusu bugün beni azarlayabilecek miydi? Günü, çoğu zamanki gibi birincilikle kapatmıştım ve bundan sonra ufak hatalarım yüzünden beni öylece yerin dibine sokmasına izin falan vermeyecektim. Kolaysa şimdi başarımı görmezden gelsinler! Bu sefer yemezdi.

"Ah! Siz..."

Adımlarım tam kapının önünde durduğunda dün bir türlü başımdan defedemediğim yılışık adamın karşımda dikildiğini gördüm. Pişkince sırıtırken bakışları eteğimin yırtmacına kayıp duruyordu. Sıkıntılı bir nefes verirken ondan çabucak kurtulabilmeyi diledim.

"Buyurun," diye mırıldandım gönülsüz bir tavırla.

Pişmiş kelle gibi sırıtmaya devam ediyordu. "Demek isminiz Serce... Ne güzelmiş."

Gözleri, ismimin yazdığı yaka kartımdan yukarı kaydı ve gözlerime değdi. "Tıpkı sizin gibi," diye utanmazca ekledi.

Baygınlık geçirmemek için yanımdaki duvardan destek alırken buradan nasıl kaçabileceğimi düşünüyordum. O kadar emek verip birkaç görüşmeyi erken bitirmiştim ve kalabalığın yığıldığı otobüs saatine kalmak istemiyordum. Gel gör ki yine karşıma bu aptal adam dikilivermişti!

"Çıkıyor musunuz?" diye sordu yanıt vermediğimi görünce.

"Evet," dedim kestirip atarak. "Müsaadenizle."

"Müsaade sizin," dedi beni baştan aşağı süzerken. Oysa önümden çekildiği falan yoktu. Ağzımda bir şeyler geveleyip tam yanından geçmek üzereyken olduğu yerden kenara çekilmediği için omuzlarımız birbirine temas esti. Adam bir anda elektrik çarpmış gibi bana döndü.

"Ama!"

İrkildim. Hafifçe boğazını temizledi. "Ama isterseniz sizi bugün ben bırakabilirim."

Bazı herifler neden reddedilmeyi gururuna yediremiyordu? Hayır, hayır demekti! Bunun nesini anlamıyorlardı ki? Alnıma bunu yapıştırmak istiyordum.

"Sağ olun, Duran Bey," dedim. Sesim buz gibiydi. "Gerek yok."

Bu konu daha fazla uzarsa patronmuş, yardımcıymış dinlemeyecek ve aşı olmamış kuduz bir köpek gibi ona saldıracaktım! Belki bu sayede benden sonra kafayı takacağı masum kızları kurtarmış olurdum.

"Siz de çok inatçısınız canım..." diye homurdandı hiç utanmadan.

Suratına uzun uzun baktım. İç sesim dışarı çıkmak için can atıyordu. *"Çekilsene önümden, uhu kılıklı. Yapıştın, bırakmıyorsun!"* diye bağırmak istedim.

Ancak her zamanki gibi bu sadece bir hayalden ibaret olarak kaldı.

"Huyum kurusun," diyerek yapmacık bir gülümsemeyle adama baktım. "İzninizle şöyle geçeyim."

Duvarın kenarından sıvışmak üzere hareket etmiştim ki adam tekrar bana doğru yöneldi ve ben artık bıkkın, yüksek bir çığlık atmamak için zor sabrettim.

"Bakın," diye tekrar açıklamaya girişmişken kısa boylu adamın arkasında gördüğüm uzun bir gölge, cümlemi yarıda bırakmama sebep oldu. Hemen ardından gördüğüm yüzle şaşkınlığa uğradım.

"Serce?"

İsmimi telaffuz edişindeki şaşkınlık benim değil, dibime kadar girip bana huzur vermeyen şu tipsiz adam yüzündendi. Esmer teninde parlayan bir çift siyah gözü öfkeyle kısılmıştı. Tanju, hafifçe çatılmış kaşlarıyla Duran Bey'i izliyordu.

"Tanju?" dedim şaşkınca.

"Telefonlarına neden bakmıyorsun?" diye çıkıştı öfkeli gözlerini hâlâ adamdan ayırmazken. "Kaçta çıkacaksın diye mesaj atmıştım."

"Ben..." diye şaşkınca mırıldandım.

Sahi, arayacak ya da mesajlaşacak kimsem olmadığı için telefona bakmak çoğu zaman aklıma bile gelmiyordu. Yalnızca annem, arada bir yemeğimi vaktinde yiyip yemediğimi merak ediyor, kontrol ettikten sonra kendi işine dönüyordu. Hâliyle, neredeyse adını dahi unuttuğum erkek arkadaşımı aniden mesai bitimi iş yerimin çıkışında görünce şaşkınlıkla donakalmıştım.

"Neden geldin?" diye sordum merakla. Duran Bey ise bir adım geriye çekilip nihayet bana nefes alabileceğim bir alan bıraktı. *Hele şükür* diye bağıracaktım!

"Neden geldin de ne demek?" diye çıkıştı Tanju.

Elini dağınık saçlarının arasından geçirdi, üzerinde hâlâ takım elbisesi vardı, belli ki işten çıkıp doğruca buraya gelmişti. Keskin bakışlarını bana dikti. "Seni almaya gelemeyecek miyim ben? Saçmalama!"

Sesini yükseltmesi her ne kadar moralimi bozsa da bir yanım, beni şu aptal adamdan kurtardığı için ona minnettardı. Burada daha fazla oyalanmamak için hızla onun yanına doğru sıvıştım. Bu Duran yılışığını sonsuza dek defetmenin tek yolu olabilirdi.

"Gelebilirsin tabii, canım. Haydi, çıkalım."

"Beyefendinin seninle bir meselesi var gibi görünüyor," diye homurdandı Tanju.

Neredeyse ağzıma düşecek olan bu adamdan hiç hoşlanmamıştı ve her an ona bir tane patlatacak gibi duruyordu. Zaten adamın iki katıydı, parmağının ucuyla dokunsa Duran Bey öbür tarafı boylardı.

Doğrusu ona pek üzülmezdim ama rezalet çıkacak olması ve işimi kaybetme düşüncesi bir anda beni afallatınca korkuyla iki-

sine baktım. Yanımdaki adama dönüp hızla koluna yapışıp onu çekiştirdim.

"Yok! Duran Bey, şirketimizin..."

"Benim de işim vardı! İyi günler."

Ben daha lafımın sonunu getiremeden suratı kıpkırmızı olan Duran Bey, âdeta ışık hızıyla yanımızdan kayboldu. Şaşkınca geride bıraktığı boşluğa bakıyordum.

Bir kadının reddini anlamak istemeyen erkeklerin, kendilerinden güçlü bir adam görünce korkak tavuğa dönüşmesinden bıkmıştım.

Bu hayatta en nefret ettiğim canlı türü yapışkan insanlardı.

Tanju benim için kapıyı açtı. "Geç haydi."

Onunla burada tartışmak istemediğim için hızla kapıdan çıktım ve temiz havayı ciğerlerime çektim. Konuyu uzatıp evime tek başıma gidebileceğimi söyleyebilirdim ancak Tanju'nun yüz ifadesinden yorgun bir iş günü geçirdiği belli oluyordu, fazlasıyla sıkıntılıydı. Her an bana çatmak için yer aradığını biliyordum. İnat edip onunla tartışabilirdim ya da sakin kalıp olaysız dağılabilirdik. İkinci seçeneği tercih ettim.

Peşinden arabasına ilerledim ve benim için ön koltuğun kapısını sertçe açtığında bunu önemsememiş gibi yapıp arabaya bindim. Kendi tarafına ilerledi ve sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı. Ancak ne kadar beklesem de otoparktan çıkmadık.

Sabrımın son demlerindeydim. Koltukta yavaşça ona döndüm.

"Ne oluyor?" diye sorduğumda kaşlarım çatılmıştı.

Yakışıklı bir adamdı, biçimli yüz hatları vardı. O dikkat çekici yüzü şimdi kötü bir düşüncenin etkisindeymiş gibi gerilmişti. Onu, bunu anlayabilecek kadar uzun süredir tanıyordum.

"Bunu benim sormam gerekmiyor mu?" diye dişlerinin arasından tısladı. Direksiyonu tutan parmak boğumları beyazladı, öfkesi asla dinmiyordu.

"Kimdi o adam, Serce?" derken gözlerime bakıyordu.

Umursamazca omuz silktim. "Söyledim ya, şirketin müdür yardımcısı Duran B-"

"Alo! Onu mu soruyorum ben, kızım?" diye bağırdığında cümlem yarıda kaldı.

Hem açıklamama izin vermiyor hem de bağırıp duruyordu. Gözlerimi kapatıp bir süre bekledim, acilen kendine gelse iyi olurdu. Kaşlarım çatıldı, arabayı sürmesini istiyordum.

"Açıklamama izin vermeyeceksen neden soru soruyorsun?" dedim.

Bana korkunç bir bakış attı. "İçeri bir girdim, adam ağzının içine düşüyordu lan!"

"Sesini alçalt," derken onun aksine çıldırtıcı derecede sakindim.

Bu kez bütün vücudunu bana çevirdi ve bununla beraber öfkesini daha net gözler önüne sermiş oldu; boynunda bir damar kabarmıştı, burun deliklerinden her an ateş püsküracek gibiydi. Onu sinirlendiren tek şeyin Duran Bey olup olmadığını merak ettim, Tanju her zaman iş yerindeki sıkıntılarını bizim özel hayatımıza taşıyor gibi hissettiriyordu.

"Bırakmadın ki iki tane çakayım ulan suratına! Kolumdan çekiştirip durdun!" dedi tükürürcesine.

"Sesini alçalt," dedim.

Tepkisizliğim onu delirtti, üzerime doğru eğildi ve haddini aşarak, "Cevap versene bana!" diye bağırdı.

Cümlesinin hemen ardından başımı öyle korkunç bir yavaşlıkla ona çevirdim ki Tanju'nun gözleri gözlerime değdiğinde bir süre duraksamak zorunda kaldı, arabada sadece onun sesli nefes alıp verişi duyuluyordu.

Omuzlarıma düşen kahve saç tutamlarını sakince geriye ittim. Tanju'nun öfkeli bakışları şimdi yapacağım açıklamayı duymak için pürdikkat dudaklarıma sabitlenmişti.

"Seni son kez uyarıyorum," diye mırıldandım. Aramızda sessizlik baş gösterdi.

"Sesini..." Sıktığım dişlerimin arasından cümlemi tamamladım: "Alçalt."

Nihayet az evvel koptuğu gerçek dünya ile tekrar iletişim kurabilmeyi başarmış olmalı ki yüz ifadesinde ani bir afallamanın meydana gelişini seyrettim, bir anlığına şiddetli çıkışmış olduğunu fark etti ve şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı.

Ses tonunun haddinden fazla yükseldiğini anlamış gibi hızla, "Ben..." diye mırıldandı. "Kendimi kaybettim. Özür dilerim."

Cevap vermedim. Gözlerini yüzümden ayırmadı, yanıtımı bekledi ancak onunla konuşmadığımı, düz bir şekilde önümdeki yola baktığımı görünce bundan vazgeçip o da önüne döndü. Birkaç dakika sonra camını açtı, içeri dolan temiz havayı soludu. Hemen sonra uzun parmaklarını sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi.

Az önceye nazaran çok daha sakindi.

"Özür dilerim, hayatım," dedi.

Son kelimesi dudaklarımı kıvırır gibi oldu, az kalsın gülecektim. Birbirimizin hayatı olmak bir yana dursun, son zamanlarda birbirimizin hayatında neler olup bittiğini bile bilmiyorduk!

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" diye sordum.

Yüzündeki pişmanlık ifadesi giderek büyüyordu, mahcubiyetini saklayamadan bana bakmaya devam ettiğinde onu anlamak şöyle dursun, arabanın kapısını çarpıp inmemek için zor duruyordum.

"Hiç düşündün mü?"

Sesim gereğinden fazla düzdü. Belki de mesleğim gereği duygularımı perdelemeyi bu kadar iyi öğrendiğim için artık bir tiyatrocuya dönüşmüştüm de denilebilirdi, bunun günlük yaşantıma yansımasından hoşlanmasam da Tanju, benim samimi hislerimi

öyle uzun zamandır merak etmiyordu ki kendimi düzeltme gereksinimi duymadım.

Kulağa bir robotunkinden farksız gelen sesimle cümleleri art arda sıraladım. "Biz en son ne zaman birlikte bir çay içtik? Ne zaman yemeğe çıktık? Ne zaman senin bitmeyen işlerinden başka bir konu hakkında sohbet edebildik? Geçen ay kedilerimin ikisi de hastalandı, biliyor musun? Hayır, bilmiyorsun çünkü birkaç defa veterinerde sabahlamama rağmen bunu fark etmedin bile!"

Başımı ona çevirip gözlerine baktım, ne diyeceğini bilemez gibi bir hâli vardı, bense son derece öz güvenliydim. Gülümsedim. "Sahi, en son ne zaman benim yanıma geldin, Tanju?"

Direksiyondaki elini telaşla kucağına indirdi, söyleyecek birkaç şey aradı. Dilinin ucuna gelen bazı cümleleri sıraladı ancak kulağa lafı öylesine gevelemekten başka bir şey gibi gelmiyordu. Açıklaması yoktu.

"Ben... Ben çok yoğundum, geçen ay önemli bir toplantı organize ettim, biliyorsun. Evet, sana daha çok vakit ayırmam gerekirdi ama işlerim öyle çoktu ki ben sadece-"

Sinirle gülerken sözünü kestim. "Hâlâ iş diyor yahu!"

Öfkeyle soluklandım. "Bana vakit ayıracakmış! Beni ilgi budalası çevrenle karıştırma; bana değil, bize vakit ayırmadığını söyledim. Son zamanlarda birbirimiz hakkında öğrendiğimiz şeyler bir elin parmağını geçiyor mu?"

"Serce," dedi sıkıntıyla. "Bebeğim, gerçekten işlerim..."

Sonrası bir uğultuya dönüştü. Daha doğrusu duymak, onu daha fazla dinlemek istemedim. Tanju ve ben şu an farklı iki dünyadan insanlar gibiydik.

Bir süre camdan dışarıyı seyretsem de sabrım çoktan taşmıştı. Kendi hâlinde yürüyen insanlar, yanımızdan geçip giden arabalar... Uzun bir süre dikkatimi dağıtmak için çabaladım ancak nafileydi. Hiçbiri beni sakinleştiremiyordu.

"Baksana bana," dedim hiddetle ona döndüğümde. Saçlarım omuzlarımda savruldu, dudaklarımı ıslattım, korkunç bakışlarımı karşımdaki adama diktim.

"Benim alnımda enayi mi yazıyor? Ulan, ben senin iş arkadaşın mıyım? Toplantılarını anlatıp duruyorsun!"

Tanju araya girdi. "Ağzını bozma!" Kaşlarını çatmış, egosunu sarstığım için gücenmişti. Çevresindekiler tarafından pohpohlanmaya o kadar alışmıştı ki böyle üzerine gelinmesinden hiç hoşlanmazdı. Benden böyle bir atak beklemiyordu ancak unuttuğu şey, benim çenemi bir defa açtığımda bir daha kapatmayacağımdı.

"Haydi oradan!" diye çemkirdim. "Sen az önce bana hayvan gibi bağırırken iyiydi, değil mi? Ağzımı bozmayacakmışım. Sen kim oluyorsun ya?"

Çıt çıkaramadan suratıma baktı.

"Madem geldin, sür şu arabayı ve beni evime bırak. Zaten yorgunum. Bir de seninle uğraşamam. Öyle canın isteyince beni hatırlayıp, iş yerime gelip hesap soramazsın. Üstelik beni dinlemeden, ikide bir sözümü kesip kendi öfke patlamanı aklamaya çalışarak... Yok öyle bir dünya."

Tanju bu kadarını beklemiyor olacak ki yumuşak bir sesle mırıldandı:

"Bebeğim?"

Ona bakmak yerine derin bir nefes verdim. Hayal kırıklığı yaşadığını görmek için ona bakmama gerek yoktu.

"Sana ne olmuş, Serce?" diye fısıldadı. "Sen hiç böyle yapmazdın."

O kadar uzun zamandır görüşmüyorduk ki nasıl bir insan olduğumu unutması doğaldı! Şeytan, şuna bir küfür daha bas da çileden çıkar diyordu ancak çenemi kapalı tuttum.

"Sana iş hayatımı anlatıp kafanı ütülemeyeceğim," dedim imalı bir sesle, onu kendi silahıyla vuruyor ve lafı ağzına tıkıyordum.

"Ama yorgunum. Hayatını yoğun geçiren tek kişi sen değilsin. Maddi getirisi seninkinden az olunca bizimkiler daha basit bir işe dönüşmüyor. Belki birinin bunu sana söylemesine ihtiyacın vardır."

Şok olmuş hâlde beni dinleyen adama döndüm. "Eğer sürmüyorsan inip kendim gideceğim."

"Ta-tamam..." diye kekeledi.

Ardından hızla arabayı çalıştırıp bizi otoparktan çıkardı. Gaza bastığında az sonra ana yola çıkmıştık ve evime gidene kadar ikimiz de konuşmadık. Radyodan sevdiğim şarkıyı buldu ve sesini açtı. Aklı kıt adamın gönlümü almak için yapabileceği her şey bundan ibaretti işte.

Derin bir iç çekip caddedeki renkli ışıkları seyrederken Haydut ve Haseki'nin evin altını üstüne getirip getirmediklerini merak ediyordum. Umarım bugün usluca oturmuş ve bana fazla iş çıkarmamışlardır. Dolapta hangi yemeklerin olduğunu hatırlamaya çalıştım.

"Benimle konuşmayacak mısın?"

Sonunda evimin önüne gelebilmiştik, cümlesinin ardından arabayı park edene kadar gözlerini yoldan ayırmayan Tanju ancak işi bittiğinde bana dönebildi.

"Ne konuşacağız ki?" diye tek kaşımı kaldırıp sordum.

Boş boş suratıma bakması tepemin tasını attırıyordu. Ona usulca tebessüm ettim.

Bir an rahatlayacak gibi oldu. Ta ki sonraki cümlemi duyana dek...

"Oturduğum koltuktaki sarı saç telleri kimin mesela? Onu anlatmak ister misin?"

Ah, evet... Size bahsetmeyi unuttuğum diğer bir detaydaydık. Bu benim için öyle önemsizdi ki işin doğrusu, gündelik telaşta eklemeyi unutuvermiştim.

Tanju, benim anlamadığımı düşünerek yaklaşık iki aydır beni aldatıyordu.

Bana sorarsanız toksik, uzun ilişkilerin olayı buydu. Sıkıcıydı ve birbirinize büyük bir aşk duymadığınız sürece muhakkak sonu aldatılmakta biterdi. Tanju'nun bana olan ilgisinin bu kadar azalmasının tek sebebi elbette işleri falan değildi. Nihayetinde karşısında çocuk durmuyordu, cin gibi denilecek türden bir insandım.

Uzun süredir bir başkası olduğunu biliyor ancak umursamıyordum. Bunu fark ettiğim ilk günün gecesinde, başımı yastığa koyduğumda öyle uzun uzun düşünmemiştim. Sabah uyanıp da haşlanmış yumurtamı soyarken aklıma yeniden aldatıldığım geldiğinde bu adamın ve bu ilişkinin benim kafamda çoktan bittiğini anlamıştım. İnsanın biraz kalp kırıklığı yahut ona benzer bir şeyler hissetmesi gerekmez miydi?

Ben hiçbirini hissetmemiştim ve o gün yeniden anlamıştım: Birine duyduğunuz nefret bile ondan soğumak kadar kötü bir duygu değildi. Çünkü bir insandan soğuyacak kadar uzaklaştığınızda ona dair hissettiğiniz hiçbir şeyin anlamı da kalmıyordu.

Evet, haşlanmış yumurta soymak bazen size iyi gelecek şeyleri fark etmenize vesile olabiliyordu, minik bir not.

Eh, benim kafamda zaten bitmiş bir ilişkinin üç ay ya da beş ay daha sürmüş olmasının önemi yoktu, ben de öyle uzun ayrılık konuşmaları yapmayı beceremeyeceğimi bildiğimden Tanju kendisi gelsin, dürüstçe itiraf etsin diye bekleyip durmuştum.

Neticede üniversiteyi kazanıp bu şehre geldiğim ilk günden beri benim yanımda olmuştu, itiraf etmek gerekirse o zamandan beri desteğini hiç esirgememişti. Birbirimizi tanıdığımız ilk zamanlar, doğal olarak daha heyecanlı iki gençtik. Fakat ne zaman okulumuzu bitirmiş ve bizi âdeta kafeslere hapseden işlere başlamıştık, o zaman bütün hayat akışımız geri döndürülemez şekilde değişmişti.

Ne o eski Tanju'ydu ne de ben içi kıpır kıpır olan Serce'ydim.

Birbirimize olan alışkanlığımız belki devam ediyor olabilirdi ancak belli ki sevgiyle beraber saygımız da bitmişti. Tanju'nun artık bana ilgi duymamasıyla problemim yoktu, bu üstesinden gelinebilecek bir şeydi.

Fakat bir insanın bana saygı duymaması ona giden bütün yollarımı tıkardı. İşte, o andan sonra artık iki dünya bir araya gelse eskisi gibi olamıyordum. Saygısız insanlara hayatımda yer vermediğim günden beri çok daha özgür, çok daha mutlu, çok daha olduğum gibiydim.

Tanju bana, bizim aramızdaki bağa duyduğu saygıyı kaybetmiş ve beni aldatmıştı. Esas sorun buydu. Sorarsanız, bunun için ona kızacak değildim. Çünkü birinin size saygısızlık yapmış olması sizin değil, saygısızlığı yapanın problemiydi. Bunu çözmesi gereken ve hatayı kendisinde arayacak olan ben değildim.

Aldatıldığım için bir kenara geçip öyle günlerce ağlamamıştım. *Bana bunu nasıl yapar,* klişelerine dahi girmemiştim. Düşündüğüm tek şey Tanju'nun kendini nasıl bu kadar küçülttüğüydü.

Gözünün dışarıya kayması beni değil, onu ilgilendirirdi. Aldatıldığı için kendini eksik hissedecek bir kız değildim, hiç de olmamıştım.

Ben Tanju'ya eksik değil, çok bile gelirdim.

"Sa-saçlar mı?" diye kekeledi. Ardından bir klişe olan o saçmalığı teatral havayla oynamaya başladık. "Nasıl?" diye sordu.

"Ne nasıl?" dedim.

Vakit kazanmaya çalışırken, "Ne teli?" diye mırıldandı. Karşımda terliyordu.

"Saç teli," dedim.

Sesim, onun köşeye sıkıştığını bildiğim için kendinden fazlasıyla emin çıkıyordu. Belki geçirdiğimiz yılların hatırına kıyıda köşede biraz dürüstlüğü kalmıştır, sevgisinin sona erdiğini söy-

leyecek cesareti vardır zannetmiştim ancak yanıldığımı gördüm. Tanju, yalanları sıralamaya başladı.

"Saçmalama, hayatım. Camdan falan uçmuştur içeri. Nereden bileyim kimin olduğunu?"

Gerçekten mi, diye düşünerek iç çektim. Oradan o kadar aptal mı görünüyordum? Bu beni yaralardı. Neyse ki hayatımın bu yoğun akışında buna en fazla üç saniye falan üzülebilirdim. Tanju'ya gerisi fazlaydı.

"Arama beni, Tanju," diye homurdandım. "Uyuyacağım."

Ön koltuğun kapısını açıp indiğimde arkamdan durmam için seslendiğini işitsem de yanıt vermedim. Apartmana girip giriş katındaki daireme ilerlerken çantamdan anahtarlığımı çıkarıyordum. Neyse ki bugün kulaklığıma falan dolanmamıştı.

"Serce! Dur! Beklesene!"

Tanju nefes nefese apartmana girip ben tam eve girerken dairemin giriş kapısında beni yakaladığında gözlerimi devirdim.

"Uyuyacağım," diye tekrar ettim. "Gitsen iyi olur."

"Böyle gidemem," dedi başını hızla iki yana sallarken. "Yanlış anladın."

"Bu ilişkinin çoktan bittiğini ikimiz de biliyoruz, sence salağa yatmaya gerek var mı?"

Açık sözlülüğüme şaşırarak bana bakakaldığında onun yerine cevap verdim: "Bence de yok."

"Seni seviyorum!" dedi.

"Hep öyle derler."

"Seni kaybetmek istemiyorum," diye sürdürdü panikle. Ardından uzanıp uzun parmaklarıyla saçlarımı okşadı. "Böyle gidemezsin. Yıllarımızı böylece çöpe atamayız."

"Ama sarışınları arabaya atarız," diye cevapladım.

Herhâlde duygusallaşacağımı ya da ağlayacağımı falan zannediyordu. Beklediği duygu selini bende göremeyince üzerimde duygusal herhangi bir etki yaratamadığını fark etti ve hayal kırıklığıyla gözlerime baktı.

"Beni sevmiyor musun?" diye fısıldadı. İşte, bir diğer klişeyi yaşıyorduk. Dağ gibi adam, onu terk etmeyeyim diye neredeyse ağlamak üzere olan ufak bir çocuk taklidi yapıyordu. "Ben sensiz yapamam!" diye sesini yükseltti.

"Beni aldatan birini neden seveyim ki?" diye sahici bir merakla sordum.

Gözlerimi irice açmış, cevabını bekliyordum. İşaret parmağımla göğsünü dürttüm. "Beni az önce patronlarımdan biriyle gördün diye çileden çıktın. Üstelik sana ve ilişkimize dair hiçbir yanlış hareketim olmamasına rağmen... Şimdi benden ne bekliyorsun?"

"Aşkım," diye hızla araya girdi. Omuzlarımı tuttu, beni kendine çekti. "Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Ben... Ben iyi değildim. Her şey çok stresliydi. Seni kaybedemem. Ne olur, anla..."

"Sen de stresini boşaltacak güzel bir yer bulmuşsun işte," diye güldüm, samimiyetsizdim.

Neden bahsettiğimi ikimiz de biliyorduk. Evet, istediğimde sınırsız bir arsızlığa sahip olabiliyordum.

"Ne yapıyorsan devam et, Tanju," dedim. "Ben yokum."

Bu düşüncemi duyduğu an delirmişe döndü. "Olmaz!" dedi. "Kabul etmiyorum! Biz... Biz seninle evlenecektik. Sen benim hayatımdaki en harika şeysin. Özür dilerim, bebeğim. Yemin ederim ki bir hatadan ibaretti. Sana söz veriyorum, bir daha-"

"Yeter!" diye çıkıştım. Asla geri basmayacağımı anlayan Tanju'nun omuzları yenilgiyle düştü. Bu kadar şov yeterdi! Zaten buradan çıkınca iki kadeh içecek, beni kiminle aldatıyorsa geceyi yine o kadının yanında geçirecekti. Neden kapı ağzında yorgunca dikilmeme sebep oluyordu ki? Uyuyacağım, dememiş miydim?

"Bebeğim..." diye fısıldadı. Uzandı ve ben engel olamadan dudaklarını yanağıma bastırdı. Eskiden hoşuma giden bu hareketi artık sadece midemi bulandırıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Bize bunu yapma."

"Dramatikleştirme, Tanju," diye homurdandım yüzünü elimin tersiyle itip.

"Arada bir aklına düşüyordum zaten. Beni hatırladıkça yanıma geliyor, biraz vakit geçirip gidiyordun. Ne bileyim, arada bir beraber oluyorduk. Biz çoktan tükenmiştik, neden ısrar ediyorsun? Kabullen bunu."

"Sen..." diye fısıldadı söylediklerimle dehşete düşmüş hâlde. Bir adım geriye gitti. "Sen... Serce..."

"Ne?" diye sordum. Kapının ağzında dikilmekten sıkılmıştım.

"Her şey bu kadar mıydı? Senin için böyle basit miydi?" diye sordu hayal kırıklığıyla.

İnanılmaz bir adamdı. Beni aldatan kendisiydi fakat ilişkimizin son zamanlarda yalnızca fiziksel temastan ibaret olduğunu dile getirdiğim için dünyanın en pislik insanıymışım gibi bakıyordu. Neredeyse gülecektim.

"İşte karşınızda!" diyerek son heceyi uzattım. "Son kalp bükücü: Serce Sevinç!"

Ben gülmeye başladığımda Tanju daha da yıkılmış bir ifadeyle iki adım geriledi. Beni tanıyamıyormuş gibiydi ancak bu hâli öylesine komikti ki daha çok gülmeye başladım.

"Neye bakıyorsun öyle? Boynuzlarıma mı?" diye kıkırdadım. "Haydi, canım. Kapatıyoruz. Bizden bu kadar."

"Sen iyi değilsin," dedi şaşkınca. "Sana bir şeyler olmuş."

Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Artık vücudun hastalıklı bölgesinden farkı kalmayan bu ilişkiyi bitirmek, neredeyse havalara uçuracak kadar hafiflememi sağlamıştı.

"Allah seni daha iyileriyle karşılaştırsın," diye gülümsedim. "Ben kötü biriyim."

"Değilsin," diye başını iki yana salladı. "Sen bu değilsin. Beni severdin... Kıyamazdın."

"Sen daha iyilerine layıksın! Güle güle, canım."

Kapıyı suratına kapattım.

Ardından olanları algılamak için kendime kısa bir süre tanıdım.

Az önce ne yapmıştım? Evet... Evet! Üniversite birinci sınıftan beri, neredeyse beş yıldır boşu boşuna beni zincirleyen korkunç bir ilişkinin esiri olmaktan sonunda kurtulmuştum!

Yüzümdeki aptal sırıtış iyice büyüdü.

İster istemez her hareketime çekidüzen vermek zorunda kalmış, aslında son zamanlarda ilişkinin karşı tarafı ortalarda olmamasına rağmen kendimi ne saçma bir kısıtlama güdüsüne sahip olduğumu anlamıştım. Esaretimin bittiği ilk dakikaları yaşıyordum ve küçük dairemin duvarlarında yankılanan neşeli bir kahkaha daha attım. Ne kadar yerinde bir karar verdiğimi kendime hatırlatıp, bolca tebrik edip bir beşlik çakıyordum!

Bu sırada ayaklarımın dibinde iki saattir hırlayan Haydut ise ters ters kapıya bakmaya devam ediyordu.

Bu evde kendisinden başka bir erkek bulunmasından hiç hoşlanmazdı. Neyse ki Tanju içeri girmek gibi bir hataya düşmemişti. Aksi hâlde aramızdaki yüksek gerilimi hisseden bu ufak kediyi durdurmam mümkün olmazdı, Tanju'nun yakışıklı suratında belirecek tırnak izlerini zihnimde canlandırabiliyordum.

"Bir ilişkinin daha sonuna geldik be Haydut," diye kıkırdadım.

Ardından eğilip onu kucağıma aldım, çabucak o gergin tavrını bıraktı ve kollarımda gevşeyerek benimle oynamaya başladı. Gömleğimin düğmesine kafayı takmıştı.

"Yayında ve yapımda emeği geçen herkese teşekkür ederiz," diye mırıldanırken mutfağa doğru ilerlemeye başlamıştım.

Bir yandan ne yemek yiyeceğimi düşünürken bir yandan kollarımdaki kedinin rahatını bozmadan mutfak kapısını ayağımla açmaya çalışıyordum. Tam o sırada koridorun öteki tarafında gördüğüm hareketli şeyle büyük bir çığlık attım!

"Ay!"

Uzaktan bakıldığında kocaman, beyaz bir tüy yumağına benzeyen minnoş kedim bana bakıyordu.

"Ne? Nasıl!" diye büyük bir çığlık daha attım.

Haseki olduğu yerden kıpırdamıyor ve bıkkın gözlerle suratıma bakıyordu.

Sesimin tizliğinden hoşlanmayan Haydut, hızla kucağımdan atlayıp kaçarken ben, Haseki'ye doğru yürümeye başladım.

"Ayağa kalkmışsın!" diye mırıldandım dehşetle.

Tanju'nun arabasında gördüğüm sarı saç kılları bile beni şu anki kadar şaşırtmamıştı.

Haseki Sultanımız minderinden kalkmıştı ve evi gezmek için teşrif etmişti. Günün büyük bir kısmını iş yerinde geçirdiğim için buna en son ne zaman tanık olduğumu hatırlamıyordum bile... İnanılmazdı!

Yürüyordu!

"Sultanımız... Çok yaşa!" diye sırıttım.

Ardından onunla göz göze gelmek için yere eğilip heyecanla sırıttım. "Mamanı erken mi bitirdin? Çağırsaydınız gelirdik, efendimiz."

Haseki bu yılışık tavrımdan her zamanki gibi hiç hoşlanmayarak bana umursamaz bir bakış attı ve kuyruğuyla hafifçe suratıma çarptıktan sonra bütün ihtişamıyla âdeta süzülerek mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

Onun bu kibirli tavrı beni bir kez daha kahkaha krizine sokarken bir kedinin nasıl olup da Tanju'dan bile daha akıllı olabildiğini sorguluyordum.

Keyifli bir ıslık eşliğinde mutfağıma ilerlerken varoluşsal sancılar saatime giriş yapıyordum. Aklımda bin tane düşünce dönüyordu.

Bu sevimli yaratıklar kendi dillerinde birbirlerine söverken bizim yaptığımızı yapıyorlar mıydı?

Mesela Tanju gibi canlıları gördükten sonra bir kedi diğerine öfkeyle, "İnsanoğluinsan!" diye küfrediyor muydu?

Kim bilir? Bunu hiç öğrenemeyecektim. En azından delirmeme ramak kaldığını hissettiğim bu son günlerde kafayı buna takmasam daha iyi olurdu.

Mutfağa dalıp buzdolabından kakaolu süt kolisini çıkardım ve bu gece uyumadan Muhteşem Yüzyıl'ın son bölümünü izledikten sonra kendim için bekârlığa merhaba partisi hazırlamaya karar verdim.

3: Vicdani Zırvalıklar

Sonra...

Sonra pek de farklı bir şey olmadı. Arada bir telefonumu kurcalayıp Tanju'dan gelen mesajları okumadan silmekle meşgul oldum. Bildirimini kapatmayı unuttuğum son mesajda, *"Şimdi bir lades kemiği gibi ortadan ikiye böldük aşkı! Sakın bana dokunma, hepsi aklımda..."* şeklinde bir şeyler okur okumaz onu tamamen engellemeye karar verdim. Gördüğü bütün ayrılık mesajlarını kopyalayıp bana gönderiyordu.

Mesajın altında yazan *acılıâşıklardiyarı.com* tarzındaki site yönlendirmelerini silmeyi unutması beni benden alan bir detaydı.

Eh, demek ki dost kalmamıza falan hiç gerek yoktu. Tanju hayatımdan çıktığı ilk andan itibaren kendimi çok daha özgür hissetmeye başladığım yadsınamaz bir gerçekti. Buradan tüm dünyaya seslenmek istiyordum:

Kötü giden ilişkilerinizi bitirin!

-Bir dost.

Her neyse, kötü giden bir ilişkinin bitmesi, yerine daha kötüsünün gelemeyeceği anlamını taşımıyordu elbette. Bu yüzden lütfen, siz benim yaptığımı yapmayın ve duygularınıza arada bir söz geçirmeyi deneyin. Bundan sonra okuyacaklarınız zaman zaman kalbimin sorumluluğunda olan satırlardır, çok da şey yapmayın...

Bilginize.

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır. İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ceyhun ben, Serçe."

İşittiğim sesle beraber âdeta donakalırken beynim bir anda bütün işlevsel fonksiyonlarını yitirir gibi oldu. *Yok artık,* diye bağırmak istedim! Sabahın dokuzuydu ve mesaiye başlayalı henüz birkaç saat olmuştu.

Acaba uyanamamış mıydım?

Yoksa bu sahiden büyük bir eşek şakası mıydı?

Ekranı tekrar kontrol ettim. Evet, yirmi beş saniyedir kayıttaydım. Basbayağı bir telefon görüşmesindeydim ve bendeki nasıl bir şanstı ki yine ve yine bu lanet adamı bana bağlamışlardı!

Kaçtığım ne varsa bana doğru koşuyordu. İttiğim kim varsa dibime giriyordu!

Bu sıkıntılı herif benim lanetim falan mı olmuştu? Neden bana yapışmıştı?

"Minik kuş?" diye sordu.

Benim kuş olduğumu da nereden çıkarmıştı? Sadece adımı telaffuz etse olmaz mıydı?

Hafifçe boğazımı temizledim ve oturduğum yerde dikleştim. İşler iyice sarpa sarmaya başlamıştı, hissediyordum.

"Merhaba, Ceyhun Bey," dedim sakin çıkması için zorladığım sesimle. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kötü bir espri yapmasını bekledim fakat beni şaşırttı ve yapmadı. İnanılmazdı... Bu adamda büyük bir gelişme vardı.

"Merak etme, bugün zevzeklik etmeye gelmedim," diye açıkladı sanki duraksadığımı fark etmiş gibi.

"Bir şey soracağım sadece. Çok aklıma takıldı."

Derin bir nefes verdim. Sahiden normal bir soru soracak olabilir miydi? Aslında düşününce arkadan abuk sabuk sesler de duymuyordum. Geyik yaptıkları o arkadaş grubu belli ki yanında değildi.

Doğru ya, saat henüz sabahın dokuzuydu. Bu saatte kim uyanırdı? Benim gibi zavallı çalışanlar ya da adı Ceyhun olan şu değişik herif gibiler...

"Sizi dinliyorum, Ceyhun Bey," dedim.

"Hani ben bu modem için sizi aradım ya..."

"Evet," dedim.

Sesinde çekingen bir tını hissediyordum. *Bu da neyin nesiydi?*

"Hani ilk gün..." diye mırıldandı.

"İlk gün, evet, efendim," diye tekrar ettim.

Sanki giderek daha da kötü hissediyormuş gibi sesi âdeta kısılıyordu. Neredeyse içine kaçacaktı! Bu adama ne olmuştu böyle?

"Dün sen, bana vereceğiniz puan önemli deyince... Ben de biraz düşündüm de... Sana ilk gün bir puan vermiştim."

O günkü başarısızlığımı ve işittiğim azarı hatırlayınca moralim bir anda düştü. Bu dangalak herif şimdi ne diye bu konuyu açıyordu ki? Hiç gereği yoktu!

"Evet, efendim," dedim bozulduğumu belli etmemek için düz tutmaya çalıştığım bir ses tonuyla.

Her zaman öğretilen buydu. Biz herhangi bir görüşmede duygularımızı asla belli edemezdik. "Sizi dinliyorum."

"Ben şimdi senin puanını mı düşürmüş oldum?" diye sordu.

Ha şunu bileydin, angut!

İç sesimin maşallahı vardı ancak dile gelemiyordu. Ne diyeceğimi bilemediğim bir an duraksadığımda karşı tarafın yanıt beklediğini fark ettim. Konuşmamız kaydediliyordu ve daima müşterinin sorduğu soruyu yanıtlamakla yükümlüydüm.

"Evet," dedim sakince. "Puanımı düşürdünüz."

"Ama sen..." diye mırıldandı pişmanlıkla. Sıkıntılı bir nefes verdiğini işitiyordum.

"Sen bana yardım etmiştin aslında... Ben o gün biraz ters bir günümdeydim de..."

Bu adamın amacı neydi? Neden şimdi böyle gereksiz açıklamalar yapıyordu ki?

Dünden beri uyuyamamış mıydı yoksa?

Bir vicdanı olduğunu mu hatırlamıştı? Salak arkadaş grubunun etkisinden çıkmış ve şimdi hayatın gerçekleriyle mi yüzleşmişti?

Peki ya benden ne istiyordu? Onu teselli etmemi falan mı?

Cehennemin dibine kadar yolu vardı.

"Vereceğiniz puanlarda özgürsünüz," diye açıkladım. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Var!" dedi çabucak. "O puanı düzeltmek istiyorum. Yani... Geri almak. Hak ettiğini vermedim. Bunun farkındayım."

"Sistemimize kaydedilen puanları geri alamazsınız," dedim.

Sesim buz gibiydi. Bakışlarım bir dakika elli saniyelik görüşme kaydını gösteren ekranı takip ederken içimden kendime sakin kalmayı tembihliyordum. Bu adam bana ne derse desin, ters cevap veremezdim.

"Yani düzeltemeyecek miyim?" diye sordu mahcup bir ses tonuyla.

Bunu bir an önce kabullense iyi olurdu. Bir halt yemişti ve kabak o gün benim başıma patlamıştı.

"Ben... Ben senden çok özür dilerim," dedi utana sıkıla. "Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum, yemin ederim."

"Lütfen, size yardımcı olabileceğim konuyu söyler misiniz, Ceyhun Bey?" diye sordum. "Görüşmemizle ilgili rapor tutmam gerekiyor. Bizi hangi konuda yardım almak için aradınız?"

Konuyu bir an evvel kapatmak istememe rağmen onun buna hiç niyeti yokmuş gibiydi.

"Hiç mi?" diye sordu. "Düzeltmemin hiç mi yolu yok?"

Neredeyse bir an için gülecektim. Neden buna bu kadar kafayı takmıştı?

Şeytan beni yine dürtmeye başlıyordu. Şimdi telefonda, *"Yaptığın hatanın telafisi yok, senin yüzünden patrona rezil oldum! Hakkım haram zıkkım olsun, pis herif!"* diye bağırsam ne yapabilirdi ki?

Eh, en iyi ihtimalle işten kovulurdum.

En kötü ihtimal ise Radar Rafet'in müşteri politikasına aykırı davrandığım gerekçesiyle beni mahkemelerde sürüm sürüm süründürmesiydi. İki ihtimal de birbirinden berbat olduğu için çenemi kapalı tutmayı tercih ettim.

Aramızda uzun süren bir sessizlik oluştuğunda Ceyhun denilen adam huzursuzlandı.

"Lütfen," dedi bir kez daha.

Şimdi sesi küskün bir çocuk gibi geliyordu.

"Kendimi bok gibi hissediyordum. Üstelik sana ağza alınmayacak laflar etmiştim! Oraya senden daha iyi duyan birilerini oturtsunlar falan... Hepsi benim eşekliğimdi. Hiçbiri gerçek düşüncelerim değildi!"

Panikle cümlesine devam ettiğinde niyetini sonunda anladım. "Eğer o gün yüzünden işinle ilgili sorun yaşamana sebep olduysam... Ben..."

Hafifçe gülümsedim.

"Görüşmelerimizin kayıt altına alındığını size en başında hatırlatmıştım, beyefendi."

Verdiğim cevap bir taş kadar sertti.

Söylediklerimin ağırlığı içine bir öküz misali oturmuş olacak ki on beş saniye kadar cevap veremedi. Evet, istediği kadar vicdan azabı çekebilirdi. Bana değilse bile yarın bir başkasına aynı umursamazlıkla bir puan verip vermeyeceğini bilmiyordum.

Gerekirse şimdi böyle kötü hissetmeliydi ki bir dahakine zavallı çalışanların azar işitmesine sebep olmamalıydı.

"Telafi etmek istiyorum," diye fısıldadı. Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırıyordum. Bu adam sahiden ne saçmalıyordu?

"Lütfen," diye âdeta yalvardı. "Hiç yolu yok mu?"

Sırıtmaktan kendimi alamadım. "Eğer yaklaşık yüz görüşme boyunca bana on puan verirseniz listede zirvedeki yerimi korurum. Gördüğünüz gibi bu mümkün değil."

Keyiflenmiş bir şekilde geriye yaslanırken onun daha kötü hissedecek olması fikri bana zevk veriyordu.

Tamam, bugün için de bir tesadüf diyebilirdik ancak bu kadar çalışan arasında bir daha bana kolay kolay bağlanamayacaktı. Yani yüksek puan falan da veremezdi! Bir köşede vicdan azabıyla ağlamaya devam edebilirdi.

Ancak o hiç beklemediğim bir şey yaptı.

"Tamam! Tamam, yapacağım!"

"N-ne?"

"Bunu yapacağım!" dedi hırsla.

Şimdi sesinde kararlı bir tını vardı. Konuşmanın nereye gittiğinden emin olamayarak korkuyla etrafa bakındığımda herkesin kendi hâlinde olduğunu gördüm. Hatta Rafet Bey'in henüz bilgisayarında aktif olarak oturum açmadığını ve dolayısıyla şu an bizi dinleyen hiç kimsenin olmadığını fark ettim.

Rahatlayarak derin bir nefes verdiğimde tek amacım, bir an evvel bu saçmalığı sonlandırmaktı.

"İsteseniz de bunu yapamazsınız," diye tane tane açıkladım. "Burada birçok müşteri hizmetleri yetkilisi var ve sürekli olarak benimle görüşme yapmanız mümkün değil. Bunun ihtimali çok düşük, beyefendi."

"Nedenmiş?" diye çıkıştı.

Şimdi sesinde kendinden emin bir tını duyuyordum ve bu, beni delicesine ürküttü.

"Gerekirse akşama kadar arar ve sana bağlanmayı denerim. Elbet biri tutar!"

"Si-siz..." diye geveledim. "Siz ne saçmalıyorsunuz?"

İyi ki şu an bizi dinleyen hiç kimse yoktu!

"Hatamı telafi ediyorum!" dedi derin bir nefes verirken.

Bunu sahiden kafaya koyduğunu ancak o zaman fark edebildim.

Aman Allah'ım... Biraz vicdan azabı çektireyim derken adama gereğinden fazla bok gibi hissettirmiş ve yanlışlıkla onu manyağa çevirmiştim!

Serce Sevinç, son yirmi dört saatte iki adamın ayarlarıyla oynamıştı ve bu kadarı artık kalp bükmek, vicdan sızlatmak falan değildi. Düpedüz tekme tokat dalıyordum.

Benim kapatma tuşum yok muydu? Enseme bir kere tıklasam ve çenemi törpüleyen ufak bir cihaz devreye girse olmaz mıydı?

"Bu konu sandığınız kadar mühim değil," dedim çabucak. Panik olmaya başlıyordum. "Meselenin ciddiyeti..."

"Olmaz!" diye araya girdi hızla. "Bugün üç kere aradım, senin adını verince yetkili kişi hemen beni sana aktardı. Alt tarafı yüz kere daha bunu tekrar edeceğim."

İşittiğim şeyle donakalırken bunun bir tesadüf olmadığını, bizzat af dilemek için benim adımı söyleyerek bana bağlandığını yeni fark ediyordum. Beynim büyük bir aydınlanmanın ardından şok dalgalarıyla sarsıldı. Daha önce hiç böyle garip bir duruma düşmemiştim.

Radar Rafet, bu saçmalığı dinlerse kıçıma tekmeyi basar ve ne kadar ciddi bir müessese olduğumuzdan falan bahsederdi.

Bu konuşmayı acilen toparlamam gerekiyordu.

"Lütfen, bana yardımcı olabileceğim konuyu söyler misiniz?" diye tekrar ettim gömleğimin yaka düğmesini açarken. Sıcak basmıştı ve gerginlikten terliyordum.

"Modem," dedi umursamazca. "Bugünkü konumuz modem olsun."

Adamın bu rahat tavrıyla çılgına dönmek üzereydim. Ne yapıyorduk böyle? Sahnede falan mıydık? Bu da uyduruk bir tiyatro metni olsa gerekti!

"Modeminizde nasıl bir sorun yaşıyorsunuz?" diye sordum gergin bir sesle.

Ardından parmaklarım klavyenin üzerinde hızla gezindi.

"Kırk sekiz saat doldu ancak hâlâ çalışmıyor," diye mırıldandı. Bunun yalan olduğunu ikimiz de çok iyi biliyorduk.

"Yeni bir arıza kaydı oluşturup teknik ekibimizin size dönüş yapmasını acilen bildireceğim," diye açıkladım. "Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı, Ceyhun Bey?"

Aramızda kısa bir sessizlik oluştuktan sonra hafifçe öksürüp boğazını temizlediğini işittim.

"Yok," dedi. "Canının sağlığı."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken, "Te-teşekkürler..." diye geveledim. "Sizin de canınızın..."

Ne dediğimi fark edip aniden irkildim.

Ardından çabucak, "Sağlıklı günler dilerim!" diyerek konuşmayı bitirmeye çalıştım.

Kaydı tamamlayıp dosyayı kaydetmek üzereyken Ceyhun denilen adamın görüşme puanımı tuşladığını işittim.

Ekranımda bir anda yıldızlı sayılar parladı.

Ve sonra usulca görüşmemiz sonlandı. *On puan vermişti.*

Afallamış bir hâlde ekranı seyrederken bunun çalışma hayatım boyunca aldığım en garip on puan olduğunun farkındaydım. Ellerimle saçlarımın yapıştığı boynuma yelpaze misali hava akımı sağlamaya çalışırken bir yandan da terlemeye devam ediyordum. Bu da neyin nesiydi?

Niye feleğim şaşmıştı? Yanımdaki soğuk su şişesini bir çırpıda dudaklarıma götürüp diktiğimde neredeyse boğulacaktım. Bu sırada kısaca diğer müşteri hizmetleri yetkililerinin ne yaptığını kontrol ettim. Herkes sakin bir şekilde telefon görüşmesini sürdürüyordu. Herhâlde tek manyak bu adamdı ve o da bula bula beni bulmuştu!

On puanın başımı döndürdüğü ve ayaklarımı yerden kestiği doğruydu. Ancak bunun nasıl olduğu muammaydı.

Çünkü bu, dizilerde ya da filmlerdeki o tatlı iç kıpırtılarından falan değildi. Basbayağı biri altımdaki tabureye sağlam bir tekme atmış da havada sallanıyormuşum gibi korkunçtu!

"Sakin ol, Serce," diye fısıldadım listede yükselen adıma bakarken. "Alt tarafı biraz uçuşa geçmiş gibi olacaksın, o kadar. Aklın yerinde kalsın, yeter. Gerisi çok da şey değil."

Evet... Evet, akıl çok önemliydi. Aklımı kaybetmemeliydim! *Hiç iyi hissetmiyordum.*

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır."

Parmaklarım yeni bir kayıt için hızla klavyenin üzerinde gezinirken suratıma yerleştirdiğim yapmacık tebessümün sesime yansımasına izin vererek hafifçe sandalyemde doğruldum.

"İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bugün yedinci denemede tutturdum."

Kulağıma değen sesin tınısı bana fazlasıyla tanıdık gelince aniden irkildim.

Hayır! Şaka yapıyor olmalıydı. Bunu bir kez daha denemiş olamazdı!

"İsmimi sormadın," diye mırıldandı usulca. Uzun süre cevap vermediğim için konuşmayı kendisi sürdürmek istemiş olmalıydı. Panikle ekrana doğru eğilip mikrofonuma hafifçe dokundum.

"İ-isminizi öğrenebilir miyim?"

"Ceyhun."

Ve iki hecelik bir kelime, beynimdeki bütün kırmızı alarmları öttürmeye, kontrol mekanizmamı harekete geçiren tüm sinyallerin birbirine girmesine sebep oldu. İnanmakta güçlük çektiğim bu şeyi algılamak, başta fazlasıyla zamanımı alsa da sonradan hızlıca toparlanmak zorunda kaldım.

Kayıt devam ediyordu ve geçen her saniye, görüşmeyi aptalca bir noktaya sürüklüyordu. Afallamış olabilirdim ancak bir müşteri temsilcisinin daima hazırcevap olması ve böyle şaşkınlıklara izin vermemesi gerekirdi!

"İyi günler, Ceyhun Bey," dedim olabilecek en resmî ses tonumu kullanarak. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu defa susma sırası ondaydı. Aramızda dokuz buçuk saniyelik bir sessizlik doğdu. Ekranı hızla takip eden gözlerim fıldır fıldır dönüyor, bir görüşme saatine bir de Radar Rafet'in bizi dinleyip dinlemediğini gösteren kontrol paneline ilişiyordu.

Neyse ki yine sabahın erken saatlerinde olduğumuz için sıkıntı edilecek bir durum yoktu. Ama on dakika sonrası için aynı şeyi söyleyemezdim. Bu adamın ne zaman, kimin ses kaydını dinleyeceği hiç belli olmazdı!

Kendisine boşuna radar demiyorduk.

"Modem," diye konuştu karşımdaki genç adam. Sesi kararsız çıkıyordu.

Derin bir nefes verdim. Eh be Ceyhun... At yalanı, seveyim sana inananı.

Tıpkı önceki görüşmemizdeki gibi bunu anlık bir kararla uydurduğunu gayet iyi anlayabiliyordum. Uzun süredir bu işi yapan biri olarak müşterinin bir ürünle gerçekten sorun yaşayıp yaşamadığını ayırt edebilme kabiliyetine sahiptim.

Bu adam, kesinlikle modemiyle sorun falan yaşamıyordu.

"Modemle ilgili sorununuz nedir?" diye sordum düz bir ses tonuyla.

En ufak bir duygu belirtisi göstermemeye çalışıyor, sahiden üstün bir çaba harcıyordum. Oysaki şaşkınlığım had safhadaydı! Söylediğini yapmıştı.

Defalarca denemiş ve en sonunda telefonda bana denk gelebilmişti.

Önümüzdeki yüz görüşme için bunu yapmayı kafaya koyması bende bayılma isteği uyandırıyordu.

Şu manyaklık herhangi bir kayıtta açığa çıksaydı... Yiyeceğim azarın haddi hesabı olmazdı!

Resmen müşteriye trip atmakla suçlanacaktım. Yalan mıydı? Değildi! Adam vicdan azabı çeksin diye resmen bok gibi hissettirmiş, üstüne üstlük dalga geçerek yüz kere aramasını söylemiştim. O da arıyordu. Kendimi ayakta alkışlıyordum.

Tebrikler, Serce Sevinç. Yine şaşırtmıyorsun!

"Modemin ışıkları yanmıyor," diye mırıldandı ilgisiz bir tavırla. Oysa bu, sadece prosedür gereği oynadığımız aptalca bir oyundan başka bir şey değildi! Modemin ikimizin de umurunda olmadığının gayet farkındaydık.

"Gerekli kontrolleri sağlayacağım," diye açıkladım. "Lütfen, hatta kalın."

"Gitmiyorum bir yere..."

Bu adamın söylediği her cümle neden böyle garip bir ses tonuyla kulağıma ilişmek zorundaydı?

Bu, günde milyon defa söylediğim bir cümle ve aldığım sıradan cevaptı! O zaman neden böyle tuhaf bir his bedenimi kuşatmaya başlamıştı? Onu hatta bekletecek olan yeşil düğmeye bastıktan sonra hızla dün kaydedilmiş sipariş kodunu kopyaladım ve arıza kayıtlarını görüntülemeye başladım.

Bunu yaparken gereksiz bir paniğe kapılmış ve birkaç kez yanlışlıkla sekmeleri kapatmıştım. İçimden kendime söverken elim

ayağım birbirine dolaşmasın diye sakin kalmaya çabalıyor ve olabilecek en hızlı şekilde problemi görüntülemeye çalışıyordum.

Ancak yine de iyi bir sonuca ulaşamadım.

Hatta bekleyen genç adamı tekrar görüşmeye aldıktan sonra, "Beklediğiniz için teşekkür ederim, Ceyhun Bey," diye yanıtladım. "Ancak burada görüntülediğim kadarıyla arıza kayıtlarınız ekiplerimiz tarafından incelenmiş ve herhangi bir sorun tespit edilememiş."

"O zaman neden çalışmıyor bu?" diye yapmacık bir öfkeyle mırıldandığını işittim.

Ancak önceki görüşmelerden çok iyi hatırlıyordum ki bu adam istediğinde oldukça gıcık bir herife dönüşebiliyor, konuşmayı burnunuzdan getirebiliyordu!

Oysa şimdi problem yaşadığını belirtmesine rağmen sesi kulağıma fazlasıyla rahat, melodik bir tınıyla ilişiyordu.

Şu an sadece vakit kazanmak için bizi oyaladığı gün gibi ortadaydı.

"Tekrar kontrolleri sağlayalım, efendim," diye yanıt verdim. "Modeminizin DSL ışığı yanmakta mı?"

"Hayır," dedi.

Hafifçe kaşlarım çatılırken bir yandan şüpheci gözlerle ürünün hasar kaydını inceliyordum. Çabucak yeni bir sekme açtım.

"Güç ışığı yanıyor mu?" diye mırıldandım bakışlarım ekranı tararken.

"Hayır," dedi.

Kaşlarım daha çok çatılırken hafifçe geri çekildim. Bir tuhaflık vardı.

"Modeminizin aktif olarak çalıştığına dair sinyalleri alamıyorum. Ulaşmaya çalıştığımda ise hata veriyor, sonuç başarısız."

"Allah Allah..." diye esnedi. Modem biraz bile umurunda değildi.

"Modeminizin kablolarını kontrol eder misiniz?" diye ricada bulundum. "Acaba orada bir sıkıntı..."

"Aaa," diye şaşırmış gibi yaparak araya girdi. Sözümü kestiğinde sustum ve cevabını bekledim. Birkaç dakika sonra otuz iki diş sırıttığını hissettiğim rahat bir tavırla yanıtladı:

"Fişi takmamışım."

"Efendim?"

Şaşkın ses tonum onu eğlendirmiş olacak ki hafifçe güldüğünü duydum.

Hatta bu bir an için öyle tatlı bir kıkırtıya dönüştü ki ne hissedeceğimden emin olamayarak ekrandan iyice uzaklaştığımı fark ettim. Sanki bu, onu duymamı engelleyecekmiş gibi!

"Diyorum ki..." diyerek devam ettiğinde sırıttığından emindim. "Modemin fişini takmamışım. Priz boş yani... Sorun yokmuş. Kusura bakma."

Bu cümleye ne tepki vermem gerektiğinden emin olamayarak şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. Bir yanım ona ne boş herif olduğunu haykırmak, vaktimi çaldığını söylemek istiyordu. Diğer yanım... O tarafta işler karman çorman olmaya başlamıştı.

Anlamıyor musun, kızım? Görüşme yapmak için öylesine arıyor. Sen de ne safsın!

Hafifçe kızaran yanaklarıma elimin tersini yapıştırıp biraz soğumasını bekledim. Ardından hızla sandalyemle kendimi ileri itip ekrana yaklaştım.

"A-anlıyorum, Ceyhun Bey," dedim çabucak. "O hâlde arıza kaydınızı tekrar kapatıyorum."

"Sevinirim," diye cevapladı.

Şimdi sırıtmıyor ancak tebessüm ediyor olmalıydı. İyice işi ilerletmiş, neredeyse kulağımdaki sesten adamın robot resmini çizdirecek seviyeye gelmiştim!

Yine de sesine yayılan eğlenceli tınıyı fark etmemek mümkün değildi.

En başından beri planladığı kurmaca hoşuna gidiyordu tabii... Ben ev ile iş arasında böylesine sıkışıp kalmışken bu herifin ne de çok boş zamanı vardı böyle! Gözlerimi devirip iç çektim.

"Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?" diye sordum.

Bu sırada göz ucuyla sağımdaki masada oturan çalışanların hareketlendiğini, herkesin kendi masasına ve kıyafetine çekidüzen vermeye başladığını görebiliyordum. Bunun anlamı her zaman aynıydı: Patronumuz Radar Rafet iş yerine giriş yapmıştı ve odasına çıkan merdivenlerin başında bekliyordu.

Bu demek oluyordu ki birazdan görüşme kayıtlarımızı hiç bıkmadan dinlemeye başlayacak ve bizi azarlamak için binbir bahane bulacaktı.

Acilen bu görüşmeyi sonlandırmalı ve daha normal bir müşterinin bana bağlanmasını sağlamalıydım.

"Ceyhun Bey?" diye tekrar sordum. Sesim bu kez daha telaşlıydı, cümlemi tekrar ettim. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Aslında..." diye mırıldandı. Araya girmek yerine bir an evvel cümlesini tamamlayıp kapatması için ona zaman tanıdım. Fakat her zamanki gibi beklediğim şeyi yapmak yerine beni şaşırtmayı tercih etti.

Flörtöz bir tavırla bana telefon randevusu teklif etti!

"Yarın kaçta müsait olursun?"

İrice açtığım gözlerimle donakalmış şekilde ekrana bakarken zihnim sözcükleri algılamakta güçlük çekti.

Yarın? Yarın kaçta? Yarın kaçta müsait... Müsait miydim? Kim?

Ne?

"Hı?" dedim şaşkınca.

Bütün devrelerim yanmış ve şu ana dek ezberlediğim bütün cevap kalıplarını âdeta unutmuştum. Evet, efendim. Hayır, efendim. Ekiplerimiz hemen size yardımcı olacaktır, efendim. Maalesef sizi beklet-mek durumundayız, efendim. Tabii, efendim...

Daima hafızama kazıdığım kibar cümleler bir anda uçup gitmişti, bir müşteriye söylemem gerekenlerin hiçbiri dilimin ucuna gelmiyordu!

Hı da ne demekti? Bunu tam şu anda nasıl telaffuz edebilmiştim?

Telefonun diğer ucundaki şu herif insanda akıl mı bırakıyordu sanki? Ezber bozanın tekiydi, şaşkınlıktan dilimi damağımı kurutmuştu.

"Pardon?" diye mırıldandım toparlamak istercesine.

Ardından işittiğim şeyi yanlış anladığımı düşünen bir tarafım beni tekrar soru sormaya itti. Gözlerim hafifçe kısılırken şüpheci bir ses tonuyla tekrar sordum:

"Tam olarak ne dediniz?"

Karşımdaki adam yaşadığım duygu karmaşasından habersiz, şaşkınlığımın boyutunu biraz bile kavrayamamış, rahat bir tavırla tekrar cevapladı. Konuşurken esniyordu.

"Ya bu saatte kalkmak pek huyum değildir de..." Esnedikten sonra ağzını kapattı ve boğuk sesi düzeldi. "Ondan sordum."

İkinci kez esnedi. Bir süre sadece bunu dinledim.

Ardından kendine gelebildiğinde sesindeki uyuşukluk yerini daha sert bir tınıya bırakmıştı. Herhâlde yeni uyanıyordu. Şu an pijamalarıyla yatağında geriniyor olabilir miydi? Peki, bundan bana neydi?

Serce Sevinç, acilen beynini kullanmaya davet ediliyorsun!

"Öyle yani. Sabahın bu saatinde çok müşteri olmayacağından sana bağlanmak daha kolay olur diye aradım. Yoksa herkes devir-

miş götü, uyuyor. Hangi ürün için kim arayacak sanki sizi yahu? Değil mi?"

Cümleleriyle şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırmaya devam ettiğimde kendi kafasında kurduğu bu garip denklemi dinliyordum. Bir süre daha görüşmeyi sonlandırmazsam Radar Rafet bizi dinlemeye başlayacaktı!

"Ceyhun Bey..." diye araya girecek oldum. Şok dalgalarının ardı arkası kesilmiyordu. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Bu adam görüşmede bana denk gelebilmek için erkenden mi kalkıyordu?

Yok artık, diye bağırasım vardı ama sustum.

"Ya Serçeciğim..."

Yaptığı hatayı aniden fark edip düzeltti.

"Pardon ya, Serce miydi? Yarın gün içinde seni arasam yine ulaşabilirim, değil mi?"

Bir an önce kendime gelmem gerektiğini fark ederek, "E-evet!" diye yanıtladım.

"Müşteri hizmetlerine günün her saatinde ulaşmanız mümkün."

"Ya ben müşteri hizmetlerini sormuyorum ki... Seni soruyorum."

Derin bir nefes verdiğini işittim. "Sana ulaşabilir miyim?" diye sordu.

Tuttuğum nefesi usulca bırakırken Radar Rafet'in bilgisayarını açtığını gösteren kırmızı ışığın yanıp söndüğünü gördüm. Panik ve utanç, içimde birbirine karışmış hatta manyakça bir duygu şelalesine dönüşmüştü!

"Ulaşabilirsiniz!" diye yanıtladım çabucak. "7/24 hizmet vermekteyiz.

Ürünlerinizle ilgili herhangi bir sorunda bizi aradığınız takdirde..."

"İzin günün falan yok yani?"

Bir kez daha ani sorusuyla afalladığımda, "Eğer varsa ona göre o gün telefon başında numara tuşlayıp durmayayım, ondan soruyorum..." diye açıkladı.

"Başka bir müşteri temsilcisiyle işim yok benim."

"Pazartesi!" diye cevap verdim hızla. Telaşım sesime yansımıştı.

Teşekkürler, Serce. İyi ki beynini kullan demiştik. Bu kullanmış hâlinse kullanmadığını düşünemiyorum!

Bunu neden yaptığımı kendim bile bilmiyordum. Radar Rafet'in sadece bir saniye sonra görüşme pencerelerini görüntüleyip bizi dinlemeye başlamasından mı korkuyordum? Ondan mıydı sorulan her soruya açıkça cevap verişim? Kimi kandırıyordum ki?

Yoksa bu manyak herifin beni arayıp yüksek puan verecek olması, beni anlamsız bir heyecana mı sürüklüyordu?

Şu an bu görüşmede tam olarak ne halt yaşanıyordu, sayın seyirciler? Duyduklarıma inanamıyordum!

"Tamam, o gün aramam," dedi memnuniyetle.

"Ürününüzle ilgili yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?" diye sordum kalbim hızla çarparken.

Bu sırada o bir kez daha ağzını kapatmadan esniyordu. En azından ben öyle hayal ediyordum çünkü ağzı kapalı birinin esnerken bu kadar ses çıkarması mümkün olamazdı.

Şimdi de hayal âlemine mi dalıyordum? Dünyadan Serce'ye! O kadar uçmasa mıydın acaba? İndirmek zor oluyor da sonra...

"Ne oluyor lan bana?" diye mırıldandım iç ses ve dış ses hatlarım birbirine karışırken. Esnemekten kulakları tıkanan Ceyhun neyse ki beni duymamıştı.

"Doğru ya..." diye mırıldandı uykulu bir sesle. "Bize ürün lazımdı, değil mi?

Halledeceğiz artık onu da bir şekilde. Modemin son kullanma tarihi geçti, yaramaz o artık. Haydi görüşürüz, minik kuş."

"Minik kuş mu?"

"Serçe. Yani Serce..."

"İyi günler, Ceyhun Bey," diye başımı salladım avuç içlerim terlerken.

Sanki beni görebilecekti! Sahi, neydi bu telaşım? Oldu olacak şuracığa bayıl, Serce!

"Kendine dikkat et."

Sonra telefonu kapattı.

Elbette kapatmadan önce tuşladığı numara ekranımda bir kez daha yıldızlar eşliğinde belirmişti. Öylesine göz alıcı şekilde parlıyordu ki rakamlardan başka bir şeyi görmek mümkün değildi.

Evet, rakamlar! Bana iki haneli bir puan vermişti. *Alabileceğim en yüksek puan...*

ON!

"Bu şaka mı?" diye fısıldadım kendi kendime.

Ardından avuç içlerime dek bütün vücudumu terleten bu telefon konuşması yüzünden ne yapacağımı şaşırarak kulaklığı ve mikrofonu çıkardım. Görüşme ekranını kapattım, gözlerim bir anlığına yedinci sıradan ikinci sıraya fırlayan ismime ilişti. Listede en yukarılara çıkmıştım!

Hayır, şaka falan değildi. Bu adam, bir şekilde her gün arayacak ve ona söylediğim şeyi yapacaktı. On puan verip gidecekti. Üstelik bunun için abuk sabuk arıza kayıtları hakkında konuşacaktık. Mesela fişini takmadığı modemlerden söz etmek gibi...

"Bunlar fark edildiği an kovulacaksın, aptal kız!" diye mırıldandım kendi kendime.

Düşüncesi bile beni öylesine gerdi ki masamın üzerinde hazır bulunan soğuk sudan hızla birkaç yudum içtim. Bu sırada diğer çalışma arkadaşlarım gayet sakin tavırlarıyla kendi müşterileriyle ilgileniyorlardı.

Ve adım kadar emindim ki hiçbirine benimki kadar manyak bir adam bağlanmıyordu.

"Ne halt yiyeceğim?" diye homurdandım kendi kendime. Yeni bir görüşmeye hazırlanmak için ekran penceresini açarken yutkundum.

Bakışlarım, Radar Rafet'in odasındaki bilgisayarının başından bizi dinlemeye başladığını gösteren kırmızı panele değdi. Sabah saatlerinde yaptığım görüşmeleri bir şekilde kurtarabilmiştim. Peki ya bundan sonra beni arayacağı saatler için ne yapacaktım? Elimde koca bir hiçten başka cevap yoktu!

Ya bütün gün Ceyhun denen çocuğun bana bağlanmaması için bildiğim tüm duaları edecektim ya da o sırada Radar Rafet bizim aptal konuşmalarımızı duymasın diye bilgisayarını hacklemeyi öğrenecektim!

İkisi de anlamsız ihtimallerden başka bir şey değildi ve konu ben olduğumda asla işe yaramazlardı. Çünkü dünyadaki en şanssız insanlardan biriydim.

O zaman kendimi sağlama almaktan başka çarem kalmıyordu. Resmen suç sayılabilecek bu hileye son vermezsem her gün düzenli olarak on puan alacaktım ve haftanın çoğu gününü zirvede kapatacaktım. Fark edildiği anda da kovulacaktım. Tabii, işime hile karıştırdığım için benden ne kadar tazminat alırlardı, o ayrı bir meseleydi!

Ya da...

Hayır, hayır, bunu düşünmemeliydim! Şeytani tarafım en korktuğum şeyi yapıyor ve beni deli gibi dürtüyordu. Bu öyle bir hâl aldı ki zihnim sarsılmaya başladı.

Kurgu basitti:

Tam bir şeytanlık yapacak ve görüşme saatlerini dinlenme ihtimalimizin çok düşük olduğu zamanlara denk getirecektim. Bunun için suç ortağım olan Ceyhun ile bir şekilde üstü kapalı olarak anlaşmam gerekiyordu.

"Ne yani?" diye çemkirdim kendime sessizce. "Adama randevu mu vereceksin, kızım? İyice kudurdun!"

"Serce? Bir şey mi istedin?"

Arka masadaki Salih aniden bana seslenince irkildim. Ulan şu herifin de kulakları hemen tilki gibi dikilmese olmuyor! Senin adın Salih değil, Tilki Salih olsun madem. Bunu hak ettin, cancağızım.

"Yok, yok," diye onu başımdan savdım çabucak. "Bir sorunu çözemedim de."

"Tamamdır," diye seslendi. Sonra da kendi ekranındaki işine döndü.

İnsanlar sigarayı bırakmakla mücadele ederken ben lakap takma huyumdan kurtulmaya çalışıyordum. Ne garip bir yerdi şu kafamın içi!

Kulaklığı tekrar takarken her şey usul usul yerine oturmaya başlıyordu.

Bütün imkânsızlıkların zihnimde dört dönmesine rağmen içimdeki şeytanca isteği bastıramıyordum. Karar vermenin tam zamanıydı. Ya bu işe girişecek ya da başlamadan pes edecektim. Sonunda her ay ödül almak ya da rezil olarak kovulmak vardı.

İçimdeki şeytan yine uslu durmadı ve ikide bir beni dürtükleyip listenin üst sıralarındaki adımı işaret ederken gözlerim bir kez daha ekrana değdi.

Bu, daha soruyu okumadan cevabını bildiğim bir sınavdan başka bir şey değildi.

Çünkü ben...

Evet, ben kesinlikle bir melek olmaktan çok uzaktım.

4: Şeytanla Dans

Tamam... Tamam, biliyorum. Verdiğim kararların doğruluğunu ya da yanlışlığını sorguladığın o kısımlara giriş yaptık ama inan bana, benim yaşam şartlarıma sahip olsaydın ve birkaç yıldır yaptığın tek şey, sıkıcı iş günü rutininin ardından iki kedili evine dönüp yalnızlığınla baş başa kalmak olsaydı sen de bazı durumlarda doğru ve güvenli olan yolu değil, daha tehlikeli ve heyecanlı olanı seçerdin!

Çünkü bunları dürüstçe anlattığım ilk kişi sensin. Devamında karıştırdığım haltlar için beni omuzlarımdan tutup, şöyle bir güzel sarsıp, "Kendine gel!" diyecek bir dostum olmadığını biliyorsun. Belki açık sözlülüğümden, belki de insanların hoşlarına gidecek cümleleri söyleyip onlara yakın olmak için çaba göstermeyişimden...

Neyse ne, benim anatomimi boş verelim.

Seni manipüle edebildiğime ya da en azından ilerleyen kısımlarda bunu layığıyla başarabileceğime inanıyorum. Evet, bir melek olmadığım doğru. Zaten kitap karakteriyiz diye sürekli tatlı, kibar, iyi niyetli olmak zorunda olduğumuzu kimse söylemedi, değil mi?

Güzel! O zaman artık arkana yaslanmana gerek yok, uçuşa geçiyoruz. Pilotunuz Serce Sevinç konuşuyor:

Bu ilk uçuşum, umarım pat diye düşmeyiz.

İkimizin de hayallerinin yeri boylamasını hiç istemem, sevgili okurum.

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır."

Göz ucuyla ekranın sağ alt köşesindeki saate baktığımda mesaimin bitmesine yarım saat kaldığını gördüm. Derin bir nefes verip yeni görüşme kaydı için temiz bir sayfa açarken bıkkın çıkmaması için çabaladığım ses tonumla konuştum:

"İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İşte bu!"

Karşı taraftan işittiğim heyecan dolu nida ile kulaklarım çınladığında hafifçe kulaklığı kendimden uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. Ben daha yanıt veremeden karşıdaki adam, "Sonunda..." diye rahatlamış bir ses tonuyla mırıldandı: "Bir an hiç bağlanamayacağımı zannettim."

"Me-merhaba," dedim bir anlığına bocalayarak.

Radar Rafet'in şu anda bir başka görüşmeyi dinlediğini görebiliyordum. Ancak ne kadar vaktim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her an canı isteyebilir ve bizim görüşmemizi dinlemeye başlayabilirdi. Ecel terleri dökmeye şimdiden başlamıştım.

"Merhaba," diye yanıtladı şimdi sesi gevşemiş gelen genç adam. Sırıttığını anlayabiliyordum, kelimeler bir garip çıkıyordu. "Benim," dedi ardından.

"Ceyhun."

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Ceyhun Bey?" diye sordum resmî bir ses tonuyla.

Beni duyan biri, sanki onunla ilk kez görüşüyormuşum gibi bir kanıya varabilirdi. Zaten amacım da buydu.

"Bir daha bu saate kalmayacağım," diye homurdandı sitemli bir ses tonuyla.

"Şuna bak, az daha kaçırıyordum! Bu kaçıncı denememe, biliyor musun?"

Sessiz kaldım.

"Otuz dokuz!" dedi.

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken önümdeki kayıt ekranı, bomboş beyaz sayfasıyla bana göz kırpmaya devam ediyordu. Aslında her şeyi boş verip bu adamın çılgınlıkları hakkında biraz konuşabilirdik ancak bunun hiçbir zaman mümkün olmayacağını bilen yanım beni çabucak kendime getirdi.

Görüşmeyi acilen saptığı yoldan çevirmeliydim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye bir kez daha sordum.

Sesim sert hatta neredeyse soğuktu. Radar Rafet şimdi de bir başkasının görüşmesini dinlemeye başlamıştı, ekrandaki ismime gözleri değdiğinde bir açığımı yakalamak için her an benim adımın üzerine basabileceğini oldukça iyi biliyordum! İşi asla riske atamazdım. Bugün en problemsiz telefon görüşmesini gerçekleştirmeye mecburdum.

Neden sabah aramıyordu ki? Ceyhun denilen bu adam tam bir dengesizdi.

"Demek bugün fazla sohbet edemeyeceğiz," diye mırıldandı düşünceli bir sesle.

Bunu duyan herhangi biri, her gün sohbet ettiğimizi zannederdi. İnsanların böyle bir kanıya varması benim için meslek etiğine ne kadar aykırıysa Rafet Bey için de bir o kadar korkunçtu!

Çabucak toparlamak adına, "Bizden satın almış olduğunuz herhangi bir ürünle ilgili problem mi yaşıyorsunuz?" diye sordum. Onu duymazdan gelmeye devam ediyordum.

Tek umudum bugün fazla zevzeklik yapmamasıydı.

"Mesain kaçta bitiyor? Ona göre yarın daha erken geleceğim. İşi şansa bırakınca az daha sana bağlanamıyordum."

Az evvel ne demiştim? Bu adamın tam da ihtiyacım olduğu anda beni tehlikeye atmayacak herhangi bir cümle kurmasını beklemek büyük bir mucizeden başka bir şey olamazdı. Bu, tıpkı üniversitedeki arkadaş grubunda sigara içmeyen tek kişi olduğum hâlde aksi gibi dumanın hep benim oturduğum tarafa esmesi ya da ne bileyim,

evde bir şeyler bozulup da tamirciye gösterirken bozuk eşyanın aniden çalışmaya başlaması gibi bir saçmalıktı!

Bu adamla telefonda konuşurken beyaz spor ayakkabı giydiğim gün yağmur yağmış da çamura batmak kaçınılmaz ve hazin bir sonmuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Şanssız, benim göbek adımdı ve Ceyhun, kesinlikle tek geçim kaynağım olan işimden beni kovdurmak üzereydi.

Acilen ona bu saatlerde aramamasını söylemek zorundaydım.

"Mesai saatlerimizi sizinle paylaşamayız, Ceyhun Bey," diye nazikçe açıkladım.

"Ancak Müşteri Hizmetleri yetkililerimiz yedi gün yirmi dört saat size hizmet vermektedir. Danışma hattına bağlandığınızda herhangi bir personel size seve seve yardımcı olacaktır."

"Kızım, ben diğer personeli mi soruyorum? Allah Allah! Aynı şeyi söyleyip durma."

İçimden sabır çekerken benimle böyle gevşek konuşabilecek samimiyeti hangi ara yakaladığımızı sorguluyordum. Ben kimsenin kızı değildim, şeytan *şu adamın suratına kapat* diyordu ama o iş o kadar kolay değildi tabii! Patronunuz Radar Rafet'se pek yemezdi.

"Size bilgi vermek için açıklamak durumunda kaldım, Ceyhun Bey."

"Tamam, tamam," diye geçiştirdi beni. "Öğrenemeyeceğiz yani..."

Aramızda bir süre sessizlik oluştu. Bu sırada kontrol panelinden Radar Rafet'in yanımdaki masada çalışan kızlardan birini dinlemeye başladığını gördüm. Avuç içlerim terlerken derin bir nefes verip tekrar karşımdaki adamı esas görüşmenin hizasına sokmayı denedim.

"Ürününüzle ilgili size yardımcı olabileceğim herhangi bir konu var mı?"

"Dur bir dakika," diye tersledi. "Kişisel bilgilerine nasıl ulaşabileceğimi düşünüyorum."

Yüzüm, söylediği şeyle cayır cayır yanmaya başlarken artık bu uslanmaz adama ne diyebileceğimi sahiden bilmiyordum!

"Ceyhun Bey," dedim koltuğumda hafifçe dikleşip boğazımı temizledikten sonra.

"Kişisel Verilerin Korunması Kanunu kapsamında şirketimizle gerçekleştirdiğiniz hiçbir görüşmede..."

"Tamam, tamam. Kafa ütüleme hiç şimdi. Bunu telefonu kapatınca düşünürüm."

Sözümü kestiği için alık alık ekrana bakmaya devam ettiğimde derin bir nefes verip cümlesini tamamladı:

"Şimdilik sabah saatlerinde müşteri yoğunluğunuz az olduğu için erken kalkıp sana ulaşmayı deneyeceğim gibi görünüyor. Yapacak bir şey yok. Her gün otuz defa numara tuşlamak istemiyorum. Onunla kalsa yine iyi! Yok, ona bağlanmak için yıldızı tuşla; yok, bunu sorgulamak için kareye bas! Her görüşmede en az on dakika bekliyoruz be Serçe."

"Prosedür bu şekilde, beyefendi," diye sakince açıkladım.

"Yakında operatöre bağlanmak için kabile dansı yapın derlerse kalkıp yapacağım! Sana ulaşmak niye bu kadar zor?" diye hayıflandı.

Aynı anda korkunç iki şey oldu. Birincisi dudaklarım... Dudaklarım son cümlesiyle beraber usulca yukarı doğru kıvrıldı. Hatta bu öyle mâni olunamaz bir güçtü ki bir süre sonra sırıtarak ekrana baktığımı fark ettim. Söylediği cümle neden hoşuma gitmişti?

Kafayı yiyordum!

İkincisi... İlkinden daha korkunçtu. Kontrol panelimdeki ışık üç kez yanıp söndü. Radar Rafet, an itibariyle benim görüşme kaydımı dinlemeye başlamıştı.

Yüzümdeki gülüş anında solarken çabucak ekrana doğru eğildim ve hâlâ boş olan beyaz sayfaya yazacak bir şeyler bulmaya çalıştım.

"Ürününüzle ilgili ne gibi bir problem yaşıyorsunuz, beyefendi?" diye sordum telaşla. Ardından kendimi kontrol altına alabilmek için birkaç kez derin nefesler alıp verdim.

"Yaşamıyorum ki," diye mırıldandı Ceyhun. Hayır! Hayır! Yanlış bir kelime kullanmasına izin veremezdim. Durumu acilen kontrol altına almam gerekiyordu.

"Modeminizle ilgili oluşturduğumuz arıza kayıtlarını görüntülüyorum," dedim normalden çok daha hızlı düşünmeye çalışarak. Ses tonumu sabit tutmaya çalışıyor, paniğimi gizlemeyi deniyordum. "Artık problem yaşamadığınızı belirttiğiniz için bu arıza kayıtlarına çözüldü olarak not düşebilir miyim?"

"Olur," diye mırıldandı Ceyhun ilgisizce... *Şu an ne halt yediğimizi biraz bile anlamıyordu. Radar Rafet'in radarına takıldığımızı ruhu bile duymuyordu.*

"Tamamdır, Ceyhun Bey," diye yapmacık bir tebessümle konuştum. "İşleminiz sonlandırılmıştır. Probleminizin çözülmüş olmasına Anında Yanında ailesi olarak çok sevindik. Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Yok," dedi. "Kapatayım mı?"

Sadece birkaç dakika içinde işlerin bu kadar hızlı hallolmuş olmasına bir yandan inanamazken fırsatı değerlendirip mikrofonu dudaklarıma yaklaştırdım.

"Görüşmemizi sonlandırmadan önce görüşme kalitesini değerlendirebilmek adına puanlama yapmanızı rica edebilir miyim?"

"Et tabii," diye yanıt verdi genç adam. Sesinde hafif alaylı bir tını vardı, gülümsediğini göremesem de yine hissediyordum. "O kadar çilemizi çekiyorsun. Hakkındır."

"Teşekkürler, Ceyhun Bey," diye resmî bir şekilde yanıtladım. "İyi günler."

Bana samimi bir cümle daha kurmasından korkarak hızla görüşmeyi sonlandırdığımda ekranımda kocaman iki rakam belirdi. Radar Rafet'in hâlâ benim telefonumu dinlediğini görebiliyordum ve bir anda rahatlayarak otuz iki diş sırıtmaya başladım. Omuzlarım gevşerken usulca arkama yaslandım.

On puan almıştım. Hem de hiçbir şüphe uyandırmadan!

İçimden kendime büyük bir beşlik çakarken deli gibi gülmek istiyordum. Sabahtan beri yaptığım görüşmeler beni üçüncü sıraya taşımıştı fakat şimdi Ceyhun'un verdiği on puanla, mesaimin bitmesine dakikalar kala birinci sıraya yükselmiştim.

"Serce Sevinç."

Radar Rafet'in otoriter sesi kulaklığımdan hafif bir cızırtıyla duyulduğunda irkildim. Pek sık yapmadığı bir şeyi yaptı. *Beni tebrik etti.*

"Aferin. Böyle devam et. Mesain bittiyse çıkabilirsin."

"Teşekkürler, efendim," dedim.

Ardından kulağımdaki kulaklığı çıkarıp mikrofonu kapattım.

Döner sandalyemde kendimi usulca geriye ittiğimde altımdaki tekerleklerin kanatlanıp beni uçurmasını isteyecek kadar sevinçliydim! Kendi etrafımda neşeyle döndüğümde sandalye hafifçe sağa kaydı ve dengemi sağlayamayınca yan masamdaki çalışanlardan birine doğru âdeta sandalyemle birlikte süzüldüm! Giderek ivme kazanınca üzerine doğru gittiğim çocuk telaşla ellerini öne uzatıp sandalyemi tuttu.

"Dur, ne yapıyorsun ya?"

Bana uzaylı görmüş gibi bir şaşkınlıkla, irice açtığı gözleriyle bakıyordu. Bense hiç aldırmadan ayaklarımla yerden bir kez daha destek aldım ve sandalyeme yapışmış vücudumu tekrar öne doğru savurdum. Bu defa az öncekinin tam zıttı yönde, masama doğru uçarken başımı çevirmiş, çocuğa yan bir bakış atmıştım. "Pardon."

Radar Rafet yeni eleman buldukça eskileri şutladığı için hâlâ bazı çalışma arkadaşlarımın adını öğrenememiştim, açıkçası buna

çok da ihtiyaç duymuyordum. Bizimki fazlasıyla bireysel bir işti ve mesai saati bittiğinde kimse ötekinin yüzüne bakmazdı.

Sandalyemden kalktığımda başım fıldır fıldır dönüyordu.

Buna aldırmayıp daha fazla müşteri ve mikrofon seslerini kaldırmak istemediğim için eşyalarıma açgözlülükle saldırdım. Her şeyi çabucak çantama tepiştirirken kulaklığım daha şimdiden Hakk'ın rahmetine kavuşmuştu. Buna aldırmadan çantamı koluma takıp masamdan ayrılırken gözlerim âdeta bir çift şahin gözü gibi kısılarak etrafı incelemekle meşguldü.

Selda ve Ahu'nun dip dibe girmiş, bir şeyler fısıldaştıklarını gördüm.

Ahu'nun suratı bir karış asılmıştı. Herhâlde listede zirveye oturup onları dibe yolladığım için üzülmüş olmalıydılar.

"Orada havalar nasıl, kızlar?" diye sordum bilgisayar masalarının önünden geçerken. Bir yandan da pişmiş kelle gibi sırıtıyordum. İlk kafasını kaldıran Selda oldu, anında beni fark etti. Ardından gözlerini haince bir bakışla kıstı.

Sabah fön çektirdiği saçları çoktan bozulmaya başlamıştı, tam alnının tepesindeki bir tutam saç havaya doğru şaha kalkmıştı. Bu kızın ne kadar çabalarsa çabalasın bir türlü istediği güzelliği yakalayamayışı beni yürekten yaralıyordu.

Oysa benim gibi birazcık salsalar daha rahat edeceklerdi! Elimden gelse iş yerine pijamayla gelecektim. Ne de olsa kimseyle yüz yüze muhatap olmuyorduk.

Neydi bu kokoşların anlamsız tavırları?

"Havalar soğuk!" diye hırladı Ahu.

Bana iyiden iyiye bilendiğini görebiliyordum. Uzun ve güzel saçlarını omuzlarından geriye doğru attı, sırtını dikleştirdi. Her zaman Selda'dan daha kurnaz olmuştu. Bu yüzden o kuş beyinli kızı istediği gibi yönlendirebiliyordu.

Fakat hakkını yiyemeyecektim, çok daha güzel olduğunu da kabul etmek gerekiyordu. Bilgisayar masalarımızın arasında şöyle

bir süzülerek yürüdüğünde ona dönüp bakmayan tek bir çalışan tanımıyordum.

Eh, bir yerden eksik olanı diğeriyle tamamlıyordu yüce Rabbim.

"Ne soğuğu yahu? Baksana, yanıyorsunuz..."

Söylediğim şeyin doğruluğunu göstermek adına kıkırdayarak kıpkırmızı suratlarını işaret ettim. Dedikodu yapmaktan resmen yanakları kızarmıştı. Ne yaparlarsa yapsınlar gün sonunda onlardan daha yüksek puan alıyor olmam bu iki kadını delirtiyordu.

"Haydi, Behlül kaçar."

Gıcık olacaklarını bildiğim için onlara öpücük attım ve yaylanarak yürüyüp yanlarından ayrıldım. Geçen gün beni sinir eden onlar mıydı? Canıma değsin! Çatlasalar da umurumda olmazdı.

İş yerinin çıkışına doğru zevkten dörtköşe olmuş vaziyette ilerlerken zihnimde günü değerlendiriyordum. Ceyhun'un her gün arayıp bana on puan verme düşüncesi iyiden iyiye kafama yatmaya başlıyordu.

Evet, korkunçtu! Evet, aptalcaydı! Evet, tehlikenin diğer adıydı! Delicesine riskliydi. Bu oyuna ortak olmak ve düpedüz hile yapmak için tam bir kuduruk olmam gerekiyordu, biliyordum.

O hâlde ben canıma mı susamıştım?

"Hem de nasıl!" diye iç çektim. "Hem de nasıl be kızım."

Umutsuz bir vakayla karşılaşmış tecrübeli doktor edasıyla kendi teşhisimi koyduktan sonra derin bir nefes verip açık havaya çıktım. Rüzgâr usul usul tenimi okşarken keyfim ve kâhyası durumdan oldukça memnundu. İşler hiç beklemediğim yönde ilerlemiş ve korktuğum başıma gelmemişti. Bugün belki de benim miladımdı.

İş yerinde yeni bir başlangıç yapıyordum.

"Serce Sevinç."

İrkilerek geriye döndüğümde Radar Rafet gömleğinin kollarını katlamış, sigarasını tüttürüyordu. Beni baştan aşağı süzerken dumanı dışarı üfledi.

"Ah, siz de mi buradaydınız?" diye şaşkınca ona döndüm.

Bir yandan herhangi bir açığımı yakalayacak mı diye endişeli, bir yandan tebrik aldığım için mutluydum. Allak bullak olmuştum.

"Nasılsın?" diye sordu. Sesi pürüzlüydü. Sigarasını tekrar içine çekti.

"İyiyim, efendim," diyerek tebessüm ettim. Tamamen yapmacık olduğumu herhâlde ikimiz de biliyorduk. "Siz nasılsınız?"

"Sağ ol," diye geçiştirdi beni. Kendisi hakkında konuşmaktansa bizim eksiklerimizi suratımıza çarpmak her zaman daha çok hoşuna giderdi. Bu da böyle bir psikopattı işte...

"Görüşmen çok başarılıydı," diye bilmiş bilmiş başını salladı. "Son birkaç dakikasını dinledim ancak yine de çok kibar ve ilgiliydin. Müşterinin de takdirini kazandın."

Ceyhun'dan puanlama yapmasını rica ettiğimde, "Hakkındır, tabii," demesi, patronun gözünde beni âdeta Everest'in zirvesine çıkarmıştı!

"Elimden geleni yapmaya çalışıyorum," diyerek çabucak başımı salladım. Aslında pek bir şey yaptığım yoktu ancak bunu söylemem gerekmiyordu.

"Geçen günkü tatsız olay belli ki devamlı yaşanan bir durum değildi. Sana biraz haksızlık yaptım."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken hatasını kabul edip etmediğini sorguluyordum. Bunu hiç yapmazdı. Bakışlarım istemsizce gökyüzüne kaydı.

Başımıza taş yağacaktı!

"Neye bakıyorsun? Seninle konuşuyorum, kızım," diye homurdandı.

"E-evet, efendim," diye toparladım çabucak.

Sahiden kafama bir şey düştüğü falan da yoktu, Radar Rafet beni takdir ediyor ve ilk kez hatasını kabulleniyordu.

"Bu ay prim ücretini hak ettin," diye başını salladı dikkatle yüzümü incelerken.

"Neredeyse sürekli ilk sıralardasın. Puanların gayet iyi."

"Ben... Çok teşekkür ederim!" dedim şaşkınca. Telaşlanmıştım. Bana böyle bir iyiliği neden yapıyordu ki? Sahiden aniden gözüne mi girmiştim? Bu herif ne dengesizdi böyle!

"Ödeme gününde bana hatırlat," dedi sakince sigarasını söndürürken. "Unuturum."

Hatalarımız söz konusuyken fil hafızalı olan patronların, ödeme günü gelince Alzheimer hastalığına yakalanması detayı... Lisede bazı öğretmenlerin, "Yanlış hesaplamışım, hatırlat da puanına ekleyelim, yavrum," diye geçiştirip durmasına rağmen sınavda puan kırma fırsatı yakaladıklarında hiçbir detayı unutmamaları!

Seninle ahirette hesaplaşacağız Rafetciğim, diye mırıldandım içimden. Ne de olsa orada her şey kayıt altında. Yediğin hakları, ödemeyi unuttuğun maaşları öteki tarafta da inkâr edebilecek misin bakalım? Cayır cayır yansan üstüne bir kibrit de ben çakarım! Ama şimdilik sana tebessüm etmek zorundayım. Orası ayrı...

"Tabii, hatırlatırım, efendim!" dedim mutlu bir yüz ifadesiyle. "Seve seve!"

Eh, cebimize üç kuruş fazla girecekti. Fena mıydı? Hayatta unutmazdım!

Zaten Haseki iki haftadır eski mamasını yemiyor, etrafta aç aç dolaşıyordu.

Süpermarketten aldığım daha pahalı mamadan verdiğimde bir süre koklamış ve neyse ki yemeye başlamıştı.

Ben bile markette kahvaltılık seçerken en ucuz olan hangisiydi diye düşünürken kedilerimin masrafının benden daha fazla olması akıl işi değildi!

Kedim Haseki'nin midesinin benimkinden daha temiz olması yürek burkan bir detaydı.

Bu prim işi çok iyi olmuştu. Belki kendime de kaliteli bir sucuk ısmarlardım.

"İyi günler, efendim," dedim çabucak. Ardından saygılı bir şekilde başımla selam verdim.

Radar Rafet ağzının içinde bir şeyler mırıldanıp arkasını döndü. O yavaşça binaya ilerlerken sırtını izliyordum.

Öyle sevinçliydim ki beklemediği bir anda arkasından tüm hızımla koşmak ve sırtına atlamak istiyordum!

"Uçur beni uzaylı, dertlerimi de al götür!" diye mırıldandım kendi kendime. Ardından hayal âleminden çabucak sıyrılıp derin bir nefes verdim. Otobüs durağına giden yolu yürümeye başlarken bugün cam kenarında güzel bir yer kapıp kapamayacağımı hesaplıyordum. Tabii, bir yandan başka şeyler de kafamı kurcalıyordu.

Prim ücretimin bütün dertlerimi çözemeyeceği elbette ortadaydı ancak birtakım finansal sorunlarımı halletmeye başlamış sayılırdım. Birkaç ay cebime ekstradan girecek olan paranın kokusu şimdiden tatlı tatlı burnuma doğru esiyordu.

Artık hakkında ne düşünmem gerektiğinden pek de emin olamadığım, kötü ya da iyi olarak nitelendiremediğim o isim zihnimde yankılanıp duruyordu. İçimden bir ses, bir daha kolay kolay adını unutamayacağımı söylüyordu.

Ceyhun!

5: Yüksek Kaliteli Kedi Gözü Lensi

Söyleyebilecek çok şeyim olmasına rağmen sahnenin artık tek başıma benim değil, cümleleriyle içimde tufanlar yaratmaya bayılan o kişinin de olduğunu görmeye başladın. Monologdan ibaret yaşantım diyaloğa evriliyordu. Hiçbir diyalog böylesine tehlikeli, böylesine çarpıntılı olmamıştır!

Üçüncü kişi gibi hissetme. Yabancılık çekmeyesin diye zırt pırt araya girip sana bir şeyler zırvalıyorum. Artık senin de onu daha yakından tanımaya başladığın bölümlere giriş yaptık diyebiliriz.

O zaman dans!

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır."

Günün ilk görüşme kaydını başlatırken uyku sersemliğimi üzerimden atmaya çalışıyordum. Saat henüz sekiz bile değildi ve Haydut bütün gece yatağımda kıpırdanıp durduğu için iyi uyuyamamıştım, bu yüzden de moralim bozuktu. Esnememek için kendime hâkim olmaya çalışırken mırıldandım:

"İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Karşımdaki adam benim yerime esnedi. "Ben de Ceyhun."

Uykulu bakan gözlerim aniden yuvasından fırlayacakmış gibi büyüdüğünde şaşkınlıkla ekrana doğru eğilmiştim. Ceyhun mu? Sahiden bu kadar erken uyanıp ilk görüşmemi mi kapmıştı?

"Nasıl yani?" diye sordum gayriihtiyari. Oysa bunu sesli söylediğimi geç fark etmiştim.

"Basbayağı uyandım işte," diye homurdandı. Sesinde hafif bir sitem vardı. "Elli kere denememek için bu saate alarm kurdum."

Bu iş çığırından çıkmaya başlıyordu. Duyduklarıma inanamıyordum!

"Anladım, Ceyhun Bey," diye toparladım çabucak.

Radar Rafet bu saatlerde kıçını devirip uyuyor olurdu. Nereden baksam iş yerine gelmesi için bir saati vardı. Eh, patron siz olduğunuzda böyle lüksleriniz de oluyordu tabii. Ne güzel hayat be!

Yakalanmayacak olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes verdim. "Size hangi konuda yardımcı olmamı istersiniz?"

"Bu saatte kafam hiç çalışmaz," diyerek ikinci kez esnedi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu hâli neden hoş gelmeye başlamıştı? Herhâlde yine uçuşa geçmiştim.

Dikkat et de yere sertçe çakılmayasın, Serce.

"Sipariş ettiğiniz ürün kodunu alabilir miyim?" diye sordum.

Bir süre sessizlik oluştu. Ardından yeni hatırlamış gibi, "Doğru ya! O vardı, değil mi?" diye sordu. Bir şeylerin hışırdadığını duydum. Karşı taraftan yanıt gelmediğinde açıklama yapma gereksinimi hissetmiş olacak ki yeniden mırıldandı: "Yataktan kalkıyorum da. Bekle."

Ah... Bu detaya gerek yoktu.

"Bekliyorum, efendim," dedim.

"Efendin miyim gerçekten?" diye sırıttı.

Ona yanıt vermediğimde zırvaladığını fark etmiş olacak ki, "Şaka yahu... Artık öyle resmî hitap etmene gerek yok bence," diye ekledi.

"Ürününüz nedir, Ceyhun Bey?" diye sordum.

"İnatçı."

"Sipariş kodunuzu bekliyorum."

"Lütfen hatta kal, kargoyu açıyorum," diye beni taklit etti.

Derin bir iç çekip bu gereksiz espritüel havasından nasıl kurtulacağımı düşünürken o paketi hışırdatmaya devam ediyordu.

"Şu patlayan baloncuklu poşetleri sen de seviyor musun?" diye sordu. Ardından bir tane baloncuğu patlattığını işittim. Nedense bir an sorusunu fazla kurcalama gereksinimi duymadım.

"Evet. Kedilerim çok seviyor."

"Kedi mi?" diye şaşkınca sordu. "Bakabiliyor musun? Çok zahmetli olmuyor mu onlar?"

"Sizden daha zahmetli değiller, Ceyhun Bey," diye düz bir ses tonuyla cevapladım.

"Ne bileyim, sürekli kum değiştiriyorsun falan..." dedikten sonra sanki çok zor bir şeymiş gibi iç çekti.

"Siz de bir kere pislediğiniz tuvalete ikinci kez girmeden önce temizliyorsunuzdur," diye tebessüm ettim. En azından ben öyle umuyordum.

"Konu boktan bir yere gitmeye başladı," derken sesindeki *pişmiş kelle gibi sırıtıyorum* tınısını seziyordum.

Son cümlesiyle aniden kendime geldim. Radar Rafet bizi dinlemiyor diye bu kadar da abartmaya gerek yoktu.

"Sipariş kodunuz, Ceyhun Bey," diye hatırlattım. "Mümkünse peşinizden atlı kovalıyor gibi değil. Tane tane..."

Az evvel abartmaya gerek yok mu demiştim? Kendime yılın dengesizi ödülünü armağan ediyordum.

"Bugün çenen açılmış, maşallah," dedi.

"Sizi dinliyorum," derken gülümsüyordum.

"Hep böyle güzel mi dinlersin?"

"Sipariş kodunuz, efendim," diye cevapladım sakin kalmaya çalışırken.

"Yaz, kızım. 8847492839."

Bir kez daha gözlerimi devirirken sakince rakamları kaydediyordum. Yeni bir sayfa açıldığında meraklı gözlerim ekranı tarıyordu.

"Ne?" diye şaşkınca sordum karşıma çıkan bir çift göze bakarken.

"Ne oldu?" dedi.

Kirpiklerimi kırpıştırırken tuhaf ürün fotoğrafını inceliyordum.

"Yüksek kaliteli kedi gözü lensi mi?" diye mırıldandım.

"Ah... Onu mu diyorsun?" Güldüğünü işittim. "Normal lens diye almıştım. Bu çıktı."

Üzerimdeki şok dalgasını atlatır atlatmaz ürün bilgisini gireceğim paragrafın başlangıcına imleci sürükledim. Ardından parmaklarım klavyede hazır olarak beklemeye başladı.

"Ürünle ilgili değişim talebiniz mi var?"

Hiçbir talebi olmadığını ve bu ürünü öylesine sipariş ettiğini ikimiz de biliyorduk. Kedi gözü lensi takıp etrafta gezecek olamazdı! Yani inşallah olmazdı. Tıpkı kedim Haydut'un göz bebeklerine benzeyen iki ince çizgiye bakarken ürperdim. Üstelik daha korkuncu mor olmasıydı.

"Dursana bir dakika... Deneyeyim şunları."

Derin bir nefes verip ikinci hışırtı dalgasını dinlemeye başladığımda tekrar bir yerlere gittiğini anlamıştım. Ardından kendisine aynada bakmış olacak ki büyük bir çığlık attı.

"Yuh! Çok iyiymiş bu."

Hızlı adım seslerini işitmemden hemen sonra telefonu eline aldığını duydum. Konuşurken heyecandan nefes nefeseydi. "Keşke bunları sana gösterebilseydim."

"Ürünü ekranımda görüntülüyorum, Ceyhun Bey," diye açıkladım.

Bir an önce puanımı verse ve defolup gitse olmaz mıydı? Tamam, yakalanma tehlikemiz çok azdı ancak bu kadar da gevşememek lazımdı.

"Öyle değil be kızım... Gözlerimi görmen lazım."

"Takdir edersiniz ki mümkün değil, Ceyhun Bey," dedim. Sesim aynı sakinliğini koruyordu.

"Nedenmiş?" diye homurdandı.

"Görüntülü konuşmuyoruz, efendim," dedim karşımda üç yaşında bir çocuk varmış da ona açıklama yapıyormuşum gibi.

Bu kez konuştuğunda sesindeki bozulmuş tınıyı fark ettim. "Tamam be, onu biliyoruz. Sana da bir şey söylenmiyor. Neyse, gel bak, ne yapacağız şimdi..."

"Sizinle hiçbir yere gelemem, Ceyhun Bey," diye tekrar sinir bozucu bir tavırla konuştum.

Öfkelenmek yerine sadece ofladı. "Robot musun kızım sen? Bu nasıl ses tonu?"

"Bana abuk sabuk şeyler teklif eden sizsiniz, efendim. Sizi göremem, sizinle bir yere gelemem, sizinle sizi duymak dışında hiçbir şey yapamam."

"Kendinden bu kadar emin olma," diye sırıttı.

"Uçmayın, lütfen," diye gülümsedim.

"Ayar da veriyor. Operatöre bak be..."

Gözlerimi devirip derin bir nefes verdim. "Görüşmeyi sonlandırmam gerekiyor müsaade ederseniz. Talebinizi öğrenebilir miyim?"

"Dur kızım, dur! Bak, dinle şimdi, ne yapıyorum?"

İki taraflı bir sessizlik oluştuğunda kaşlarım çatıldı. Yine ne yapıyordu bu manyak?

Telefonun ucunda gergin bir bekleyişe esir olmuşken ekranımda bir çift yüksek kaliteli mor kedi gözü lensi beni izliyordu. Bu saçma ürünü nereden bulmuştu bu adam?

"Ceyhun Bey..." Sıkıntılı bir sesle araya girdiğimde telefonu beni duyamayacak kadar uzaklaştırdığını anladım.

"Pişt. Ufuk! Uyan lan."

Kaşlarım çatılırken istemsizce karşı tarafı dinlemek zorunda kalmıştım.

"Kalksana, oğlum! Bak, burada ne var?"

Ev arkadaşı olduğunu düşündüğüm kişiye birkaç kez daha seslendiğinde başka bir erkek sesi okkalı bir küfür salladı. Ağzım açık kalmış hâlde onları dinlerken neden buna maruz bırakıldığımı düşünüyordum.

"Ceyhun Bey!" diye çıkıştım.

"Lan niye küfrediyorsun? Kız telefonda, şerefsiz!"

"Sen de ediyorsun lan yavşak!"

Onlar tam birbirlerine girecekleri bir kavgaya tutuşmak üzereyken beklemediğim bir şey oldu ve Ceyhun sesini alçalttı.

"Aç gözlerini, Ufuk," dedi filmlerdeki gibi büyülü bir ses tonuyla. "Gözlerime bak."

"Ne diyorsun oğlum ya... Bir uyutmadın, git ulan başımdan..."

Uykulu ses tonuna rağmen Ceyhun bir kez daha, "Aç da cazibeme kapıl," diye direttiğinde sanırım karşısındaki çocuk gözlerini açma gafletinde bulundu. Büyük bir çığlığın arkasından temeli aile köklerine dayanan sağlam bir küfür işittim. Ceyhun kahkahalarla gülmeye başlarken Ufuk denilen zavallı bağırıyordu.

"Hoşt ulan! Gözüne ne yaptın? Bir de ağzımın içine girmiş dingil!"

Anlaşılan o ki yüksek kaliteli kedi gözü lensini görmek zorunda kalmıştı.

"Ulan, ne korkak adamsın ya..."

Ceyhun kahkahalar atarak tekrar telefonu eline aldığında sanki boğuluyormuş gibi gülüyordu. Bir süre sadece nefes nefese gülü-

şünü ve konuşmak için çabalasa da konuşamamasını dinledim. Öyle çok eğlenmişti ki sahiden sabahın bu saatinde evrenin herhangi bir yerindeki canlının bu kadar mutlu olması sinirlerimi bozmaya başlıyordu.

"Ceyhun Bey..." diye araya girmek istedim.

"Ulan, altıma yapacağım gülmekten..." derken bir kahkaha daha attı.

"Defol git lan odamdan!"

Ufuk denilen adamın sertçe odanın kapısını kapattığını işittiğimde çarpma sesiyle hafifçe irkildim. Ardından neden onların özelini bu kadar dinlediğimi sorgulayarak kaşlarımı çattım. *Ne yapıyordum ben?*

"Ceyhun Bey!" diye çıkıştım artık sabrımın kalmadığını belli eden sert bir sesle.

"Dur, dur. Konuşacağım. Bir dakika-" Yeniden büyük bir gülme krizine tutulduğunda bunu kaç saat daha dinleyeceğimi düşünüyordum. Sahiden hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Belli ki vereceği puanı falan da çoktan unutmuştu.

Bu adamın hayattaki amacı birilerine eşek şakası yapmaktan ibaret olabilir miydi? Aksini ispat edecek hiçbir şey göremiyordum.

"Kızım, bu lensler çok iyiymiş," dedi en sonunda nefes nefese konuşabildiğinde.

Nihayet gülmüyordu, kendini durdurabilmişti.

"Çok şükür!" diye cevap verdim.

"İade etmeyeyim bunları. Vazgeçtim," dedi sırıtırken. "Başka bir ürün alayım. Onu kaydederiz."

Belli ki bununla başka arkadaşlarını da korkutmaya karar vermişti. Ne diyebilirdim ki? Baştan sona zevzeklik yapmak için yaratılmış bir adamdı.

"Peki, efendim," diye mırıldandım. "Nasıl isterseniz."

"Ürünle ilgili problemi hallettim falan yaz sen oraya..."

Şimdi de benim prosedürüme müdahale edecek kadar ileri gidiyordu. Neyse ki görüşme sonundaki puanımı düşünüp sakin kalmayı az da olsa becerebiliyordum.

"Tabii, efendim. Not ediyorum," dedim. Ardından önümdeki ekrana hızlı bir şekilde ürünle ilgili bir hasar bulunduğunu zannedildiğini fakat görüşme sonunda böyle bir hasarın tespit edilmediği ve kaydın sonlandırıldığını not düştüm. Bu sırada Ceyhun, bana bir şeyler anlatıp durmaya devam ediyordu.

"Uyuyordu bu, tamam mı? Bir eğildim üstüne. Kirpiklerini kırpıştırıp aniden açtı gözünü, attığı çığlığı duydun mu sen? Ulan Ufuk..."

Tekrar kahkahalarla gülmeye başladığında gözlerimi devirmekle meşguldüm. Kaydı tamamlayıp derin bir nefes verirken nihayet telefonu kapatabileceğimiz için mutluydum.

"İşleminiz tamamlandı, efendim," dedim.

"Bir de geçen yaz bununla bir otele gitmiştik, tamam mı? Ben odadaki havluları alıp bunun çantasına koydum. Sonra çıkışta fark edildik tabii. *Havluları verin beyefendi,* diyorlar; bu zavallı da *ne havlusu,* diyor..."

Ceyhun bir kez daha kahkahalara boğulduğunda şaşkınlıkla onu dinliyordum.

Böyle arkadaş düşman başınaydı.

"Sonra..." dedi yine nefes nefese konuşmaya çalışırken. Sahiden gülmekten altına kaçıracağını düşündüm.

"Sonra bunun çantayı bir açtılar. Havlular adamların ellerinde... Ufuk mal gibi kalmış... Ulan bana bir bakış attı. Of be Serçe, hayatımın en komik anıydı!"

İkinci kez görüşmeyi sonlandırmam gerektiğini söylemek üzere ağzımı açacakken beklemediğim bir şey oldu ve karşı taraftan başka bir ses işittim.

Bu kesinlikle Ufuk'a ait değildi.

"Ceyhun?"

İnce ince kulağımı okşayan melodik tını kaşlarımın çatılmasına sebep oldu.

"Ne bu hâl? Bebeğim?"

"Bebeğim?" diye sordum istemsizce tekrar ederken.

"Uyandın mı sen?" diye sordu beni duymayan Ceyhun. Hâlâ öyle yüksek sesle gülüyordu ki benim telefonda olduğumu bile unutmuş olabilirdi. Kız şaşkınca tekrar konuştu:

"Öyle bir bağırıyorsun ki iki saattir... Uyku mu kaldı! Ne oluyor sabahın bu saatinde?"

"Hazal, var ya... Az önce bir gelseydin!"

Ceyhun olayı anlatamayarak tekrar gülmeye başladığında derin bir nefes verdim. Yüzlerine kapatsam olmaz mıydı?

Olmazdı tabii... Puanım çöp olurdu. Bütün görüşme boyunca boşu boşuna bu kahkahaları dinlemiş olurdum. Sabrımın bir ödülü olmalıydı!

"Altın portakal falan," diye homurdandım. "On puan az."

"Bebeğim, kalk da yat haydi ya... Saate bak! Uyanmış, gülüyorsun öylece burada!"

Ancak bu cümleden sonra Ceyhun'un yerlere yatarak güldüğünü anladım. Sahiden delirmişti bu çocuk.

"Ceyhun Bey?" diye tekrar ettim.

"Hazal, bir korkuttum Ufuk'u, tamam mı?"

"Duydum çığlığını!" diye homurdandı genç kız. Sesi, moralimi bozacak kadar pürüzsüz ve güzeldi. "Yatacağım ben. Yürü haydi, sen de uyu."

"Sen de mi duydun?" Ceyhun tekrar gülmeye başlarken kız homurdanmaya devam ediyordu. En sonunda elinde tuttuğu telefonu fark etmiş olacak ki şaşkınca homurdandı:

"Bu telefon niye elinde ya? Ekranı açık kalmış. Versene şunu."

"Aa... Serçe bekliyor. Dur."

"Aramayı açık unutmuşsun, şapşal. Kapatırım ben, sen uyu haydi. Kıkırdayıp durma burada."

"Kapatma!"

Ceyhun'la aynı anda seslendiğimizde her şey için çok geçti. Tam on sekiz dakikadır dinlediğim telefon görüşmesi bir anda sonlandı.

Suratıma kapattılar.

"Hayır..." diye fısıldadım dehşetle. Bunu yapmış olamazlardı! Koskoca on sekiz dakikam çöpe gitmişti! Puanlama yapılmadan sonlanan görüşmem yüzünden listedeki yerim bir puan azalarak aşağı düştüğünde Selda'nın bir anda üst sıralara çıktığını gördüm.

Bunu yaşıyor olamazdım!

"Hayır ya... Hayır!" diye fısıldadım öfkeyle. Şakaklarımı ovalarken sinirden klavyeyi kemirmek istiyordum.

"Serce?" diye şaşkınca sordu arkamdan Salih.

"Bak seni kemiririm!" diye bağırdım.

Yine tilki gibi kulaklarını dikmişti anlaşılan! O, söylediğim cümleyi anlayamayarak şaşkınca beni izlerken ben, her an ağlayacak gibiydim.

"Ne diyorsun, kızım? Manyak mısın sen?" diye sordu. "Şuna bak, kıpkırmızı olmuş suratı. İyi misin diye soracaktım!"

"Sorma!" diye cevap verdim. "Kötüyüm! Oldu mu? Tilki misin, kurt musun, defol git inine ya..."

"Ne tilkisi? Ne diyorsun sen ya?"

"Salih..." diye dişlerimi sıktım. O anda öfkeden daha da fazla kızaran hatta moraran suratımı gördü ve çabucak önüne döndü.

Onu gerçekten ısırabileceğimi anlamıştı.

"O kadar dinle, suratına kapatsınlar," diye fısıldadım ağlamaklı bir ses tonuyla. Önüme dönüp çabucak yeni bir görüşme kaydını başlatırken düşmanlarımın listede yükselen adlarına bakmamaya çalışıyordum.

Düşman... Evet, düşmanlarım vardı! Üstelik bugün aralarına bir yenisi daha eklenmişti.

"Hazal," diyerek başımı salladım kindar bir his bedenimi kuşatırken. Elime verseler şuracıkta kafasını koparır, dakikalarımı çalan telefon görüşmesini sonlandıran o parmağını kırardım!

"Seni mimledim, kızım," diye fısıldadım intikam ateşi içimde harlanırken. "Selda'dan bile daha fazla tehlikedesin. Bittin sen!"

Yanımdaki çalışanların bana tuhaf bakışlarını fark ediyor ancak aldırmıyordum.

Zaten onlar da cesaret edip bana yaklaşamıyorlardı. Salih'e savurduğum tehditleri duymuşlardı ve benden ürküyorlardı.

Doğru, kuduz bir köpek gibiydim! Bu öfkeyle her an bana dokunanı ısırabilir hatta daha ileriye gidebilirdim!

"Yaz bunu," diye homurdandım tekrar kulaklığımı takarken. "Hepsini ağlayarak günlüğüne yaz, aptal Serçe. Puan alacakmış. Safın tekisin, kızım!"

Yeni bir görüşme başlatıp dolan gözlerimle kayıt tutmak için raporu görüntülediğimde bir an önce mesaimin bitmesi, günün sonlanması için dua ediyordum.

Hele o Ceyhun denen herif... Hele bir daha beni aramaya kalkışsın! Ona o zaman gününü gösterecektim.

En hafif tabirle beni salak yerine koymuş, en ağır tabirle... Terbiyemin müsaade etmediği bir cümleydi, devamını söylemek yerine dudaklarımı birbirine bastırdım.

Üzüntümü, emeğimin çöp oluşunun verdiği hüznü içime bastırıp gülümsemeye çalıştım. Hissiz, hareketleri planlanmış, mekanik bir robottan farkım kalmamıştı.

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. İsmim Serce."

Sesim yumuşacıktı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu konu hakkında söyleyebileceğim çok şey var ama moralim çok bozuk. Sevgili okur, en iyisi ben sinirlerimi kontrol altında tutup buzdolabında dünden kalmış tatlımı ararken sen okumaya devam et.

Tabii, zannetme ki sana bunları anlatırken hayat mükemmel ilerliyor. Hiç de değil! Haydut, annemin çeyizim için aldığı sekizli porselen tabak takımının en can alıcı parçasını kırmış, ah şu deli kedi!

Ortalığı süpüreceğim.

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz.

Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır. İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kayıt ekranını açıp beklemeye koyuldum. Yaklaşık beş saniye sonra hışırtılı bir ses duyuldu.

"Merhaba, hanımefendi."

Bugünkü son görüşmemdi. Sonra defolup evime gidecektim. Sabah öyle mutsuz uyanmış, gün boyu etrafta öyle garip bir ruh hâli ile dolanmıştım ki beni uzaktan gören kaçarcasına önümden çekiliyordu.

Tabii, kuş yuvasını andıran saçlarımı taramadığım için de olabilirdi. Görüntüm ürkütücüydü, bunu yalnızca gerçek pasaklılar anlayabilir.

"Ben, dün oluşturduğum arıza kaydı için aramıştım. Lütfen, bilgi alabilir miyim?" diye sordu karşıdaki adam.

"Tabii," diye düz bir sesle yanıtladım. "İsminizi ve sipariş kodunuzu alabilir miyim?"

Bu sırada Radar Rafet, arka masamdaki görüşmeyi dinlemeye başlamıştı. Derin bir nefes verip işleme devam ettim.

"Kaydınızı inceledim, Orhan Bey. Ürününüz şu an bakıma alınmış ve size en geç yirmi dört saat içinde dönüş yapılacak. Teknik ekibe iletmemi istediğiniz herhangi bir mesajınız var mı?"

"Teşekkür ederim, Serce Hanım," dedi telefonun diğer ucundaki adam. "Başka bir konu yok. Yalnızca konunun acil olduğunu iletirseniz sevinirim."

"Tabii, efendim," diye sakince yanıtladım. "Buraya not düşüyorum. Herhangi bir problemde bize tekrar ulaşabilirsiniz. Seve seve yardımcı olacağız."

"İyi günler."

"Size de."

Telefon kapandı. Kapanmadan önce kendisine fazla yardımcı olamasam da muhtemelen nezaketim yüzünden düşük puan vermek istemeyen adam, benim için sekiz puan tuşladı. Böylece listedeki adım ikinci sıraya yükseldi.

"Ve gün kapanır," diye mırıldandım derin bir nefes dudaklarımdan dışarı süzülürken.

Kulaklığımı çıkarıp mikrofonu kapattım. Kayıt ekranına bakarken zihnimden geçen düşünce yüzünden kaşlarım hafifçe çatılmıştı.

Ceyhun, bugün beni aramamıştı.

"Aramasın da zaten," diye fısıldadım kendi kendime. Çenemi dikleştirmiş, savunma güdümü devreye sokmuştum. Eğer arasaydı ona bu kadar nazik davranıp davranamayacağımdan pek de emin değildim.

Radar Rafet yan masamdaki görüşmeyi dinlemeye başladığında eş zamanlı olarak arkamdaki masada oturan Salih bana seslen-

di. Gergin hissettiğim için şu an hiç kimseyle muhatap olmak istemesem de mecburen başımı geriye çevirdim.

"Serce! Baksana bir."

"Efendim?"

Çocuk mikrofonunu kendinden uzaklaştırıp bana doğru yöneldi. "Burada biri var. Seninle görüşmesi gerekiyormuş.

Şaşkınca, "Ne?" diye sordum.

Salih, görüşme kaydı devam ettiği için sabırsızca konuştu: "Sana aktarmamı istiyor. İsmi Ceyhun. Ama sistemde görünmüyorsun şu an! Çabuk ol."

Saate baktım. Mesai saatim beş dakika önce bitmişti. Her zamanki gibi diğerlerinden daha pratik davranmış ve doldurmam gereken kayıt raporu sayısını erken bitirmiştim.

Yine de bu, Ceyhun'un son beş dakika kala beni aramış olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Bitti benim mesaim," diye cevapladım. Sesimin soğuk çıkmasına engel olamamıştım.

Ardından sakince oturduğum sandalyeden kalkıp ince ceketimi üzerime geçirdim. "Başkasına bağla."

Salih ne yapacağını bilemez bir ifadeyle beni incelerken olayı anlamlandırmaya çalışıyordu. *"Başkası olmaz* deyip duruyor! Seninle görüşmesi gerekiyormuş. Dünkü arıza kaydıyla mı ilgiliymiş, neymiş..."

İyice gerilen sinirlerimi daha fazla gevşetemeyeceğimi anladığımda, "Bitti diyorum, kardeşim! Görmüyor musun? Tamamladım görüşme sayımı. Reddet gitsin!" diye çıkıştım.

Salih, yükselen sesimle şaşkınca kirpiklerini kırpıştırırken ben, listede iyi bir sırada günü kapatmış olduğumu ve Ceyhun'la bu saatte konuşma riskini göze alırsam Radar Rafet'in her an bizi dinlemeye başlayabileceğini düşünüyordum. Çok istiyorsa sabah

arasaydı! Hangi saatte daha kolay bağlanabileceğini benden daha iyi biliyordu.

Üstelik bugün o bana bağlanmasa da kendi çalışkanlığım ve özverim sayesinde yüksek puanlar alabilmiştim. *Yani o sorumsuz Ceyhun'a ihtiyacım yoktu!*

"Tamam, ne bağırıyorsun ya? Patlamaya hazır bomba gibisin."

Salih ters ters bana baktıktan sonra önüne dönüp telefon görüşmesine devam etti. Fazla sinirli olduğumu ve bu yüzden gereksiz yükselişlerde bulunduğumu kabul ediyordum.

Göz ucuyla yeniden Salih'e baktım.

Belki Ceyhun onunla daha iyi anlaşır ve bu saatten sonra her gün onu ararda. Birlikte ne güzel geçinip giderlerdi işte. Fena mı olurdu?

"Benden uzak, Allah'a yakın olsun!" diye fısıldadım.

Sonra çabucak pılımı pırtımı toplayıp çantama sıkıştırdım ve hızla geniş çalışma salonundan çıkmak için kapıya doğru yürümeye başladım. Bir yandan da dün bana dakikalarca yaptığı eşek şakasını dinlettiğini, ardından bütün görüşmemi çöpe atarak nasıl telefonu yüzüme kapattıklarını düşündüm.

Düşündükçe delirecek gibi hissettiğimden daha fazla bunu yapmamaya karar verdim.

"Ay bunda da bir havalar..."

Selda'nın masasının önünden geçmek üzereyken Ahu ile birlikte pis bakışlarıyla beni süzdüklerini gördüm. Onlarla uğraşacak zamanım olmasa da ters bir bakış atmaktan kendimi alıkoyamamıştım.

"Aynen, tatlım. Baksana, bir gün millete bağırıyor, öbür gün çeneyi dikip burnu havada ortalarda yürüyor."

Gözlerimi kısıp bu iki salağa baktığımda kendime sakin kalabilmeyi tembihliyordum. Bilerek yapıyorlardı.

"Ne diyorsunuz, akmış rimel bozuntuları?" diye sordum.

Ahu şaşkınca mırıldandı: "Terbiyesiz."

"Seni yerin dibine soktuğum yetmedi mi yoksa?" diye gülümsedim. Son ettiğim lafları çabuk sindirmiş gibiydi.

"Kendi aramızda konuşuyorduk, sana ne ayol?" diye araya girdi Selda.

Sakin kalacağım mı demiştim? Evet, demiştim!

"Kendi aranda konuşuyorsan o çirkin sesin benim kulağıma ilişmesin, Selda," diye mırıldandım masasına doğru bir adım atarken.

Sonra uzanıp kulağındaki kulaklığa dokundum, biraz sert dokunmuş olacağım ki içinde bir beyin barındırmadığından emin olduğum boş kafası bir anda sağa doğru sallandı. O şaşkınca ne yaptığımı izlerken ben tehlikeli bir ifadeyle gözlerimi kısmıştım. "Dikkat et bence."

"Tehdit mi ediyorsun sen beni?" diye şaşkınca sorduğunda gözleri irice açılmıştı.

Benden böyle bir hamle beklemiyordu, oysa Tilki Salih haklıydı. Bugün bana dokunanın üzerine patlar, etrafa saçılan parçalarımla da bir taraflarını kesebilirdim! Kendimi yürek yemiş gibi hissediyordum.

Yine de iş yerinde olduğumu hatırlayarak sakinleşmeye çalıştım.

"Tehdit mi? Hayır, arkadaş tavsiyesi sadece," dedim tebessüm ederek.

"Ne arkadaşı ya? Hiçbir şeyin değilim ben senin!" diye çemkirdi.

Yüzümdeki sırıtış iyice büyüyüp bütün suratımı kaplarken bir adım geri gidip Selda'yı baştan aşağı süzdüm.

"Haklısın. Ne arkadaşlığı? Sen akrabalar gibisin. Sevilirsin ama uzaktan."

Karşımdaki suratı bir kez daha öfkeyle kızarmaya başlarken konuşmaya kulak misafiri olan Ahu, bütün sinsiliği ile bir kez daha aramıza girerek sessizliğini bozdu.

"Bakmasana sen şuna. Ne dinliyorsun?"

Bu defa yönümü değiştirip ona gülümsedim. "En azından o dinlediklerini anlayabiliyor, azıcık suratı kızarıyor. Sen ise ancak öyle melul melul bakıyorsun, Ahucuğum."

"Bana bak!" diye ayağa dikildi sinirle. Selda'ya göre daha hırçındı. Uzun saçlarını beline doğru savurdu, iki metrelik bacaklarıyla karşıma dikildi, bana tepeden bir bakış attı. "O laflarına dikkat et artık, Serce. Seni son kez uyarıyorum."

"Ne yaparsın?" diye sordum gülümseyip başımı omzuma doğru yatırırken.

"Makyaj malzemelerimi mi parçalarsın?"

"İnan ki seninle konuşasım bile gelmiyor," dedi çirkin bakışlarıyla sanki midesini bulandıran bir şeymişim gibi beni süzerken. Bakışları, karman çorman olmuş saçlarımda durdu.

"Şu hâline bak," diye mırıldandı alayla. "Ciddiye alacağım son kişisin."

"Ve listede daima seni ezebilen tek kişiyim," diye sırıttım. "Çok acıtıyor, değil mi?"

Doğru noktaya parmak bastığımı görmek için bozulan suratına bakmam yeterliydi. Dudaklarını araladı, ardından söyleyecek hiçbir şey bulamayarak çenesini kapattı. Keyfim biraz olsun yerine gelmişti.

"Keşke saçınızla, başınızla... Ne bileyim, o boya reklamından fırlamış makyajınızla bir yerlere gelebilseydiniz. Benim bu sıradan hâlimle sizden yüksekte olmam canınızı fena hâlde sıkıyor olmalı."

Üzülüyormuş gibi iç çektim, ardından uzanıp omzunu okşadım. "Ama ne yaparsın işte! Güzellik gibi bu da Allah vergisi. Nasıl ki benim burnum hiçbir zaman seninki kadar düzgün olmayacaksa senin beynin de benimki kadar işlevsel olmayacak."

Bir adım geri çekilip ona el sallarken sinirden tırnaklarını avuç içlerine batırmasını seyrediyordum. Ona göz kırptım.

"Neyse ki ben burnum için estetik yaptırabilirim. Beyin nakli ise henüz mümkün değil."

"Bu lafları sana ödeteceğim!" diye öfkeyle söylendi arkamdan. Dönüp bakmak yerine pasaklı dediği saçlarımı savurup önünden geçip gittim. Nihayet dışarı çıkabildiğimde yüzüme çarpan temiz havayla derin bir nefes aldım.

Ne yani? Sürekli onlar gibi kusursuz mu görünmem gerekiyordu? Pürüzsüz bir cilde, harika bir vücuda, ince bacaklara, sağlıkla parlayan saçlara, manikürlü tırnaklara, gösterişli kıyafetlere mi ihtiyacım vardı?

Bir insanın ciddiye alınması için bu koşullara mı sahip olması gerekiyordu?

"Sonra beyinsiz deyince üzülüyorsunuz," diye iç çektim.

Bugün saçlarımı düzleştirmemiştim. Tepeden öylece bağlayıp uyandığım gibi iş yerine gelmiştim. Çünkü moralim bozuktu! Dolaptaki en sıradan ve bol kıyafetlerimi giymiş, yüzüme renk verecek hiçbir malzeme kullanmamıştım! Aksini canım isteseydi tıpkı onlar gibi kusursuz görünmeyi de becerebilirdim!

Ama anlamadıkları şey, her hâlimle ikisini birden sollayıp geçebildiğimdi. Bana yenilmeye mahkûmdular.

"WhatsApp iş grubunda aitlik eki olan -de'yi ayrı yazıyor, hâlâ gelmiş bana boş yapıyor," diye homurdandım otoparkın çıkışına doğru yürürken.

Onu daha fazla ciddiye alamayacaktım.

"Haseki bir şeyler yedi mi acaba?" diye düşünceli bir sesle mırıldanırken gözlerim, içini kurcaladığım çantamdaydı. İki adım atmış ve otobüs kartımı bulabilmek için çantayla cebelleşmeye başlamıştım ki aniden önümdeki bir şeye çarpıp durmak zorunda kaldım.

Bir insana...

"Haseki'yi bilmem ama... Tanju ayvayı yedi."

Elektrik çarpmış gibi irkilerek geri çekildiğimde başımı kaldırmış ve artık eski sevgili lügatime adını altın harflerle kazımış olduğum adama bakıyordum.

Bunun burada ne işi vardı?

"Tanju?" diye sordum şaşkınca.

"Serce..." dedi. Sesindeki pişmanlığı fark etmek için kızarmış göz altlarına bakmama gerek yoktu. Her hâliyle kendini ele veriyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum soğuk bir ses tonuyla. Ona yüz vermek istemiyordum. İşin doğrusu, aradan geçen günlerden sonra yanıma gelmesini de beklemiyordum. Ona gereken cevabı açıkça vermiştim.

"Seni görmeye geldim," dedi sanki onca saçmalığı hiç yaşamamışız gibi. "Beni affetmen için geldim."

"Ne affı ya? Oradan bakınca meclise benzer bir hâlim mi var? Affetmek falan yok bende!" diye ağzının payını verdim.

Ardından kıpırdamadan önümde durduğu için hareketsiz bedenini es geçerek yanından yürüdüm ve arkama bile bakmadan otobüs durağına doğru ilerlemeye başladım.

"Ya bir dur! Dursana! Serce!" diye seslendi.

Adımlarımı hızlandırıp beş dakika sonra gelecek olan otobüse yetişmek için karşı kaldırıma geçerken Tanju peşimden koşuyordu. Zaten anca koşardı.

"Bari son bir kez dinleseydin!" diye sitem etti. Nefes nefese kalmıştı, yanıma geldi ve bana yetişip kolumu tuttu.

"Seni son kez dinlemem ama otobüsü kaçırırsam yapacaklarımdan sorumlu değilim," diye tısladım. Tanju önce gerilen çeneme, sıktığım dişlerime, öfkeyle kısılmış gözlerime baktı, sonra usulca kolumda kenetlediği elini geri çekti.

"Hayatım," dedi hangi yüzle bana böyle hitap edebiliyor olduğunu anlamasam da. "Bak... Açıklayabileceğim durumlar var. Ne olur, son bir kez dinle. Söz veriyorum, sonra istemezsen karşına çıkmayacağım!"

"Açıkla," dedim. "Dört dakikan var."

"Ne?" diye şaşkınca sordu. Kaldırımın ortasında öylece durmuş, birbirimize bakıyorduk.

Benim aksime onun görüntüsü her zamanki gibi muazzamdı. Sabah saatlerce uğraştığını bildiğim yana yatırılmış siyah saçları, güzelce ütülenmiş ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı temiz, beyaz gömleği; bileğindeki pahalı saati, kokusu burnuma gelen kaliteli parfümü...

Onun yanında paspal kılığımla son derece uyumsuz görünüyor olsam da işte burada, dibime girmiş, paniklemiş tavırlarıyla bir şeyler açıklamaya çalışıyordu.

"Dört dakikada hiçbir şey açıklayamayacağımı biliyorsun," dedi yüzüme hüzünlü gözlerle bakarken. "Ama seni ne kadar çok sevdiğimi de bilmeni istiyorum."

"Otobüsüm gelecek, konuşacaksan konuş," dedim.

"Bir otobüs kadar önemli değil miyim?" diye sitem etti. Ardından sağımdaki otobüs durağına ters bir bakış attı.

"Evimdeki tuvalet terliği kadar değerin kalmadı, Tanju," diye dürüstçe cevapladım.

Bunun onu kıracak olup olmaması umurumda değildi. O gururumu hiç düşünmeden beni aldatmayı göze almıştı. Ya gerçekten öz güvensiz bir insana dönüşseydim? Bunu hiç hesaba katmış mıydı? Sanmıyordum!

Neyse ki hayatımda tasalanmam gereken farklı şeyler vardı.

"Böyle söyleme," dedi yenilgiyi bir kez daha kabullenip omuzlarını düşürerek. "Lütfen, böyle söyleme."

"Gördüğüm kadarıyla hiçbir açıklaman yok," dedim gözlerine bakarken. "Fark ettiysen bu saatten sonra bizden bir cacık olmaz."

"Olur!" dedi telaşla. "Sen izin verirsen olur! Hem de eskisinden bile güzel olur. Söz veriyorum yaptığım ne hata varsa telafi edeceğim. Bir dediğini iki etmeyeceğim, yüzünü güldürmek için elimden ne gelirse yapacağım! Ben..."

Sesinde gerçek bir pişmanlık vardı, çaresizce etrafa baktı. "Ben, seni kaybettiğimden beri iyi değilim. Hayatımdaki en değerli insandın sen. Böyle bir salaklığı nasıl yapabildim, aklım almıyor!"

"Sarışın, seninle seks yapmayı falan mı bıraktı?" diye sordum. "Ne bu dram?"

"Serce!" diye çıkıştı artık sabrının kalmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Sana, *bir hataydı,* diyorum! Neden inanmıyorsun? Ben senden başkasıyla olabilir miyim bu saatten sonra?"

"Ne yani, bana anlattığın şeylerden sonra yumuşamam mı gerekiyordu?"

Gözlerimi kıstım, bakışlarım tıpkı sesim gibi alaycıydı.

"Oradan bakınca bu fazla ilgili tavrından hoşlandığımı falan mı düşündün? Yanılmışsın. Sevgilisini aldatmayan, ilişkisine saygılı biri olsan yeterdi aslında."

Ona söyleyecek bir şey bırakmayıp geriye döndüğümde zamanlamam müthişti.

Otobüs durağa yaklaşmış ve kapılarını açmıştı. Yamyam insan güruhu kendini güç bela içeri attığında ben de peşlerinden sakince sıraya girmiştim.

Tanju'nun arkamdan, "Seni seviyorum!" diye bağırdığını duydum. "Seni seviyorum! Duydun mu? Bırakacağımı zannediyorsan yanılıyorsun!"

Yılın en yapışkan sülüğü ödülünü Tanju'ya armağan ediyordum.

Ona bir kez daha dönüp bakmadım ve otobüsün arkalarına doğru yürümeye başladım. Mesaim biraz daha erken bittiği için en kalabalık otobüs seferine kalmamıştım. Herkes yerine oturduğunda köşedeki cam kenarının yanında bir koltuğun boş olduğunu gördüm.

"İşte bu," diye sırıtırken keyifle cam kenarına kurulmuştum.

Bir şeylere üzülme sürem, cam kenarındaki koltuğa oturana kadardı.

Kulaklıklarımı çıkarıp keyifle müziği açarken mutluluğum elbette umduğumdan kısa sürdü ve ekranıma yeni bir arama düştüğü için müzik sesi kesildi. Gözlerimi devirdim. Bundan hiç hazzetmiyordum. Oflayıp telefonu açarken annemin kısa kesmesini umuyordum, yaşım kaç olursa olsun nasihatlerinden vazgeçmeyecekti.

"Efendim, anne?"

"Ay şu kızın sesine bakın, duyan da keyfini kaçırdım sanacak!"

"Ne alakası var," diye yalan söyledim. "Şarjım az."

"Bir de su gibi yalan söylemez mi!" diye iç çekti. Sesinde ayıplayan bir tını vardı.

"Hayır, ben seni böyle yetiştirmedim ki! Kesin babanın tarafı yüzünden böyle oldun."

"Evet, anneciğim," diye mırıldandım bıkkın bir tavırla. "Bütün kötü huylarımı halamdan almışım. Genlerimdeki bütün iyi şeyler de kraliyet ailesi olan senin soyuna ait."

"Bak, bir de dalga geçiyor," diye çıkıştı. "Neyse... İşim başımdan aşkın zaten. Ne yapıyorsun diye aradım. Sana turşu yollamıştım, geldi mi?"

"Geldi," diye cevapladım. "Hepsini yedim."

Şehirlerimiz arasında iki saatlik mesafe olduğu için kargo işleri pek problem olmuyordu.

"Ay yavrucuğum, bir yerine dokunur demedim mi sana? Beş kavanoz göndermiştim, yavaş yavaş yersin diye!"

"Moralim bozuktu anne, ne yapayım? Muhteşem Yüzyıl izlerken yedim işte. Bir baktım ki bitmiş."

"Neyse tamam, ben yarın bir daha yollarım sana. Abine ayırmıştım, onunkileri gönderirim," dedi bir sır veriyormuş gibi sessizce.

"Tamam, onları da gönder," diyerek gülümsedim. Birlikte yaşadığımız zaman abim de benim yiyecek zulamı az patlatmıyordu sonuçta. Vicdanım gayet rahattı.

"Ellerine sağlık, anne."

Aramızda kısa bir sessizlik oluştuğunda peşinden ezbere bildiğim bir cümle geldi:

"Hiç sormuyorsun babam nasıl, abim nasıl diye..."

Annemin sitemli sesine gözlerimi devirdiğimde bir an evvel yarım kalan şarkımı dinlemek için sabırsızca bacağımı sallıyordum.

"Bir şey olursa hemen arıyorsun zaten, anne."

"Hâlâ kızgınsın, değil mi? Kaç yıl oldu be çocuğum... Yetmez mi artık?"

"Otobüsteyim, anne!" diye çıkıştım telefonu iyice ağzıma yaklaştırıp hafifçe elimle kapatırken. "Bunları konuşmanın sırası mı?"

"Sanki başka zaman konuşuyorsun!" diye azarladı. "Neyse. Eve gidince çaldır beni. Eğer bir şeye ihtiyacın varsa..."

"Yok bir şeye ihtiyacım," dedim.

Annem sıkıntılı bir nefes verdi. "Eğer para lazımsa babandan-"

"Yok!" diye homurdandım. "Param var benim. Haydi, öptüm."

Çabucak telefonu kapatıp müziği yeniden başlattım. Annemin benim için endişelendiğini ve sürekli bir ihtiyacım olup olmadığını düşündüğünü biliyordum. Ancak bunları umursamamayı öğreneli yıllar olmuştu.

Hatta birazdan o da eski hâline döner; *ne hayırsız evlatsın, annenin suratına telefon kapatılır mı?* diye içli içli mesaj atardı. Eh, ben de böyle bir insandım işte.

Müziğin güzel ritmi kulağımı okşarken başımı cama yasladım. Otobüste ayakta giderken nedense bir türlü hayal kuramıyordum. Ancak şu başımı cama yasladığım an yok muydu! İstemeyeceğim kadar çok düşünce işgal ediyordu zihnimi.

Tam beş yıl önce evden ayrılmış ve babamı, annemin zoraki telefon konuşmaları hariç pek görüp duymamıştım. Abim, biraz daha laf dinlemez olduğu için arada bir istemesem de yanıma gelir, evimle ilgili bir sıkıntım olursa yardım eder ve çok kalmadan giderdi. Aile bağlarım, balkonumda çamaşırlarımı astığım iplerden bile daha gevşekti.

"Bu kız okumaz!" diye azarlıyordu zihnimdeki babamın sesi beni yeniden.

Cama yasladığım başım otobüs hafifçe tangırdadığında sallandı. Aniden yıllar öncesine gitmiş, evimizin ufak oturma odasında kendimi bulmuştum. Babam karşıma dikilip bir şeylere bağırıyordu ancak kısacık boyumla ben de horoz gibi dikleniyor, ona pabuç bırakmıyordum.

"İlle de senin gibi öğretmen olmak zorunda mıyım? İstemiyorum!" diye bağırmıştım on yedi yaşımdaki çılgın ergen hâlimle. Asice kestiğim saçlarım, lisedeyken belini kıvırdığım mini eteğim, bacağımdaki garip renkli çoraplar, göz kapaklarımın altında sanki dün gördüğüm bir manzaraymış gibi belirivermişti.

"Olacaksın! Yoksa beş kuruş parasız kalırsın bu zamanda!" diye üzerime gelmişti babam.

"Gerekirse kalırım, istemediğim biri olmayacağım!" diye bağırmıştım ben de bir kez daha.

Onlara göre koca adam olmuş ama hâlâ sözlerinden çıkmayan abime laf dinletebilmek bir başarıyken bu küçük kızın böyle dikbaşlı olması tahammül edilemez bir saygısızlıktı tabii! Yine her

zamanki gibi mesleğinin getirdiği okul müdürü despotluğuna bürünmüş ve beni öğrencilerinden biri zannederek işaret parmağını yüzüme doğru sallamıştı.

"Sesini nasıl da yükseltiyor babasına, hadsiz!"

Öfkeden kızarmış suratıyla kravatını gevşetmişti. "Sen... Sen kendini ne sanıyorsun bacak kadar boyunla? Arkanda ben olmasam bir gün hayatta kalamaz, paşa paşa sözüme gelirsin! Ağlasan da yüzüne bakmam sonra!"

"Ben mi hayatta kalamazmışım?" diye sormuştum saçlarımın önündeki maviye boyadığım iki tutam perçemi geriye atarken. "Bal gibi de kalırım!"

"Sen bu hayatı fazla hafife alıyorsun!" diye alayla gülmüştü babam sonra. "İki gün evini geçindirmeye çalış da görelim bakalım, dediğime geliyor musun, gelmiyor musun? Çok pişman olursun!"

Ve dananın kuyruğu kopmuştu.

"Görelim bakalım, hayatta kalıyor muyum, kalmıyor muyum?" diye diklendim hırsla. Bu artık benim için bir kan davasına dönüşmüş gibiydi. Cayamazdım!

"Hâlâ inat ediyor! İki gün sonra ağlayarak, *baba affet,* diyeceksin; bu benden harçlık istemeye benzemez!" diye öfkeyle lafı yapıştırmıştı.

Ben mi? Sonra ben cevap vermemiştim. Çünkü benim yanıtlama şeklim babamdan biraz daha farklı olmuştu. Öyle iki gün falan değil, tam beş yıldır kimseye tenezzül etmeden kendim geçiniyordum. Annemin gizli gizli gönderdiği turşu ve harçlıkları es geçersek tabii...

Hem üniversitede istediğim bölüm olan Radyo, Televizyon ve Sinema okumuş hem de beş yıldır hiç durmadan çalışmıştım. Yetmezmiş gibi iki tane nur topu gibi evlat edinmiş, birbirinden tatlı iki kediyi sahiplenmiştim. Onların bakım masrafları da hiç küçümsenecek miktarda değildi ancak benim işim buydu.

Küçümsendiğim ne varsa büyütüp önlerine koyardım. Yapamazsın dedikleri ne varsa bir güzel yapıp karşılarında sırıtırdım!

Tamam, itiraf etmek gerekirse yıllar geçtikçe iş hayatıyla tanışmış ve babamın bahsettiği o hayatın korkunç yüzüyle karşılaşmıştım. Okumamı istemediği o bölümü okumuş ve sahiden işsiz kalmıştım! Ancak bunların hiçbiri bana verdiği iki kuruş harçlığı gözüme soktuğu günkü kadar gururumu incitmemişti!

Ekmeğimi taştan çıkarmam gerekse de o baskıcı eve geri dönmemiştim. Zaten babam okul müdürlüğünden emekli olmuştu, ben de öğrencisi olacak yaşı çoktan geçmiştim.

Onu özlemediğimi söylersem en azından size olan dürüstlüğümün zedeleneceğinden korkuyorum. O yüzden evet, herkes gibi babamı çok özlüyorum. Fakat bu, onun benim kalbimi kırdığı ve bazı kalp kırıklıklarını ancak hayatın onarabileceği gerçeğini değiştirmiyor.

Hayat biraz da buydu sanki... Önümüze iteledikleri her taşa bir tekme atmak! Tamam, ayağınız acıyordu, bazen üç beş kırık bile oluyordu. Ama iyileşmiyor muyduk neticede? İstedikten sonra yapamayacağımız hiçbir şey yoktu!

"Gerçi senin tekmelediğin taşlar birilerinin kıçına isabet ediyor," diye homurdandım kendi kendime. Yanımdaki teyze bana garip bir bakış attığında kulaklığım yüzünden fark etmeyerek fazla sesli konuştuğumu anladım. Sonra çabucak önüme döndüm.

Evet, hedefe isabet ettirme konusunda biraz daha çalışmam gerekiyordu.

6: Son Pişmanlık Seansı

Gelelim sana Ceyhun Efendi, doğrusu hikâyenin bu kısmında beni şaşırtmayı başardığını itiraf etmezsem haksızlık etmiş olurum. Yine de bu, gelecekte yapacağın birtakım hataların önüne geçebildi mi? Ah, keşke! Ama nerede?

Her neyse, sevgili okur. Kendi içsel hesaplaşmamı bir kenara bırakacağım. Bol çatışmalı, bombalamalı, kâh saldırıp kâh kaçmalı garip bir ilişkinin konuğu olmaya hazır ol, dilerim akıl sağlığını bizler kadar erken yitirmezsin.

Hoş, delirmek mutluluktur. Tescilli bilgi!

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır. İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey..." Kararsız bir ses kulağımı tırmaladı. "Benim, Ceyhun."

Tek kaşımı sorgularcasına kaldırırken bir süre sessiz kaldım. Tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer ne de olsa kürkçü dükkânıydı. Demek tam üç gün sonra yediği naneler beyefendinin aklına gelebilmişti ki nihayet beni arıyordu.

Göz ucuyla saate baktım. Daha sabahın körüydü.

"Buyurun, Ceyhun Bey," dedim. Sesim kutuplardaki bir ayıyı bile üşütecek kadar soğuktu ancak hattın diğer ucundaki ayı bunu ne kadar fark ederdi, bilemiyordum.

"Kızgınsın," dedi mahcup bir ses tonuyla. Sanki konuşmaya çekiniyordu. En azından beyninde herhangi bir hasar oluşmadığını bilmek onun adına mutluluk vericiydi, demek ki bazı şeyleri hâlâ anlayabiliyordu.

"Bu sizi ilgilendirmez," dedim Radar Rafet'in iş yerine daha yeni geldiğini görmenin verdiği rahatlıkla. En azından beni dinlemeyeceği birkaç dakikam vardı. Zaten artık bu telefon görüşmeleri de gereğinden uzun yapılmayacaktı.

Yeni kararlar almıştım.

"Ne kızgını," diye iç çekti çaresizce. "Durum daha vahim. Ağzıma sıçacaksın."

"Sizi üslubunuzu düzeltmeye davet ediyorum." Oturduğum sandalyede duruşumu dikleştirdim.

"Sipariş ettiğiniz ürünle ilgili problemi öğrenebilir miyim, Ceyhun Bey?" dedim otoriter bir sesle. Onu duymuyormuş gibi yapmak daha iyi olacaktı.

"Bir defa açıklasam?" diye sordu yavru kedi sesi çıkarırken. Ama bu bende işlemezdi.

"Ürününüz lütfen, beyefendi," dedim.

"Ya bir dakika dinlesen yeter, gerçekten açıklayacağım. Benim hiçbir suçum yoktu. Hazal aniden gelip telefonu alınca ben daha ne olduğunu anlayamadan-"

"Ürün kodunuz lütfen, beyefendi!" diye yinelerken sesimi yükselttim.

Sesim istediğimden daha yüksek çıkmış olacak ki yanımdaki birkaç müşteri temsilcisi bana şaşkınca bakakaldı.

İşte, bir kez daha Ceyhun denen adam yüzünden Selda ve Ahu'ya malzeme vermiştim! Kesin dedikodu arayışıyla boyunları kopana kadar bu tarafa bakıyorlardır.

"Beyefendi," dedim alçalttığım sesimle. "Lütfen, ürünle ilgili problemi söyler misiniz?"

Karşı taraftan bir süre ses gelmedi. Ne düşündüğünü ya da ne yapmak istediğini bilmiyordum. Bildiğim bir şey varsa o da artık dakikalarca kimsenin özel hayatını dinlemeyeceğim, on puan verecek diye boş boş telefonun ucunda beklemeyeceğimdi! İsterse

düşük puan bile verebilirdi. Bu saatten sonra hiç umurumda değildi.

İç sesim mırıldandı: "Tabii Serce, ufak at da serçeler yesin."

"Atmıyorum ben!" diye homurdandım iç sesimle sağlam bir kavgaya tutuşurken.

"Neyi atmıyorsun?" diye şaşkınca sordu Ceyhun.

"Size ne oluyor, beyefendi? Hemen olaya dâhil oluyorsunuz! Çekilin aradan!" diye kızdım.

"Bir gün..." diye mırıldandı derin bir nefes verip. "Bir gün seni anlayacağım, kızım; o gün benim Aydınlanma Çağı'm olacak!"

"Birkaç çağ daha beklersiniz siz bu kafayla," diye cevap verdim. "Neyse, sohbet edecek vaktim yok benim. Lütfen, siparişle ilgili sorunu söyler misiniz?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Silikon tabancası..." diye mırıldandı.

Af buyur?

"Anlamadım," diye tek kaşımı kaldırdım.

"Dün sizin siteden bir tane silikon tabancası almıştım. Gelmedi hâlâ kargom. Onu bir kontrol edebilir miyiz diye aramıştım," dedi sıkıntılı bir nefes verip.

Bu adamın bu ürünleri nereden bulduğunu hiçbir zaman anlayamayacaktım. Koskoca sitedeki en uyduruk şeyleri bulup satın alıyordu! Hırdavat dükkânı falan mı açacaktı, silikon tabancasının konuyla ilgisi tam olarak neydi?

"Doğru," diye mırıldandım kindar bir sesle. "Yanınızdaki hanımefendilerin silikonları falan patlayıverir, neme lazım! Tabancayı dayar, halledersiniz!"

"Ne?" dedi şok olmuş hâlde.

"Ne oldu? Neden bu kadar şaşırdınız, beyefendi?" diye dişlerimi sıktım, o kızın sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

"Kendilerinin buna ihtiyacı yok mu yoksa? Olsun, siz "bebeğim" diyen dudaklarına iki kilo basın da belki telaffuzu falan düzelir!"

Kayıt ekranını açıp kargo durumunu sorgularken öfkeyle onun sesini taklit ediyordum.

"Ceyhon, böböğöm... Bebeğin batsın senin. İnsanı Ceyhun'dan da bebekten de soğutuyorsunuz!"

"Dur bir dakika, yetişemiyorum!" diye çıkıştı şaşkınca Ceyhun. Beni anlamak için beyninin tamamını zorlaması yetmezdi, kapasitesini artırması gerekiyordu.

"Sen dalga mı geçiyorsun benimle?" diye sordu bir süre sonra.

Şeytana uyup gülümsedim. "Dalga denizde olur."

"Ne bu kötü espriler?" dedi rahatsız olmuş bir tavırla. Ah, ne güzel. Demek onu huzursuz edebilmiştim!

"Kötü espri mi?" diye sordum tebessümle. "Bu sizin benimle konuşma şeklinizdi oysa. Sizi taklit ediyordum, Ceyhun Bey."

"Öyle ölmem, füze at. Kıza bak abi, gelsin de gömeyim şunu diye elinde kazma kürekle beklemiş!" diye homurdandı öfkeyle.

"Yok efendim, estağfurullah. Benim burada bulunma amacım size yardımcı olmak!" dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Üstüme toprak atarak mı?" diye sordu.

"Ne arzu ederseniz," diye tebessüm ettim.

"Delirmişsin sen, kızım. Allah beni, senin gazabından korusun."

"O biraz zor bu saatten sonra," diye mırıldandım kısık sesle. Bunu duymasa da olurdu. "Kargonuz hakkında eriştiğim takip sayfasında teslimat gününü yarın olarak görüntülüyordum. Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Biraz başımı okşasan yeterdi aslında," diye iç çekti. Sesi dertli geliyordu.

"Şamaroğlanına döndüm."

"Böyle bir hizmeti ne yazık ki veremiyoruz," dedim sakince. "Size en yakın Hazal'a... Pardon, şubeye başvurabilirsiniz."

"Hepsi Hazal yüzünden, değil mi?" diye sordu nihayetinde.

Aman Allah'ım... Yoksa Aydınlanma Çağı başlıyor muydu? Ekranımda beyninizin pırıl pırıl olduğunu görüntülemekteyim, demek istedim.

Sus, Serce. Sadece sus ve şu lanet görüşmeyi sonlandır!

"Beyefendi," dedim hafifçe öksürüp boğazımı temizlerken. Mikrofonumu düzelttim, oturduğum yerde dikleştim. "Özel hayatınız beni ilgilendirmiyor. Eğer başka bir konu yoksa görüşmeyi sonlandırmayı talep edeceğim."

"Bu ilgilenmemiş hâlin mi?" diye mırıldandı.

"Sesinizi net alamıyorum!" diye cırladım. "Lütfen, yüksek sesle tekrar eder misiniz?"

"Tamam, demedik bir şey..." diye fısıldadı pısırıklaşarak. "Gideyim ben o zaman. Yarın yine ararım."

Gözlerim ekranın sağ alt köşesine kaydığında Radar Rafet'in görüşme kayıtlarını dinlemeye başladığını gördüm. Zamanlamam fena değildi.

"Bütün müşteri temsilcilerimiz size seve seve yardımcı olacaklardır," dedim gıcık olacağını bildiğim düz bir sesle.

"Ben senin yardımcı olmanı istiyorum," dedi.

Ah... Burası etkilenmem gereken yer miydi?

"Şans işte, artık kim denk gelirse, Ceyhun Bey," dedim.

Tilki Salih ile iyi bir çift olabilecekleri düşüncesi hâlâ aklımın bir köşesindeydi.

"Denk gelmezse getiririz," dedi şimdi daha sert olan ses tonuyla.

Şimdi de kamyon arkası yazısı mı ezberlemişti? Hah! Bunları yemem!

"Belki izin günüm değişir. Belki bir aksilik çıkar. Kim bilir, Ceyhun Bey? Siz yine de bu kadar kesin konuşmayın," dedim yapmacık bir tebessüm takınarak.

"Kızım, bilerek yapıyorsun!" diye homurdandı öfkeyle. Artık zavallı genç adam telefonu açtığı ilk andan çok daha beter durumdaydı, keşke hâl böyleyken bana bağlanmak için bu kadar ısrarcı olmasaydı.

Ben burnundan getireceğim dediysem getirirdim.

"Ne yapıyorum, efendim?" diye sordum göz ucuyla Radar Rafet'i kontrol ederken. Yanımdaki kızın görüşmesini dinlemeye başlamıştı.

"Bir de bilmiyormuş gibi yapıyor. Aklımı kaçıracağım ulan! Benim değil, Hazal'ın kabahatiydi diyorum sana. Ben senin yüzüne kapatır mıyım?"

Bir süre düşündükten sonra gülümsedim. "Kapatırsınız."

"Sen..." diye bocaladığında sesim gaddar bir tınıya bürünmüştü, sözünü kestim:

"Hem de bir puan verip yüzüme kapatırsınız. Yapmadığınız şey değil sonuçta."

"Serce, ben şu an ne yapıyorum?" dedi sesinden pişmanlığını buram buram hissederken. "O yaptığım dangalaklık yüzünden af diliyorum! Her gün bu yüzden seni arıyorum."

"Her gün aramıyorsunuz, su gibi yalan söylemeyin," diye gülümsedim.

"Kızım, alt tarafı iki gün arayamadık diye yaptığına bak!"

"Üç," diye düzelttim.

"Kanser olacağım," dedi derin bir nefes verip. "Sen, sana yapılan hiçbir haltı unutmaz mısın? Çattık ya!"

"Haklısınız," diye onayladım sakince. "Bana yapılan hiçbir şeref yoksunluğunu öyle kolay unutmam."

"Hani kaydediliyordu bu konuşmalar? Sabahtan beri bana söveyorsun!" diye çıkıştı.

Tabii... Konu yediği nanelere gelince ayaklarını kıçına vura vura kaçardı.

"Kaydediliyor, efendim," dedim sakince. "Sayenizde işimden atılmam an meselesi. Her aradığınızda bu gerginlikle görüşme sağlamaya çalışıyorum."

Dürüstlük önemliydi.

"Serce..." dedi artık gittikçe duyulamaz bir hâl alan sesiyle. "Telefonu kapatıp intihar mı edeyim ben lan? Ne lanet bir adammışım meğer böyle!"

Son cümlesiyle duraksadım. İçimdeki şeytan beni hızla dürtükleyip, "Öylesin!" diyerek lafı yapıştır dedi. Ancak ne zamandır varlığını unuttuğum o melek, usulca kanatlarını açıp omzumun üzerine doğru havalandı. Kulağıma fısıldarken sesi yumuşacıktı.

Artık insanları hayattan soğutma ve pişmanlıktan süründürme modunu kapatsan nasıl olur? Bu kadarı yetmez mi, Serce? Biraz abartmadın mı sanki?

"Haklısın," diye mırıldandım. Belki de biraz durmalıydım.

"Haklısın diyor hâlâ ya... İntihara teşvik ediyorsun şimdi de!"

Gözlerimi devirdim. "Size demedim. Her şeyi üstünüze alınıp durmayın."

"Benimle görüşme yapmıyor musun sen? Başka kim var yanında?"

Sesindeki sorgulayıcı tını aniden yükselmeme sebep olacaktı ki derin bir nefes verdim. Yapabilirdim. Sakinleşebilirdim!

"Görüşmemiz sona erdi, beyefendi," diye açıkladım. "Lütfen, puanınızı tuşladıktan sonra kapatınız."

Bir süre yanıt gelmedi. Ardından kısık bir sesle, "Tuşlayayım tabii..." diye mırıldandı. Ofladığını işittim. Yine de sessizliğimi koruyarak tepki vermedim.

"İyi çalışmalar. Kalbimin kırılan sesi de kaydedilsin bu görüşmeye."

Her zamanki gibi on puan verip kapattı.

Bu da neydi şimdi? Bir süre boş boş ekranımdaki yıldızlı rakamlara bakarken hattın diğer ucundaki adamın artık duyulmayan sesini düşündüm. Yerini düz bir sinyal sesi almıştı.

"Vicdan azabı çektirme taktikleri mi?" diye fısıldadım kendi kendime. Kayıt ekranını kapatıp yeni bir görüşme için hazırlandım. "Üzgünüm. Beni önce üzüp sonra af dileyen insanlara gelince vicdanımın ayarı bozuluyor." Derin bir nefes verdim. Son kalp bükücü olmayı ben seçmemiştim.

"Bir şey mi dedin?" diye arkadan kafasını uzattı Salih. Bu çocuğun benimle derdi neydi?

"Tilki de değil... Başka bir boyut bu," diye bıkkın bir nefes verdim.

Salih hâlâ cevap bekliyordu. Dönen sandalyemde yarım bir tur atıp yüzümü ona çevirdim. Boş boş izliyordu.

"Petek güvesi gibisin, Salih. İnsanlar yirmi frekanstaki sesleri duyabiliyormuş, sen ise üç yüze kadar duyabilen bir petek güvesisin!"

Kafası karışmış hâlde, "Bu bir hakaret mi?" diye sordu.

"Yok. Övgü, canım."

"İyi," diye omuz silkti. "Beni sürekli aşağılıyorsun, övmene alışık değilim."

Zaten kırılmış bir operatörsün, Salih.

"Yok be," diye gülümsedim sandalyemle onun bilgisayar masasına doğru bedenimi iterken. Dengemi sağlayamayıp düşecek

gibi olduğumda geçen gün kucağına düşmek üzere olduğum oğlan beni yine durdurdu.

"Şununla hız yapıp durma," diye kızdı çatık kaşlarıyla. "Araba mı bu, ne yapıyorsun?"

Onu dinlemeyip tekrar ayaklarımla kendimi ittim ve vücudumu ufak tekerleklere bıraktım. Oğlana tekrar yan bir bakış atıp, "Sağ ol, ikidir beni tutuyorsun," diyerek teşekkür ettim.

Kafasını umutsuz vakaymışım gibi iki yana sallayıp masasına döndü. Yeni bir görüşme başlattı.

"Demek seni aşağıladığımı düşünüyorsun," diye iç çektim Salih'in omzunu okşarken. Şaşkınca elime baktı.

"E-evet..." Sonra gözlerime baktı. "Öyle yapmıyor musun?"

"Bazen yapıyorum," dedim. Dürüstlüğe önem verdiğimi söylemiştim.

"Bir git Serce ya..." diyerek elimi itti Salih.

Sesini artık duyamadığım melek bir yerlerden havalandı ve karşıma insanların kalplerini serdi. *Al, kırdın, kırdın,* diye bağırıyordu.

"Takılıyorum sana yahu," dedim şirin gözükmeye çalışarak. İnşallah işe yarardı.

"Övüyor musun yoksa sövüyor musun, belli değil kızım," diye homurdandı Salih.

"Neyse, işime döneyim ben."

"Bak ne soracağım," dedim şüpheci bir tavırla gözlerimi kısarak. Ardından geniş ofisin en ucundaki Selda ve Ahu'nun masalarına göz attım. "Senin bu kulaklar harbiden iyi duyuyor herhâlde?"

Salih böbürlendi. "Fena değilimdir."

"Şu Selda'nın masaya kadar duyabiliyor musun?" diye sordum tek kaşımı kaldırıp.

Belki de Salih'le koalisyon yapmanın tam vaktidir.

"Bilmem," diye mırıldandı genç adam. Ardından o tarafa yan bir bakış attı.

"Duyuyorumdur herhâlde."

"Aslan parçası!" diye sırtına vurdum iki kere. "Benim dedikodumu yapmaya devam ediyorlar mı? Bir yokla bakalım hafızayı."

Salih, bu gereksiz temasımdan rahatsız olarak hafifçe kendini geri çekti. "Onların senin hakkında konuştuğunu bilmek için iyi duymak gerekmiyor zaten."

"Vay," diye kafamı salladım dudağımı ısırırken. "Demek öyle. Şu iki rimel bozuntusuna bak sen!"

"Hatta dün sen çıktıktan sonra Duran Bey ile konuşacağını söylüyordu bu Ahu," diye fısıldadı Salih. İşte, şimdi bu adamla gerçekten arkadaş olmaya başlıyorduk.

"Ne dedi, ne dedi?" diye sordum ona doğru eğilip. "Konuşmuş mu yoksa?"

Salih omuz silkti. "Tam bilmiyorum ama konuştuğunu tahmin ediyorum."

"Yellozlara bak," diye fısıldadım. "Arkamdan iş çeviriyorlar."

"Rafet Bey'e şikâyet etse ters tepebilir, sağı solu belli olmaz. Ama Duran Bey öyle mi? Aklı başka yerde tabii..."

"Doğru!" diye fısıldadım bedenimi kindar bir his ele geçirirken. "O adamın beyni kafasının içinde değil, başka bir tarafında çalışıyor."

Salih şaşkınca kirpiklerini kırpıştırırken iç çektim. "Sana saygımdan küfredemiyorum."

"Sağ ol," dedi başını sallarken. "Etmiş kadar oldun."

"Neyse... Bak, Salih," dedim aniden büyük bir ciddiyete bürünürken. "Bundan sonra gözüm kulağım sensin. Ters bir durum olursa bana haber ver ki şu iki hadsize malzeme vermeyeyim. Ben tedbirimi alırım."

Salih'ten iyi bir takım arkadaşı olur muydu? Zannetmiyordum. Bana göre fazla masum ve saf kalıyordu. Yine de elimizdekiyle idare edecektik.

"Bir şeyler duyarsam söylerim," diye mırıldandı başını sallayıp. "O iki kızdan ben de pek hoşlanmıyorum."

"Bırak Allah aşkına," diye çemkirdim. "Ne hoşlanacakmışsın? Burada gül gibi arkadaşın var. Aranı yapmamı istediğin biri olursa söyle, hallederiz."

Salih'i gaza getirmek için böyle bir şeye ihtiyacım olduğunun farkındaydım.

Başta bir utanıp sıkılsa da bakışları ansızın yan masasındaki kıza kayınca durumu hemen çaktım.

"Beray mı?" diyerek otuz iki diş sırıttım. "Bir şeyler yaparız."

"Aman ha, gidip konuşayım deme!" dedi duyulmasın diye sesini iyice kısarak. Ardından gömleğinin yakasını sıkıntılı bir tavırla gevşetti. "Sonra elimize yüzümüze bulaşır. En azından şimdi sohbet edebiliyoruz."

İçimdeki çöpçatan yerinde duramayarak kıpırdandığında ben bu güzel kızı süzmekle meşguldüm. Daha önce birkaç kez konuşmuşluğumuz olmuştu.

Diğerlerinin aksine itici bir kız değildi.

"Tamam, ben bir şeyler düşüneceğim. Rafet Bey bize denk gelmeden işimize dönelim," dedim ciddi bir tavırla. Ardından çabucak kendi masama doğru uçuşa geçtim.

Tabii, bu sırada zihnimde binbir düşünce fink atıyordu. Öğle yemeğine kadar bir sürü görüşme yapıp listede ilk üçteki yerimi korumayı başardım. Arada bir diğer kişiler yüksek puan alsa da kibar, pratik ve çözüm odaklı yaklaşımımla sekiz dokuz puan kapıyor, listedeki sıramı yükseltiyordum.

Mola verdiğimizde kulaklığımı çıkarıp derin bir nefes verdim. Ofisin yarısı moladaki bir dakikanın keyfini çıkarmayı bile ka-

çırmak istemeyerek dışarı çıktığında hâlâ adını bilmediğim, yan masamda oturan çocuk bir şeyleri bilgisayarına kaydetmeye çalışıyordu.

İşe gireli uzun zaman olmadığını hatırlayınca bir an için üzüldüm.

"Pişt," diye laf attım sandalyemle ona doğru yaklaşırken. "Halledemedin mi?"

"Şunu nasıl kaydedeceğimi bulamıyorum," diye esefle iç çekti. Belli ki kafasına takmıştı ve sürekli yanlış sekmelere tıklayıp durumu daha da zorlaştırıyordu.

"Oradan değil," diye uyardım. Ardından işaret parmağımı ekrana yapıştırıp başka bir kutucuğu gösterdim. "Eğer şuraya tıklarsan anlık kaydettiğin her şeyi görüntülersin. Sürekli sekme değiştirmekle uğraşmazsın."

"Haydi ya..." diye mırıldandı şaşkınca. "İşe bak. Bunu kimse göstermemişti bana."

Ona bilmiş bir bakış attım. "Bana da kimse göstermedi. Kendim kurcalayarak buldum."

"Helal olsun valla," diye başını salladı. "Ben bir aydır şu sistemi anlamaya çalışıyorum."

"Fatih!"

Yanımdaki çocuk arkasına döndüğünde Beray'ın onu beklediğini gördüm.

"Yemeğe geliyor musun?" diye sordu kız. Bütün molalarımız gibi yemek molamız da oldukça sınırlı bir zaman aralığına sahip olduğundan beklemekten rahatsızdı. Sabırsızca ayağıyla tempo tutuyordu.

Dâhiyane bir fikir kafamın üzerinde ampul misali parladığında adının Fatih olduğunu öğrendiğim çocuğu dürttüm. "Bence sen şunları kaydetmeyi öğren."

"En fazla on dakikanı alır zaten. Sonra yemeğe inersin."

"Haklısın," diye iç çekti. "Bitirip gelirim."

Ona *kolay gelsin* deyip ayaklandıktan sonra birkaç dakika içinde Beray'ın yanında bitivermiştim. Kız bu yakınlığıma pek bir anlam veremeyerek bana baktığında kafamdaki sinsi planlarla gülümsüyordum.

"Ne haber? Bayağıdır konuşamadık."

"İyi," diye yanıtlayarak tebessüm etti. "Senden ne haber?"

"Ben de iyiyim," dedim onunla birlikte yürümeye başlarken. "Bu yeni eleman bazı şeyleri öğrenememiş de... Ona yardım ediyordum. Yazık, Rafet'e yakalanmasa bari."

Kız, göz ucuyla geride bıraktığımız Fatih'e bakarken bakışlarında hafif bir hüzün görebiliyordum. Bu işime gelmişti çünkü bu kızı Salih'e ayarlamam gerekiyordu.

"Yemeğe iniyorsan beraber gidelim," dedim sırıtarak.

"Olur," diye mırıldandıktan sonra havadan sudan sohbet ederek yemekhane katına inmeye başladık.

Tabaklarımızı alıp boş bir masaya oturduğumuzda şeytani planımı hayata geçirmek için ilk adımı attım.

"Sen bizim Salih'i biliyor musun?" diye sordum sıradan bir şeyden söz edermiş gibi.

"Evet," diye onayladı yemeğinden bir kaşık alırken. Konuyla pek de ilgilendiği söylenemezdi ama bir Serce Sevinç, olmazı daima oldururdu! "Yan masamda çalışıyor. Arada sohbet ediyoruz."

"Ya Beray... Ne tatlı çocuk o!" diye abartılı bir nefes verdim elimdeki kaşığı tepsiye bırakıp.

Kız şaşkınca bana bakarken inşallah böyle büyük bir yalan söylediğim için şuracıkta çarpılmam diye dua ediyordum.

"Geçen gün bir konuyu halledemedim. Nasıl yardımsever, nasıl! Hemen halletti çocuk ya!" diye hayran hayran gülümsedim.

Beray suyundan bir yudum aldı. "Öyle gerçekten. Çok sempatik biri. Bana da sık sık yardımcı oluyor."

"Yani bugün şu yeni başlayan arkadaşlara da bakınca iyice fark ettim... Ne bileyim, işi bilenin hâli bir başka oluyor."

Beray, bir süre söylediklerimi düşündükten sonra usulca başını salladı. "Haklısın, çabuk öğrenmek çok önemli. Rafet Bey anında uyarıyı basıyor."

"Öyle tabii!" diye hak verdim bilmiş bir tavırla. "Ben şu Salih'e söyleyeyim de yeni çocuğa da öğretsin bir şeyler. O kadar iyi anlatıyor ki Fatih hemen öğrenir."

Beray sessizce yemeğine devam ederken ben sırıtıyordum. Eğer Fatih'e bir ilgisi varsa bile an itibari ile Salih'i öne geçirmiştim!

Farkında olmadan kızın bilinçaltına işi bilmek ve kolayca çözüm üretebilmekle ilgili kodlar sıkıştırıyordum. Hâliyle Salih'e olan sempatisi artıyordu.

Umarım Fatih hakkını helal ederdi. Kısmetini kapatmak istemezdim.

"Haydi, ben doydum!" diye kalktım çabucak masadan. Burada işim bitmişti.

"Sonra görüşürüz."

Beray düşünceli görünüyordu, muhtemelen kafasını karıştırmıştım. Bana gülümsedi. "Tamam canım, görüşürüz."

Kendimi çabucak ofise atmış, günün geri kalanında bitirmem gereken işleri halletmiş ve görüşme sayımı tamamlamıştım. Tam günü kapatmak üzereyken hiç beklemediğim bir şey oldu.

Ceyhun yeniden beni aradı.

Ben şaşkınca, "Buyurun?" dediğimde karşı taraftaki ses sabahki çekingenliğini üzerinden atmış, öz güvenle konuşuyordu.

"Bak, Serce," dedi. "Eğer beni affetmeyeceksen günde iki kez arayıp puan vereceğim artık."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırıyordum. "Böyle bir puanlama sistemimiz yok, beyefendi," diye açıklamak zorunda kaldım sakince. "Her müşteri günde yalnızca bir kere puanlama yapabilir."

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye ofladı.

Eh, bir akıllı sendin sanki, çakal.

Çabucak saatime baktım. Mesai saatim dolmak üzereydi. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Ceyhun Bey?" diye sabırsızca sordum.

"Beni affederek yardım edebilirsin."

"Bakın," dedim derin bir nefes verip. "Ben sizin müşteri hizmetleri yetkilinizden başka bir şey değilim. Yani affetmek gibi-"

"Serce!" diye çıkıştı sabırsızca. "Alt tarafı affettim diyeceksin! Ne inatçı bir kızsın."

Konuyu uzatacağını anladığımda, "Tamam," diye geçiştirdim. "Bir problem yok. Zaten benim size trip atmak gibi bir lüksüm olamaz!"

Saatimin dolacak olmasının verdiği rahatlıkla bedenim gevşerken ne söylediğimi pek de düşünmüyordum.

"Kızım, psikolojimi bozdun ulan! Bu trip atmamış hâlin miydi? Vay senin hayatındaki o zavallı insanlara."

"Beyefendi," dedim dişlerimi sıkarak. Yok, iki dakika gevşemeye gelmiyordu!

"Tamam," dedi telaşla. "Yemin ederim, bir şey demedim."

"İyi edersiniz," diye uyardım son kez. "Haydi, var mı benden bir isteğiniz?"

Aramızdaki iletişim öyle anlamsız bir yere sürüklenmişti ki cümlelerin saçmalığını artık ikimiz de sorgulamıyorduk.

"Yok," dedi. "Dikkat et kendine. Çok da hız yapma, bu fevrilikle uzun yaşamazsın sen."

"Otobüsü ben kullanmıyorum," diye yapmacık bir tebessümle gülümsedim.

"Haydi ya..." diye mırıldandı. Sesinde farklı bir şey vardı, sanki aniden bir farkındalığa erişmişti. "Hangi hat o? Belki denk geliriz."

"Hayırlı işler, bol bahşişler. Güle güle, efendim; dükkânı kapattık."

Seslice güldüğünü duydum. Ardından nihayet bana laf yetiştirmekten vazgeçip telefonu kapattı. Üzerimden büyük bir yük kalktığını hissederken içimdeki şeytanların yine bir yerlerden dürtüklemeye başladığını hissediyordum.

"Sakın," diye mırıldandım kulaklığı çıkarıp bilgisayar masasından uzaklaşırken.

Zihnimde düşünceler fıldır fıldır dönmeye başlamıştı. Kendimi ve minik şeytanları azarladım.

"Yok öyle bir şey. Unutun onu. Manyaklar!"

7: Kalite ve Cinayet Standartları

Aradığınız Serce'ye şu anda ulaşılamamaktadır çünkü bugün artan kalp çarpıntım yüzünden hastane randevumdayım. Ah, tamam, abartmayacağım.

Sadece şey... Sanırım flörtsel bazı sorunlar yaşıyorum. Hiç aksatmadan her gün düzenli olarak cilt bakımı yapmaya başladım, bu hiç hayra alamet değil. Kendimi sevmek, hayata güney cepheli güzel bir pencereden bakmak...

Ne bileyim, öyle işte. Anlarsın ya.

Aşk meşk işleri...

Direniyorum. Gidiciyim, dostlarım.

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır."

Dudaklarım yapmacık tebessümümle kıvrıldı, sesimi yumuşacık çıkardım.

"İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Canıma okumayarak..."

Ses hayli tanıdıktı. Bedenim istemsizce dikleşti, işaret parmağım hafifçe kulaklığımı düzeltti, mikrofonumu kendime yaklaştırırken boğazımı temizledim. Tebessümüm genişledi, bu kez nedense yapmacık falan değildi. "Hoş geldiniz, Ceyhun Bey."

Bir süre yanıt gelmedi. Ne yaptığımı birkaç saniye içinde fark ettim. Karşı tarafa adını sormadan direkt olarak hitap etmiştim.

Eh, bunun yetkili ve müşteri arasında çiğnediğimiz kaçıncı kural olduğunu artık sayamıyordum!

"Sesin bugün iyi geliyor," dedi karşıdaki adam nihayet duraksamaya son verip konuşabildiğinde.

"İyiyim, efendim," dedim.

"Oh be!" Sesi kulağa çok rahatlamış geliyordu. Tek kaşımı kaldırdım.

"Anlamadım, efendim?"

"Bugün de ölmeyeceğiz anlaşılan," dedi otuz iki diş sırıttığını hissettiğim bir ses tonuyla. "Onu diyorum."

Sesi biraz boğuk geliyordu ancak geçen sefer ona uyguladığım yüksek dozdaki baskıdan sonra bugün biraz insafa gelmiş, çok da acı çektirmeme gerek olmadığını düşünmeye başlamıştım. Sahiden sesi pişman geliyordu ve en azından arayıp açıklama yapmış olması öfkemi biraz olsun dindirmişti.

Bazen melek olabiliyordum. Tabii, öyle kanatlarım falan yoktu ancak Tanju'nun bana taktığı boynuzları düşündükçe bir melek kadar hafifleyip uçabileceğimi hissediyordum.

Aldatılmak beni üzmemiş, resmen üstümdeki ölü toprağını atmama sebep olmuştu!

"Ürününüzle ilgili şikâyetiniz nedir, Ceyhun Bey?" derken sesim oldukça gevşemiş ve rahat çıkıyordu. Utanmasam milleti boş verip ayaklarımı bilgisayar masasına uzatacak, keyif çata çata işimi yapacaktım.

Sakinleş, Serce.

"Sen niye bu kadar keyiflisin harbiden?" diye mırıldandı Ceyhun. Sesimden kıllanmıştı, onu da anlayabiliyordum, sonuçta beni hiç böyle sakin takılırken görmemişti.

"Mutluluğum size battı mı, efendim?" diye mırıldandım. "Bu ne biçim soru?"

"Hah tamam, ben de nerede kaldı şu iğneleyici laflar diyordum..."

"Kaşınıyorsunuz, efendim."

"Kızım, kaşınsak da kaşınmasak da tırnaklarını çıkarıp parçalıyorsun zaten. Masum ayağına yatma şimdi." Derin bir nefes verdiğini işittim. "Seninle konuştuktan sonra bir süre kendime gelemiyorum."

"Müstahak size demek ki," diye yumuşacık bir sesle mırıldandım. "Baksanıza, ne güzel pamuk şeker gibiydim, keçiboynuzuna çevirdiniz iki dakikada beni yine."

Büyük bir kahkaha attığını duydum. Kulaklığı kulağımdan uzaklaştırmak istedim ancak bunu yapacak vaktim yoktu.

"Bunları spontane mi söylüyorsun?" diye sordu merakla. "Bana şu lafları toplu liste hâlinde iletebilir misin? Lazım oldukça kullanırım."

"İşim gücüm yok, gece günlüğüme ağlayarak size sokacağım lafları yazıyorum. Tahmininiz bu yönde sanırım."

Ben gözlerimi devirirken onun sesi her zamanki gibi alaycıydı. "Demek günlüğüne yazıyorsun beni... Başka neler var mesela? Anlatsana biraz."

Duyduğum hışırtı yüzünden yatağında hareket ettiğini, belki hafifçe sağa döndüğünü, kıpırdandığını düşündüm. Ancak bu, sadece kıçımdan uydurduğum bir tahmin de olabilirdi. Ona soracak değildim neticede.

"Yok artık," diye homurdandım.

"Sesi çok güzel diye yazıyor musun?" Sırıtıyordu ve sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Dangalak herifin tekidir" yazıyorum, demek vardı. Fakat elbette demedim.

"Sizin hakkında güzel bir şey yazmaya kalksam günlerce boş sayfayla bakışırdık, Ceyhun Bey," diye tebessüm ettim.

"Ya Rabbi şükür," diye iç çekti. "Artık sakin olduğunda huylanıyorum. Ha şöyle, azıcık sert çıkış."

Bu adam iyice dayak arsızı olmuştu, inanılır gibi değildi!

"Ben size çıkışınca cenaze namazınızı kılacak gibi oluyoruz," diye düz bir sesle konuştum. "Emin misiniz?"

"Yok, o kadar abartma! Tam kıvamında olsun."

"Yanına çay da ister misiniz?" diye gözlerimi devirdim. "Sipariş numarasını alabilir miyim lütfen artık?"

"Doğru, yine unuttuk onu bak." Telefonda tekrar bir şeyler hışırdadı. Hareket ettiğini, muhtemelen yerinden kalktığını anladım. Bir süre sessizce yeniden konuşmasını bekledim. Nihayet yarım dakikanın sonunda Ceyhun hazretleri tekrar teşrif edebildiler.

Bir çırpıda numaraları söyledi, buna hazır bekleyen parmaklarım hızla sayıları tuşladı.

"Altmış iki parça, on iki kişilik porselen yemek takımı mı?"

Karşıma çıkan ekrana saf saf bakarken Ceyhun esnedi. Yine sabah bağlanan ilk müşterilerden biriydi.

"Evet, evet... Onun gümüş rengi var mı? Bunu değiştirmek istiyorum."

Bu adam, on iki kişilik yemek takımını ne yapacaktı? Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken ürünün renk seçeneklerine göz atıyordum.

"Evet, Ceyhun Bey," diye onayladım. "Sitemizden satın almış olduğunuz ürünün gümüş renk seçeneği de bulunmaktadır."

"Annem onu seviyormuş," diye açıkladı. "Değiştirebilir miyiz sana zahmet olmazsa?"

"Ne zahmeti, estağfurullah," diye mırıldandım değişim talebi için kayıt oluştururken. Bu konuşmadaki mantıklı taraf çoktan valizini toplamış, bize el sallayarak uzaklaşmıştı.

"Anneniz çok güzel bir seçim yapmış," dedim bilmiş bilmiş dudağımı büzerken.

"Ben altın rengini daha çok sevmiştim," dedi karşımdaki adam. "Ama sen ne anlarsın falan diye bir ton zırvaladı. Ne yapalım, değiştireceğiz mecbur. Zaten ben değil, kendisi kullanacak. Şimdi hiç kafamı şişiremem."

"Bu ürünün yanına beş yüz lira ve üzeri alışverişlere özel hediye çekinizi eklemek ister misiniz?" diye sordum. "Hesabınıza tanımlayabileceğimi görüntülüyorum."

"Beleşi severim," dedi. "Tanımla, canım."

"İşleminiz devam ediyor."

"Hareket etmeden bekliyorum."

Saçma şakaları karşısında dudaklarımda büyük bir sırıtış oluştu. "Nefesinizi tutmayın, Ceyhun Bey."

"Anlayacak mısın diye yaptım." O da sırıtıyordu.

Radar Rafet şans eseri şu muhabbete denk gelse kefenim hangi renk olurdu, kim bilir?

"İşleminiz tamamlandı," diye açıkladım. "Değişim talebiniz başarıyla oluşturuldu. Hediye çekinizi bu ay yapacağınız diğer alışverişlerinizde kullanabileceksiniz."

"Daha çok ara diyorsun yani?"

"Uydurmayın, efendim," diye tebessüm ettim. "Sadece açıklıyorum."

"Paragraf sorusu gibi oluyorsun bazen be Serçe. Seni okuyorum ama anlayamıyorum."

"Daha çok soru çözün," diye tebessüm ettim. "Kitap okuyun mümkünse."

"Okurken uykum geliyor benim," diye iç çekti. Yine esniyordu.

Bu hayatı ot gibi yaşadığınızı görüntülüyorum, Ceyhun Bey.

"Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?" diye sordum iç sesime uymayarak. Bu kadar uzun süre sakinliğimi koruyabilmem mucizeydi!

Nihayetinde karşımdaki Ceyhun'du...

"Kitap önersene bana," dedi mayışmış bir sesle. "Belki benim için güzel bir başlangıç olur. Ne dersin?"

"Böyle bir hizmeti..."

"Haydi be minik kuş," diye sözümü kesti. "Lafı çok uzatıyorsun bazen. Baygınlık geçiresim geliyor."

"Zıkkımın Kökü."

Karşı taraftan ses gelmedi. Mikrofona dudaklarımı yaklaştırdım.

"Muzaffer İzgü'nün kitabıdır. Seversiniz diye düşünüyorum."

"Bana diyorsun sandım," diye homurdandı. Bozulmuştu.

"Zaten size dedim, efendim."

"Konuşulmaz kızım seninle," diye tersledi. Benden bıkmış mıydı?

"Fakat günlerdir benimle konuşmak için aramıyor musunuz?" diye tebessüm ettim.

"Vur yüzümüze!" diye çıkıştı. "Yedik tabii bir halt... Geç dalganı şimdi."

Bu hâli bir an için kalbimde sıcacık bir hissin doğmasına, içimin azıcık burkulmasına sebep oldu. Masum masum mırıldanıyor, bana bir puan verdiği günden ne zaman söz etsek son pişmanlığın fayda etmeyeceğini anlamış gibi hüzünleniyordu.

"Bazen size kıyamayasım geliyor," dedim yumuşak bir sesle.

"Hı?"

"Ama sonra geçiyor."

"Ne dönüyor şu kafanın içinde?" dedi büyük bir çaresizlikle. "Keşke görebilsem. Sepete iki üç tane de paragraf kitabı atacağım."

"Size kalmış," diye gülümsedim. "Yardımcı olabileceğim başka bir konu kalmadığını umuyorum."

"Bugün bizim çocuklar beni yalnız bıraktı," diye homurdandı huysuzca. Yatağında yeniden kıpırdandığını hissettim. "Böyle günlerden hiç hoşlanmam. Canım çok sıkılıyor."

Ah... Bu adam yalnızlıktan sıkıldığını mı söylüyordu sahiden? Bense evde kedilerimle baş başa vakit geçirebilmek, biraz olsun kafamı dinlemek için izin günümü iple çekiyordum. Bu insanları hiçbir zaman anlayamayacaktım.

"Bana eşlik etsene bugün."

Bu kez saf gibi kalan bendim.

"Hı?"

"Kaçta bitiyor mesain?" diye sordu merakla. "Belki denk geliriz..."

Öksürmeye başladım. "Ceyhun Bey."

"Boşuna bahane üretme," diye araya girdi. "Alışveriş sitesinin iletişim sayfasına girdim ben. Fabrikasından müşteri hizmetlerine kadar hepsi buradaymış! Aynı şehirdeyiz yani biz."

"Çüş!"

"Yapıyoruz işte bir şeyler," diye sırıttı. "Farklı şehirlerdeyiz diye kekleyemezsin yani beni."

"Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu? İsterseniz son yaptığınız alışverişe ek olarak bir kutu kulak çöpü hediye edelim. Tıkanmış herhâlde!"

"Amma fevrisin," diye mırıldandı. "Bu hayat öyle her şeyi düşünerek yaşanmaz, kızım. Salacaksın biraz."

Teklif ettiği manyakça şey ve takındığı rahatlık karşısında küçük dilimi yutmuştum. Sahiden de bu konuda ciddiydi. Öylesine bir soru sormuyordu!

Bana birlikte bir şeyler yapmayı teklif etmişti. Kan akışımın ruhuna Fatiha okunuyordu.

"Siz..." diye geveledim. Ne diyecektim ki?

"Ceyhun!" Birinin arkadan ona seslendiğini duydum.

"Beklesene iki dakika, kapatma sakın! Hemen geliyorum."

Az önceki rahat tavrından farklı olarak telaşla mırıldandığında saf saf önümdeki ekrana bakıyordum. Biraz önce seslenen kadının sesi ikinci kez duyuldu.

"Aşkım? Neredesin, bir baksana ya! Açamıyorum şunu."

Evet... Bu sesi artık iyi biliyordum, hafızama kazımıştım. Nerede duysam tanırdım!

Hazal denen kızdan başkası değildi.

"Bekle, geliyorum!" diye bağırdı Ceyhun bu kez. Benimle konuşmuyordu. "Kapak sıkışmıştır! Açılmıyorsa bırak!"

"Bebeğim, haydi ya!" Adım seslerini işittim, ardından kapı gıcırdadı. Kız onun yanına gelmiş olmalıydı. "Uyanmışsın. Neden gelmiyorsun kaç saattir?" diye homurdandı.

Benimle konuşuyor çünkü, çekilsene aramızdan...

"Bir işim vardı," diye mırıldandı Ceyhun.

Gözlerim irice açıldı. Ah... Şimdi de "bir iş" olmuştuk ha! Demek öyleydi.

Omuzlarım düşmanca bir tavırla dikleşti, savunma güdüm kendiliğinden devreye girdi. Bu aptal konuşmayı daha fazla dinlemeyecektim.

"Ama bileğim acıyor," diye mırıldandı kız. İkinci heceyi uzatıp durması asabımı bozuyordu. İnce sesi kulağımı tırmaladı: "İncittim sanırım, aşkım."

Bebek taklidi yaptığında şirin gözükeceğini kim söylemişti ona acaba? O kavanozu bilerek açamadığına şimdi emin olmuştum!

Öfke ve nefret gözümü bürürken beynimden vurulmuş gibi hissediyordum.

Bütün pozitifliğim ve güzel enerjim bir anda sönmüş, masum duygularım sömürülmüştü!

Melek olmak benlik değildi; bunu yine ve yeniden görüyorduk, sayın seyirciler!

"Kavanoz kapağını açamayan da... Ne bileyim..." diye mırıldandım alayla.

Ardından annemin sıkıca kapattığı turşuların kapağını bir yiğit edasıyla nasıl tek hamlede açtığımı düşünüp kendimle gururlandım!

Pehlivan gibi kızdım.

"Dur bir dakika, geliyorum dedim ya!" diye mırıldandı sabırsızca Ceyhun. Ardından kız yanından uzaklaşmış olacak ki hemen telefona döndü.

Yeniden bana odaklandı. "Ne diyorduk en son?"

"Tırnağı kırılacak diye ağlayan kızlar için pehlivanları üzdünüz."

"Ne?"

"Yok bir şey, beyefendi!" diye çıkıştım sertçe. Ardından kendime daha fazla bu saygısızlığı yapamayacağımı fark ederek çenemi dikleştirdim. Bir yandan da görüşme takip panelini kontrol ediyordum, öfkeden gözüm döndüğünde zihnimde iş yerine ait bütün kurallar âdeta sıfırlanıyordu!

"Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra puanlandırırsanız sevinirim," dedim. "İyi günler."

"Kapatıyor musun?" diye şaşkınca sordu.

Ya bu adamın beyninde birkaç tahta eksikti ya da ben azılı bir katil olmak için can atan bir deliydim.

"Ne yapacağız, Ceyhun Bey?" diye sordum ters ters. "Mesai bitene kadar sizinle hayaller mi kuracağız? İşimiz gücümüz var. Görüşme sayımı tamamlamam gerekiyor. Puanınızı verip kapatın lütfen."

"Ama..." diye çaresizce araya girdi.

Bu, dolan bardağı taşıran son damlaydı! Ne cüretle bana açıklama yapabileceğini zannediyordu?

Hırsla gözlerimi kıstım, mikrofona yaklaşan dudaklarımı ıslattım. Sesim hırçındı.

"Belli ki söylediğiniz kadar yalnız değilsiniz, beyefendi," dedim kindar bir şekilde.

"Bir kez daha ayaküstü kırk yalan söyleyebildiğinizi ispatladınız!"

"Sen neden-"

"Ve evet! Günlüğüme sizi yazıyorum. Hatta bu akşam ilk sayfayı dolduracağım! Hakkınızda yazdığım son cümle ne kadar doyumsuz olduğunuz olacak! Eklemeyi unuttuğum birkaç kelime var ancak görüşme kalitesi standartları gereği hepsini kullanamayacağım!"

Onu puanlamasını yapacağı ankete yönlendirmek için tıklarken mırıldandım: "İyi günler."

Yönlendirme tuşuna bastıktan sonra kulaklığı çıkarıp derin bir nefes verdim. Eş zamanlı olarak ekranımda birkaç sayı belirdi. Elbette on puan vermişti.

Ancak artık vermese de olurdu! Bu adamın ne olduğu belli olmayan şu hâlleriyle hiç uğraşamayacaktım!

"Kıpkırmızı oldun."

Yan tarafta duyduğum sesle irkilirken işe yeni başlayan ve sandalyemle hız yaparken defalarca beni tutan çocuğun göz ucuyla bana baktığını gördüm.

Nesin sen? Junior Tilki Salih mi?

Birkaç kez derin nefes verip sinirlerime hâkim olmayı denedim. Hayır! Ceyhun aptal bir adam diye öfkemi buradaki insanlardan çıkaramazdım! Bu gidişle herkese düşman olacaktım. Bu kadarına gerek yoktu.

"Bir şey yok," diye geçiştirdim genç çocuğu. "Müşteri angutun teki çıktı, o kadar."

Çocuk cevap vermedi. Çoğu müşteri için onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum ancak henüz mesleki deformasyona yeterince uğramamış olacak ki çıt çıkarıp tek kelime edemiyordu.

Nihal'i harcadıkları gibi seni de harcayacaklar be çocuk... Fatih'i kurtarın, matmazel.

İçimdeki Aşk-ı Memnu bölümünü bitirip çabucak Beşir'i susturdum. Eğer bir karakter olacaksam Bihter'den başkası olmazdım! Bunu, beni aptal yerine koyan Behlül kılıklı Ceyhun'a gösterecektim.

Hazal denilen kızın tiz sesi kulaklarımda yankılanırken tırnaklarımı avucuma batırıyordum. Basbayağı defalarca *aşkım* demişti! Madem sevgilisi vardı, bir başka kızı bıkmadan usanmadan arayıp ona çıkma teklifi etmeye utanmıyor muydu bu adam?

Ne zannediyordu kendini? Bütün bunlar o ufacık zaman diliminde sesimi azıcık yumuşattım diye başıma gelmişti.

"Şeref yoksunu erkekler... Bir kere de şaşırtın be!"

Fatih beni duymayacak kadar işine konsantre olmuşken hasretini çektiğim ve yokluğunu kalbimde hissettiğim o ses arkamdan duyuldu.

Salih'in kulakları artık kulak değil, ikinci bir evrene açılan başka bir kapıydı.

"Erkeklerin hepsine neden sövüyorsun, kızım? Ben ne yaptım? Oturuyorum burada!"

Omzumun üzerinden başımı geriye çevirip ona ters bir bakış attım. Boynuzlarım kafamda sızlıyor, Tanju'nun attığı kazıkları hatırlatıyordu. Ceyhun'un şirin tavrı ve buluşma teklifi kulağımda çınlıyor, ardından o gudubet Hazal'ın sesi zihnimi ele geçiriyordu!

Şimdi de Salih...

"Bak," diye fısıldadım tehlikeli bir tınıyla. Yavaşça ona döndüm. "Kalite standartları gereği ağzımı bozamıyorum ama elimde kalacak senin türün. Duydun mu? İnsanı katil edersiniz siz! Cinayet işleyeceğim ben, Salih."

"Gelmişler yine sana," diye mırıldandı Salih. Ardından yakasını gevşetti. "Benden uzak dur da ne yaparsan yap."

Gülümsedim. "Ne oldu? Potansiyelimi mi fark ettin?"

"Kimi öldürürsen öldür," diye mırıldandı. "Kimse alamaz zaten artık senin elinden. Şu gözlere bak. Şeytan görse korkar."

"Melektim ben, Salih..." diye mırıldandım başımı iki yana sallarken. "Beni siz delirttiniz."

"Sen burada erkeklere sayıp duracağına git de kendi hemcinslerinle ilgilen."

Başıyla çaktırmadan arkadaki bilgisayar masalarını gösterdi. "Geliyor seninki, bak."

Ardından sanki benimle hiç konuşmamış gibi seri hareketlerle kulaklığını kulağına taktı. Bense yavaşça bakışlarımı Salih'in arkasındaki müşteri hizmetleri yetkililerinin oturdukları masalara çevirdim.

O anda bedenim donakaldı.

Selda denilen alçak, her zaman yaptığı gibi Ahu ile bir araya gelmiş, benim masamı göstererek fısır fısır konuşuyordu! Normal bir insan elbette bunu duyamazdı ancak Salih'in kulakları beni yine yanıltmamış, güvenimi boşa çıkarmamıştı.

Bu manzarada beni dehşete düşüren tek şey vardı.

Bu kez bu iki hain kadın yalnız değildi! Aralarına personel işlerinden sorumlu Duran Bey'i de almış, o haset bakışlarıyla adama beni işaret ediyorlardı.

Yutkundum.

Sanki bu, başıma gelecek felaketlerin habercisi oldu. Duran Bey, son derece ciddi ve memnuniyetsiz bir surat ifadesiyle benden tarafa yürümeye başladı. Etraf buğulu bir hâl aldı; artık diğer insanları değil, yalnızca bu tipsiz adamı görebiliyordum.

İşin kötüsü onu kolay kolay bir şeylere inandıramayacağımı biliyor; Ahu gibi birinin gerektiğinde ne kadar kurnaz olabildiğini ve Duran gibi tertemiz, hiç kullanılmamış beyne sahip insanları hakkımda nasıl şeytanlıklar uydurup manipüle ettiğini tahmin edebiliyordum.

Ceyhun'dan yediğim kazıklar bitmiyordu. Telefondakiler yetmemiş, şimdi de güç bela tutunduğum işimi kaybetmeme vesile olmak istemişti! İşin kötüsü bunlardan onun bile haberi yoktu.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım, erteleyecek şansım kalmamıştı. Belki de kaçınılmaz sonum buydu. Bana doğru adım atan adama bakakaldım.

Geliyordu gelmekte olan...

8: Ayrılık Ceryanının Kalbe Çarpması

Eğer sizlere kaliteli bir seyir keyfi yaşatabilmişsem ne mutlu bana! Zira yolun sonuna geldik, perde benim için kapandı. Buradan sonrası...

Yok yahu, şaka yapıyorum. Her önüme gelene kelleyi kaptıracak olsam hâlim yaman olurdu! Neyse ki ben şeytana pabucunu ters giydiren cinstenim. Şu anda bazı şeyleri anlamlandırmakta ve nasıl dokuz canlı olabildiğim konusunda şaşırıyor olabilirsin fakat merak etme, her şeyi sindireceksin.

Tane tane, boğazımızda kalmadan...

Okurlara selam, çatışmaya devam!

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır. İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim... Ceyhun."

Kayıt ekranının beyaz sayfasını açtım. Bakışlarım isim kısmına sabitlenmişken yeniden konuşmak için hafifçe dikleştim. Sesimin soğuk çıkmaması için düz bir tonda kalmaya çalışarak sordum.

"İyi günler, Ceyhun Bey. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Derin bir nefes verdim. "Lütfen ürününüzle ilgili şikâyetinizi iletir misiniz?"

"Serçe..."

"İsmim Serce."

"Serce," diye düzeltti hemen. "Dün sanırım biraz yanlış anlaşıldım."

Sesi yorgun geliyordu, dün bir nevi suratına telefonu kapatmış olmam belki de onu incitmişti. Hiçbir fikrim yoktu ve bunu düşünmek istediğimi zannetmiyordum.

"Beyefendi," diye yeniden konuştum. "Beni her aradığınızda işimi riske atmama sebep oluyorsunuz. Sizden tek ricam, sitemizden satın aldığınız ürünle ilgili problemi bana bildirmeniz ve sipariş kontrolünü sağlayabilmek."

Sabit bakışlarla ekrana bakmaya devam ettim. "Sipariş kodunuzu alabilir miyim?"

Bir süre oluşan sessizliğin ardından iç çekti, ses tonumdan keyifsiz olduğum çok net anlaşılıyordu. Herhâlde bu yüzden fazla uzatmak istemedi, bana hızlıca rakamları söyledi.

"Lütfen bekleyin," diye rica ettim. "Gerekli kontrolleri sağlıyorum."

"Bekliyorum," diye mırıldandı. Bunun altında farklı bir mana varmış gibi hissettiriyordu ancak üstünde durmadım.

"İşleminiz devam ediyor," diye bildirdim. Ardından on saniye kadar ikimiz de yeniden sessizleştik.

Nihayetinde dayanamamış olacak ki, "Dün biraz düşündüm de..." diye mırıldandı. "Benim yüzümden zor durumda kaldın mı?"

Sesi sıkıntılı geliyordu. Dudaklarımda ufak bir tebessüm oluştu. Şimdi de düşünceli mi davranmaya çalışıyordu?

Dün benimle bir şeyler yapmayı teklif ederken arkadan konuşan kız arkadaşının sesini hatırladım. Kulağımda çınlıyordu...

"Beni her aradığınızda zor durumda bırakıyorsunuz zaten," diye tebessüm ederek konuşmaya devam ettim: "Bunu anlamayacak kadar saf olamazsınız."

"Ama ben sandım ki..."

"Ne zannettiniz? Bu konuşmaların hepsi kayıt altında. Olası bir dinlenme ihtimalinde direkt olarak işimden kovulacağım. Çünkü birçok görüşme sırasında tuhaf şakalarınızla, yersiz esprilerinizle, abuk sabuk tekliflerinizle beni çileden çıkarıyorsunuz."

Derin bir nefes verip başımı iki yana salladım. "Hâliyle size karşılık vermek zorunda kalıyorum. Yaptığımız bütün telefon görüşmelerine şöyle bir dönüp bakarsanız hepsinin bana ne çok zarar verebileceğini görürsünüz."

Korkunç bir sessizlik baş gösterdi.

Bu, beni arkadaş grubuyla keklemek için aradığı ilk günden daha sarsıcı bir görüşmedeymişiz hissiyatı uyandırdı. İlk kez bu kadar soğuk ve ciddiydim. Dünkü keyifli hâlimden sonra bu kadarını beklemediği barizdi.

"Ben eğleniyoruz diye düşünmüştüm," dedi uzun bir süre sonra.

Kayıt ekranını gözlerimle takip ediyordum. Saniyeler akıyor, dakikalara dönüşüyordu. Bu sırada Ceyhun cümlelerini bir şekilde toparlamaya çalışıyor, alaycılıktan oldukça uzak bir tavırla bana açıklama yapmak için debeleniyordu.

"Eğer seni bu kadar zor durumda bıraktıysam..." diye mırıldandı çaresiz bir sesle.

"Beni aramaz mısınız?" diye gülümsedim.

Yanıt veremedi. Tam da tahmin ettiğim gibiydi. Dudaklarımı yavaşça mikrofonuma yaklaştırdım.

"Neden cevap vermiyorsunuz? Yoksa günlük eğlencenizi mi bölmüş olursunuz? Nihayetinde uyduruk ürünler satın alıp günün herhangi bir saatinde arayabileceğiniz biri var burada, değil mi?"

Tek kaşımı kaldırdım, sesim sertti. "Ah, pardon. Belki de o gün işiniz vardır ve aramazsınız. Tamamen keyfiniz ve kâhyasına bağlı. Burada size cevap vermek zorunda olan bu kişiye laf atabilir, şaka-

lar yapabilir, sonra onun için çok önemli olduğunu bildiğiniz on puanı verip telefonu kapatırsınız."

"Serçe," dedi telaşla. "Sen beni çok yanlış-"

"İsmim Serce," diye araya girdim. "Sorun ne, biliyor musunuz, Ceyhun Bey? Siz, günde on dakikanızı benimle geçirip eğlenebiliyorken ben, sizin gibi birçok müşteriyi memnun etmek zorundayım. Ve biliyor musunuz? Bu benim bütün günümü alıyor. Bazen saatlerce susmadan konuşuyor, karşı tarafın problemlerini dinleyip çözmeye çalışıyorum. Sizin gibi garip insanlar elbette azınlıkta değiller! Zaman zaman ürünlerindeki sorunlardan dolayı hakaret işittiğim, sanki o sorunların sebebi benmişim gibi dinlemeden yargıladıkları görüşmelerim oluyor."

Sesim buz gibiydi. "Fakat benim işim, en ağır hakaretleri bile işitsem daima gülümsemek ve insanları memnun etmek. Hoşlarına gidecek şeyler söylemek, çok haklı olduklarından bahsetmek, kısa sürede çözüm vadetmek. Kısacası ben bir robotum. Çünkü insan olarak düşündüğünüzde bu muamele korkunç hissettiriyor."

Âdeta nutku tutulmuştu. Karşı taraftan nefes sesi dışında başka bir şey işitmiyordum. Derin bir iç çektim.

"Bütün bunların yanında sürekli kayıt altında olmanın verdiği gerginlikle kelimelerimi iyi seçmeye çalışıyorum ve inanın bu, bazen şakağınıza bir silah dayanmasından farksız oluyor!"

"Serce," dedi panikle. Nihayet araya girebilecek cesareti kendinde bulmuştu. "Lütfen, bir dakika izin ver."

"Neden bir silahtan farksız, biliyor musunuz?" diye alayla gülümsedim. "Çünkü hayatımı bağımsız şekilde sürdürebilmek için bundan daha iyi bir işe sahip değilim! Ay sonunda buradan alacağım o aptal maaş yüzünden bunca şeye katlanıyorum çünkü benim de bir hayatım var ve bu işi kaybedersem belki de aylarca perişan olacağım."

"Özür dilerim."

Sesi çaresizdi. Bok gibi hissediyor olmalıydı. Bu bana bir yerlerden tanıdık geliyordu.

"İlk görüşmede beni neredeyse hiç dinlemeden bir puanı bastığınızda ben de bok gibi hissetmiştim," diye fısıldadım. "Fakat siz buna kızmama bile müsaade etmeden beni her gün arayarak hatanızı telafi etmeye çalıştınız. Bunu reddetseydim ne olurdu? Yalnızca puan kaybederdim. Yani sonuç olarak böyle bir lüksüm bile yok benim! Anlayabiliyor musunuz?"

"Ben..." diye kekeledi. Devam edemiyordu. Ancak ben edecektim.

"Sizden istediğim tek şey, bir daha bu kadar düşüncesizce davranıp insanların kazandığı paralarla basitçe oynamamanız, biraz olsun empati kurabilmenizdi! Fakat sonrasında hissettiğiniz pişmanlık bile öylesine uyduruktu ki bana şakalar yapmaya, beni tahrik etmeye, bir şekilde bütün görüşmeleri tehlikeye atmaya devam ettiniz. Her seferinde kibar olmaya ve elimden geldiği kadar müşteri ilişkilerimizin sınırında kalmayı sağlamaya çalıştım."

Gülümsedim. "Tabii bazen kalamadığım oldu. Bunun için sizden yeniden özür dilerim. Ne olursa olsun, size kızma hakkım yoktu."

"Hayır!" diye sesini yükseltti. "Sen bir şey yapmadın. Hepsi benim hatamdı."

"Elbette sizin hatanızdı," diye yanıtladım. "Fakat bu görüşmelerde özür dilemesi gereken taraf benim."

"Serce," dedi âdeta yalvarırcasına. "Yemin ederim ki seni zor duruma düşürmek istemedim."

"Ceyhun Bey," diye sakince konuştum. "Bana bir iyilik yapar mısınız? Sahiden bu görüşmeden itibaren bana bağlanmak için yeniden çaba göstermeyin. Bir ürün satın aldınız ve problem mi yaşıyorsunuz? O hâlde herhangi bir temsilciden yardım alın. Yüksek puanı onlara verseniz de benim için önem arz etmeyecek. Aksine, belki birine faydanız dokunmuş olur."

"Ben..." diye geveledi. "Ben onlarla konuşmak istemiyorum ki."

"Ben de sizinle konuşmak istemiyorum," dedim.

Sustu. Şayet bu görüşme bir şekilde dinlenseydi tam anlamıyla biteceğimin farkındaydım. Ancak dilime ket vuramıyordum.

Mikrofona fısıldadım: "Fakat size, sizinle konuşmak istemediğimi söylediğim duyulursa anında kovulurum. Ne komik, değil mi?"

"Anladım," dedi. Şimdi onun da sesi oldukça soğuk çıkıyordu. Belli ki başarmış, taşları yerinden oynatmıştım. Geri adım atmayacaktım çünkü görüşmelere bu şekilde devam ettiğim takdirde geri dönüşü olmayacağını biliyordum.

Gerçekçi olmak zorundaydım.

"Seni bu kadar rahatsız ettiğimi fark etmediğim için özür dilerim," dedikten sonra sakince cümlesini tamamladı: "Bundan sonra bunu sürdürmeyeceğim."

"Teşekkür ederim, Ceyhun Bey," diyerek gülümsedim. "Tahmin edersiniz ki hayat herkese eşit şartlar sunmuyor ve sizin maddi durumunuz, her gün gereksiz alışveriş yapıp bana puan vermeye elverişli olsa da bazıları için durum bundan ibaret değil. İşimize dört elle sarılmak, geleceğimizi garanti altına almak zorundayız. Buna yaşamaya çalışmak deniyor."

Ve ekledim: "Siz ve arkadaş grubunuzdaki umursamaz kişiler buna biraz yabancı olsanız da dışarıda zor bir yaşam var. Hayat, komik şakalardan ibaret değil. Olmayacak da."

"Sıçtın lan ağzıma," dedi.

Daha fazla katlanamamış olmalıydı.

"Üzgünüm," diyerek yeniden tebessüm ettim. "Bazen birilerinin gerçeklerden bahsetmesi gerekir."

"Aldığım ürün..."

Ekrandaki üründe gözlerimi gezdirdim. "Evet," diye yanıtladım. "Fareli oyuncak seti aldığınızı görüntülüyorum."

"Sen kedilerim var deyince belki sonra buluşuruz diye sana almıştım onu."

Ekranda dolaşan gözlerim öylece kalakaldılar. Kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Artık gerek kalmadı herhâlde," diye mırıldandı kısık bir sesle. "Ürünü iade edebilir miyim?"

Her zaman yaptığım şeyi yaparak çabucak toparlandım. Sesim duygusuzdu. "Tabii, efendim. İade işleminizi başlatıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Görevim."

İade işlemlerini başlatırken tuşladığım harfler sanki bir ok misali bana da batıyor, huzursuz hissettiriyordu. Yine de kayıt ekranındaki alanı hızlıca doldurdum. Bu sırada yaşadığım öfke patlamasından mı bilinmez, parmaklarım titriyordu.

Bunu hiç yaşamazdım.

"İşleminiz tamamlandı," diye mırıldandım. "Ürünün ücret iadesi bankanız tarafından hesabınıza aktarılacaktır."

"Tamam..."

"Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Derin bir nefes verdi. "Kendine iyi bak."

Bu kez tebessüm ederken dudaklarım hafifçe titredi. "Teşekkürler, Ceyhun Bey. Siz de."

"Bir de..." Derin bir nefes verdiğini işittim. Bu sırada iç sesim sürekli bir şeyler söylüyordu. Zihnimdeki binlerce düşünce arasından en çok duyulan belliydi.

Bu, onunla son konuşmamızdı.

"Yaptığın şey muazzam," diye fısıldadı. "Seninle konuşana kadar işin bu kısmını hiç düşünmemiştim ancak bu, tamamen benim aptallığım. Böyle güçlü bir kadın olabilmen beni sana hayran bıraktı."

Ona, bana iyi şeyler söyleyip vicdan azabı çektirmemesini söylemek istedim. Ancak dudaklarım birbirine yapışmış, çıt çıkaramadan onu dinliyordum.

"Benim gibi aptal heriflerin seni üzmesine izin verme," diye mırıldandı alçak bir sesle. "Zaten kendini koruyabilecek kadar sağlam bir karakterin var ama olsun." Güldüğünü duydum. "Senin sayende dün ilk kez kitap okudum. Belki de gözden geçirmem gereken bazı şeyler vardır hayatımda, teşekkür ederim."

Boğazımın hafifçe sızladığını hissettim. "Ceyhun Bey..."

"Kendini daha fazla yorma," diye sevecen bir sesle konuştu. "Noktasından virgülüne kadar haklısın. Sadece belki duymaya ihtiyacın vardır diye söyledim." Ve cümlesini bitirdi: "Çok tatlısın, bunu gizlemeye çalışıp dursan da..."

Telefonu kapatmadan önce gülümsediğini hissettim. "Hoşça kal. Kendine iyi davran, minik kuş."

Aramızdaki son telefon görüşmesi gözlerimin önündeki ekran kaydının tamamlanmasıyla sonlandı. Son zamanlarda görmeye sıkça alıştığım şeyi yaptı.

Kapatmadan önce bana on puan verdi.

Uzun bir süre ekrana baktım. Sönmüş bir volkan gibi hissediyordum; patlama anına engel olamamış, dehşet verici lavlarımı etrafa saçmış, yakacağımı yakmış, her şeyi tutuşturmuş ve şimdi... Şimdi öylece sönüvermiştim.

"Bok gibi hissettiğinizi görüntülüyorum, Serce Sevinç," diye mırıldandım kararan ekrana bakarken.

Bok gibi de laf mıydı, var oluş sancıları çekmeye başlamıştım.

"Hayır..." diye homurdandım çabucak. "Hayır, hayır, hayır. Hiçbir şey hissetmiyorsun, kendine gel!"

"Bana mı-"

"Demedim sana bir şey!" diye çıkıştım Salih'e. Cümlesini bile tamamlayamadan sözünü kestim, ardından çabucak kulaklığımı kulağımdan çıkardım. Sandalyede kendimi hızla geriye itince sağımdaki Fatih'in sandalyesine çarpacak gibi oldum.

Çocuk her zaman yaptığı gibi panikle tutmak için bana uzanırken ellerimi havaya kaldırdım. "Dokunma!"

Fatih şaşkınca gözlerini açtı. "Düşüyordun."

"Bırak da öleyim..."

Salih ve Fatih ne olduğunu anlamamış hâlde kirpiklerini kırpıştırarak bana bakarken sandalyede geriye yaslanmış ve tekerlekleri ayağımla usulca döndürmeye başlamıştım. Dünyanın kendi ekseninde döndüğü gibi dönüyordum.

Bir yandan da Ceyhun'un benim eksenimden ne kadar uzağa fırladığını hesaplıyordum.

Bu defa biraz fazla mı yükselmiştim? İç sesim hemen düzeltti:

Ne yükselmesi be Serce, füze gibiydin. Uçtun ve geri dönmedin.

"Kızım..." Salih masasından benim olduğum tarafa doğru uzandığında dönmeyi bırakıp ona baktım. "Hani çekidüzen verecektin kendine? Duran Bey, seni dün azarlamadı mı?" diye çıkıştı.

Salih'in tilki gözlerine bakarken sabahtan beri içimde bastırdığım karmaşa, sesi duyulur bir hâl almaya başladı, zihnimde bir ton anı canlandı.

Duran Bey dün öfkeli adımlarla yanıma yaklaşmış, ardından bir çift uzun bacağın gazıyla bana bir ton saydırmıştı!

"Bakın Serce Hanım..." demişti kaşlarını çatarak. "Sayın Rafet Bey'in iş disiplinine ne kadar önem verdiğini herkes kadar iyi

biliyorsunuz. Çalışma arkadaşlarınız sizden bu konuda oldukça şikâyetçi. Telefon görüşmelerini yaparken sesinizi yükseltmemeniz, çevredeki müşteri temsilcilerini de müşterileri de huzursuz etmemeniz gerekiyor."

Ona kindar bir bakış atmıştım. "Kimmiş benden şikâyetçi olan, Duran Bey?"

İçimden geçen, elbette Duran'ın suratına bir şamar patlatmaktı. Milletin fitne fesadına kanıp ne de güzel kuduz köpek gibi saldırıyordu bana böyle!

Tasmanızı takayım, yanıma gelin, demek isterdim. Elbette diyememiştim.

"İsimler önemli değil! Önemli olan sizin hâl ve tavırlarınız," diye uyarmıştı beni bir kez daha asabi bir tavırla. "Bu konuyu şimdilik Rafet Bey'e taşımayacağım. Lütfen tekrarı yaşanmasın. Ne olursa olsun, burada umursamaz ve disiplinsiz çalışanlar istemiyoruz."

Gözlerine bakmıştım. Öyle uzun süre bakmıştım ki adam bir yerinde bir şey var mı diye huylanıp kıpırdanmıştı.

Oysa ben sadece, *disiplinsiz çalışanlar istemezsiniz ancak sizin gibi çalışanlarına pis gözlerle bakan gevşeklerin yönetici kadrolarında olması hiçbir sorun teşkil etmez, değil mi,* diye haykırmak istemiştim!

"Dikkat ederim, Duran Bey," demişti dudaklarım. Sanki başka ne diyebilecektim ki?

Tahmin ettiğim şey olmamış, neyse ki olay daha fazla büyümemişti. Konu telefon görüşmelerini dinlemeye kadar gelseydi bu sabah erkenden uyanıp geleceğim bir iş yerim olmayacaktı, biliyordum.

Ahu ve Selda'ya o günlük ağızlarının payını vermemiş, uslu durmuştum. Yine de bu, intikam listemde onları kırmızı kalemle işaretlediğim gerçeğini değiştirmiyordu. İlk fırsatta tepelerine binecektim ve bundan sonra ikisine de nefes aldırmayacaktım.

Benim adım Serce ise bu iki yaratıktan hesap soracaktım. Benim için cansız mağaza mankenleri bile onlardan daha işlevseldi.

"Tamam, Salih..." diye homurdandım huysuzca. "Haklısın. Dikkat edeceğim."

Sandalyemde dönmeyi bırakıp tekrar masama yöneldim. Vakit öğle arasına yaklaşmıştı ve ilk kez yeni bir müşteriye bağlanıp tebessüm ederek ona yardımcı olacak gücü kendimde bulamıyordum. Bu yüzden eşyalarımı toparlayıp yemek molasına çıkmaya karar verdim.

"Sen bugün keyifsiz gibisin sanki," diye mırıldandı Fatih. Mikrofonunu düzeltiyor, yeni bir görüşme kaydı başlatmadan önce beni inceliyordu.

"Kedim ishal olmuş," diye yalan söyledim.

"Ne?"

"Sorma..." diye hüzünle mırıldandım. "Aklım evde kaldı."

"Kediler ishal oluyor muymuş ya?" diye merakla sordu. Bunu ilk kez duyduğu belliydi.

Ona Haydut'un kakasını göstermek isterdim. Ne zaman sokakta ne yediği belli olmayan tiplerle gezip tozsa eve gelince ishal olduğunu fark ediyordum. Kim bilir, o yaramaz kedilerle ne haltlar karıştırıyordu?

"Oluyorlar tabii," diyerek onayladım bilmiş bir şekilde.

"Çok geçmiş olsun," diye mırıldandı çocuk. Şimdi o da hüzünlenmiş gibiydi.

"Kedi de olsan derdin bitmiyor işte."

"Fikrini belirttiğin için teşekkürler, Salih," diye ters bir bakış attım.

Yine bizi dinliyordu. Şaşırmış mıydık? Hayır!

"Dinlemiyordum, cidden," diye hemen geçiştirdi. "Duydum."

"Bazen bu kafadan istiyorum, Salih. Pırıl pırılsın."

Daha fazla gevezelik edip onları da işlerinden alıkoymak yerine telefonumu cebime sıkıştırdım ve yemekhaneye indim. Merdivenlerde geçen gün konuştuğum Beray ile karşılaşınca yemeğimizi alana kadar oturup sohbet ettik. Keyifsiz bir ruh hâlinde olduğumu elimden geldiğince yansıtmamaya çalışıyordum çünkü soran olursa ne diyebileceğimden pek emin değildim.

Ben bir müşteriyi bugün terk ettim. Ondan bu suratsızlığım. Söylemesi ayıp, dün de biraz kalbimi kırdı. Onun öfkesini çıkarmış olabilirim!

Beray, neyse ki bu tuhaf hâlimi fark etmeyip yemeğini yemekle meşguldü. Bir ara suyundan bir yudum alırken çekingen bir tavırla bana doğru eğildi. "Serce... Sana bir şey soracağım."

Çatalımı önümdeki köfteye batırırken ilgisiz bir tavırla ona mırıldandım: "Hı?"

"Hani geçen gün konuştuk ya..."

"Hı..."

"Sen anlatmıştın ya bana..."

Kızın sürekli cümlenin sonunu getirmeyişi sinirimi bozarken sabırsızca ona döndüm. "Eee?"

Utangaç bir şekilde saçlarını geriye attı. "Şey soracaktım sana."

Ya Rabbi, sabır ver!

"Sorsana," diye gülümsedim gözlerimi devirmemek için zor dururken. "Suratımda kırmızı ışık mı yanıyor? Ne duruyorsun?"

"Öyle hemen söylenmiyor ki yahu!" diye esefle mırıldandı. Hafifçe yanaklarını kızarmıştı.

Ancak o zaman olayı anladım.

"Salih'i mi soruyorsun?" dedim çabucak. "Yok onun sevgilisi."

Kız şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. Şimdi suratı kıpkırmızı olmuştu, elleriyle ne kadar yüzünü yellerse yellesin fark edilmemesi imkânsız bir hâl almıştı.

"O kadar çok mu belli ediyorum?" diye fısıldadı telaşla. "Kesin o da anladı!"

Onun bu telaşını görünce iç çekip ayranımı dikiverdim. Keşke bununla sarhoş olunabilseydi. Biraz boşlukta süzülmeye ihtiyacım vardı.

"Yok be..." diye mırıldandım tabağımın sonunu sıyırırken. "O da senden hoşlanıyor ama söyleyemiyor. Merak etme."

Beray karşımda donakaldı. Salih bu yaptığımı duysa belki beni boğmak isterdi ancak bu kızın, bu utangaçlıkla gidip onunla konuşamayacağını az çok tahmin edebiliyordum.

"Kaç yaşında kızsın, ne utanıyorsun ya? Konuşun birbirinizle işte."

Kız şaşkınca kirpiklerini kırpıştırmaya devam ederken geri çekilip masadan kalktım. Demek ki bu kız geçen hafta onun beynine yerleştirdiğim kodları iyice özümsemişti. Salih'e âşık olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Yatsın kalksın bana dua etsin o tilki," diye sırıttım kendi kendime.

"Efendim?"

"Yok bir şey, canım," diyerek kıza el salladım. "Bıktım etraftaki toksik ilişkilerden. Gözünüzü seveyim birbirine karşı açık olan, sevgisini hissettirebilen, normal insanlar olun. Benden size bir tavsiye sadece."

Ardından ona göz kırptım. "İlişkinizin mimarı olarak yani..."

Kız, utangaç bir tavırla yeniden gülümsediğinde ben, pişmiş kelle gibi sırıtıyordum.

Acaba bu insanlarla aramda böyle büyük bir fark olması beynimle ilgili bir sorundan kaynaklanıyor olabilir miydi?

Sanki herkes hayata aynı pencereden bakıyor da ben bir üst kattan onlara, "Siz oynayın, ben gelemiyorum, annem izin vermiyor!" deyip melul melul bakıyormuşum gibi hissediyordum.

Günün geri kalanı hayatımı sorgulamak ve müşterileri memnun etmekle geçti. Görüşme sayımın sonuna yaklaşırken zirveye oldukça yakındım ve iyi huylu olup benimle kavga etmeye çalışan müşterileri de pamuk gibi bir sesle yumuşatmıştım.

İsmim listede birinci sıraya yükseldiğinde gülümsedim. Fakat bu, ilk kez beni doyuran bir başarı olmadı.

Aklımın hâlâ aynı konuya takılı olması inanılır gibi değildi. Neden kendime gelemiyordum?

"Ben çıkıyorum," diye mırıldandım yanımdakilere. Ardından pılımı pırtımı çabucak toplayıp bu akşamı yarınki izin günümle birleştirerek uzun bir arınma gecesi yapmaya karar verdim.

Evet, Muhteşem Yüzyıl izleyerek hayatımdaki olumsuzluklardan arınacaktım. Tek derdim, hanedanın entrikaları ve dört gözle şehzade doğurmayı bekleyen kadınlar olacaktı!

Çantamın içine telefonumu da sıkıştırıp bilgisayar masalarının önünden geçerken Ahu'nun pis bakışlarıyla karşılaştım. Göz ucuyla kamerayı yokladıktan sonra bulunduğum yerin görüş açısına girmediğini fark ederek gülümsedim.

"Ahu," diye seslendim.

Selda ile aynı anda bana doğru baktılar. Tüm dikkatlerini bana verdiklerinden emin olduktan sonra elimi usulca havalandırdım.

Sırıtarak kaldırdığım orta parmağımı gösteriyordum. "Bugün listede birinciyim."

"Sen!"

"Görüşürüz, canım."

Ağız dolusu küfretmek istediğini görsem de çabucak yanlarından ayrılarak ona bu zevki yaşatmadım. Evime gittiğim yol boyunca bir türkü tutturdum. Bugün, şansıma otobüs çok kalabalık değildi. Sabahki kötülük kotamı doldurduğumdan mı, bilinmez; bir ara yaşlı bir teyzeye içimden gelerek yer verdim.

Teyze bana dua edince içime bir ferahlama geldi.

Benim gibi gençlerin iyi ki var olduğundan falan bahsederken ben, onları kandırmanın ne kadar kolay olduğunu düşünüyordum. Böyle iyi niyetli yaşlılar, bankamatiklerin önünde bekleyen dolandırıcıların hedefi oluyordu.

Herkese hemencecik güveniyorlardı. *Eh be teyze...*

Aklıma aniden annemin masumiyeti düşünce çabucak telefonumu çıkarıp ona bir mesaj yazdım. Evet, konu ben olunca bu kadın cin gibi oluyordu ancak dışarıdayken bazen yabancılarla gereğinden fazla konuştuğunu biliyordum.

"Bankamatikte halledemediğin bir şey olursa bana fotoğraf at, anne."

Hemen yanıt geldi: *"Yeni gönderdiğim turşular geldi mi?"*

Gözlerimi devirip çabucak mesaj yazdım. *"Anne, yazdığımı okudun mu?"*

Gülücük gönderdi. *"Tmm. Bir şey mi oldu?"*

İşi iyice ciddiye alsın diye, *"Evet, bugün haberlerde gördüm. Dolandırıcı çetesini arıyorlarmış, sen de dikkatli ol, herkese bilgilerini verme,"* yazıp gönderdim.

Hemen cevap geldi. *"Her şeye hemen inanma, kızım."*

Anneme göre, kendisinin tehlike hissettiği her şey felaketle sonuçlanırdı ancak benim endişelerim genellikle boşa çıkardı. Bu kadını anlamak bazen çok zordu.

Gözlerimi devirip mesajını yanıtladım: *"Müge Anlı da söyledi."*

"Tmm, o zaman dikkat edeyim."

Gelen yanıtı görünce derin bir iç çektim. *"Şimdi eve giriyorum. Akşam ararım seni, anne."*

"Turşular gelince söyle. Msj atma, Hülya teyzene gidiyorum, göremem."

"Neden göremiyorsun mesajı?"

"Onun küçük oğlan telefonuma oyun yüklemek istiyor. Çantadan çıkarmıyorum."

"Tamam anne, ararım. Öptüm, görüşürüz."

Cevap olarak öpücük emojisi ve sabun gönderdi.

Bir süre ne olduğunu anlamaya çalışarak ekrana kaşlarımı çatsam da annemin aniden garip emojiler göndermesine alışık olduğum için fazla üstelemeden telefonu cebime attım.

Eve giden yolu tüketip apartmana girdiğimde esniyordum. Anahtarlarımı çıkarıp eve girerken günün yorgunluğu kendini hissettirmeye başlamıştı. Kapımı açtığımı duyan Haydut'un içeriden yüksek sesle miyavlamaya başladığını duyuyordum. Akşamları bunu yaşamak fazlasıyla hoşuma gidiyordu, beni beklediğini bildiğim tek kişi kedimdi.

"Ah Serce kızım, ne güzel denk geldik!"

İrkilerek geriye döndüğümde apartman yöneticisinin eşinin, elinde bir dolu zarfla merdivenin başında dikildiğini gördüm. Çalıştığım için onlarla sık karşılaşmıyordum ve herkese yaptıkları gibi ikide bir beni rahatsız edemiyorlardı.

Yapmacık bir gülümseme takındım. "Yine çatı mı tepemize düştü?"

Kadın yaptığım imayı anlamadı ya da anlamamış gibi davranmak işine geldi. "Yok canım, topladık onun parasını biz çoktan. Bu aidat ücreti için." Elindeki zarfı bana uzattı. "Al, seninki."

"Tamam, teşekkürler," diyerek tebessüm ettim. Bir an önce evime girmek istiyordum.

Bu sırada Haydut sabırsızca miyavladı. Kadınla aynı anda benim kapıma baktık.

"O neydi?" diye sordu gözlerini kısarak. Şu şüpheci hâlleri, içimde onları bir kaşık suda boğma isteği uyandırıyordu.

"Papağan."

Kadının ağzı bir karış açıldı. "Papağan mı?"

Başımı salladım. "Evde geçen gün fare gördüm de... Papağan sahiplendim. Kedi sesi çıkarıyor. Muazzam bir hayvan."

"Sahiden mi?" diye şaşkınca sordu kadın. "Fare nereden gelmiş ki? Allah Allah..."

"Giriş katta olduğum içindir," diyerek tebessüm ettim. "Dua edin de merdivenlerden çıkmayı öğrenmemiş olsun."

"Ay Allah korusun!" diye telaşla başını salladı kadın. "Ben eve çıkayım artık. Görüşürüz sonra, canım."

"Kendinize iyi bakın," diyerek el salladım artık içine kuşkunun tohumlarını ektiğimi bilerek.

Hep ben mi huzursuz olacaktım, canım! Biraz da onlar debelensin.

"Gel bakalım, Haydut Bey," diye sırıttım evimden içeri girerken. Haydut hemen bacaklarıma tırmanmaya çalıştı. Eğilip onu kucağıma aldıktan sonra burnumu boynuna gömdüm.

"Çok mu sıkıldın bakalım bugün? Gel banyoya..."

Onu yıkayacağımı zannedip çabucak kucağımdan inerken ben, hızla banyoda ellerimi yıkayıp saçlarımı yeniden topladım. Banyonun ışığını kapatıp Haseki'nin odasına yürürken Haydut'un içeriyi birbirine kattığını duyabiliyordum.

"Haseki Sultan..." diye sırıttım kapıyı elimle iterken. Bembeyaz, büyük bir kartopuna benziyordu. Yine tüyler içindeki minik yatağına kurulmuştu. Önündeki hareketli oyuncağı izliyordu.

Haydut, bir ipi salladığım anda peşinden koşmaya başlarken Haseki, yalnızca hareketli oyuncakları gözüyle takip etmeyi yeterli bulurdu. Nihayetinde prensipleri vardı. Yerinden kalk diyecek hâlimiz yoktu hanımefendiye...

"Aç mısınız, sultanım?" diye sordum.

Miyavladı. Bu hayır demekti. Tamam, dışarıdan bakıldığında hepsi aynı mırıltılara benziyor olabilirdi ancak öyle değildi! Ben biliyordum. İsteyen delirdiğimi düşünebilirdi ancak benim kedilerim konuşuyordu.

Şey, bazı şeyler siz inanmasanız da vardır.

"Acıkırsanız mutfaktayım, efendim."

Cevap vermeye tenezzül etmedi. Yine de dayanamayıp yanına yaklaştım ve boynunu hafifçe okşadım. Öpmek için eğildiğimde başını çevirdi.

Yılışıklıktan hiç hoşlanmazdı.

"Bir kere de öptür be," diye iç çektim. Haseki'nin peşinden koştuğum kadar kimsenin peşinden koşmamıştım.

"Haydut!" diye seslendim salona doğru yürürken. "O kadar yorgunum ki... Sakın bana salonu dağıttım deme!"

Cevap gelmedi. Bu, kesinlikle dağıttığı ve bir yere saklandığı anlamına geliyordu.

Kendime makarna suyu koyarken, "Topla çabuk orayı!" diye seslendim. "Vallahi bozuşuruz!"

Makarna paketini ararken zil çaldığında irkildim. Yöneticinin eşinin beni yeniden rahatsız edecek bir bahane bulduğuna emindim ancak şimdilik tahammül sınırımı aşmış sayılmazdı. Onu başımdan çabucak defedebileceğimi biliyordum.

Salona doğru başımı uzatıp Haydut'un saklandığını bildiğim koltuğun altına eğildim. "Biri geldi, sesini çıkarma, bebeğim."

Miyavlayarak beni onayladı. Başlarda zorlansa da yaşam biçimimize artık alışmıştı.

Kapı tekrar çalınca yorgun adımlarla oraya ilerledim. "Geldim!" diye bıkkınca sesleniyordum.

Kapıyı açtığımda görmeyi beklediğim ilk şey...

Kesinlikle bir çelenk değildi!

"Serce Hanım?" diye soran görevliye şaşkınca başımı salladığımda adam, boyundan büyük olan çelengi çabucak elime tutuşturdu. Bir an için tutmakta zorlandım.

"Bu size. İyi günler."

Adam, ışık hızıyla yok olurken ben, şaşkınlıktan irileşmiş gözlerimle ellerimdeki büyük çelenge bakıyordum. Büyük, beyaz bir kurdele tutturulmuştu! Üzerinde kocaman harflerle iki kelime yazıyordu:

"Beni Affet."

9: Stalk ve Mutsuzluk Denklemleri

Kafanın çok karıştığını biliyorum. Hayır, buraya kadar her şey tamam diyelim de konunun çelenkle ne alakası var? Sen yaşadığım karmaşayı bir de bana sor!

Ceyhun'u merak ediyorsun tabii... Bizim durumlar biraz dalgalı olunca ben yüzme öğrenmek yerine dibe batmayı tercih ettim. Doğrusu ne seni teselli edecek durumdayım ne de kendimi! Öyle etrafta yıkıklar gibi dolaşıp duruyorum; evet, yıkılmadım ama ayakta da değilim. İyi bir meditasyona, üzerimdeki bütün gerginliği dağa bayıra yaymaya ihtiyacım var ama biz zavallılar sabah sekiz akşam beş mesai rutininde çalışmaya devam ederken bu, ne kadar mümkün?

Kedimize sarılıp mışıl mışıl uyuyoruz işte…

Eh, bu da bir terapi. Belki kedin yoktur.

O zaman senin için de Haydut'u öperim. Haseki'yi az çok tanıdın, o kendisini öptürmeyi pek sevmiyor.

Haseki olarak doğmak varmış sahiden… Koşmuyor, peşinden koşturuyor sultanım!

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır. İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim..."

Kaşlarımı çattım. Bu sesi çok iyi tanıyordum.

"Ceyhun?" dedim.

"Bir daha aramamı istemediğini biliyorum ama ben... Ben dayanamadım, Serce."

"Hayret!" diye tısladım. "Öğrenmişsin adımı."

"Öğrenmek ne ki!" diye iç çekti. "Yokluğunda ezberledim her şeyini."

"Gerek yoktu böyle bir şeye!" diyerek gülümsedim. "Siz, kız arkadaşınızın her detayını ezberleseniz daha faydalı olurdu aslında. Ben sizi ilgilendirmiyorum."

Bir süre ses gelmedi. "Neden böyle yapıyorsun?" dedi sonunda. "Aklıma bir şey geliyor ama sen..."

"Ne ben?" diye çıkıştım. Sabırsızdım. Etraf çok sessizdi, sanki yalnızca Ceyhun ve ben vardık. Geriye kalan herkes bir an için silikleşti.

"Bu tepkinin çok fazla olduğunun farkında mısın?" dedi nihayetinde. Çekiniyordu ancak belli ki cesaretini toplayabilmişti. Sözcükler bir anda ağzından çıkıverdi. "Kıskanıyor gibisin sanki beni."

"Yok artık!" diye bağırdım. Bizi kimin duyup duymadığı çok da önemli değildi, çıldırmıştım.

"Hoşlanıyor olabilir misin sen benden?" diye devam etti sözlerine. Eş zamanlı olarak yanaklarım âdeta domates kırmızısına büründü ve ne yapacağımı şaşırarak klavyedeki harflere hızlı hızlı basıp kaydı tamamladım.

"Aramayın bir daha, beyefendi!" dedim sertçe. "Size hizmet sağlamıyoruz bundan sonra."

"Bütün bu tepkilerini açıklayabilecek tek şey bu," diye devam etti Ceyhun. Artık düşünceli gelmiyordu sesi. Ondan hoşlandığımdan emindi! Ellerimle yüzüme yelpaze misali hava yaptım.

"Sen basbayağı yanıksın bana."

"Ne yanacağım yahu? Haydi bak işine, kardeşim!"

Telefonu suratına kapattım. Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyor, kızgın bir boğa misali etrafta saldıracak bir şeyler arıyordum. Salih'ten çıt çıkmıyordu, ilginçti. Etrafı göremiyor, puslu bir dünyanın içinde kendi kendime debeleniyordum. Başım dönüyordu.

"Serce Sevinç."

İrkilerek başımı kaldırdığımda ilk gördüğüm gözler Duran Bey'inkiler oldu. Bana pis pis sırıtıyor, anlamadığım bir şeye gülüyordu.

Felaketim bu değildi... Hemen onun önünde, elleri cebinde bekleyen Radar Rafet'ti!

"Hayır..." diye fısıldadım panikle.

"Sen..."

Radar Rafet bana doğru bir adım attı. Patronum olacak bu adam, işe girdiğim günden beri gözüme ilk kez bu denli korkunç geliyordu, âdeta *The Walking Dead*[1] setinden fırlamış gibiydi. Ne yapacağımı şaşırmış vaziyette onun pörtlemiş gözlerine bakarken o, benim sandalyeme doğru eğilip işaret parmağını yüzüme salladı.

"Ne yaptın az önce sen?" diye sordu.

Yutkundum. "Ben mi?"

"Müşteriye ne söyledin?" diye hırladı.

"Hi...Hiç..." diye geveledim.

Sandalyeme sertçe yumruğunu indirdi, geriye sıçradım. Herkesin içinde bana bağırdı.

"Telefonu müşterinin suratına mı kapattın? Duydum! Bunu nasıl yaparsın?"

Karşısında ecel terleri dökmeye başlamıştım. "Ben... Bir dakika, izin verin..."

"Hadsiz!" diye haykırdı.

[1]Aynı adlı çizgi romandan uyarlanan, Frank Darabont tarafından geliştirilen, Amerikan TV dizisidir.

Cümlemi tamamlamama izin vermedi, masada duran çantamı alıp kucağıma fırlattı ve eliyle bana kapıyı gösterdi.

"Sözleşmemize aykırı davrandın. Beş kuruş alacağın kalmadı bu iş yerinden! Defol git şimdi!"

"Rafet Bey..." dedim titrek bir sesle. "Lütfen, bir dakika izin verin, ben..."

"Defol!" diye bir kez daha haykırdı. Çıt çıkmıyordu. Ortalık ölüm sessizliğine bürünmüştü.

"Hayır..." diye mırıldandım ağlamaklı bir sesle. "Hayır..."

Bu insanlar dilini mi yutmuştu? Neden kimse konuşmuyordu?

Sesler uğultuya dönüşmüştü. Radar Rafet'in ağzının oynadığını görüyor ancak söylediklerine bir anlam veremiyordum. Onu duyamıyordum!

Bağırırken saçtığı tükürükler yüzüme geliyordu. Tiksinerek suratımı buruşturdum.

"Hayır..."

Yüzümdeki garip hissiyat rahatsız edici bir boyuta ulaştı.

"Hayır..."

Terliyordum. Nefesim hızlandı, korkuyla büyüyen gözlerim çaresizce etrafı taradı.

"Hayır... Hayır... Hayır!"

"Miyaav."

"Ne?"

Radar Rafet karşımda miyavlıyordu.

"Miyyyavvv..."

Aman Allah'ım... Sonunda başarmışlardı. El birliğiyle bana kafayı yedirtmişlerdi, sıyırmıştım!

"Miyaaav!"

Tiz bir çığlıkla olduğum yerden sıçrayarak gözlerimi açtım, dünyam aydınlandı.

Nefes nefeseydim. Yatak odamda, rahat yatağımdaydım ve az önce yaşadığım hiçbir şey gerçek değildi.

Kâbus görmüştüm!

"Çok şükür..." diye iç çektim şaşkınca etrafıma bakarken. Ancak o zaman kucağımdaki siyah tüy yumağını fark edebildim.

Haydut yüzümü yalıyordu. Muhtemelen ben uyurken hep yaptığı şeyi yapmış, yastığımın köşesine, tam olarak baş ucuma kurulmuştu.

Uyurken beni izlemek gibi psikopatça bir huyu vardı. Bunu yaparken ne düşündüğünü bilmiyordum.

Ancak şu an yastığımda değil, tam olarak kucağımdaydı. Radar Rafet'in rüyamda masamdan alıp fırlattığı çantayı sıkıca tuttuğumu hatırladım.

Çantayı değil, Haydut'u sıkıca tutuyordum. Zavallı hayvan kucağımdan kaçmak için miyavlamıyor, resmen ciyaklıyordu!

"Aman be Haydut!" diye homurdandım hafifçe tüylerini okşayıp onu serbest bırakırken.

Zavallı kedi, nasıl da kaçıyordu benden! Yatağımdan zıplayıp odanın kapısına koştu ve sonra gözden kayboldu.

O güzel kediler rüyamda Radar Rafet'i miyavlatıp gittiler...

Yorganı üzerimden atarken hâlâ ona söyleniyordum.

"Hayır, canına mı susadın da yastığımın dibine giriyorsun? Al işte, uykumda gırtlağına çökmüşüm! Ya cinnet falan geçirseydim?"

Bu düşünce beni ürküttü. Bundan sonra uyumadan önce odamın kapısını kilitleyecektim.

"Aman, Allah korusun," diye fısıldadım korkuyla.

Kendimden her şeyi beklerdim. Kedilerim belki de bu evde artık güvende sayılmazlardı.

"Ne uyumuşum be," diyerek esnedim ağzım kocaman açılırken. Odamdan çıktım, banyoya doğru ayaklarımı sürükleyerek yürümeye başladım.

Haseki koridorun diğer ucunda durmuş, esnerken kocaman açtığım ağzıma bakıyordu. Yüz ifadesi biraz da keyifsizliğini yansıtır gibi somurtkandı. Kedilerimin beni sevip sevmediğinden pek emin değildim.

"Ne bakıyorsun sen de öyle?" diye mırıldandım uykulu bir ses tonuyla. "Esniyoruz işte. Sen tüylerini yalarken ben senden tiksiniyor muyum?"

Haseki, arkasını döndü ve kıçını sallaya sallaya odasına doğru ilerledi. Öyle yavaş, öyle ihtişamlı ilerliyordu ki yere yapışıp ona *efendimiz çok yaşa*, diye haykırmak istiyordum.

"O ne biçim kâbustu ya!" diye homurdandım banyoya girip buz gibi suyu suratıma çarparken. Bunu birkaç defa tekrar ettim çünkü ayılabilmem biraz zamanımı almıştı. Bugün izin günümdü ve bu kadar erken uyanmak hiç huyum değildi.

Hepsi Ceyhun denilen o zevzek yüzündendi! Mesai saatlerim bitmiş, şimdi de izin günlerime musallat olmuştu!

"Narsiste bak sen," diye tıslադım sıktığım dişlerimin arasından. "Ondan hoşlanıyormuşum. Haydi be oradan! Dünya senin etrafında dönmüyor."

Banyonun ışığını kapatıp mutfağa doğru yürüdüm. Bu sırada Haydut'un nerede olduğunu çözmeye çalışıyordum, hangi odaya kaçmıştı bu hayvancağız? Şimdi bir de kendimi ona affettirmem gerekiyordu.

Affetmek...

Adımlarım mutfak kapısının önünde durdu. Karşımdaki anlamsız manzarayı izliyordum. Şimdi tam karşımda duvara yaslan-

mış, boyumdan büyük bir çelenk duruyordu! Üzerine kocaman harflerle yazılmış *beni affet* notuna bakıyordum.

Bir anlığına iç sesim araya karıştı. Bu, karakterlerin bir türlü ölmediği sekiz sezonluk Türk dizisi değil miydi? Annem, hiçbir bölümünü kaçırmadan kısır yiyerek izliyordu.

"Tanju'dan da anca böyle klişe, saçma şeyler beklenirdi zaten!" diye iç çektim bıkkınlıkla.

Kargo görevlisi, dün bu çelengi kapıma bıraktığı gibi yok olmuştu. Ben de bu koca şeyle öyle sap gibi kapıda kalakalmıştım.

Eğer Tanju'dan geldiğini ilk başta kavrasaydım o kargo görevlisinin yakasına yapışır; bunu kesinlikle kabul etmediğimi, acilen iadesini talep ettiğimi söylerdim! Ancak adam âdeta koşarak kaçıp gitmişti.

Aptal Tanju bir de üzerine minik bir not bırakmıştı:

"Bu çiçekler senden daha güzel değiller ancak yaptığım hatayı bir buketle değil, çelenkle telafi edebileceğimi düşündüm. Gördükçe tebessüm et, miniğim..."

"Şeref yoksunu!" diye hırladım çiçeklere bakarken. "Baktıkça tebessüm edecekmişim! Sana tenezzül edecek miyim acaba ben? Ha? Dingil!"

Kâbusun da etkisiyle normalden daha agresiftim, çelenge bir çelme taktım. "Sana edeceğim tek şey hakaret olacak, Tanju densizi."

Herhâlde bunu teslim aldığım ilk an onu arayacağımı, bu kadar zahmete gerek olmadığını söyleyeceğimi falan zannetmişti. Güya hemen yumuşayacaktım. Oysa ben hâlâ peşimi bırakmadığı için gırtlağına yapışmak istemiştim!

"Neyse. Haşla iki yumurta da keyfin yerine gelsin."

Yalnız yaşayan insanlara has, tuhaf mırıltılarla kendi kendime konuşurken buzdolabından yumurtaları çıkarıyordum. Çabucak kendime kahvaltı hazırlamaya koyuldum ve on beş dakikalığına da olsa dünyadaki bütün dertler benim için önemsiz bir hâl aldı.

"Kaç kalori ki şimdi bunlar?" diye iç çektim masaya koyduğum bütün yiyeceklerde gözlerimi gezdirirken.

Sandalyemi çekip oturdum ve çabucak telefonumdan kalori hesaplama uygulamasına girdim. Günlük ne tüketmem gerektiği ve kesinlikle ne tüketmememem gerektiği falan yazıyordu.

Yediğim çikolata ve cipsleri kaydetmiyordum. Sanki uygulamayı kandırmak beni zayıflatacakmış gibi...

"Diyetle başlayan her sabahımın gecesi hüsran," diye tebessüm ettim.

Eh, herkes sıfır beden olsaydı güzellik algısı nasıl oluşacaktı ki?

Birileri kendini feda etmeli, mankenlerin güzel vücutlarının ön plana çıkması için arada bir göbek yapma cesaretini gösterebilmeliydi! Ben gönüllü ekibin başı çeken kobayıydım.

Göbek yapmak, bu hayatta eksiksiz başarabildiğim tek şeydi.

"Olsun," diye mırıldandım salatalığımı kıtır kıtır yerken. "Sonuçta haşlanmış yumurta yiyorum. Bence şu an önceki kaçamaklarım sıfırlandı."

Haseki, odasında takılmaktan sıkılmış olacak ki bu kez de mutfak kapısının önüne kadar gelmiş, hiç kımıldamadan bana bakıyordu. Beyaz tüylerini okşamak, onu biraz mıncırmak istiyordum ancak ben deli gibi kendi kendime konuşurken beni öyle garip seyrediyordu ki bütün iştahımı kaçırıyordu.

"Bakma öyle," diye homurdandım. "Beni küçümsüyorsun 'bu salak ne yaptığını zannediyor' diye ama senin de benden eksik kalır yanın yok, Haseki Hanım. Biraz spor yapsan fena olmaz."

Spor lafını duyduğu gibi yeniden geri döndü ve poposunu sallaya sallaya yürüyerek mekânı terk etti.

"İşine gelmiyor tabii," diye sırıttım. "Ye, iç, yat. Oh, hayat size güzel be. Kedi olsam keşke."

İzin günlerim bu hayatta beni mutlu eden yegâne şeydi sahiden... Kedilerimi delirtmek, bütün gün evde kendimle sohbet etmek, zaman zaman delirmek, bazen de sakinleşip televizyon karşısında çekirdek çitlerken uyuklamak... Hayatın böyle durağan olmasına bayılıyordum.

Haydut aniden siyah tüylerini kabartmış bir vahşilikle mutfağın perdesine koşup asıldığında minik bir çığlık attım.

"Yavaş be çocuğum!" diye homurdandım elimde sallanan çay bardağını çabucak masaya bırakırken. "Ödümü kopardın."

Haydut perdede sallanırken bana dönüp ters bir bakış attı. Bu, *sen de sabah beni boğuyordun, manyak karı,* demekti. Bakışlarımızla anlaşabilmeyi çoktan öğrenmiştik. Şu an aramız biraz limoni olduğu için patisine takılmış perdeyi görmezden gelecektim, arayı düzeltene kadar birkaç perdeyi feda etmem gerekebilirdi.

"Oy, sen kızdın mı bana?" diye kıkırdadım ona doğru giderken.

Pas vermedi. Oysa açgözlü gibi kucağıma atlamaya bayılırdı, onun Haseki Hanım gibi prensipleri yoktu.

Birisi azıcık başını okşasa, sevse hemen ona yanaşıverirdi.

"Ne çok benziyorsun bana," diye tebessüm ettim Haydut'u sakince kucağıma alırken. Hemen göğsüme yaslandı.

"Hayatına giren ikiyüzlü pislikleri hiç ayırt edemiyorsun, tıpkı benim gibi... Sabah seni boğuyordum, şimdi kucağımda mayışıyorsun işte. Seni de çok üzecekler be Haydut."

Miyavladı. Susmamı istiyordu.

"Doğrular acıtıyor, değil mi?" diye mırıldanıp okşadım tüylerini. "Ama hayat bu işte. Kime iki gülüversen, sırnaşsan arkandan kuyunu kazıyor. Bu dünya iyilerin değil, şerefsizlerin hatırına döner olmuş, Haydut."

Bu kez cevap gelmedi. Beni anladığını biliyordum. Nihayetinde ben de bir ana sayılırdım, evladımın kötülüğünü isteyecek hâlim yoktu.

Annemin, *dünya çok kötü bir yer, ben sana değil etrafa güvenmiyorum*, derken neyi kastettiğini artık çok iyi anlıyordum. Ona trip attığım her gün için pişmanlık duyuyordum.

"Bütün ahlaksızlar el birliğiyle hayatıma dadanmış, şu hâle bak! Ahu'sundan Selda'sına, Tanju'sundan Radar'ına..."

Bir de Ceyhun vardı. Neyse, şimdilik onun adını anmaya çok da gerek yoktu. Rüyamda yakalanmama sebep olduğu için ona hâlâ kızgındım. Evet, son telefon konuşmasında biraz fazla üzerine gittiğim doğru olabilirdi. Aradan bir gün geçip de sakinleşince fark edebilmiştim bunu. O kadar ağır konuşmayı hak ediyor muydu? Tartışılırdı. Ama yine de her gün gelip on puan veriyordu.

"Olsun!" diye çıkıştım kendi kendime. Şeytani tarafım yine üstün gelmişti, beynim ele geçiriliyordu. "O zaman sevgilisi varken aramasaydı beni! Bu nasıl bir rahatlık?"

Kendi kendimi haklı çıkardıktan sonra rahat bir nefes verdim. Bu sırada sabahki güzel uykusundan onu boğarak uyandırdığım masum kedim kucağımda mışıl mışıl uyumuştu. Mırlıyordu.

"Gel, seni minderine yatıralım," diye fısıldadım tüylerine bir öpücük kondurup.

Ardından oturma odasına küçük adımlarla ilerleyip minik, kara yumağımı rahat minderine bıraktım. Başta patilerini üzerimden çekmese de sonradan yumuşak minderin rahatlığını hissedip beni tamamen bıraktı. Uslu uslu uyuduğundan emin olduktan sonra odanın kapısına ilerleyip hafifçe kapattım.

Haseki, Haydut'un uyumasından pek hoşlanmadığı için sık sık onu rahatsız ediyordu. Eve sonradan geldiği için bazen onu dışlıyordu ancak buna şahit olduğum her sefer, ikisini de alıp karşıma oturtmuş ve evlat ayırmayan bir anne misali onlara uzun uzun iki akıllı kardeş olmaları gerektiğini anlatmıştım, nihayetinde bir şekilde onları birbirlerine alıştırabilmiştim.

Kapıdan uzaklaşırken Haseki'nin hayatında bir değişiklik yapıp evde dolanmaya devam ettiğini gördüm. Öyle yavaş, öyle tasasızdı ki ben bütün evin temizliğini halledene kadar o bir iki turu anca tamamlıyordu.

"Haydut'u boğdum sabah," diye Haseki'ye açıklama yaptım. "Uyuyamadı benim yüzümden yavrucak. Sakın onu uyandırma, tamam mı, kızım?"

Haseki miyavlayıp oturma odasından uzaklaştı. Cümlelerimi anlamıyor olsalar da kesinlikle neyi kastettiğim hakkında bir fikirleri olduğunu düşünüyordum.

Kedilerimin Tanju'dan daha akıllı olmaları gibi bir durum vardı.

"Şu hayırsızın çelengini çöpe atayım."

Çelengi bir pehlivan gibi kucaklayıp kapıya dayadım. Eşikten geçirmekte zorlandığım için tepesini eğdim ve anahtarımı alıp kapıyı kapattıktan sonra dış kapıya doğru ilerledim. Şimdiden nefes nefese kalmıştım.

"Varlığının gereksizliği yetmiyormuş gibi yokluğu da zahmet veriyor!" diye homurdandım dış kapıyı güç bela açarken.

Ah, keşke bazı insanları, eskiden onlarla geçirdiğimiz kıymetli vakitlerimiz de dâhil olmak üzere hayatımızdan tamamen silebilseydik. Mesela gözlerimizi kapatıp adını içimizden tekrar etsek, açtığımızda ona dair hiçbir şey hatırlamasak! Gereksiz insan kalabalığının içinde bulundukça bu özel güce daha da hasret duyar olmuştum.

Oflayıp ayağımla kapıyı tuttum, koca çelengi dışarı çıkarabildiğimde neredeyse düşecek olsam da sorunsuz bir şekilde taşıma işlemini halledebilmiştim.

Derin bir nefes verip saçlarımı geriye attım ve çelengi bir kez daha kucaklayıp çöp konteynerine doğru yürümeye başladım. Bu sırada apartmana giren komşulardan biri merakla ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

"Yardım gerekiyor mu?" diye sordu orta yaşlı adam.

"Yok beyefendi, şunu taşımakta ne var ki? Yardım almam gereken daha ciddi sorunlarım var."

Adam gözlerini kısıp bana bakarken ben kıpkırmızı olmuş, inliyordum.

"Tam anlayamadım sizi, affedersiniz..." dedi çekinerek. "Elinizdeki çelenk için sormuştum."

"Çok sağ olun!" diye seslendim yanından geçerken. "Bileği burkulan kızlardan değilim. Hayat işte."

"Pekâlâ, siz bilirsiniz."

Çelengi çöp konteynerine atana kadar kan ter içinde kalmıştım. Nihayet bu aptal işi tamamlayıp geri çekilebildiğimde kendimle gurur duyduğumu belli eden bir ifade belirdi çehremde. Âdeta yüzüm aydınlanmıştı.

"Huh! Böyle çıkartırlar işte adamı hayatından, Tanju Bey."

Ellerimi birbirine vurup tozu silkeledikten sonra yeniden evime doğru yol aldım. Bu sırada komşu adam, garip bakışlarla beni süzmeye devam ediyordu.

"Bir yerlerden tanıdık mı geldim size?" diyerek gülümsedim.

Yanından geçerken adımlarımı durdurduğumda bir anda şaşkınca bakakaldı.

"Yok... Bakıyordum sadece."

"Aynı apartmandayız, üst komşumsunuz siz," diye kibarca tebessüm ettim.

"Ah, öyle mi?" diye sordu şaşkınca. "Ben sizin oturduğunuz daireyi boş sanıyordum."

"Çalışıyorum ben," diye açıkladım adama. "O yüzden genelde evde olmuyorum."

Adam düşünceli bir tavırla başını salladı. "Anlıyorum."

Aklıma gelmişken çabucak ekledim: "Hatta sizin çamaşırlarınız bir ara benim balkonuma düşüyordu. Ben de neden gelip almıyorlar diyordum, meğerse ev boş sanıyormuşsunuz."

Adamın suratı hafifçe kızardı, utangaç bir tavırla boynunu kaşıdı. "Haklısınız, öyle sanıyorduk."

"Eh, gelmişken vereyim size o zaman." Apartmanın kapısını açarken adama dönüp sevecen bir şekilde gülümsedim. "Bu da mahrem sayılır sonuçta."

Adam şaşkınca gözlerini açtı. "Siz onları atmadınız mı?"

"Yok canım!" diye seslendim kapıyı geçmesi için tutarken. "Hiç atar mıyım? Paranın ne kadar zor kazanıldığını çok iyi bilen biriyim. Sizden düşen her çamaşırı atsaydım helallik istemek zorunda kalırdım."

"Hiç böyle düşünmemiştim," dedi adam şaşkınca. "Ben bekleyeyim o zaman."

"Bekleyin, bekleyin," diyerek onayladım. "Hemen getiriyorum."

Ardından çabucak dairemin kapısını açıp evime girdim. Kapıyı arkamdan kapatıp balkona koşarken Haseki, oturma odasının önünde nöbet tutuyordu. Haydut'u uyandırmak için can atıyordu zilli.

"Ses çıkarma," diye fısıldadım. "Komşulardan biri var kapıda."

Haseki onaylarcasına miyavlamadı. Bu beni gülümsetti. Zeki kedilerin hâli bir başka oluyordu.

"Şu külotlar düşmüştü ya geçen gün," diye gösterdim Haseki'ye elimdeki poşeti. "Onların sahibi gelmiş."

Haseki bununla hiç ilgilenmedi. Ona daha fazla laf anlatmak yerine koşar adım dış kapıya ilerledim ve beni bekleyen adama baktım. Sıkıntılı görünüyordu. Gergin bakışları çabucak elimdeki poşeti buldu.

"Bu kadar olmuş mu yahu?" diye mırıldandı şaşkınca.

"Olmaz mı?" diye elimi salladım. "Hatta geçen gün bir tane gecelik düşmüştü. Şu fantezi gibi olanlar var ya, dantel askılı."

Adam karşımda kızarınca poşeti hemencecik eline tutuşturdum. "O da eşinizin herhâlde. Ama kusura bakmayın, benim balkonuma düşmemişti. Dışarı çıkıp alamadım o yüzden."

"Yok!" diye araya girdi adam hemen. "Düşünmeniz yeter. Çok sağ olun. Mahcup olduk."

"Olur böyle şeyler," diye sırıttım.

"Şey... İyi günler size."

"Size de!" diye el salladım.

Adam utana sıkıla merdivenlerden çıkarken ben keyifle seyrediyordum. Ne vardı canım birkaç kumaş parçası aşağı düşmüşse?

"Yer çekimine nasıl müdahale edeceksin sonuçta?" diye iç çektim. "Gayet normal bir şey. Bu insanlar, utanacak onca şey varken neden en gereksizleri takıyor ki?"

Benimki artık hayata farklı bir pencereden bakmak değil, aşağı sarkmak falandı.

"Hakaret mi ettiniz sanki bana? Bir saygısızlık mı var? Tanju gibi izinsiz çiçek mi yolladınız? Radar Rafet gibi gururumu mu incittiniz? Alt tarafı çamaşır düşmüş!"

Kendi kendime söylenerek mutfağa girdim ve hızlıca kahvaltılıkları buzdolabına yerleştirdim. Bulaşıkları makineye dizmeyi bitirmiştim ki kapım bütün gürültüsüyle çaldı. Hatta gelen kişi elini zile basılı tuttuğu için melodi, bir süre hiç susmadan kulağımı çınlattı.

"Kim bu be?" diye homurdanıp kapıya ilerlerken elimdeki mutfak havlusuyla parmaklarımı kuruluyordum.

Herhâlde yine komşu gelmişti.

"Buyurun?"

Kapıyı açıp karşımda bir çift gözle karşılaşana dek keyfim gayet yerinde sayılırdı.

Tanju boş boş suratıma bakıyordu.

"Yine mi sen geldin ya?" diye çemkirdim kapıyı hemen suratına kapatmak isterken.

Elini uzatıp bana engel oldu. Benden çok daha iri olduğu için ona gücümün yetmemesi gayet doğaldı ancak sınırlarımı zorlarsa onu gebertebileceğimden fazlasıyla emindim.

"Ne istiyorsun? Defolsana!" diye bağırdım.

Gözlerime bakıp derin bir nefes verdi. "Serce..."

"Ne Serce? Unut beni, demedim mi? Yok Serce!"

"Unutamıyorum..." diye isyan etti çaresizce. Sensörlü ışık yanınca gözlerinde yaşların parladığını ancak o zaman fark edebildim.

"Çöpe atmışsın hediyemi," dedi titrek bir sesle.

Sonra sustu. Kalbi kırılmıştı, her hâlinden belliydi. Buraya gelirken konteynerin içinde ters duran kocaman çelengi görmüştü demek!

"Hemen çöpe atmadım," diye mırıldandım gözlerine bakıp. "Önce bir güzel küfrettim, çelme taktım, sonra çöpe attım."

"Az önce kapıda konuştuğun adam kimdi?" dedi bakışları kararırken. Demek komşuyla konuşurken beni görmüştü. Zaten ancak öyle uzaktan izlerdi!

"Sana ne?" diyerek tek kaşımı kaldırdım. "Sana hesap mı vereceğim?"

"Benden bu kadar nefret edeceğin ne yaptım sana?" diye inledi gözlerini kapatıp. İnadımı biliyordu. Ama yine de katiyen laftan anlamıyordu! Neredeyse bir çocuk gibiydi.

"Ulan ayrıldığımızda kapıma geldiğin kadar ilişkimiz boyunca gelseydin zaten ayrılmazdık, hayvan!"

Çığırtkanlığım yüzünden şaşkınca gözlerini irileştirip geriye doğru bir adım attığında ben, yine çileden çıkmış bir hâlde onu seyrediyordum.

Bugün de adımı haklı olarak değiştirmek istediğim bir günümdeydim.

"Ben..." diye kekeledi.

"Ne sen? Ne?" diye çemkirmeye devam ettim. "Bitti diyorum, anlamıyor musun? Benden sana ekmek çıkmaz! O kadar çok seviyorsan bir haltlar yemeden önce düşünecektin!"

"Hata yaptım," diye fısıldadı. "İstediğim... Tek istediğim son bir şans."

"Ben iddia kuponun değilim, Tanju," dedim bıkkınlıkla. "Bir deneyelim bakalım, haydi olacak mı, birlikte görürüz falan yok! Benim sana tahammülüm kalmadı!"

"Bebeğim..."

Daha fazla dayanamayıp parmak uçlarımda yükseldim, Tanju'nun o yakışıklı suratına bütün gücümle okkalı bir tokat patlattım.

"Kimsenin bebeği değilim ben! Haddini bil."

Tanju hayal kırıklığıyla suratını tuttu. "Sen..."

"Polisi arayacağım gitmezsen! Hediye falan da gönderip durma! O sarışına harca servetini, benim ilgimi çekmiyorsun!"

Kapıyı suratına kapatıp derin bir nefes verdim. Kendimi rahatlamış hissediyordum. Artık sabaha kadar bir köpek gibi kapımda havlasa da benden Tanju'ya kemik çıkmazdı.

Beni aldatan bir adamla asla işim olmazdı.

Evet, yaşanmışlıklarımızın hatırına bazen içimin acıdığı oluyordu. Güzel günlere üzülüyordum. Ancak bunu mahveden ben değildim, Tanju'nun kendisiydi. İstediği kadar vicdan azabı çekebilirdi.

"Ya sen bana bir kere *tatlısın*, dedin mi acaba?" diye iç çektim yatak odama doğru yürürken. Haseki ortalarda yoktu, Haydut da hâlâ uyanmamıştı.

Yalnızlığımla konuşuyorduk.

"Çıkmışsın karşıma; yok şöyle pişmanım, yok böyle hataydı... Boynuzlarım sızlıyor, gelip bana melek taklidi yapıyorsun, utanmaz."

Yatak odama girip dizüstü bilgisayarımdan Muhteşem Yüzyıl'ın son bölümünü açtım. Şu Kanuni, Hürrem'in gözlerine bakıp ne methiyeler düzüyor ne şiirler yazıyordu! Koskoca hükümdar!

Bizimkiler de kendini bir halt zannediyordu.

Yatağa yayılıp bölümü başlatmadan önce annemden dün akşam gelen ancak benim görmediğim mesajın üzerine tıkladım.

"Gelirken tavuk al."

Kaşlarım çatılırken hızlıca cevap yazdım:

"Günaydın, anne. Ne tavuğu?"

Telefon elinde olacak ki hemen yanıt geldi. Bu saatlerde bir yandan Müge Anlı'nın programını seyrediyor bir yandan da arkadaşlarıyla olayları tartışıyor olurdu.

"Ne tavuğu, kızım?"

"Sen yazmışsın," diye yanıtladım.

Bir süre yanıt gelmedi. Herhâlde mesajı yanlışlıkla attığını fark etmiş olacak ki bana öpücük gönderdi.

"Tmm, onu abine yazmıştım. Sana yollamışım."

Abimin ismi Sergen olduğu için annem direkt S harfine tıklayıp doğruca mesajı bana gönderiyordu. Artık buna alışmıştım.

"Tamam, anne. Görüşürüz."

"İyi misin diye sorsana, kızım."

İç çektim. *"Daha dün konuşmadık mı? İyi misin, anne?"*

"İyiyim, sağ ol." Öpücük atan kedi *sticker*ı gönderdi. Bunu kim öğretmişti acaba?

"Görüşürüz, anne."

"Abin ve baban da çok iyiler. İkisinin de sana selamı var."

Ah, bir de problem yaratmayayım diye cümlenin bir yerlerine mutlaka abimi sıkıştırması yok muydu? Onu kırmamak için gülümseyen kalpli surat gönderdim. Telefonu elimden bırakmak üzereyken şeytani tarafım yine kontrolü devraldı.

Tanju'nun sana tatlı olduğunu söylemediğinden neden yakındın? Yoksa sana tatlı olduğunu söyleyen birini mi özledin, minik kuş?

"Özlemedim ben kimseyi," diye homurdandım kendi kendime.

İç sesim susmuyordu. Derin bir nefes verip ne yaptığımı çok da fark edemeden sosyal medya hesaplarımı kurcalamaya başladım.

"Yapma, Serce," diye fısıldıyordum bir yandan. Ancak içimdeki şeytan durmama engel oluyordu.

Arama kutucuğunu açıp karşımda klavye belirdiği anda günlerdir ezberimde olan adı yazıverdim.

Ceyhun Çapkın.

Evet, bu biraz dudaklarını birbirine bastırıp gülümsetecek cinsten bir ad ve soyadı olabilir ancak benim kendisiyle kişisel meselelerim, birtakım husumetlerim olduğu için bu kısmı es geçeceğim, sevgili okur. İstediğin kadar sırıtabilirsin.

"Soyadında meymenet yok ki," diye tısladım.

Bu bile vazgeçmem için yeterliydi aslında ancak kendime söz geçiremiyordum işte.

Arama butonuna tıkladıktan sonra karşıma çıkan hesaplara bakmaya başladım.

Gözlerimi kıstım, derin bir nefes verdim ve hummalı bir araştırma-inceleme görevine soyundum. Aslında bu isimde birçok kişi vardı ancak içimden bir ses Ceyhun'un profilini bir şekilde tanıyabileceğimi söylüyordu.

"Saçmalıyorsun, Serce," diye homurdandım parmağımla ekranı aşağı kaydırırken. Dudaklarımı kemiriyordum, hedefe son derece odaklanmıştım.

Bazıları kırk elli yaşlarındaki adamlardı. Bunlardan biri olacağını zannetmiyordum çünkü en azından sesinden bu kadarını tahmin edebiliyordum.

"Bu da çok küçük," diye mırıldandım *Sherlock* edasıyla. Birkaç kişiyi daha eledikten sonra önümde kayda değer yalnızca birkaç profil kalmıştı.

Korka korka onları incelerken kalp atışımın gereksiz derecede hızlandığını fark ettim. Hayır, bana ne oluyordu sanki?

"Ellerin niye titriyor, salak mısın kızım sen?" diye kızdım bir kez daha kendime. Sanki ilk *stalk* deneyimimizdi!

"Kimleri nerelerden buldun sen," diye motive ettim kendimi. "Haydi, yiğidim! Başaracaksın."

Nihayet elimde kalan iki profile baktım. Eleyerek buraya kadar gelebilmiştim ve esas vurucu nokta bundan sonrasıydı.

İki profili de çabucak inceledim.

Gözlerim ekranda gezindi, gezindi, gezindi... Âdeta nefesimi tutmuş, gördüğüm her şeyi hafızama kazımaya hazır hâlde beklemeye koyulmuştum.

Sonra ekranı kaydıran parmağım duraksadı. Tuttuğum nefesi bıraktım.

Karşımdaki fotoğrafta yirmilerinin sonlarında, ekrana bütün yüzünü kaplayan bir gülümseme ile bakan genç bir adam duruyordu. Tarttığım bütün ihtimaller bu profilin ona ait olduğu sonucuna çıkıyordu.

Birincisi fotoğrafta arkasında kalabalık bir arkadaş grubuyla eğlendiği bir mekân görünüyordu. Bu, Ceyhun'un gerçek hayatı hakkında kesin olarak bildiğim ilk bilgiydi.

Tuttuğum nefesi usulca bıraktım. Bakışlarım yeniden fotoğrafa değdi. Beni her gün arayan, yaptığı saçmalıklar yüzünden affedilmeyi isteyen, on puan verip keyfimi yerine getiren, gülmem için çabalayan... Bana tatlı olduğumu söyleyen ilk adama baktım.

Emin olmamı sağlayan ikinci şey son derece netti. Profil fotoğrafının altında konum bilgisi vardı.

İkimiz de Yalova'daydık.

Nihayetinde Yalova'da kaç tane Ceyhun Çapkın adında insan olabilirdi ki?

Bedenim biraz daha ekrana yaklaşma eğilimindeydi, gözlerim kısıldı, fotoğrafı incelemek istedim.

Ancak tam o sırada, hatırlamaktan hiç hazzetmediğim o şey gözlerimin önünde belirdi.

Hemen konum bilgisinin altındaki bir harf, başıma âdeta bir balyozla sertçe çarpılmış etkisi yarattı.

Profil bilgisinde bir H harfi vardı. Yanında da pembe bir kalp...

10: Mutluluğu Ensesinden Yakalamak

Evet, yanlış okumadınız, bazılarımız mutluluğu yakalar. Ama herkes gibi kalbinden, tatlı tebessümünden, içi gıcık eden o hoş ses tonlarından değil... Basbayağı ensesinden.

Benden de daha normali beklenemezdi zannımca. Hayat bazen budur, ensesinden yakalayıp bir şaplak attığın mutluluk...

Sonra mutluluk neden beni bulmuyor falan filan... Herhâlde kıymetini bilemedik.

"İyi günler, Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır."

Gece boyu uyuyamadığım için ekrana bakan gözlerim yarı baygındı. Esnememek için yanağımı hafifçe ısırdım.

"İsmim Serce... Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Buldum lan! Bu o kız."

"Kim?"

"Ceyhun'unki."

Kaşlarım çatıldı, arkadan garip sesler duyuyor ancak tam olarak anlayamıyordum. Kirpiklerimi kırpıştırıp konuşma seyrini görüntülediğim kayıt ekranına bakarken bir süre duyduklarıma anlam vermeye çalıştım.

"Hoş geldiniz," dedim şaşkınlığımı üzerimden atar atmaz. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ceyhun'u affet, yeter, bacım."

Ah... Onun adını duymak şu an bana hiç iyi gelmeyecekti, biliyordum. Fakat yine de omuzlarımın hafifçe dikleşmesine, kulaklığımı işaret parmağımla kulağıma bastırmaya, gözlerimi merakla açmaya engel olamadım.

Bana ne kadar saçma davransa da adını duyduğum an ilgilenmekten geri duramıyordum! Ne olmuştu bana böyle?

Pembe kalpli H harfini hatırla, diye dürttü minik şeytanım.

Eh be Ceyhun dangalağı, 2000'lerden kalan profile harf yazıp kalbine kilitleme saçmalığını keşke senin münasip bir yerine kilitleyebilseydim.

"Sizi anlayamadım," dedim hafifçe öksürerek. Bu sesi tanımıyordum ve Ceyhun ile ne alakası olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Birazdan mesai saatim bitecekti ve listede hazır yükseklerde uçuyorken kendimi dibe batırmak gibi bir saçmalıkta bulunmak istemiyordum.

"Doğru ya, anlatmamıştır şimdi Ceyhun..." diye mırıldandı karşıdaki adam.

Sabırla bekledim. Nihayet kafamın üstünde parlak bir ampul yanmasına sebep olan o cümleyi söyledi, konuşurken sırıtıyordu.

"Ben Ufuk."

Su içerken genzime kaçmış da o ufak damlacığı bir türlü çıkaramıyormuşum gibi öksürmeye başladım! Ne demişti o? Ufuk!

Ceyhun'un bahtsız bedevisi, kedi gözü lensi mağduru Ufuk...

Onu hatırlamıştım. Ancak öksürük sesimi bir türlü kesemediğim için adamcağızla konuşamıyordum. Öyle ki etraftan birkaç operatör dönüp ters ters bana baktılar. Hemen yan masamda oturan Fatih durumu fark edip imdadıma yetişti ve sırtıma iki tane patlattı.

"Helal!" diye mırıldandı kuvvetle sırtıma şamar indirirken.

"Dur," dedim kendime gelebildiğimde. "Böbreklerimi seviyorum."

"İyi misin?" diye sordu çocuk şaşkınca. Nihayet nefes alabiliyordum, onu elimin tersiyle kışkışlayıp hemen görüşme kaydına döndüm.

"Affedersiniz, Ufuk Bey," dedim çabucak. "Boğazıma bir şey kaçtı da..."

Ceyhun Çapkın gibi bir şey.

"Yoksa Covid misin?" diye sordu çocuk şüpheyle. "Aman diyeyim bak-"

"Yok!" diye yanıtladım aceleyle. "İyiyim, merak etmeyin..."

Ardından hızla kıçımı sandalyeme yerleştirip kendimi masaya yaklaştırdım. "Bizden satın aldığınız ürünle ilgili ne gibi bir problem yaşıyorsunuz? Lütfen, yardımcı olmamı istediğiniz konuyu söyler misiniz?" diye sordum.

Radar Rafet, bugün beni iki kez dinlemişti ve şans yüzüme gülmüş olmalı ki görüşmelerim gayet iyiydi. Ancak bu, hiçbir zaman üçüncü kez dinlemeyeceği anlamına gelmezdi.

Adı üstünde, radarın tekiydi... Her an, her yerde olabilirdi!

"Ürünüm yok ki benim," dedi Ufuk denilen adam rahat bir tavırla.

Ağzından garip bir ses gelince sakız çiğnediğini fark ettim, zaten kelimeleri de bir tuhaf telaffuz ediyordu.

Ceyhun'un arkadaşından nasıl ciddiyet beklenirdi ki?

"Beyefendi," dedim hafifçe otoriterleşen ses tonumla. "Burası bir müşteri hizmetleri merkezi, size yardımcı olabilmem için..."

"Ya tamam, kapatacağız hemen be," diye homurdandı çocuk. "Ben, seni Ceyhun için aradım."

Onun adını duyduğumda içimdeki o burukluğu hissettim ve yeniden sessizleştim. İçten içe merak etmediğimi söylersem iki adım atamadan çarpılabilirdim. Ağır cümlelerimden sonra bir daha aramadığı için durumunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

O da bana sövüyor muydu acaba? Ben kendisini sık sık anıyordum da...

"Bak," dedi konuşmadığımı fark eden genç adam. "Çocuk iki gündür bir garip. *Yemek ye* diyoruz, yemiyor; kafasını dağıtsın diye rakı masası kuruyoruz, içmiyor! Yatağa yapışmış gibi, sabah kerpetenle sökemiyoruz çocuğu oradan! Ne olduğunu anlayamadık..."

Tuttuğum nefesi usulca bıraktım.

"Anlat diyoruz, anlatmıyor da manyak herif! Almış eline Zıkkımın Kökü diye bir kitap... Neredeyse sabahtan akşama kadar ağlayarak onu okuyor!"

"O, çok duygusal bir kitaptır," diye araya girdim. "Normal."

Karşımdaki adam bu umursamazlığım karşısında ofladı. "Neyse ne işte... Ceyhun böyle değildir, anlamıyor musun? Ben kaç yıllık arkadaşıyım. Böyle şeyler yapmaz..."

"Böyle şeyler dediğiniz kitap okumak mı?" diye sordum imalı bir ses tonuyla.

"Tabii!" diye çabucak cevap verdi nöron sayısının eksik olduğuna emin olmaya başladığım çocuk. "Eğlenmenin bin türlü yolu var. Oturup saatlerce aynı sayfaya bakıyorsun. Kitap okumak ne lan?"

"Aynı sayfaya bakmıyorsunuz saatlerce, beyefendi," diye açıkladım sabırla. "Okumak için sayfaları çevirmek gerekiyor."

"Ceyhun hep aynı sayfaya bakıyor."

İç çektim ve mikrofona yaklaştım. "Yeni alışıyor o da. Zaman verin biraz, olmaz mı?"

Karşımdaki umursamaz adam beni geçiştirdi. "Bak şimdi, yanımda Avni var. İki gece önce bu Ceyhun, hafif uyku sersemiyken ona Serce diye birinden bahsetmiş..."

Dudağımı ısırıp beklemeye başladım. İşler boka sarıyordu.

"Bu Avni de gelip bana öttü tabii hemen... Dedi ki bizim haftalar önce arayıp keklediğimiz operatör kız, ona bir puan verdik diye sıçmış bizim oğlanın ağzına!"

"Ne münasebet!" diye araya girdim hemen. Ben kendi hâlinde sessiz sakin bir insandım.

"Dur sen, dur!" diye araya girdi çocuk. "Hatta öyle bir ayar vermiş ki Ceyhun her gün kendini affettirmek için arayıp on puan vermeye başlamış!"

Ulan Avni... Yaktın bizi, Kibrit Avni!

"Yoo," diye mırıldandım korkuyla yutkunurken. Bunu yaptığım duyulursa binbir dertle uğraşmak zorunda kalacaktım. Hele ki Radar Rafet duyarsa...

"Öyle bir saçmalık olabilir mi, beyefendi?" diye çıkıştım çabucak. "İşimizin gücümüzün başında, ekmeğimizin peşindeyiz! Uzatmayın, lütfen!"

"Avni öyle demiyor ama!" diye çıkıştı Ufuk.

Kibrit Avni'yi kutusuyla beraber parçalama fikri usulca zihnime süzüldü.

"Telefonu Avni'ye verin," diye fısıldadım.

"Hı?"

"Ver sen, ver," diye sıktım dişlerimi. "Halledilecek bir meselemiz var."

"Dur bir dakika, konumuz Avni değil! Onu karıştırma," diye üsteledi Ufuk. "Ne diyorduk? Hah, Ceyhun..."

"Söyle o Avni'ye, adını listeye ekledim, üstünü de kırmızı kalemle çizdim."

"Hangi liste?" diye şaşkınca sordu çocuk.

"Benim tuttuğum kara liste," diye fısıldadım mikrofona yaklaşıp. "Görmek ister misin? Sizden birkaç kişinin adı daha var."

"Ajan mısın sen, bizi nereden tanıyorsun?" diye huylandı Ufuk. Huzursuz hissetmesi hoşuma gitmişti.

"Kim olduğumu boş verin," diye mırıldandım. "Zamanı gelince öğrenirsiniz. Bir dost."

"Bak kızım, garip garip konuşup ürkütme adamı!" diye huysuzca homurdandı çocuk. "Biz sana başka bir şey sormak için aradık."

"Nasıl aradınız siz beni ya? Her arayan bana nasıl bağlanıyor, sistemi mi *hack*lediniz?" diye çıkıştım.

Çocuk bir süre sustu. Ardından itiraf etmek zorunda kalmış olacak ki, "Ne bileyim, Ceyhun'a ne olduğunu öğrenmek için başka yolumuz yoktu. Denedik biz de alt tarafı kırk yedi kere."

"Yuh!"

"Bildiğimiz tek şey bu numaraydı, ne yapalım..." diye iç çekti oğlan. Sesindeki yorgunluğu ancak o zaman fark edebilmiştim.

"Siteyi *hack*leyecek zekânız yok, anlıyorum ama adımı söyleseniz de onuncu seferde falan bağlanırdınız bana!" diye mırıldandım. "Ceyhun'da o kadarcık akıl vardı en azından. Şimdi yetiştiği habitatı anlamaya başlıyorum."

Demek bu sürüngenlerle beraber yaşadığı için böyleydi bu çocuğun kafası... Ceyhun'u birkaç gün kendi evimde misafir etmek isterdim.

Sadece akıl sağlığı için tabii... Başka bir niyetim asla yoktu.

"Ne niyeti be," diye homurdandım. "Abartma."

"Ben mi?"

"Seninle konuşmuyorum," diye azarladım. "İçsel bir durum."

"İki dakikada beynim sıvılaştı lan. Akıyor kulaklarımdan," dedi Ufuk. "Ceyhun nasıl dayanmış buna?"

"Söylediklerimi anlayamıyor olmanız sizden kaynaklıyor," diye yanıtladım. "Size de kitap okumanızı tavsiye ederim."

"Ya şu konuyu dağıtma bir... Ne soracağımı unuttum lan."

"Ceyhun Bey hakkında hasbihâl ediyorduk," diyerek tebessüm ettim

"Yok ilahi okuyorduk! Anlamayayım diye o kelimeleri kullanıyorsun, yemezler."

Bu çocukta minik zekâ kırıntıları görmeye başlamıştım. Umut vadediyordu!

"Avni'yle düşünüp taşındık... Seni bulmak da öyle kolay olmadı! Yarısını bu denedi, yarısını ben. Sonunda tutturduk Allah'a şükür!"

"Sizi dinliyorum," diye düz bir sesle yanıtladım. "Buyurun, sorun."

"Ceyhun'a büyü yaptırdın mı?"

Kirpiklerimi kırpıştırarak birkaç dakika boyunca ekrana bakarken kaşlarım çatılmıştı. Ne diyordu bu adam yahu?

"Neden bahsediyorsunuz, beyefendi?" diye sordum şaşkınca.

"Kızım, yeme bizi," diye araya girdi çocuk. "Ben, Ceyhun'u çocukluğundan beri tanırım. O, böyle bir adam değil. Kamyon çarpmışa döndü iki günde, hayat enerjisi bitti lan!"

Kamyon değil fakat minik bir kuş çarptı. Adı Serce.

"Memnun oldum," dedim.

"Neye?"

"Tanıştığımıza."

"Bak yine başladı, ya sabır..." diye iç çekti çocuk. "Soruma cevap ver sen. Ne yaptın bu çocuğa?"

Kendileriyle uğraşmamak için ne kadar direnseem de bir kez daha omzumu dürtükleyip duran şeytanıma yeniliyordum, avuç içim kaşınıyordu.

"Benim babam hoca," diye fısıldadım daha fazla dayanamayarak.

Fizik hocasıydı fakat bu detayı söylemeyecektim.

Ufuk aniden sessizleşti. "Ne?"

"İşin doğrusu, ilk aradığınız gün biraz tepem attı. Ben de dayanamadım. Aradım babamı ağlayarak. Okuyup üflemesini söyledim."

"Ne yaptın sen?" dedi çocuk dehşetle.

"Bu kadar çabuk tesir edeceğini babam da düşünemedi," diye açıkladım. "Biraz öfkelenmiş olacak. Ben onun tek kızıyım da... Üzülmeme hiç dayanamaz."

"Siktir," diye fısıldadı çocuk. "Okuttun mu lan Ceyhun'u?"

"Keşke sadece Ceyhun olsa..." diye iç çektim.

Ufuk anlık kalp krizi geçirmiş olacak ki cevap gelmedi.

"Babam biraz freni alamamış olacak ki topluca okumuş sizi. Epey bir dua etmiş ancak beddua mı yoksa normal dua mı, orasını tam bilmiyorum. Eğer Ceyhun'un durumu bu kadar kötüyse..."

"Serce, gözünü seveyim yapmadım de, kardeşim." Ufuk ağlayacak gibiydi.

"Sizin durumunuz daha vahim," diye başımı salladım.

"Allah belamızı verdi lan! Avni, kalk da bir abdest al."

Avni'nin arkadan, "Ne oluyor ya?" diye bağırdığını duydum.

"Bu kız hepimizi okutmuş lan. Babası hocaymış. İlk gün dalga geçmek için aradığımızda çok sinirlenmiş, aramış babasını!"

"Lan ben korkarım," diye seslendi Avni. "Şaka yapıyorsan senin..."

"Ne şakası, oğlum! Ceyhun'un hâlini görmüyor musun, etten sütten kesildi çocuk! Adam nasıl bir kuvvetle üfürdüyse artık!"

"Babamın nefesi kuvvetlidir," diye araya girdim. "Çok da güzel yazar."

Geçen sene iki tane fizik soru bankası çıkarmıştı.

"Muska mı yazıyor bir de? Bittik biz, yemin ederim. Avni bittik, oğlum."

"Yanlış anlaşılmasın," diye araya girdim çabucak. "Ben büyüye falan inanmam."

"Bir de inansaydın başımıza ne gelecekmiş ulan!" diye inledi çocuk. "Bunu bozduramaz mısın? Güzel kardeşim, vallahi bir daha yapmayacağız. Ötede yaşarız; öyle kimseye zararımız olmadan, sakin, kendi hâlimizde..."

"Neyi bozdurayım, beyefendi?" diye sordum. "Çocuk oyuncağı mı bu işler? Günaha giriyorsunuz, bari beni de alet etmeyin."

"Yok, öyle demek istemedim," diye telaşla açıkladı çocuk.

Babamın biraz daha üfürmesinden korkuyor gibi bir hâli vardı.

"Biz başka bir hocaya gitsek o görebiliyor, değil mi? Öyle bir şeyler duymuştum..."

"Tabii," diye açıkladım. "Uzaktan çalışmaya geçti hocalar da. Birbirlerinin yaptıklarını arama geçmişinden aratıp görebiliyorlar. Bu işler teknolojiyle beraber çok gelişti. Ne saçmalıyorsunuz siz ya?"

"İnsan gibi soru sorduk!" diye atarlandı çocuk.

"Bana sesinizi fazla yükseltmeyin isterseniz," diye tebessüm ettim.

Ufuk anında, "Özür dilerim," dedi.

Geyikten sıkıldığımı ve Ceyhun hakkında daha fazla bilgi alamayacağımı fark ettiğimde konuşmayı sonlandırma isteğim aniden zihnime süzüldü.

"Size yardımcı olabileceğim başka bir konu yoksa görüşmeyi sonlandırmak zorundayım, beyefendi. Lütfen alışverişinizle ilgili olmayan hiçbir sebeple bu numarayı meşgul etmeyiniz."

"Ama..." diye şaşkınca mırıldandı Ufuk. "Biz... Biz ne bok yiyeceğiz şimdi?"

"Tadını siz daha iyi bilirsiniz, nihayetinde telefonu alıp el âlemle dalga geçmenizi ben söylemedim," diye tebessüm ettim.

"Haklısın," diye mırıldandı çocuk. "Biz Ceyhun'u bir psikoloğa götürelim olmazsa..."

"İyi olur," diye düz bir sesle yanıtladım. "Fakat psikoloğa, *kitap okuyor ve bu çok garip,* derseniz benim kadar sakin tepki vermeyebilir. Belki sizin kliniğe yatışınız gerçekleştirilir, kim bilir?"

"Kızım, sen ne şom ağızlı bir şey çıktın ya? Hurafe mi bilim mi, onu da anlayamadım. Milleti korkuttuğun kesin!"

Göz ucuyla paneli izliyor, dinlenip dinlenmediğimi kontrol ediyordum.

"Beyninizde amigdala diye bir bölüm var, Ufuk Bey. Yaşadığınız korkunç bir olayın hafızanızda depolanmasını sağlayan kısım. Benzerini görünce de aniden irkilmenizi, tepki vermenizi sağlıyor! Yani korkunuzun da benimle pek bir ilgisi yok aslında."

"Ne diyor ya bu?" diye inledi çaresizce.

"Gerçi sizin beyninizin tam olarak kaç bölümü eksiksiz, o belirsiz. O yüzden net yorum yapamıyorum."

"O gün eğleneceğiz diye bu numarayı tuşlayan parmaklarımızın Allah belasını versin."

Avni arkadan, "Âmin," dedi.

"Cümlenizin," diyerek tebessüm ettim. "Yaşadıklarınızdan ders çıkarmış olmanız o kadar güzel bir his ki... Buna sebep olduysam ne mutlu bana!"

"Kendimizi ne ateşlere atmışız meğer..." diye yakındı çocuk. Dokunsan ağlayacaktı.

Beni arayanların problemi buydu. İlk üç dakikada telefonu kapatacaklarsa kapatmalılardı. Aksi hâlde yapacaklarımdan ben sorumlu olmuyordum.

"Bilim çocuk dergisi okur muydunuz?" diye merakla sordum.

"Yok..." dedi Ufuk. Bezmişti. "O ne alaka şimdi?"

"Beynin işlevleri ve daha birçok bilimsel bilgi, o dergide çok açık şekilde anlatılır. Hani derler ya..."

"Mala anlatır gibi," diye devamını getirdi.

"Yok, estağfurullah," diyerek tebessüm ettim. "Çok basit bir anlatım diyecektim. Neyse işte, belki okumak istersiniz siz de. Faydası olur hepinize."

"Tamam, ben bir bakayım," diye mırıldandı çocuk. "Hayatımda hiç bu kadar salak hissetmemiştim lan ben. Ne yaptın bize, Serce?"

"Sizi ilime, bilime, aydınlığa yönelttim, beyefendi."

"Allah razı olsun," dedi derin bir nefes verip. "Konuştukça boka batıyoruz biz. Keşke hiç aramasaydık. Kapatalım mı?"

"Akıl sağlınız için bu görüşmeyi sonlandırmak daha doğru olacaktır," dedim.

"Gözünü seveyim, babana söyle de..."

"Konuşurum kendisiyle, beyefendi," diye geçiştirdim. "Bu saatlerde derstedir."

"Ne dersi?" diye sordu şaşkınca.

"Klasik mekanik... Momentum," dedim. "Yılın bu zamanlarında müfredat ağırlaşıyor da... Bilirsiniz, nesnenin kütlesi ve hızını çarpıp sonra-"

"Yeter!" diye inledi Ufuk. "Tamam, kurban olayım, yeter. Daha fazla konuşma."

"Babam fizik öğretmeni," diyerek tebessüm ettim.

Karşı tarafta uzun bir sessizlik oluştu. Avni'nin bile sesi soluğu kesilmişti.

"Hep siz mi yapacaksınız öyle tatlı şakaları canım?" diye gıcıkça güldüm. "Ben de biraz sizi eğlendirmek istedim. Ufak komiklikler falan... Bilirsiniz ya."

Karşı taraftan ses gelmiyordu. Hayatlarından endişe ediyordum.

"Yanlış anlamadınız, değil mi?" diye masumca sordum. "Siz de ilk gün beni hoparlöre alıp dalga geçtiğinizde tıpkı böyle şaşırmıştım. Eğlenceli oluyormuş."

"Sen..." Ufuk'un sesinde nefret vardı. Öyle bir nefretti ki cümleye devam edemedi.

"Ceyhun Bey'e deyin ki; bizim bu kıza yaptığımız hayvanlığa karşılık o, bize az bile yapmış. Yani beyefendi, sakın bir daha beni aramayın yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim."

"Sen saf kin misin lan?" diye şaşkınca sordu Ufuk.

"En azından bende kin kısmı da var. Siz sadece safsınız."

"Diline kıl da dolaşmıyor ulan! Taramalı gibi... Keşke sadece vursa. Kız direkt gömüyor."

"Terbiye ve ahlak eğitiminizi de ben veremem, beyefendi," diye açıkladım. "Üslup konusuna kendiniz bir çözüm bulun. Kedilerimi eğitmek benim için yeterince meşakkatli ve yorucu zaten... Bir de sizle uğraşamam."

"İyi günler," dedi Ufuk bana laf yetiştiremeyeceğini anlayınca. Kapatmadan önce ekledi.

"Keşke Ceyhun'a Serce değil, kamyon çarpsaymış."

Herhâlde o da bana iyice kin gütmüş olacak ki iki puan verdi.

Ekstra bir puanı üfürükçü babamdan korktuğu için verdiğine yemin edebilirdim.

"Sanki sana muhtaçtım, tek hücreli amip!" diye homurdandım. Yine de bunun keyfimi kaçırmasına izin vermeyerek ekrana tebessümle baktım.

"Demek Zıkkımın Kökü'nü okuyor..." diye iç çektim sırıtarak. Ah... Aniden hayal âlemine doğru dalıvermiştim.

Serce Sevinç, kemerini bağla. Uçuşa geçiyorsun.

Sandalyemde tam bir tur dönerken ayaklarımı kaldırdım. Yavaşlamama izin vermeden daha da hızlanıp dönmeye başlayınca etraftaki bütün bilgisayar masaları bulanıklaştı.

"Kitap okumuş," diye sırıtmaya devam ettim daha hızlı dönerken.

Ah... Bunun bendeki anlamı çok büyüktü. Biri beni sevmeyebilirdi ancak önerdiğim bir kitabı okuyorsa işte o kıpırtı... Bozulan kalp ritmi...

"Zıkkımın Kökü'nü okudun ya... Orada bir yakınlaştık seninle," diye iç çektim dönerken.

Şapşal şapşal sırıtıyor, bensiz kaldığı günlerde yatağından çıkmayıp ağlayarak okuduğu kitap satırlarını düşünüyordum. Düşündükçe daha hızlı dönüyor, mutluluktan dörtköşe oluyordum!

"Bir de beni sayıklamış uyku sersemiyken yaa..."

"Serce! O kadar hızlı dönme."

"Of, şimdi gel de kız bu çocuğa!"

"Serce! Hey!"

Ayaklarımı yere değdirip daha da ivme kazanırken delice dönüyordum. İçimdeki heyecana engel olamıyor, kıpır kıpır hissetmekten geri duramıyordum.

"Deli ya!" diye sırıttım.

"Serce! Rafet Bey gelecek şimdi!"

Radar Rafet'in adını duymamla ayaklarımı aniden yere yapıştırdım ve bu biraz ani bir hareket olmuş olacak ki ayakkabımın ucu sandalyenin tekerleğine takıldı. Sarsılarak Fatih'e doğru sürüklenirken kendimi durdurma fırsatı bulamadan dönerek ona çarptım.

Yerdeydim.

"Ay, kız düştü!"

Birinin hafifçe çığlık attığını duydum, herhâlde Beray'dı. Fatih'in sesi aniden kesilmişti, oturduğu yerden fırladığı gibi dibimde bitti. Salih de korkuyla bağırıp koşmuş, hemen üstüme eğilmişti.

Yerden onları izliyordum.

"İyi misin?" diye sordu Beray telaşla. Hemen elimi tutup beni ayağa kaldırdı.

Kıçım acıyordu ancak kalbim pır pır atarken çok da şey değildi.

"İyiyim," diye yanıtladım. Pantolonumu çırptım, dağılmış saçıma çekidüzen verdim.

Başka bir oğlan, -adını yine bilmiyordum- yere devrilen sandalyemi kaldırıyordu.

"Kafanı falan çarptın mı bir yere?" diye sordu Salih. Çok endişeli görünüyordu.

Ah be Salih... Sana yaptıklarıma rağmen hâlâ beni düşünüyorsun.

"Tilki değil, minnoş Salih'sin sen artık," diyerek tebessüm ettim.

Kaşlarını çattı. "Hı?"

Açıklama yapma fırsatı bulamadan kendimi Fatih'in bembeyaz yüzüne bakarken buldum.

Öfkeliydi. "Ya abi, dilimde tüy bitti dönme demekten! Hiç dinlemiyor!"

"Duydum, duydum," dedi Salih hüzünle başını sallarken. "Dinlemiyor ki kimseyi."

"Hep bunu yapıyor, kafayı yiyeceğim, yemin ederim!" diye çıkıştı Fatih. Bir yandan kırığım var mı diye göz ucuyla beni süzüyordu.

Bu çocuğa da az çektirmemiştim.

"Tamam, iyiyim, merak etme," diye güven verdim. "Olur böyle şeyler."

"Ya Serce, müşteriyle mi konuşayım yoksa seni mi kontrol edeyim, şaşırdım artık! Ha düştü ha düşecek, yine dönmeye başladı derken yüreğim ağzımda yaşıyorum, yemin ederim!"

"Ya takılıyorum ben kendi hâlimde, bakmasana sen bana," diye mırıldandım suçlulukla. Oysa çocuk çok haklıydı.

"Nasıl bakmayayım, dönüyorsun semazenler gibi dibimde!"

"Tamam, yapmıyorum bir daha, söz," diye mırıldandım. "Vallahi bak."

"İnanmıyorum sana..." diye kaşlarını çattı. "Ne değişik bir şeysin, anlamıyorum."

"Kalbimi kırıyorsun!" diye takıldım eşyalarımı masadan toplarken.

Herkes iyi olduğumdan emin olunca çabucak dağılmış ve yerine geçmişti. Fatih de şimdi kendi masasına geçmiş, yeniden müşteriye bağlanıyordu.

"Görüşmen yarım mı kaldı?" diye sordum.

"Başka ne yapacaktım? Adam, "Ne oldu, o ses ne?" deyip duruyordu! Operatörün biri düştü, hatta bekleyin dedim."

"Ay çok özür dilerim cidden," diye dişledim dudağımı. Şimdi gerçekten suçlu hissetmiştim çünkü yarım kalan görüşmelerin huzursuzluğunu çok iyi biliyordum.

"Özür dileme ya!" diye çıkıştı Fatih. "Dönmesen yeter."

"Tamam, dönmem."

Fatih yeniden müşteriye bağlanırken çantamı çabucak toparlamış ve ceketimi giyiyordum. Bugünkü mesaim bitmişti. Aslında listede üstlerdeyken Ufuk denilen hırbo yüzünden alt sıralara düşmüştüm ama bu yüzden keyfimi kaçıracak değildim.

Evet... Evet, oldukça ilginçti ancak durum ortadaydı, puan da sıralama da bir anda gözümde değerini yitirivermişti.

Ceyhun'u düşünmekle meşguldüm.

"Haydi çıktım ben, görüşürüz!" diye sırıttım herkese.

Az önce yere yapıştığını seyrettikleri kızın şimdi onlara sırıtarak el sallamasını herkes garipsemişti, bana tuhaf bakışlar atsalar da bir şeyler mırıldanıp geçtiler.

Âdeta bir ceylan gibi seke seke çıkışa doğru yürürken düştüğüm sırada çarptığım kıçım sızlıyordu. Normalde buna üzülecek olan ben şimdi hiç umursayamıyordum!

Hatta öyle bir umursamazlık seviyesiydi ki... Dün gördüğüm pembe kalpli H harfi bile aniden önemini yitirivermişti!

Otobüs durağına ilerlerken kulaklığımı çıkarmış ve en sevdiğim müzik listesini açmıştım. Bu, benim delice mutlu hissettiğim zamanlarda enerji patlaması yaşadığım şarkıların olduğu listeydi.

Özcan Deniz'in *Bir Dudaktan* şarkısını açıp sırıtarak söylemeye başladım.

"Balık, rakı, roka var soframda, kuşlar da uçuşuyor dallarda, bir şarkı söylüyor kız fonda, bir sen yoksun ortamda..."

Yanımdan geçen bir adam bana garip garip bakarken sırıtmaya devam ediyordum.

"Bir üzüldüm bir üzüldüm, bir hüzünlendim sorma, bir açıldım bir kapandım duygusal bağlamda..."

Sağımdan yürüyen bir kediye öpücük attım. Kaçıverdi.

"Bir dudaktan, bir yanaktan, bir gıdıktan öperdim... Şimdi burada olsan bunu da affederdin."

Bir saat sonra...

"Ya kızım, ben de hemen yumuşadım demiyorum sana zaten," dedim çitlediğim çekirdeğin kabuğunu tabağa atarken. Bir yandan hızlı hızlı konuşuyordum.

"Yaptığı hataların farkındayım yani. Unuttum hemen demiyorum ki! Köpek gibi sürünsün. Üzülmüyorum, hak etti çünkü. Öyle milletin gazına gelip dalga geçmeyecekti benimle! Ben bir adamda önce ciddiyet ararım."

Haseki bunalmış gibi miyavladı. Onu zorla tutup oturma odasına getirmiş ve koltukta dibime yerleştirmiş, çekirdek çitleyerek dertlerimi anlatıyordum.

"Tamam, sen de haklısın," diye gözlerimi devirdim ona. "O harf olayı çok kötü oldu. Ben de beklemiyordum, inan. Ama ne yapayım, onu gördüm diye karalar mı bağlayayım şimdi?"

Haseki yeniden miyavladı. Bence bu, *defol git başımdan,* demekti ama yine de başka bir şey sormuş gibi düşünmeyi tercih ettim.

"Sonuçta beterin beteri var. Ya profil fotoğrafı o Hazal denen kızla birlikte olsaydı? Ya ortak hesap kullanan çiftlerden olsalardı? O zaman ne yapacaktık biz? Düşünsene! Yani belki de o harfi Ceyhun bile yazmamıştır..."

Haydut odanın öteki ucundan miyavladı. Erkek ismi duyduğu her seferde bunu yapıyordu, durumdan hoşnut değildi.

Ona baktım. Gözlerinde *düşme şu batağa, âşık olma* bakışı vardı.

"Ya hayır Haydut ya!" diye karşı çıktım çekirdek tabağını kucağımdan bırakıp.

"Anlıyorum, çok fazla ön yargınız var sizin de. Bakın, hak veriyorum çünkü benim de vardı. Hâlâ var!"

Dudağımı büzdüm. "Ama kitabı okuyormuş ya... Gel de yumuşama şimdi!"

Haseki ve Haydut aynı anda miyavladılar. Ortak noktada buluştukları fazla konu olmazdı, bu bin yılda bir meydana gelen bir hadiseydi. Şaşırmıştım.

"Kızım, bari sen onay ver!" diye çemkirdim Haseki'ye. "Sonsuza dek evde kalayım diye mi yapıyorsun bunu bana? İki dert anlatıyoruz, hemen surat asıyorsunuz ya."

Nihayetinde benden bıkmış olacaklar ki önce Haseki kıçını sallaya sallaya odasına gitti, ardından Haydut.

"Aman be!" diye bağırdım arkalardan çirkefçe. "Siz ne anlarsınız? Anca kıçınızı dönüp gidin tabii!"

Kararsız kaldığım ve içimin delice depreştiği bu durumu anlatabileceğim başka kimse olmadığı için hırsla çekirdek çitlemeye devam ediyordum. Bir yandan çitliyor bir yandan ihtimaller hesaplaması yapıyordum.

Şimdi ne olacaktı? Beni arayacak mıydı?

"Ya beni unutursa?" diye fısıldadım dehşetle. "*Bir daha arama*, dedim..."

Daha da hırslanıp eskisinden bile hızlı şekilde çekirdek çitlemeye başladım. Hem bir şeyler mırıldanıyor hem de çitliyordum. Kafayı yemek üzereydim.

"Arar herhâlde ya..."

Çitlediğim çekirdeği attım. Omuzlarım kendiliğinden düşüverdi.

"Ya aramazsa?"

Terk edilmiş hissediyordum. Üstelik bunu kendim yapmıştım! Derin bir nefes verip telefonumu elime aldım ve kafamı dağıtacak uygulamaları kurcalamaya başladım.

Sevmediğim *Youtuber* videolarına *dislike* atıp öfkemi dindirmeye çalıştım. *Fake* hesaptan kendini cool zanneden birkaç *Instagram* profiline kötü yorum bıraktım.

"Yok ya," diye iç çektim on dakikanın sonunda. "Geçmiyor bu his."

Sonra o lanet şeyi yaptım. Parmaklarım benden izinsiz arama butonuna gitti, yine kesinlikle benden izinsiz o kutsal adı yazdım.

"Ceyhun Çapkın," diye fısıldadım *Sherlock* edasıyla.

Tabii ki profil hemen üst sırada karşıma çıktı! Bunun defalarca girip onu kontrol etmemle kesinlikle ilgisi yoktu.

"Instagram algoritması işte," diye geçiştirdim kendimi. "Ben kaç kere baktım profiline sanki! Kendi kendine çıktı en üstte."

Ben kendimi ikna etme çabalarına girişmişken onun bütün yüzünü kaplayan gülümsemesi ile ekrana baktığı profil fotoğrafı karşıma çıktı. Her girdiğimde aynı şeyi görüyor ve bir umut, farklı bir detay fark etmeye çalışıyordum.

Fakat hiçbir değişiklik yoktu. Takipçi sayıları, konum bilgisi, fotoğraf, o lanet harf... Hiçbir şey değişmiyordu! Hayat belirtisi bile yoktu.

"Düşünmekten delireceksin, kızım!" diye kızdım kendime. "Yap gitsin ya!"

Hesabı gizliydi. Bu yüzden erişebileceğim bilgiler sınırlıydı. Hiçbir şey göremiyor ve göremedikçe deliye dönüyordum. İçim içimi kemiriyordu.

"Öyle mi diyorsun, Haseki?" diye sordum. Oysa kedilerim çoktan beni terk etmişlerdi.

"Bence de bir şey olmaz ya," diye mırıldandım.

Tabii canım... Ne olacaktı sanki onu takip ediversem?

Hiç! İnsanlar her gün birbirlerini takip etmiyorlar mıydı? Hem ben olduğumu nereden anlayacaktı ki?

Parmağım usulca ekranda kaydı... Kaydı... Kaydı... Nefesimi tuttum. Bekledim. Nefesimi verdim. Kirpiklerimi üç defa kırpıştırdım.

Sonunda takip isteği gönderdim!

"Ay gitti!" diye çığlık attım telefonu fırlatıp. "Gitti! Vallahi gitti!"

Koltuktaki kırlenti alıp dişlemeye başlarken Haydut yeniden odaya girmiş, bana bakıyordu. Oradan oraya zıplıyordum!

"Söyle o Haseki'ye!" diye bağırdım öfkeyle. "Eğer başıma bir iş gelirse hepsi onun yüzünden bak! Ben karışmam!"

Yok canım! Ben ne yapmıştım sanki? En fazla ne olacaktı ki?

Mutluluk kendi ayağıyla bana gelmeyince ben de onun ayağına gitmiştim.

Bazen kaçmadan mutluluğu ensesinden tutup yakalamak gerekiyordu!

Alt tarafı *birbakıpçıkacağım* isimli sahte hesapla Ceyhun'a istek atmıştım!

11: Kalp Krizi Görünümlü Takip İstekleri

Sevgili okur, kafamın içinde kalbimin atmaya başladığı döneme giriş yapmış bulunmaktayız. Tamam, belki de kızacaksın. *Ne bu hâl, ufukta mantığın görünmüyor, ne çabuk yitirdin*, diye sitem edeceksin ama bir saniye, unuttuğun çok önemli bir detay var, önerdiğim kitabı hemen alıp okumuş!

Ne diyorduk? Kitaplar... Evet, o güzel dünyalar... Onları emellerime alet ettiğim falan yok, bunu da nereden çıkardın? Sadece dudaklarımda tatlı bir tebessüme, göğüs kafesimde bazı titreşimlere sebep oldu, hepsi bu.

Yanlış yorumlamana gerek yok. Konu hâlâ kitaplar. Belki türü romantizm olanlar...

Yani en son öyleydi. Burası biraz ısındı mı?

"İyi günler, Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır."

Kayıt ekranını açtım.

"İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İsminiz ne güzelmiş."

Karşı taraftaki ince sesten duyduğum iltifatla tebessüm ettim.

"Teşekkür ederim."

"Safiye benim ismim de. Dümdüz..."

"Yok canım," diye çabucak araya girdim müşterinin yanıtıyla. "Çok güzel sizin adınız da."

Bir çekirdeğimiz eksikti. O kotayı da dün Haseki'yi esir aldığımda doldurduğum için bugün sadece mesleğimi icra etmek istiyordum. Zaten hem sivilce yapıyordu hem de beni dedikodu batağına çekiyordu.

"Yok, kandırmayalım şimdi birbirimizi hiç!" diye iç çekti kadın. "Babaanne Adı Mağdurları Derneği kursak bir ülke dolusu insan toplanırdı herhâlde."

Hafifçe öksürüp parmaklarımı klavyede hazır tuttum. "Hangi konuda sorun yaşıyorsunuz, Safiye Hanım, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sizin adınızı kim koymuş?" diye sordu merakla.

Derin bir nefes verdim. *Hayır Serce, bütün müşterileri tersleyemezsin, bunu artık kafana sok! Konuyu istediğin yere getirmeye çalış.*

"Babaannem değil," diye tebessüm ettim.

"Kesin babanız o hâlde..."

"Babamın halası."

"Aaa," dedi şaşkınca. "Yaşıyor mu?"

"Yok. Sizinki?"

"Babamın halası mı?" diye sordu. "Yok, hiç doğmamış."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Babam tek çocukmuş!" diye iç çekti kadın.

İlk kez bir konuşmada beyni yanan taraf ben olmak üzereydim.

"Bunun halanızla ne ilgisi var, hanımefendi?" diye sordum şaşkınca.

"Halam yok işte," diye açıkladı kadın sakince.

"Fakat benim adımı halam değil, babamın halası koydu," dedim düz bir sesle. "Yani babanızın tek çocuk olması etkilemiyor, konuyu etkileyen dedeniz."

"Yani sizin de halanız hiç doğmadı desenize..."

"Yok, halam var benim," diye düzelttim anında. "Anlamadım ki ne oluyor şu anda?"

Yirmi beşinci kütük sohbetlerine hoş mu geliyorduk?

"Adınızın anlamını merak etmiştim de," diye mırıldandı kadın. "Yanlış anlaşıldım galiba, pardon."

"Kütüğüme doğru yol alıyorduk valla," diye gülümsedim. "Neyse. İsmimin anlamı yok yani..."

"Halanızın bu ismi seçme sebebi neymiş peki?" diye sordu kadın ilgiyle.

İlk kez Ceyhun'dan daha garip biriyle sohbet ediyordum. Yoksa bu sefer de o işe yaramaz arkadaş grubuyla toplanıp onlar mı bana beddua etmişti?

Ufuk'un beni çarpsınlar diye cinlerle anlaşma yaptığına emindim.

"Halam yok, hanımefendi," dedim oflamamak için sabrederken.

"E ama var demediniz mi az önce?"

"Babamın halası var sadece!" diye açıkladım bıkkınlıkla. "Büyük falan değil. Başka halam yok çünkü."

"Ah... Kelime hatası," diye güldü kadın.

Harf alayım diye bağırmak istiyordum ancak sustum. Zaten susmasaydım ikimizin de beyni daha çok yanacak ve görüşmenin sonunda biri, diğerine şu soruyu soracaktı:

Ne yani, babamla ben kardeş miyim?

"Babamın halası kuşları seviyor olacak ki adımı Serçe koymak istemiş..."

Şimdi sesim daha sıcakkanlı çıkıyordu, müşteriyi incitmeden konuyu istediğim yere getirmeyi deneyecektim.

"Eh, babam da itiraz etmiş tabii! Ama bilirsiniz, o yaşlardaki insanlar hemen kırılıveriyorlar."

"Evet, evet! Benim babam da öyle!" diye araya girdi kadın heyecanla.

"Yok, babam değil. Babamın halasını diyorum."

"Yine yanlış anladım, affedersiniz. Sonra ne olmuş?"

"Ne olacak işte," diye iç çektim. "Babamın gücü bir harfi değiştirmeye yetebilmiş sadece. Serce koymuşlar adımı. Babamın halasının bile garezi banaymış yani..."

"Yok canım! Seviyormuş bence sizi," dedi kadın yumuşak bir sesle. "Ya güvercinleri sevseydi? Tek harf de kurtarmazdı o zaman!"

"Öyle kalırdık valla. Haklısınız. Düşünsenize, adım Üvercin oluyormuş."

Kadın büyük bir kahkaha patlattı. "Ne komiksiniz, ilahi!"

"Çok saçmaladım," diye mırıldandım çabucak. Bakışlarım bir an için Radar Rafet'in kontrol paneline değdi. Risk yoktu!

Kadın resmen beynimi yakmıştı, nereye gidiyordu bu sohbet?

"Görüşmeyi kaydetmem gerekiyor, lütfen hangi konuda yardım almak istediğinizi söyler misiniz?"

"Eşimden boşandım dün, biliyor musun? Tam karşıma oturtup dedikodu yapabileceğim biri çıktın..."

"Geçmiş olsun mu diyeyim, hayırlı olsun mu?" diye sordum.

Kadın büyük bir kahkaha daha patlattı. "Geçmedi, geçirdi vallahi. Öyle bir mal paylaşımı yaptık ki evlenmeden önce satın aldığım şeyleri bile verdim adama! Nasıl oldu, anlayamadım."

"Allah Allah," diye kaşlarımı çattım. "Bu böyle olmuyordu sanki. Evlendikten sonrası için geçerli değil miydi o?"

"Ay hayatım, inan ki bilmiyorum, yeter ki defolsun diye nereye istiyorsa oraya imza attım işte."

"Sağlık olsun," diye mırıldandım. "Yine de ne olur ne olmaz, arada bir nereye imza attığınıza bakın siz, yanlışlıkla yeniden biriyle evlenmeyin. Neme lazım!"

Tüm bunlardan bana neydi? Hayır! Sakinleş, Serce. Yapabilirsin. Puanını yüksek tutman lazım.

"Dünden kalmayım yani," diye iç çekti kadın. "Bakma abuk sabuk konuştuğuma. Depresyon hâlleri işte..."

"Anlıyorum," dedim bilge bir tavırla.

Neyi anlıyorsun be kızım? Operatörlükten terapistliğe terfi ettin de haberimiz mi yok?

"Ben dün gelinlik sipariş ettim de sizden. Onu bir sorgular mısın, canım? Gelmedi kargom."

Hızınız yüz seksen, yavaş olun, Safiye Hanım.

"Tabii, hemen," dedim duygularımı yansıtmadığım düz ses tonumla. Zaten daha fazla yansıtsaydım bu sohbetten çıkamazdık.

Sipariş kodunu öğrendikten sonra hızla sorgulama işlemini gerçekleştirdim.

Ürünün teslimat kodunu ve kargo şubesine ulaştığını görüntüledikten hemen sonra yeniden mikrofonu dudağıma yaklaştırdım.

"Kontrollerimi sağladım, Safiye Hanım. Kargonuz bugün içerisinde teslim edilecek."

"Ay çok güzel o zaman!" dedi kadın heyecanla.

Daha fazla dayanamayacaktım.

"Yanlış anlamazsanız merak ettim de... Ne yapacaksınız gelinliği? Kendiniz için mi aldınız?"

Hiç üstüme vazife değildi ancak merak, insanın içini kurt gibi kemiriyordu işte!

"Evet, tatlım. Kendime aldım," dedi kadın kıkırdayarak. "Ne yapacağım ayol, giyeceğim tabii gelinliği."

"Yeniden evleniyorsunuz o hâlde," diye tebessüm ettim. "Ne güzel. Mutluluklar size şimdiden."

"Evlendiğimi kim söyledi?" dedi kadın ciddi bir tavırla.

Kalan son beyin hücrelerimin de valizlerini toplayıp çekip gittiğini hissettim.

"Ama giyecekseniz-"

"Gelinliklerin sadece düğünlerde giyilebileceği kuralını kim koymuş acaba? Boşandık diye mutsuz olalım istiyor bu toplum! Ben özgür ruhlu bir kadınım. Herkese inat her gün giyeceğim gelinliğimi!"

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. Boşanma sonrası travma falan değil, üst düzey bir vakaydı bu! Hatta bana kalırsa evrensel bir boyut taşıyordu.

"Hiç bu yönden düşünmemiştim aslında," dedim şaşkınca.

"Sen oradan modeli görüntüleyebiliyor musun? Çok mu şatafatlı sence, hayatım?"

Kirpiklerimi kırpıştırıp prenses kesim, oldukça kabarık bir tarlatanı olan gelinliğe baktım!

"Yok yahu. Bakkala giderken bile giyilir bu."

"Ay Serce! Sonunda beni anlayan birini buldum! Ne tatlı biriymişsin sen böyle ya."

Bozuntuya vermeye hiç gerek yoktu, ne de olsa görüşme birazdan sonlanacaktı.

Biz de ekmeğimizin peşindeyiz canım, diye dürttü şeytanım.

"Giyin valla! Yürüyüşe bile böyle çıkın siz. Baskı kimmiş ya? Toplumun ne haddine!"

"Çok haklısın, hayatım," dedi kadın. İyice gaza gelmişti ancak artık geri dönüşüm yoktu. Bu toplum Safiye'ye hazır mıydı? Bilmiyordum.

"Ben seni sonra yine ararım. Şimdi başka bir ürün daha sipariş ettim de onları arayacağım, olur mu? Seni meşgul etmeyeyim daha fazla."

Ne olur git artık Safiye, yalvarırım!

Diğer ürünün ne olduğunu deli gibi merak etsem de akıl sağlığım için bu kez sormadım!

"Görüşme kalitesini değerlendirmek adına kapatmadan önce bana bir ila on arasında puan verir misiniz lütfen?" diye sordum yumuşak bir ses tonuyla.

"Ay yüz olsa onu da verirdim, hayatım. Yeter ki sen iste. Öptüm."

Kadının verdiği on puan, listede sekizinci sırada olan yerimi, toplamda dokuz puan ortalamaya ulaşmamla ilk sıraya taşıdı!

"İşte bu," diye sırıttım Selda'nın listede düşen adına pis pis bakış atarken.

Keşke listede yukarı çıktıkça altta kalana çeşitli işkenceler yapabiliyor olsaydık!

"Adım Güvercin olsaydı ilk senin kafana pislerdim, Selda," diye fısıldadım nefretle.

"Öyle de deme kıza. Ayıp."

Ve sahne Tilki Salih'in...

"Kulaklarını kessem kaç gün yaşarsın sence?" diye sordum ciddi bir sesle.

Salih'in rengi attı. "Ne?"

"Korkma be," diye kıkırdadım. "Yapar mıyım öyle bir şey?"

"Yaparsın," dedi Salih.

"Aferin. Beni gerçekten tanımışsın."

"Selda yine bir şey mi yaptı?" diye sordu Salih huzursuzca. Konuyu kendinden uzaklaştırıp düşüncelerimi dağıtmaya çalışıyordu.

Gariban... Sevinsin diye kanmış gibi yaptım.

"Aynen ya, gıcık ediyor beni!" dedim yapmacık bir öfkeyle. Bir yandan öğle arasına çıkacağım için masamı topluyordum.

"Ne yaptı ki yine?" diye sordu Salih merakla.

"Bir şey yapmadı," diye omuz silktim. "Bazı insanlardan nefret etmek için sebep aramazsın, Salih. Varlığı yeter."

"Bazen senin iyi bir tedavi alman gerektiğini düşünüyorum," diye mırıldandı. Dalga falan da geçmiyordu, bakışları monitöründeydi ancak yüz ifadesi, sevdiği bir yakınını kaybetmiş gibi hüzünlüydü.

Salih, zihninde benim cenaze namazımı kılıyor gibiydi.

"Ya bu tedavi olmuş hâlimse? Hiç düşündün mü?" diye sırıttım.

"Aman, Allah korusun. Olmadım de, ne olur."

"Olmadım, olmadım," diye mırıldandım ayağa kalktıktan sonra sandalyemi ileri itip düzeltirken.

Salih derin bir nefes verdi. Belli ki ruhuma iyi gelecek bir terapi sayesinde düzelebileceğime olan inancı tamdı.

"Yanlış anlama sakın beni," diye mırıldandı oturduğu yerden utangaç bir tavırla. "Kötülüğünü istemiyorum. Arkadaşız netice-de. Fena mı olur sen de normal insanlar gibi davransan?"

"Ne anormalliğimi gördün ya?" diye çıkıştım aniden başımı eğip bilgisayarının ekranına bakarken.

Beray'ın fotoğraflarını *stalkluyordu.*

"Ooo!" diyerek gaz verdim. "Düğün ne zaman?"

Salih kıpkırmızı oldu. "Kızım sussana! Duyacak!"

Bir yandan kaçamak bir bakışla sol tarafındaki Beray'ı kontrol ediyordu.

Salih'in masum yüzüne bakıp iç çektim. Salih Beray'a, Beray müşterilere, müşteriler bana...

Ben Ceyhun'a...

"Ne oluyor ya?" diye bağırdım. "Dur orada."

"Ben bir şey demedim ki!" diye fısıldadı Salih. "Ya Rabbi, sen sabır ver."

"Bana bak, Salih!" diye parmağımı salladım yüzüne. "Eğer onca para bayılıp psikoloğa gittikten sonra doktoru da delirtirsem ne yapacaksın ha? Söyle! Paramı iade edecek misin?"

Ani bir öfke nöbetine tutulmuştum. Yok canım, kesinlikle Ceyhun'u düşünmemle bir ilgisi yoktu.

"Ben niye ödeyeyim senin bozuk psikolojinin parasını!" diye çıkıştı Salih sonunda isyan bayrağını çekerek. "Olma o zaman tedavi falan. Yazık o psikoloğa da."

Dudağımı kemiriyordum. Yok canım, hâlâ Ceyhun'u düşündüğüm falan yoktu!

"Bu toplumda seninle hiç karşılaşmamış şanslı insanlar kalmalı," diye mırıldandı Salih hüsranla.

"Biz bunu başaramadık. Bırak, bari onlar mutlu olsun."

"Söyleyeyim mi müşterilerle ilgilenmeyip onun fotoğraflarına baktığını? Dur sen!"

Salih gözlerini kocaman açtığında çabucak başımı çevirip seslendim. "Beray!"

Beray yaptığı görüşmeyi sonlandırıyordu. Göz ucuyla bana baktı. "Efendim?"

"Salih seni öğle yemeğine çıkarmak istiyormuş."

Çapkın bir sırıtışla yarattığım gergin ortama bakarken cin gibi gözlerim, Salih ile Beray arasında mekik dokuyordu.

"Ah... Öyle mi?" Beray, utangaç bir tebessümle Salih'e bakarken ben, pişmiş kelle gibi sırıtıyordum.

"E-evet," dedi Salih panikle. "Eğer sen de müsaitsen yani... Ama uygun değilsen şey yapmayayım hiç. Hani rahatsız-"

"Yok, yok, rahatsız olmaz!" diye araya girdim hemen. "Şu arka sokağa yeni bir balıkçı açılmış. Of var ya! Aşırı güzel bir yere benziyor."

"Çok severim balığı," dedi Beray, Salih'e kaçamak bir bakış atarken.

"Haydut da çok sever," diye araya girdim. Ne çok özlemiştim yaramaz oğlumu...

"Tamam, o zaman çıkalım biz," dedi Salih derin bir nefes verip kravatını gevşetirken. Beray, sevinçle çantasını toplarken Salih, cüzdanını ve telefonunu cebine koyuyordu.

Omzuna bir yumruk attım. "Haydi yine iyisin. Sayemde..."

"Kalp krizi geçirtecektin bana!" diye tısladı Salih dişlerinin arasından. Hâlâ kıpkırmızıydı.

"Hayatı çok yavaş yaşıyorsunuz siz ya," diye homurdandım. "Biraz heyecan, aşkın fitilini ateşler."

Sonra göz kırptım. "Anlarsın ya."

"Kızım sus, yerin dibine gireceğim şimdi... Ne utanmaz şeysin sen ya."

"Çıkıyorsunuz siz bayağı!" diye sırıttım heyecanla.

Salih nihayet gerginliğini atıp biraz rahatlayabildi, dudaklarında masum bir tebessüm oluştu.

"Şaka bir yana, sağ ol, Serce."

"Önemli değil," diye geçiştirdim çabucak. "Zahmet olmazsa gelirken Haydut'a da birkaç kilo balık alsana. Sabah baktım ama fiyatlar çok pahalı geldi bana. Bir güzellik yaparsın artık."

Salih şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. "Haydut kim ya?"

"Kedim," diye sırıttım. "Çok sever kaliteli balık yemeyi."

"Ta-tamam," diye mırıldandı Salih şaşkınca.

Gariban Salih'e ayaküstü hesabı kilitlemiştim.

"Ne kıyak adamsın ya," diye sırıttım pişkince. "Beray bayılır böyle cömert insanlara."

"Sen öyle diyorsan..."

Cümlenin devamını getirmedi ancak ben içimden tamamladım.

Ben öyle diyorsam kesinlikle öyle değildir!

"Görüşürüz, Serce!"

Beray neşeyle bana el sallarken Salih de yanına doğru ilerliyordu. Bir yandan da parmakları pantolonunun cebindeki cüzdanı yokluyordu.

Eh... Fiyatlar böyle ateş pahası olmuşken bana da hesap kilitleseler ben de cüzdanımı okşardım.

"Bulaşmayacaktı o zaman bana," diye omuz silktim yeniden masama ilerlerken. "Tedavi olacakmışım. Problemli miyim ben ya?"

"Yine kendi kendine konuşuyorsun."

Bu kez Fatih bana laf attığında ona ters bir bakış attım. Bir öncekinin sınavını veremeden diğeri başlıyordu.

"Salih giderken görevi devrediyor herhâlde. Senin kulaklar aniden çok iyi duymaya başladı! Hayırdır?"

"Yoo," diye mırıldandı Fatih rahatça. "Sen sesli konuşuyorsun."

"Sen de mi tedaviye ihtiyacım olduğunu söyleyeceksin yoksa?" diyerek kıstım gözlerimi. "Dökül, korkma."

"İlk geldiğim günden beri öyle düşünüyorum zaten." Fatih'in bunu bu kadar rahat söylemesi sinirlerimi zıplatmıştı.

"Vay," diyerek başımı salladım. "Alt tarafı iki tur attık sandalyeyle! Hemen yapıştırın damgayı."

"Dönerken düştüğünü de ekle," dedi Fatih. "Neyse, yemeğe çıkacağız biz. Geliyor musun?"

"En azından ben sadece sandalyemdeyken dönüyorum. Yaz bu lafı bir kenara."

"Ne diyorsun kızım ya?" diye iç çekti genç çocuk. "Başım çok ağrıyor bak, ne olur, yorma bugün beni."

Ceketini giyerken oturduğum yerden onu izliyordum. "Kim kim gidiyorsunuz? Bakıyorum da hemen arkadaş edinmişsin."

Fatih onaylarcasına başını sallarken çenesiyle arka tarafı işaret etti. "Ahu bekliyor."

Suratıma tokat yemişe döndüm. "Ne dedin?"

Fatih cep telefonunu almak için masaya eğilirken bana yan bir bakış attı. "Ahu işte, şu arkadaki var ya. Tanımıyor musun? Uzun saçlı olan."

"Tanımaz olur muyum!" diye fısıldadım dehşetle. "Asıl sen tanımıyor musun? Kararttın hayatını."

Fatih duraksadı. "Niye ki? Kız, alt tarafı birlikte yemeğe gidelim dedi. Ne olacak?"

Dudağımı dişleyip hüzünle başımı salladım. "Severdim seni de..."

"Ne oldu ya?" dedi Fatih huzursuzca. "Bilmediğim bir şey varmış gibi konuşma."

"Bugüne kadar işe yeni girdin, uyum sürecindesin falan diye ses etmiyordum ama bu kadar da büyük hata yapılmaz ki be kardeşim!" diye iç çektim.

Sesim yıkılmış gibiydi. Hâlimi gören, sevdiğim birini kaybettiğimi zannederdi.

Fatih iyice kıllandı. "Söylemediğin bir şey var senin. Ahu'yla mı ilgili?"

Çaresizce başımı salladım. "Nasıl söylesem, bilmiyorum ki."

Fatih gözlerimdeki gözlerini usulca geriye çevirdi, arka tarafta kendisini bekleyen Ahu'ya baktı. Ardından eliyle bir dakika der gibi işaret etti.

"Kız bekliyor bak!" diye fısıldadı bana doğru eğilip. "Söyle de ne varsa bileyim. Kuşku düşürdün içime!"

"Yok, ben yapamam," dedim ağzıma fermuar çekip. "Ben böyle bir şeyi söyleyemem."

"Ya arkadaşın değil miyim ben senin?" diye yakındı Fatih. Bir yandan kendisini bekleyen Ahu'ya göz ucuyla bakıp duruyordu. İyice huzursuz olmuştu.

"Senin kadar iyi tanımıyorum ki buradaki insanları," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. "Anlat haydi."

"Hani bozuktu psikolojim? Nasıl güveneceksin şimdi bana?"

Fatih, lafı yapıştırdığım gibi susuverdi.

"Öyle kapatırlar çeneni," dedim gözümü hırs bürümüşçesine. Sandalyemde kendi etrafımda bir tam tur attım.

Fatih hüsranla başını salladı. "Söylemeyecek misin? İyi."

"Dur, dur!" diye atıldım çabucak. Koluna yapışmış, onu kendime doğru çekiştiriyordum. Çocuk nihayet huzursuzca kıpırdanıp suratıma baktı.

"Bu Ahu var ya," diye fısıldadım.

"Evet?"

"Öyle herkese yanaşmaz hemen," dedim bilmiş bir tavırla. "Kesin bir şey yapacak bu sana. *Serce söylemişti*, dersin."

"Nasıl yani? Açık olsana, Serce. Düzgün anlat!" diye isyan etti Fatih.

Bir yandan da garibanın karnı gurulduyordu, yiyeceği yemek de zehir zıkkım olmuştu sayemde.

"Ya benden duymuş olma ama sorunları var bu kızın," dedim gözlerimi irice açıp. Fatih, fazlasını duymak istercesine kulağını iyice yaklaştırdı.

Ne dedikodu meraklısıydı bu da...

"Davalık oldu bu kız Duran Bey'le!" diye devam ettim hararetle. "Haberin var mı?"

Fatih şok olmuş hâlde suratıma bakıyordu. "Ciddi misin? Çok samimi görünüyorlardı."

"Saf mısın, Fatih?" diye çıkıştım. Keyfim kaçmış gibi suratımı buruşturuyordum.

Fatih, hemen yemi yutup devam etmem için koluma yapıştı. "Benim hatam! Bakma sen bana. Ne oldu, anlatsana."

"Tamam, tamam, çekiştirme," diye kolumu kurtardım çabucak. "Bu kız Duran Bey'e bayağı bir yürüdü, tamam mı? Makam mevki olayları falan, anlarsın ya. İş yerinde konumu yükselir san-

dı. Sonra adam buna yüz vermeyince gidip de alt katın tuvaletinde çekilmiş fotoğraflarıyla adama şantaj yapmaz mı?"

Fatih şaşkınca, "Tuvalet mi?" diye sordu.

"Tabii!" diye mırıldandım. "Artık ne yaptılarsa, bilemiyorum."

"Yuh," diye iç çekti Fatih.

Göz ucuyla Ahu'ya bakıyordum. Hazırlanmış, Fatih'i bekliyordu. Bir yandan da hâlâ benim yanımda dikildiğini gördükçe oflayıp duruyordu.

Vakit, intikam vaktiydi! Kuduz köpek gibi Duran Bey'i üstüme salmak kolaydı tabii! Şimdi biraz da Ahu sürünecekti. Neticede tuvalet kısmı gözlerimle gördüğüm bir hadiseydi.

Eh, dava kısmını uydurmuş olabilirdim ancak Fatih'in gözünü korkutmak işime geliyordu.

"Bu kadar yakın olmalarının sebebi de olay daha çok yayılmasın diye işte! İtibar bir kere kaybedildi mi tekrar kolay kazanılmıyor, anlarsın ya..." diye ekledim şeytani bir fısıltıyla.

Fatih büyülenmiş gibi beni dinliyordu. Âdeta transa geçmişti.

"Anladın mı şimdi her şeyi?" diye sordum. "Ne saf çocuksun ya..."

"Sen nereden biliyorsun peki?" dedi şüpheci bakışları yüzümü tararken.

Ona ters bir bakış attım. "O gün ben de tuvaletteydim."

"Ne?" diye bağırdı kendine hâkim olamayıp. "Senin ne işin vardı?"

"Yanlarında değildik herhâlde," diye tersledim. "İşiyordum ben."

"Seslerini duydun o zaman..." Fatih düşünceli bir tavırla mırıldanırken şimdi bütün eksik tahtalar yerine oturmuştu.

Öyle ciddi bir tavra bürünmüştü ki sanki evrenin sırrını çözüyordu!

"Baban zengindir şimdi senin," diye laf attım Fatih'e. "Duymuştur bu Ahu."

Fatih biraz sonra ayaklarıma kapanıp bana tapacakmış gibi hayranlıkla fısıldadı. "Evet. Bildin... Ahu sormuştu."

"Oğlum, ben şeytana pabucunu ters giydirecek kızım!" diye sırıttım. "Bu kıyağımı da unutma."

"Ateşlerden aldın beni," dedi çocuk derin bir nefes verip.

"Ne ateş hem de... Küllerini bulamazdık be Fatih."

Yeterince gaz verdiğimi görüp tatmin olunca başımı salladım. "Tamam, git artık."

Çocuk gözlerini kıstı. "Nereye? Ahu'yla hayatta gitmem! Ne olur ne olmaz."

"Yemeğe diyorum," diyerek gülümsedim.

Çocuk, iki dakikada insan olduğunu bile unutmuştu.

"Ha doğru..." diye mırıldandı. "Yemek. Evet. Yemek yiyecektim."

"Afiyet olsun," dedim pişkince sırıtırken.

"Sağ ol. Bir şey ister misin?"

"Gelirken sandviç alsana bana da," diye mırıldandım masumca.

Fatih uzaklaşmadan önce hızla başını salladı. "Alırım tabii. Yeter ki iste. Bu iyiliğini hiç unutmam."

Bir gün içinde ikinci hesap kilitleyişimdi.

"Yapıyorsun bu sporu be kızım," diye sırıttım kendi kendime.

Annem küçüklüğümde, *sen dolandırıcının teki olacaksın,* derdi de inanmazdım.

"Kadının söylediği her şey çıkıyor ya!" diye iç çektim telefonumu çantamdan çıkarırken.

Öğle arasına girdiğimiz için etraf iyice sessizleşmişti. Bilgisayar monitörlerinin uğultuları yok olmuş, robot gibi aynı cümleleri tekrar eden operatörler nihayet susmuştu.

Hafifçe arkaya dönüp Fatih'e baktığımda Ahu'ya bir şeyler söyledikten sonra öylece yanından geçip gittiğini gördüm. Ahu'nun bozulmuş suratına bakarken keyfim iyice yerine geldi. Reddedilmek berbat bir his olmalıydı tabii!

Tebrikler, kısmetiniz başarıyla kapatıldı.

Ahu'nun tehlikeli bakışları benim üzerimde durduğunda yüzünde o sinsi ifade vardı. Bu, *senin bir halt yediğini biliyorum*, demekti. Ancak Fatih'i öyle bir tembihlemiştim ki ölse Ahu'ya tek kelime edemezdi.

İntikam listesindeki Ahu'nun adını çizdim. Görev başarılıydı. Sırada diğerleri vardı ancak güzel kafamı şimdi onlara yoramayacaktım.

Yeniden masama dönüp ortalıktaki dağınıklığı toparladım. Aslında bu saatlerde kurt gibi aç olduğumdan herkesten önce yemekhaneye inmiş olurdum ancak birkaç gündür iştahım, anlamadığım bir sebepten kapanmıştı.

Tabii ki Ceyhun'u düşünüp durmamla yine bir ilgisi yoktu! Neden olsun, canım?

"Diyet yaparken bile daha çok yiyordum," diye hayıflandım kendi kendime. Kimi kandırıyordum ki?

Bal gibi de Ceyhun'a yolladığım takip isteğini düşünüyordum. Kabul edecek miydi? Ederse içeriye sızıp neler görebilecektim? Hayır, kabul etmeme ihtimali daha yüksekti! Peki ya etmezse bir daha onu nereden bulacaktım?

Onunla nasıl haberleşecektim?

"Duman üflersin artık havaya, Serce," diye kızdım kendi kendime.

Hayır, hatasını affettiğim falan yoktu tabii de... Yine de insan şöyle bir düşününce üzülmüyor değildi. Sonuçta başlangıçta yaptığı bir şakanın buralara geleceğini o da öngörememişti ki!

Benim gibi delinin tekine denk geleceğini nereden bilebilirdi?

"İyi ki bilemedi," diye mırıldandım. "Yoksa hiç bağlanmazdı bana. Yazık olurdu."

Şeytanım beni usulca dürttü. *Tam olarak neye yazık olacak, minik kuş?*

"Hay senin miniğine de ya! Şeytan gibi... Yaşanmamış günlerimize yazık olurdu, neye olacak!"

Sesimin fazla çıktığını fark edip çabucak başımı kaldırdım. Neyse ki etrafta kimsecikler yoktu da bir kez daha psikopatolojik bir tanı yememiştim.

Günün geri kalanına huzurla devam edemeyeceğimi bildiğim için telefonumu çıkarıp hızla sahte hesabıma giriş yaptım. Bu sırada yerin kulağı vardır diyerek ikide bir çevreyi yokluyordum.

"Kimse yok be kızım..." diye iç çektim bıkkınlıkla. "Sap gibisin işte. Gitti herkes. Sen yapayalnızsın."

Bir yandan ekranda dönen daireyi gözlerimle takip ediyor bir yandan hayatı sorguluyordum. Takip isteği gönderdiğimden beri resmen yemeyi içmeyi bırakmış, bütün hayatımı durdurmuş, telefonun başında bekliyordum!

Her şey tersine dönmeye başlamıştı.

Eskiden saatlerce beni bekleyen kişi Ceyhun olurken şimdi ben, onun hakkında ufacık bir bilgiye sahip olabilmek için aval aval ekrana bakıyordum.

"Hayatın bana kıçıyla gülmesi bu," diye homurdandım.

Bazı şeyler beni hiç şaşırtmıyordu. Utanmasan Ceyhun günlerdir beni aramadığı için kollarımı göğsümde bağlayıp başka müşteriyi istemiyorum, onu istiyorum diye zırlayacaktım.

Neyse ki akli dengemi henüz o kadar yitirmemiştim. Yine de içimdeki yarım kalmışlık hissi huzur vermiyordu, delirmeme ramak kalmıştı. Nihayet o minik kutucuk döndü, döndü, döndü ve durdu.

Ana sayfa açıldı. Bir hacker edasıyla sahte hesaba giriş yaptım.

"Bismillahirrahmanirrahim."

Annem, bir işin hayırlı olmasını istiyorsam besmele çekmeden başlamamam gerektiğini sık sık tembihlerdi. İşte, şimdi tam zamanıydı.

"Allah'ım sen yüzümü kara çıkarma. Kimliğimi ifşa etme. Âmin."

Tam heyecanla nefesimi tutmuş ve takip edilenler kısmına girmek üzereydim ki aniden karşıma çıkan fotoğrafla duraksadım.

Bu kişiyi tanımıyordum.

"Yoksa..." diye fısıldadım parmaklarımla ekranı iyice yakınlaştırıp fotoğrafı gözümün içine sokarak.

Evet! Evet! Takip isteğimi kabul etmişti!

Üstelik hesabımın adı, *birbakıpçıkacağım* gibi anlamsız bir cümle olmasına rağmen!

"İşlem tamam! İçeri sızdık. Bilgi depolama başlasın," diye fısıldadım heyecanla.

Bu, yapmaktan en çok hoşlandığım ancak sonunda bir o kadar hüsrana uğradığım o tutkuydu.

Tam ekranı kaydırıp yeni şeyler görme ümidiyle sayfada gezinecekken hiç ummadığım bir şey oldu ve bildirim sesim bir anda ötüverdi. Minik bir ışık yandı, mesaj kutusunda bir simge belirdi.

Nefesimi tuttum ve Ceyhun'un bana yazdığı ilk mesajı okudum.

"Bu nasıl kullanıcı adı lan? Sen kimsin?"

12: Benmari Usulü Eritilmiş Kalpler

Bilirsiniz ya, kalpler de bazen erir.

Ben, bunu onunla öğrenmiştim.

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır. İsmim Serce, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben... Ceyhun ben."

Ekrana bakan gözlerim şaşkınca büyürken karşı taraftaki cılız ses titrek bir nefesle konuştu:

"Gelme dedin, biliyorum. Ama kitabım bitti. Yenisini önerir misin acaba diye geldim."

Sıkıntılı bir nefes verdi. "Öyle işte."

"Ceyhun Bey?" dedim sesime yansıyan şaşkınlığı gizleyemeyerek.

İşin doğrusu, beni bir daha aramayacağına artık neredeyse emindim. Söylediğim bazı şeyler yenilir yutulur cinsten değildi. Bana kızgın olmasını hatta katiyen sesime tahammülü kalmamasını beklemiştim. Fakat... İşittiklerim doğru muydu? Söylediğim onca şeye rağmen beni yeniden mi arıyordu?

Bu... Bu inanılmazdı.

Peki, ben neden aniden delice ter dökmeye başlamıştım ki? Sıradan bir müşteriydi işte!

"Rahatsız mı ettim?" dedi sessizliğimi fark ettiği anda.

"İstersen kapatabilirim. Yani ben belki öfken biraz dinmiştir diye düşündüm ama hâlâ bana kızgınsan..."

Lafı ağzında geveleyip dururken nihayetinde sözcükler pat diye dudaklarından dökülüverdi.

"Şansımı denemek istedim. Yani hâlâ şansım varsa."

"Hoş bulduk!" dedim telaşla.

Ne? Hoş mu bulmuştum?

"Nasıl?" dedi Ceyhun şaşkınca.

"Yok, pardon!" diye düzelttim çabucak. "Hoş geldiniz demek istedim."

Ceyhun'un sesinde bariz bir rahatlama hissettim. "Hoş buldum. Nasılsın?"

Ekrandaki kayıt işlemlerini açarken parmaklarım tir tir titriyordu. Öyle büyük bir şaşkınlığa uğramıştım ki kelimeleri doğru düzgün yazamıyor, abuk sabuk harflere basıyordum.

Son yazdığım kelimeye baktığımda moralim daha da bozuldu.

Cyehun Çapınk.

Oldu olacak çapak yazsaydım! Telaşla yanlış yazdığım harfleri silip ismi "Ceyhun Çapkın" olarak düzeltirken aniden bütün sekmeyi kapatıverdim.

Panik bütün bedenimi ele geçirirken bana ne olduğunu bilmiyordum.

Yoksa mutasyon başlamış mıydı?

İçimdeki bu kıpır kıpır his de neyin nesiydi, neden günde yüzlerce kez yaptığım şeyi yapıp görüşmeyi sakince başlatamıyordum?

Ceyhun, ayarlarımı nasıl böylesine bozabiliyordu?

Öfkeyle elimi yumruk yapıp dişlerimi tenime geçirirken mikrofondan uzaklaşmış, azarlarcasına kendime bağırıyordum.

"Sakinleşsene, aptal kız! Rezilsin, rezil!"

Fatih çıkardığım garip sesle irkilip aniden bana döndüğünde beni elimi ısırırken yakaladı. Gözleri şaşkınlıkla irileşirken sandalyesiyle bana doğru hızla geldi.

"Ne yapıyorsun sen, Serce?" dedi dehşetle.

Ardından uzanıp elimi benden kurtardı. "Kayıttasın şu an. Kendini mi yiyorsun vahşiler gibi?"

Başını iki yana sallayıp yeniden bilgisayar masasına dönerken içinden bana sövdüğüne emindim.

"Delirdin iyice," diye sitem etti.

"Yok bir şey elim kaşındı ya!" diye geçiştirdim onu çabucak.

Ardından derin bir nefes verip yeniden önümdeki ekrana döndüm. Beni terletip duran kabarık saçlarımı omzumdan geriye attım, masamdaki sudan büyük bir yudum aldım.

Konuşmadan önce hafifçe öksürdüm. "Ceyhun Bey?"

"Müsait değilsen kapatayım ben," diye mırıldandı karşı taraftaki masum ses.

Ceyhun'a bir kâse bebe bisküvisi yedirmek istiyordum.

Sesi neden böylesine yumuşacık çıkıyordu ki? Böyle yaparsa irademe nasıl sahip çıkacaktım?

"Olur mu öyle şey? Daha yeni geldiniz," diye tebessüm ettim.

Ardından söylediğim cümlenin saçmalığını fark edip hızla mikrofona doğru eğildim.

"Yani henüz ürününüzle ilgili işlem yapamadık, onu diyordum."

"Unuttum ürünü..." diye iç çekti Ceyhun. "Sen arama deyince sipariş vermeyi bıraktım."

Feleği şaşmışa benziyordu, görev tamamdı! Sonuç hoşuma gitmişti.

"Öyle unuttururlar işte," diye sırıttım pişkince.

Dua etsin de adını unutturacak kadar ileri gitmemiştim. Kitleleri harekete geçirebilecek kadar kuvvetli bir çenem vardı.

"Anlamadım?"

Onun daha yeni geldiğini ve şimdiden üstüne bu kadar çok gitmenin anlamsız olduğunu fark ettiğim için hemen temsilciliğime büründüm.

"Biliyorsunuz ki görüşme sonunda değerlendirme yapmanız gerekiyor. Eğer şu an ürününüz yoksa size sunduğumuz diğer hizmetlerden faydalanabilirsiniz."

"Olur," dedi neden bahsettiğimi çok anlamasa da.

"Telefon görüşmesi devam etsin de ne hizmet sağlarsan sağla," der gibiydi.

Ya da kıçımdan uyduruyordum.

"Ne ile ilgili sorun yaşamak istersiniz?" diye sordum sakince. Dudaklarımda nazik bir tebessüm vardı.

Sorduğum sorunun tuhaflığını ikimiz de garipsemedik. Bense bir yandan kayıt ekranındaki problem kategorilerini inceleyerek hangisini seçsek diye düşünüyordum.

"Yeter ki sen olma, sen hariç her şeyle sorun yaşayabilirim," dedi.

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken dudaklarımdan anlamsız bir, "Hı?" döküldü.

"Ya Serce, o kadar rahat soruyorsun ki her an, her şeyden sorun çıkarabilirmiş gibisin!" dedi gergince.

"Ne olur, seninle ilgili sorun yaşatma bana artık," diye mırıldandığında sesinde âdeta yalvarır bir tını vardı.

"Ben gayet evcimen, ılımlı, barışçıl ve ara bulucu bir kişilik sahibiyim, Ceyhun Bey. Size neden sorun çıkarayım?"

Sesim aksiydi. Bu insanlar beni öcü mü zannediyordu, anlamıyordum ki!

"Kayıt oluşturmam için bana bir sorun alanı belirtmeniz lazım sadece," diye ekledim alınganlığım sesime yansırken. Saçımın ön taraftaki bir tutamını parmağıma dolamış, gözlerimi deviriyordum.

"Ha onu mu diyorsun?" diye rahat bir nefes verdi. "Tamam ya, sen seç işte. Operatör olan sensin, ben anlamıyorum o işlerden."

"Yok, maşallahınız var, hakkınızı yemeyin!" dedim çabucak. "Her gün alışveriş sepetinizi doldurup beni aramayı biliyordunuz, bu işlere artık çok hâkimsiniz."

"Ben çok değiştim, Serce," dedi bunu söylerken gözlerinin uzaklara baktığına emin olduğum bir tavırla.

"Sudan çıkmış balığa dönmüşsünüz," diye onayladım.

Tespitlerimi seviyordum.

"Öyle de denebilir," diye mırıldandı Ceyhun. "Artık o eski umursamaz, vakit öldürmek için boş yapan Ceyhun yok."

"Süreyya Hanım'ın muhteşem değişimi gibi olmasın da," diye tebessüm ettim.

"Süreyya kim?" diye sordu.

"Tanımazsınız. İnternette açıp güldüğüm bir espri."

"Yine yetişemiyorum ben senin kafanın hızına," diye iç çekti Ceyhun. Ardından ekledi: "Ama özlemişim bu hâllerini."

Ah... Ne demişti o? Özlemiş miydi?

Gel Ceyhun, devamını birlikte hallederiz diyesim geldi.

Sonradan hâlâ sakin kalabilen ve mantıklı yönünü yitirmemiş bir tarafım irkilerek kendime gelmeme sebep oldu. Neler düşünüyordum ben böyle?

Şeytanım omzumu delercesine beni dürttü. *Kendine gel, özleyemez kimse seni!*

"Konuşmalarımızın kayıt altına alındığını belirtmek isterim," diye hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. Bu bir uyarıydı.

Aslında Radar Rafet, iş yerine daha az önce giriş yapmıştı; masasına bir güzel yerleşecek, kahvesini sipariş edecek, dünden aklında kalan birkaç kişiyi azarlayacak, sonra paşa gönlü isterse görüşmeleri dinlemeye başlayacaktı.

Ancak ben Ceyhun'u huzursuz etmekte bir zarar görmüyordum.

"Sen bana dümdüz giderken kayıt duruyor, tam ben konuşurken yeniden başlıyor galiba," diye tersledi Ceyhun.

"Bir sorun alanı tanımlayabildiniz mi?" diye sordum düz tutmaya çalıştığım bir ses tonuyla.

Resmen sahte görüşme kaydı yapacağız diye kendimize sorun uydurmaya çalışıyorduk. Zavallı Ceyhun'u da sonunda kendime benzetmiştim.

Gariban, bu hâlimi hiç yadırgamadan benimle birlikte sahtekârlık yapmaya hemen de adapte oluyordu.

"Modem," dedi fazla düşünmeden. "Her şeyin başladığı yer."

Ah... Bugün neden duygusal, yumoş bir ayıcık gibi konuşuyordu ki? Beni aradığı ilk zamanları anımsadım.

Sahiden, ne kadar inkâr etsem de şu sıkıcı iş günlerimi biraz olsun katlanılabilir kılan Ceyhun değilse kimdi? Evet, abarttığı çok oluyordu! Ancak beni aramadığı günlerde yokluğu, bana eski görüşmelerimin ne kadar düz ve bomboş olduğunu hatırlatmıştı.

Ceyhun, bugün irademin sınırlarını zorluyordu.

Neyse ki ben pehlivan gibi kızdım da sınır kapılarını tüm gücümle omuzluyordum! Surları öyle kolay yıktırmazdım.

"Modeminizle ilgili ne gibi problemler yaşıyorsunuz?" dedim hızla kayıt sayfasını doldurmaya başlarken.

"Çalışmıyor."

"Bu kez fişini taktınız mı?" dedim imalı bir ses tonuyla.

Ceyhun'un dudaklarından büyük bir kahkaha kaçtı. "Taktım. Başka bir sorun var galiba."

"Hemen kayıt oluşturuyorum, hatta bekleyin lütfen, Ceyhun Bey."

"Hep bekliyorum."

Yaptığı tatlı, minik atakları görmezden gelmeye çalışarak eski sipariş numarasına ulaştım ve modemle ilgili yeni bir kayıt oluşturdum.

"İşleminiz tamamlandı, Ceyhun Bey," dedim birkaç dakika sonra sakince.

Ardından kıstığım gözlerimle ekranı inceleyip ona yeni bir bilgilendirme yaptım.

"Eğer acil bir çözüme ihtiyacınız varsa teknik hizmet ekibimizi yönlendirebilirim. Aynı ürünle ilgili çok sayıda sorun yaşadığınız tespit edildiği için bu hizmeti internet sitemiz sizin için ücretsiz sağlayacaktır. Ekibimiz, evinize gelip modem bağlantısını inceleyecek."

Normalde ondan beklediğim cümle, *nerede beleş oraya yerleş* gibi bir şeydi.

Oysa Ceyhun hevesle sordu: "Sen de var mısın teknik ekipte?"

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Anlamadım, Ceyhun Bey..."

"Eve geleceklermiş ya!" dedi sesindeki heyecanı gizlemek için hafifçe öksürüp.

"Sen de gelecek misin yani, onu soruyorum."

Yanaklarıma anlayamadığım bir sıcaklık hücum ederken elimle yüzümü yelpazeledim.

"Hayır, ben yalnızca sizinle telefon görüşmesi gerçekleştirmekten sorumluyum," dedim.

"Tüh ya," diye hayıflandı kısık bir sesle.

"Teknik servis ekibindeki arkadaşlarımız modeminizle benden daha iyi ilgileneceklerdir," diye sıcak bir sesle açıkladım.

"Kızım, modemde sorun yok ki! Biz uydurmadık mı onu?" diye sordu Ceyhun.

Ardından kayıt altına alındığımızı aniden hatırlamış gibi cümlesini telaşla düzeltti.

"Yani vardır! Yok demiyorum. Modemin de kendine göre sorunları vardır tabii. Anlamıyorum onun dilinden. Sizin bakmanız gerekiyor."

Neyse ki durumu fazla bozuntuya vermemişti.

"Ekibimiz, size seve seve yardımcı olacaktır," diye sabit bir ses tonuyla yanıtladım.

"Bana kim seve seve yardımcı olacak?" dedi.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Ardından her ne kadar çenemi kapalı tutmaya çalışsam da bir Serce Sevinç klasiği olarak sakin kalamadım.

"Profilinizdeki H harfinin sahibi, size seve seve yardımcı olacaktır."

"Ne?"

Büyük bir pot kırdığımı Ceyhun'un şaşkın sesini duyduğumda fark edip dudaklarımı ısırdım.

Yüce Rabbim insanların beynine, eline, ayağına verdiği gücü kuvveti benim dilime vermişti! Bunun başka açıklaması yoktu.

Hayır, Serce... Orada dur! Yapma! Sen ki üstün yeteneğin ve eşsiz çabanla bu adamın profilini bir ajan misali bulan o genç kız...

Sen ki binlerce insana ilham olabilecek kadar temiz iz süren bir stalker...

Sen ki hedefe erişmesine ramak kalan ve dün ilk defa her şeyden habersiz olan bu genç adamdan bir yeni mesaj alan o üstat!

İçeriye sızma işlemi böyle iyi devam ederken nasıl bir anda bunların hepsini mahvetmeye kalkışabilirdim ki? Yapmayacaktım. Onun dün attığı mesaj gelen kutumda yanıtlanmayı beklerken heyecandan içim içimi yese de mantıklı bir yanıt bulabilmek için

hâlâ bir şey yazmamıştım. Her şey tereyağından kıl çeker gibi pürüzsüz ilerlerken yüzüp yüzüp kuyruğuna geldiğim bu işi hemen batırmayacaktım. Bu yüzden en iyi bildiğim şeyi yaptım ve hızla konuyu değiştirdim.

"Arkadaşınız Ufuk Bey, beni aradığını söyledi mi?"

Ceyhun âdeta ikinci bir şok dalgasına tutulurken telefona doğru bağırdı. "Ne? Ufuk mu?"

Bilmiş bilmiş başımı salladım göremeyeceğini bilsem de. "Affedersiniz. Ben söylediğini zannetmiştim."

Oysa söylemediğine adım gibi emindim.

Serce Sevinç ile su gibi yalan söyleme seansına hoş geldiniz, dikilmeyiniz, geçiniz.

Aniden yataktan fırlamış gibi bir hışırtı işittim, şimdi sesi daha tok ve sert çıkıyordu.

"Nasıl ya? Ufuk neden arıyor seni? Bulamaz ki! Nasıl bulmuş? Hiçbir şey anlamadım!"

"Sizin bulduğunuz gibi," diye tebessüm ettim. "Defalarca arayıp şansını denemiş."

"Ona ne oluyormuş?" diye atıldı Ceyhun neredeyse öfkeli sayılabilecek bir ses tonuyla. Sonra kalbimi benmari usulü eritilmiş çikolata kıvamına getiren o tatlı sesiyle sordu:

"Seni rahatsız edecek bir şey söyledi mi?"

Kirpiklerimi kırpıştırarak yalnızca adının yazdığı beyaz ekrana baktım. Ekrandaki boşluk, bir anda gözlerimin önünde tatlı bir manzaraya dönüşüverdi.

Dün uyumadan önce baktığım o profil resmindeki tatlı gülüş sanki tam karşımdaydı, melul melul bana bakıyordu.

Utanmasam uzanıp ekranı okşayacaktım.

"Yok ya, ne rahatsızlığı," diye mırıldandım pamuk şeker kıvamında bir sesle.

"Ama ben biraz annelerinden emdikleri sütü burunlarından getirmiş olabilirim."

"İkinci kişi kim?" dedi şaşkınca.

"Kibrit Avni," diye hırsla yanıtladım.

Ceyhun büyük bir kahkaha patlattı. "Ne Avni, ne Avni?"

"Yok bir şey, Ceyhun Bey," dedim hafifçe öksürüp ses tonumu daha sabit bir tona ayarlarken. Ardından oturduğum yerde dikleştim, ciddiyete büründüm.

Tek kaşımı kaldırıp sordum. "Başka bir konu var mıydı?"

"Yaktın çocukların hayatını, değil mi?" diye sırıttı. Ufuk'un keyfimi kaçırmadığını anlayınca epey bir rahatlamıştı.

"Onlar akıllarınca bana ayar vermeye gelmişlerdi, ben ayarlarını bozup gönderdim sadece. Hepsi bu."

"Ufuk iki gündür *Siccin* izleyip notlar alıyor bak. Bunun seninle bir ilgisi var mı?"

Ceyhun'un şüpheci ses tonuna karşılık tebessüm ettim.

"Yok. Size kitap okumanızı önerdiğim gibi onlara da birkaç film tavsiye etmiştim. Ondan izliyorlardır, merak etmeyin. Genel kültür işte."

"Avni de geceleri tuvalete gidemiyor," diye mırıldandı Ceyhun. "Demek seninle konuştukları için böyle oldular. Ben de anlam veremiyordum."

Duyduklarım keyfimi yerine getirmeye yetmişti.

"Bana, unutmayın ki hiçbir şey olmaz," diye gülümsedim.

"Kızım, sen sana yapılan kötülükleri içinde biriktirip on katı gücüyle karşı atak yapıyorsun zaten! Sana ne olacak ki?"

"Beni bu kadar iyi tanımanız gözlerimi yaşartıyor," diye sırıttım.

Eş zamanlı olarak Radar Rafet, işlerini halletmiş olacak ki masasının başına geçip yan masadaki görüşmeyi dinlemeye başladı.

"Sen de beni daha yakından tanımak ister misin?" diye sordu Ceyhun.

Eh, soyadının hakkını veriyordu. Ne diyebilirdim ki?

"Kalsın," diye gülümsedim. Henüz vidalarım o kadar gevşememişti.

"Neden?" diye sordu alıngan bir sesle. "Şurada o kadar konuştuk. Hukukumuz oldu."

"Sağlık sorunlarınız olmasın da," diye uyardım. "Siz yine de çok yaklaşmayın bana."

"Yaklaşırsam ne olur?" diye sordu cesur bir tavırla.

Şimdi sesinde sahiden her şeyi göze almış ve ne olursa olsun benimle iletişime geçmeye devam edecek olan o genç adamın umudu vardı!

"Ben, bana yaklaşıp mutlu uzaklaşabilen birini görmedim, Ceyhun Bey," diye tebessüm ettim.

"Mutluluğu yanlış yerde aramış onlar," diye savurdu hamlemi bir çırpıda. Tok bir sesle ekledi: "Beni onlarla karıştırma."

"Neden? Siz mutluluk gurusu musunuz?"

"Daha değil ama artık hangi çiçekten bal alacağımı daha iyi anladım diyelim," dedi beni afallatacak kadar etkileyici bir ses tonuyla.

Bu adama güncelleme falan mı gelmişti? Neler diyordu dili?

"Kitap okumuşsunuz gerçekten," dedim şaşkınca.

"Bitirdim diyorum kızım, inanmıyor musun? İstersen anlatayım özetini."

"Yok, inandım!" dedim çabucak. "Demek o yüzden böyle aklı başında konuşuyorsunuz."

"Sayılır," dedi düşünceli bir ses tonuyla. "Seni aramadığım o günlerde bir şeyleri düşünme fırsatım oldu. Bu, öylesine bir düşünme falan değil. Sahiden oturup hayatımı sorguladım!"

"Maşallah," dedim. Yavrusu karne alan anne gibi gururluydum. Neredeyse gözlerim dolacaktı.

"Seni tekrar aramadan önce de çok düşündüm," diye devam etti kısık bir sesle.

Bunu söyleyip söylememekte kararsız gibiydi ancak geri durmadı.

"Bu kızı bir daha üzeceksen hiç arama oğlum, dedim."

Ah... Kalbim artık erime kıvamını geçmiş, buharlaşmaya doğru yol alıyordu.

"Ne güzel demişsiniz," diye iç çektim tebessüm eşliğinde.

"Sonra dedim ki onu aramazsan sen üzülmeyecek misin?"

İkimiz de sustuk.

"*Hayvan gibi üzüleceksin, Ceyhun,*" dedim kendi kendime.

"Ağzınızdan bal damlıyor sahiden," diye araya girdim.

Gerçekten arıya dönüşmüş olabilir miydi?

Ceyhun'un bir insan bedeninde bu kadar iyi düşünebiliyor olmasını kabullenemiyordum, bünyem bu mantıklı cümleleri kaldıramıyordu.

"*Madem aramamak seni üzecek, o zaman aradığında bu kızı üzecek şeyler de yapmayacaksın,* dedim kendime. Her şeye rağmen senin beni reddetme ihtimalin vardı ama insanız ya... Dayanamadım işte. Şansımı denemek istedim."

"Herhâlde Ufuk ile daha az görüşmüşsünüz," dedim sevecen bir sesle. İçim kıpır kıpırdı.

"Evet," dedi Ceyhun. "Nereden bildin?"

"Beyninize yaramış."

"Sağ ol. Ama Ufuk duymasın."

Ceyhun da benimle birlikte kıkırdarken ben yine bir tutam saçımı parmağıma dolamış, işveli bir tavırla kıvırıyordum. Sanki beni gördüğü vardı...

"Duysa ne olacak? Hallederiz."

Aptal aptal sırıtarak ekrana bakarken kalbim kanatlanıp semaya doğru uçmak üzereydi.

"Başka neleri halledebiliriz?" diye sordu Ceyhun boğuk bir ses tonuyla.

Neden bu sesi kullanıyordu ki? Elim ayağım iyice birbirine dolaşsın diye mi?

Ve bam!

Radar Rafet aniden benim görüşme kaydımı dinlemeye başladığında çeneme dayadığım elim masadan kaydı ve yüzüm aşağı doğru düştü. İrkilerek başımı kaldırırken ufak bir çığlık attım.

"Serce?" diye sordu Ceyhun.

Radar Rafet, an itibariyle ikimizi dinliyordu.

"Tamamdır, Ceyhun Bey!" dedim anlaması için kelimeleri gereğinden fazla bastırarak.

"Siparişinizdeki sorunla ilgili gerekli talimatları teknik ekip birimimize ilettim. Arkadaşlarımız gün içerisinde inceledikten sonra size geri dönüş yapacaklar."

Ceyhun bir an duraksasa da ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı.

"Sen bana geri dönüş yapamaz mısın?" diye sordu aynı ses tonuyla.

Aman Allah'ım... Bugün, o gün müydü? Cümle âlemin önünde rezil rüsva olup kovulacak mıydım? Ahu ile Selda pisliğini kendime güldürecek miydim?

Bunu yapamazdım!

"Benimle olan görüşmeden bu kadar memnun kalmanızdan onur duydum," diye tebessüm ettim profesyonel bir laf kıvırma uzmanı olarak.

"Fakat işleminizin devamında sizi diğer arkadaşlara aktarmak zorundayım."

"Anlıyorum," dedi Ceyhun. Yeniden bir süre sustuk. Sanki şimdi ses tonumdaki farklılıktan bir şeyleri sezmeye başlamış gibiydi.

"Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?" diye sordum Radar Rafet'in hâlâ bizi dinlediğini gösteren kırmızı ışık yanmaya devam ederken.

Gözlerimi ışığa dikmiş, ecel terleri döküyor ancak korkumu biraz bile belli etmiyordum.

"Bana her konuda seve seve yardımcı oldunuz," diye yanıtladı Ceyhun.

Sesinde müthiş bir beğeni vardı. Bunu bilerek mi yaptığını yoksa içinden gelen şeyler mi olduğunu ayırt edemedim.

"Biliyorsunuz ki şirketimiz, müşteri memnuniyetini en üst düzeyde tutmak istiyor ve bizimle yaptığınız bütün görüşmeler, ileride oluşabilecek herhangi bir sorunu çözebilmek adına kayıt altına alınıyor," dedim sesim titremesin diye üstün bir çaba harcarken.

"Eğer görüşmemizden sonra herhangi bir şikâyetiniz olursa lütfen bizi yeniden aramaktan çekinmeyin. Elimizden gelen en iyi hizmeti sizlere sunmak için buradayız."

O an Ceyhun'un neyi kastettiğimi anlamaya başladığını fark ettim.

"Doğru," dedi. "Kayıt."

"Tabii, efendim," dedim çabucak. Yanlış bir şey söylemesini engellemek adına hızla araya girdim:

"Ayrıca merak etmeyin. Kişisel Verilerin Korunması Kanunu kapsamında..."

"Serce Hanım!" diye araya girdi Ceyhun. Susmak zorunda kaldım.

Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkarken en ufak bir pot kırmaması için dua ediyordum. Radar Rafet cin gibiydi, ufacık bir yanlışı anında fark ederdi.

Ceyhun'a telepati yoluyla ulaşabilmek isterdim.

"Lütfen kendinizi yormayın," dedi Ceyhun samimi bir ses tonuyla. "Ben, bana açıkladığınız her şeyi gayet iyi anladım. Defalarca tekrar edip bana kendimi çok değerli hissettiriyorsunuz. İşinizi bu kadar iyi yapabilmeniz hayranlık uyandırıcı."

Şaşkınca ekrana baktım. Nefesim usul usul düzene girdi, titreyen ellerimle şakaklarımı ovaladım.

"Herhangi bir sorun olduğunda sizi yeniden arayacağım, bu kaliteli hizmetiniz için teşekkür ederim. Keşke her müşteri temsilcisi sizin kadar anlayışlı ve kibar olabilse!"

Ah... Yüzümde kocaman, aptal bir sırıtış oluştu. Rahat bir nefes bıraktım.

"Çok... Çok teşekkür ederim, Ceyhun Bey," dedim görüşmeyi sonlandırmak için sayfayı kaydederken.

"Ben teşekkür ederim," dedi Ceyhun. "Umarım sitenizden yapacağım sonraki alışverişlerimde de size denk gelebilirim. Bu kadar iyi bir hizmeti yeniden alabilmek için her gün sitenizden alışveriş yapasım geldi! İnanır mısınız?"

"İnanırım!" diye bağırdım.

Ardından sesimin biraz fazla yükseldiğini fark ederek kendimi dizginledim.

"Müşteriye duyduğumuz güven ve inanç daima tamdır!" diye tebessüm ettim.

"Görüşmek üzere, Serce Hanım. Kendinize iyi bakın."

"Teşekkür ederim, Ceyhun Bey," dedim sıcacık bir ses tonuyla. Bu, kesinlikle rol değildi.

Radar Rafet'in kırmızı ışığı birkaç kez yanıp söndü. Ceyhun'u puan vermesi için yönlendirmeden önce mırıldandım:

"Size yardımcı olabilmek için hep buradayım."

Ceyhun'un kısık bir sesle güldüğünü işittiğimde görüşmeyi sonlandırıyordum. Ekrana heyecanla baktığım birkaç saniyenin ardından büyük yıldızlı rakamlar bir anda önümde parlayınca âdeta bayram sevinci yaşar gibi oldum!

On puan vermişti ve Radar Rafet hâlâ görüşmedeydi.

"İşte bu," diye fısıldadım mikrofonumu kapatırken. Sandalyemde tam bir tur atıp elimle havaya yumruk attım.

Başarmıştım! Ceyhun o kadar iyi konuşmuştu ki yakalanmamıştım!

"Serce Sevinç."

Kulaklığımdaki ses aniden yankı yaptığında parmaklarımı masaya dayayıp sandalyemde dönmeyi bıraktım.

Bu Radar Rafet'ti. Her zamanki gibi sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Evet, efendim?" dedim çabucak mikrofonu yeniden açarken.

Bir süre konuşmadı. Dişlerimi dudaklarıma geçirip kendime acı çektirdiğim birkaç dakikanın ardından nihayet onu yeniden duydum.

Kulağımda yankılanan sözcükleriyle ufak çaplı bir öteki dünya ziyaretine gidip geldim.

"Odama gel."

13: Çapkınca Tuşlamalar

İtiraf vakti hanımlar, yalnız değilim. Ona doğru kitlesel bir düşüş yaşıyoruz ve inanın bana, neler olduğunu ben de anlayamıyorum. Kelebek yutmuş olabilir miyim?

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır. İsmim Serce, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Masamın üzerindeki kâğıtları hizaya soktum, klavyemi önüme doğru çektim ve omuzlarımı hafifçe dikleştirip karşı taraftan duyulacak sesi beklemeye başladım.

Sonra o konuştu: "Geldim. Ceyhun ben..."

Adını duyduğum ilk anda büyük bir heyecan, ayak uçlarımdan saç diplerime kadar kendini hissettirmeye başlasa da bunun en büyük nedeninin dün yaşanılanlar olduğunu gayet iyi biliyordum.

Dün onunla konuşurken resmen Radar Rafet'e yakalanmıştım. Ve o an elektrik akımına maruz kalmış kadar çarpılmış hissettiğim yetmezmiş gibi beni odasına çağırmıştı!

O sert sesi hâlâ kulağımdaydı. "Serce Sevinç. Odama gel."

Panikle kulaklığı kulağımdan söküp atmış, bilgisayarı öylece açık bırakmış ve koltuğumdan fırladığım gibi üst kata giden merdivenlere doğru koşmuştum! Dün döktüğüm ecel terlerini unutmam mümkün değildi, basamaklardan yukarı fırlarken kaç kez tökezleyip düşecek gibi olduğumu bile sayamamıştım!

"Buyurun, Rafet Bey," demiştim nefes nefese odasının kapısını tıklatıp içeri girebildiğimde.

O keskin bakışları tam yüzümde sabitlenmiş ve bir süre sessizce tipimi incelemişti. Beni baştan aşağı süzen gözlerinde memnuniyetsiz bir ifade vardı ancak bunun o anla ilgili olup olmadığını anlayamıyordum.

Çünkü o hep size çirkin, kahverengi bir bokmuşsunuz gibi hissettirerek bakardı.

"Bir sorun mu var?" demiştim nefes nefese. Bir yandan da az evvel yediğim naneler belli olmasın diye yüzüme nazik bir tebessüm yerleştirmeye çalışıyordum.

Ancak o an çehremde neredeyse acı çeker gibi bir ifade olduğuna emindim.

"Görüşmeni dinledim," demişti.

Bakışları gözlerimdeydi. Giriş ve gelişmeyi zaten ben de biliyordum, mühim olan sonuç kısmıydı!

"E-evet," demiştim artık sakin kalmakta zorlanırken.

"İşin doğrusu kafamı karıştırıyorsun, Serce Sevinç."

Cümlenin aramızda yarattığı gerginliği delice hissederken bu defa sessiz kalmış ve sonunu getirmesini beklemiştim. Radar Rafet, bana bakmayı kesmiş ve düşünceli gözlerini masasındaki bir ton listeye çevirmişti.

Bunlar bizim puan listelerimiz olmalı, diye düşünmüştüm sinsice.

"Birkaç gün önce Duran Bey yanıma uğradı ve senin bu aralar işleri savsaklamaya başladığını söyledi. Bunu biliyor muydun?"

Ah... Gözlerim irice açılsa da benim için umulmadık bir ihanet olmadığı için çok büyük bir şaşkınlık yaşamamıştım.

"Kendisinin takdiri, Rafet Bey," demiştim bu defa sesimi bir an bile titretmeyerek.

Ve kendimden emin bir tebessümle önündeki kâğıtları göstermiştim.

"İşleri ne kadar savsakladığımı devamlı ilk üçte hatta çoğu zaman listenin zirvesinde olan ismime bakarak tartabilirsiniz. Bu da sizin takdirinizdir."

Radar Rafet şaşkınca bana bakakalmıştı.

Bu benim hayatta kalma yöntemlerimden biriydi. Zor bir duruma mı düşmüştüm? Çözüm basitti! O an beni kurtaracak kadar büyük blöf yapmak ve şanslıysam söylediklerimi doğrular birkaç yöntemle kendimi ispatlamak...

Neyse ki sahiden de önündeki listelerde adım daima en üst sıralardaydı.

"İşte, kafamı karıştıran da bu!" demişti Radar Rafet o kurnaz gözlerini iyice kısıp tipimi incelerken.

"Hem çok çalışkan hem de çok tuhaf bir yapın var. Sende ne olduğunu çözemiyorum."

Sen önce şu ters bağladığın kravatı çöz dallama, demek istemiş ancak her zamanki gibi yalnızca tebessüm etmiştim.

Burada konu benim hatamı bulmak, yanlış yaptığım bir şeyleri yakalamaktı. Saygı duyup sessizce beklemek zorundaydım.

"Görüşmeni dinledim," demişti uzun bir süre tipimi inceledikten sonra. "Gayet başarılıydı. Son zamanlarda tek bir hatanı görmedim."

"O zaman Duran Bey'e boşuna para ödüyorsunuz, desenize."

Yine dilimin kurbanı olmuş ve kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra anlamını fark edebilmiştim. Radar Rafet her ne kadar açık sözlülüğüm karşısında şaşırsa da devam etmemi istercesine elini kaldırdığında battı balık yan gider misali bir anda dökülüvermiştim.

"Yani sizin gibi bir patron, daima iş yerinin iyiliğini ve kalitesini düşünür. Aslında emrinizde çalışan personeliniz hakkında siz gayet fikir sahibi, bilgili, tecrübelisiniz. Hatta gözlemleriniz bir başka yardımcıya gerek kalmayacak kadar profesyonelce! Hâl böy-

le olunca sizin kadar başarılı ve emektar bir işverenin hizmetinde gereksiz bir personel müdürünün çalışıyor olması, biz çalışanları bazen düşündürüyor."

Adam şaşkınca, "Siz çalışanları mı?" diye sormuştu.

Tereddüt ettiğimi anlamasın diye çabucak başımı sallamıştım.

Duran Bey, o Ahu ve Selda yalakaları yüzünden benim ipimi mi çekmek istiyordu? Şimdi o ipi onun boynuna dolayıp da ayaklarının altındaki sehpayı bir tekmeyle devirmez miydim?

"Rafet Bey, lütfen beni yanlış anlamayın," diye fısıldamıştım büyük bir devlet sırrını paylaşıyormuşçasına. Ardından iki adım atıp onun önündeki koltuğa bir anda oturuvermiştim. Adam şaşkınca bu garip tavırlarımı izliyordu.

"Ben bu zamana dek sizin sözünüzün dışında hareket etmeyen, kendini geliştirmeye çalışan ve puanları daima yüksek olan bir çalışanınızım. Sizi yanlış yönlendirmek, en son isteyeceğim şeydir. Ancak durum ortada. Neredeyse bütün personel arasında Duran Bey'in ne kadar vasıfsız, gözlem yeteneğinin ne kadar düşük, sizin yanınızda çalışan biri için ne kadar yetersiz olduğu konuşulup duruyor."

Radar Rafet, onu övdüğüm kısımlarda hafifçe omuzlarını dikleştirirken Duran'ı gömdüğüm her an daha da koyulaşan gaddar bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Devam et," demişti başını sallayarak.

"Fazla söze gerek yok," diye mırıldanmıştım derin bir iç çekip.

Sonra aniden susuvermiştim.

"Devam etsene, kızım," demişti adam şaşkınca. Aniden susup öylece oturmamı o da beklemiyordu.

Bir süre ona çok kötü bir haber verecekmiş gibi sessizliğe bürünmüştüm. Adam daha çok meraklanıyor, endişeyle bana bakıyor, oturduğu yerde iyice huzursuzlanıp masaya doğru eğilerek ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Radar Rafet'i dedikodu kıvamına getirmiştim. Şimdi ocağın altını kısma vaktiydi. Duran çoktan pişmişti.

"Saygısızlık olmasın diye size bu konuları taşımıyorduk ancak ben diğer arkadaşlarım gibi yapamadım, kusura bakmayın. Söyledim işte her şeyi! Duran Bey, yalnızca personelleri keyfince azarlayıp egosunu tatmin ettikten sonra dönüp giden, çözüm üretmeye bile tenezzül etmeyen bir adam!"

Radar Rafet'in suratı giderek kızarmıştı. Ters bağladığı kravatını gevşetmiş, pencereye doğru kaçamak bir bakış atmıştı. Yoksa kendisinden bahsettiğimi anlamış mıydı? Sırıtma isteğimi güçlükle bastırmıştım.

İnsanların beyinlerini jöle kıvamına getirmeye bayılıyordum.

"Demek personeller onun hakkında böyle düşünüyor," demişti adam sıkıntılı bir nefes verip.

Senin hakkındaki düşüncelerimiz de bundan çok farklı değil, angut herif!

"Evet, efendim," demiştim tatlı bir tebessümle. "Kim bilir, hangi keyfi sebepten beni size şikâyet etti? Yoksa bakın, görüşme puanlarım sizin önünüzde. Beni uyardığınız günden beri düşük puan almamaya özen gösteriyorum."

"Haklısın," demişti bunu pek kabul etmek istemese de. Sıkıntılı ve kafası karışmış görünüyordu.

Bir kez daha hayat bana uçan tekme atmak için üzerime zıplarken onu yere yapıştırıp üstüne çıkmıştım. Beni üzmeye çalışan herkesin burnundan getirmek gibi pis bir huyum vardı.

İntikam listesini boşa hazırlamıyorduk.

"Müsaadenizle görüşmelerimi tamamlamamam gerekiyor," diye yapmacık bir telaşla ayaklanıvermiştim. Çok disiplinli ve bir an bile mola vermeden işini yapan dürüst çalışan rolü kesiyordum. Görünen o ki bu zavallı da bana inanıyordu.

"Tamamdır," demişti otoriter bir sesle. "Ben bu konunun icabına bakacağım."

"Nasıl uygun görürseniz, Rafet Bey," demiştim çabucak.

Böyle zamanlarda onunla Muhteşem Yüzyıl'daki repliklere benzer konuştuğumda ne kadar da hoşuna gittiğini gözlemlemiştim. Zayıf noktası, kendisini Sultan Süleyman zannetmekti ve bunu çabucak çözen ben, her fırsatta kullanıyordum.

"Çekilebilir miyim?" demiştim başımı hafifçe öne eğip.

"Tabii," demişti adam da çabucak. "Dürüstlüğün için sağ ol, Serce Sevinç."

"Vazifem, efendim."

Bir an için rolden çıkamayarak sırtımı dönmeden geri geri odadan çıkacakken Osmanlı döneminde bir padişahın huzurunda olmadığımı anımsamış ve sırtımı dönüp âdeta koşarak kapıya kaçmıştım.

Böylece büyük bir badire daha başarıyla atlatılmıştı.

"Hey! Neden cevap vermiyorsun? Serce?"

"Hı?"

Ceyhun'un meraklı sesiyle irkilip önümdeki bilgisayar ekranına kirpiklerimi kırpıştırarak baktığımda dalıp gittiğim bir rüyadan uyanmış gibiydim.

"Sana sesleniyorum kaç dakikadır," diye homurdandı Ceyhun. "Dinlemiyor musun?"

"Dinliyorum tabii ki!" dedim çabucak önümdeki klavyenin üzerinde parmaklarımı hazır tutarken.

"Ne bileyim, bir şeyler mırıldanıp duruyordun da anlayamadım."

Kaşlarım çatıldı. "Ben mi?"

Ceyhun şaşkınca, "Evet," dedi. "Sultan Süleyman falan diyordun sanırım. Anlayamadım ki..."

Sonra olaya anlam vermiş gibi sırıttığını hissettim. "Dizi mi izliyorsun sen aynı anda?"

Suratım utançla kızarırken "Ne saçmalıyorsunuz Allah aşkına, beyefendi!" diye çıkıştım sert bir sesle.

Sonra en iyi yaptığım şeyi yapıp su gibi yalan söyledim.

"Bir arkadaşımız kostüm partisine gidecekmiş de kim olayım diye soruyordu. Aklıma Sultan Süleyman geldi, hepsi bu."

Ceyhun'un beyni yanmak üzereydi. "Millet kedicik kostümü falan giyip gidiyor, sen Sultan Süleyman diyorsun."

"Oldu, Haydut'un kılığına gireyim de ödü kopsun milletin! Siyah siyah..."

"Kızım, kara kedi demedik herhâlde," diye mırıldandı Ceyhun.

"Kaç çeşit kedi gördünüz acaba ya? Hayır, özel bir ilginiz mi var kedilere, anlayamadım. Varsa öyle garip huylarınız bilelim!"

Ceyhun, "Yok artık! Konuyu nereye getiriyorsun?" diye çıkıştı.

Utanmış mıydı o?

"Benim var da ondan sordum," diye tebessüm ettim.

"Ne var?"

"İlgim."

"Kedilere mi?" diye sordu hafifçe öksürürken.

"Size de bazen kediler konuşabiliyormuş gibi gelmiyor mu?" dedim alçak bir sesle.

"Kedi değildir o," dedi Ceyhun huzursuzca. "Yaklaşma öyle görünen hayvanlara."

"Nasıl yaklaşmam, her gece birlikte uyuyoruz."

Ceyhun bıkkın bir nefes verdi, beyni yine benim hızıma yetişemiyordu.

"Serce gözünü seveyim, biraz yavaş gidelim, olur mu?" diye sordu zavallı.

Ah, sesi nasıl da masum çıkıyordu... Bu adama ne yapmıştım ben böyle?

"Nasıl isterseniz," dedim sakince nefesim bırakıp. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Konuşma, riske girmeden hemen anlatmam gerekiyor!" dedi Ceyhun anlam veremediğim bir heyecanla.

Ne riskiydi? Neyi anlatmaktan bahsediyordu?

Bihter neyi itiraf edecek, Firdevs Hanım? Behlül'le ne ilgisi var!

"Favori *Aşk-ı Memnu* karakterin kim?" diye sordum merakla.

"Bilmem. İzlemiyorum ki. Dur bir dakika, daha önemli anlatacaklarım var."

"Hayret, o Cemile kılıklı arkadaşınız Ufuk da mı izlemiyormuş? Ben açıp notlar alıyor diye düşünmüştüm."

Ceyhun şaşkınca, "Cemile kimdi?" diye sordu.

"Kim olacak, içten içe kıskançlıktan kendini kemiren safın biri! Arkadaşınız olacak Ufuk da siz benimle bu kadar iletişime geçince sizi benden kıskanmış gibi geldi."

"Yok ya," diye mırıldandı Ceyhun rahat bir tavırla. "Ufuk'la Avni iyi çocuklardır. Yapmazlar öyle şey."

"Sen de Adnan'sın işte, zavallı," diye iç çektim.

"Ben mi?"

"Yok, Avni'ye diyordum," diye geçiştirdim. "Tam bir Matmazel."

"Ayıp oluyor ama," diye hafifçe öksürdü Ceyhun. Ah, kıyamam, arkadaşlarını koruyası gelmişti.

"Öyle demeyin, Ceyhun Bey," dedim şüpheci bir ses tonuyla fısıldarken.

"Bence Matmazel, dizideki en önemli karakterlerden biriydi. Her şeyi sezen ama öyle çok da çaktırmayan... İşte, Avni de öyle biri gibi geliyor bana."

"Sen bayağı gıcık olmuşsun yani bizim çocuklara," diye iç çekti Ceyhun. "Ben bu kadar bilendiğini düşünemedim, öylesine boş yapıyoruz sanmıştım."

"Sizin en iyi bildiğiniz şey boş yapmak tabii," diyerek gülümsedim. "Fakat ben bu güzel ağzımı gereksiz hiçbir kelimenin telaffuzu için yoramam. Af buyurun."

"Ya tamam, başlama yine laf sokma seansına! Dün sen öyle garip garip konuşunca ne yapmaya çalıştığını anladım ben. Patronun falan geldi yanına, değil mi? Ondan öyle aniden değiştin!"

Kayıt ekranına bakan gözlerim irice açıldı.

"Yok, yok," diye fısıldadım duyduklarıma inanamayarak. "Sen cidden o arkadaş grubundan uzaklaşmışsın. Bu kadar mantıklı düşünmen normal değil."

"Sen dedin bana."

Ceyhun'un sırıttığını sesinden anlayabiliyordum.

"Efendim?" dedim şaşkınca.

"Diyorum ki aramızdaki siz fazlalığı kalktı nihayet."

Ne söylediğimi sonradan fark edip, "Kusura bakmayın," diye düzelttim. "Sizinle konuşurken zaman hep benim aleyhime işliyor! Hangi konuda yardım almak istediğinizi öğrenebilir miyim zahmet olmazsa?"

"Hemen de kaç tabii," diye homurdandı Ceyhun. "Neyse. Ben çözdüm olayı, değil mi? Bundan sonra öyle bir ses tonuyla konuşursan anlayacağım ki patron bizi dinliyor!"

"Şu anda bile kaydediliyoruz ama yine de siz bilirsiniz," diye mırıldandım ecel terleri dökerken.

Ceyhun heyecanla cevapladı: "Kızım, kaydediliyor olabiliriz ama dinlemiyor belli ki! Yoksa bunca zaman nasıl idare ettin sen? Ben dün oturup bütün konuşma tarihlerimizi tek tek düşündüm. En sonunda da bu sonuca vardım. Yani sen patronun bizi dinlemeye başladığını ufaktan çıtlatırsan ben hemen anlarım, nabza göre şerbet!"

"Ceyhun Bey," dedim ağlamaklı bir tonla.

Şaşkınca, "Ne oldu?" diye sordu. "Sesin neden öyle?"

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçmasın diye kendimi zor tutuyordum. "Bu... Bu..."

"Serce, ne oldu? Bir şey mi var, söylesene!"

"Siz artık mantıklı düşünebiliyorsunuz," dedim akmayan bir damla gözyaşımı siler gibi yaparak.

"Kızım, yüreğime indirdin ulan!"

"Çok duygusal," diye fısıldadım mutlulukla. "Bugünleri de mi görecektik?"

"Niye bundan öncesinde aptalmışım gibi konuşuyorsun ki?"

Ceyhun'un sesinde bariz bir alınganlık vardı.

"Biraz şeydiniz çünkü," dedim düz bir sesle.

Bir süre aramızda sessizlik oluşunca hemen bilmiş bilmiş araya girdim.

"Ha tabii, *yok onlar benim gerçek düşüncelerimdi, sana öyle zorba davranırken gayet de aklım başımdaydı, her şeyi hür irademle yaptım*, diyorsanız o ayrı. Hakkınızda daha farklı düşüneceğim."

Ben sözümü bitiremeden Ceyhun bağırdı: "Aptaldım! En büyük aptal benim ulan!"

"Tamam, beyefendi, yavaş," diye mırıldandım huzursuzca yerime kıpırdanıp.

O kadar da dememiştik.

"Akıllandım işte şimdi," diye mırıldandı Ceyhun. "Yeter ki o ilk zamanları daha fazla hatırlatma. Tamam mı?"

"Neden? Çok mu acıtıyor?" diye sordum sırıtarak.

"Ne acısı, kızım? Narkozsuz açık kalp ameliyatı yapıyorsun bana!"

"Ayy sus, aman ya!" diye yüzümü buruşturdum elimle gözlerimi kapatıp. "Of, düşüncesi bile çok kötü!"

"Sen duymaya dayanamıyorsun ama ben hep yaşıyorum," diye iç çekti.

Sesinde yapmacık bir hüzün vardı.

"Tamam, tamam, abartma," diye homurdandım. "Ama kitap okuduğun her hâlinden belli olmaya başlamış, orası bir gerçek."

"Önerecek misin yenisini?" diye sordu Ceyhun. Hoşuna mı gitmişti? Yanlış mı anlıyordum?

"Önereyim tabii, yeter ki okuyun," dedim keyifle.

"Olağanüstü Bir Gece."

"Ne?"

"Kitabın adı, Ceyhun Bey," diye düzelttim. "Aklınız başka taraflara kaymasın."

"Yok ya..." diye mırıldandı gevşekçe. İşte, yine o hissi yaşıyordum.

Sen konuş, ben pişmiş kelle gibi sırıtıyorum hissi...

"Sırıtmayın, beyefendi," dedim iyice huzursuzlanarak. "Alt tarafı kitap öneriyoruz."

"Nasıl bir geceyi anlatıyor mesela? Anlatsana biraz..."

Sesini kısıp telefonunun ahizesine doğru fısıldadığında gözlerimi devirmekle meşguldüm.

"Niyetiniz kitap okumak mı? Yok, eğer taşkınlık diyorsanız ona göre farklı kitaplar önereceğim size! Mesela nefsinizi terbiye edeceğiniz bazı dini kitaplar!"

"Kızım, tamam, takılıyoruz ya! Sen de şu konuşma kaydedilirken böyle rahat konuşma bak. Ben bile huzursuz oluyorum."

Sırıttım. "Heyt be! Nereden nereye?"

Ceyhun, "Bizim evden sizin eve..." diye iç çekti.

"Yok, onu demiyorum," diye mırıldandım. "İlk aradığınızda nasıl biriydiniz, bir de şimdiki şu dikkatli, konuşmadan önce kelimeleri seçen hâlinize bakın. İnsanın içi bir hoş oluyor."

"Gıdıklanıyor gibi mi?" diye sordu. "Bazen sen tatlı bir sesle konuşunca bana da oluyor o."

"Ne münasebet," diye homurdandım.

Biri benim tatlı olduğumu mu söylüyordu? Hemen yüzümü ekşitip ona boş boş bakardım.

"Sen de biliyorsun bazen çok tatlı olduğunu," dedi Ceyhun. Sesinde bu defa şerefsizlik değil, minnoşluk tınısı seziyordum.

"Konu neden buraya geldi?" diye mırıldandım yakamı biraz gevşetip.

Aniden sıcak basmış gibi hissediyordum.

"Konu hiç oradan gitmedi ki," diye iç çekti. "Kabul edelim, en başından beri bana hep çok tatlı konuşmaya çalıştın."

"Yok, estağfurullah," dedim telaşla.

Elim ayağıma dolanmıştı, neden bu ses tonuyla konuşuyordu ki? Ben ve tatlı olmak, aynı cümlede sırıtıyorduk!

"Ama ben hödük olduğum için kızdırdım tabii sonra seni. Merak etme, farkındayım artık her şeyin. Ben oturup her şeyi iyice düşündüm, Serce."

"Bu kadar düşünecek ne var ki?" dedim sıkıntılı bir nefes verirken. Kabarmış saçlarımı omuzlarımdan geriye atıyor, yüzüme biraz olsun temiz hava gelsin diye etrafa kaçamak bakışlar atıyordum.

"Ben de onu diyorum be güzelim. Bu kadar düşünecek ne var? Sal gitsin!"

"Güzelin mi?" diye sordum şaşkınca.

"Yani lafın gelişi," diye toparlamaya çalıştı. Adamı da strese sokmuştum.

"Ne güzel geliyor laflar," dedim dudaklarımda aptal bir tebessüm oluşurken.

"Senin gibi," dedi. Sesindeki gülümsemeyi hissediyordum. Aman Allah'ım. Ne yaşanıyordu bu telefon görüşmesinde?

Kim kime narkozsuz açık kalp ameliyatı yapıyordu tam olarak? Zira kalbim normal ritminden çoktan çıkmıştı da...

"İltifatınız için teşekkür ederim," dedim oturduğum yerde hafifçe dikleştikten sonra. Boğazımı temizlemek için öksürdüm, ardından yeniden eski ciddiyetime bürünmeyi denedim.

"Hangi ürünle ilgili işlem yapmamı istiyorsunuz, Ceyhun Bey?"

"Bizimle ilgili işlem yapabilsek keşke," dedi.

"Affedersiniz?" dedim derin nefesler alıp verirken.

Yok artık, utanmasam doğuracaktım!

"Toplama işlemi falan," dedi Ceyhun sırıttığı için boğuk çıkan kelimeleri kulağıma ilişti̇ğinde.

"Sen ve ben... Anlarsın ya."

"Sanırım yine ürününüz yok," dedim panikle konuyu değiştirmeye çalışırken.

Hâlâ boş boş beyaz ekrana bakıyordum.

"Var," dedi. "Nazar boncuğu seti almıştım."

Karşımdaki adam bana sipariş numarasını söylediğinde ekranımda görüntülediğim sayfada sahiden de satın almış olduğu on ikili nazar boncuğu setine bakıyordum.

"Çok garip," diye mırıldandım gözlerimi kısmış ürünü incelerken. "Ne yapacaksınız ki bunu?"

Ceyhun bıkkın bir nefes verdi. "Ne bileyim ya... Avni iki gündür başımın etini yiyor şu eve nazar boncuğu almamız lazım diye. Niye diyorum, konuşmuyor da mal herif."

Nazar boncuklarını incelerken Kibrit Avni'de ne gibi travmatik etkiler bıraktığımı düşünüyor ve kendimce hasar tespiti yapmaya çalışıyordum. Durum vahim gibiydi.

"Korumak istiyor demek ki kem gözlerden sizi," dedim saf ayağına yatarak. "Ne iyi arkadaş!"

"Benimle ne ilgisi var ya? Kendisi ürküp duruyor bu aralar her boktan! Kesin odasına asacak bu. Yok, ışıkları kapatmayın; yok, karanlıkta duramam... Tuvalete de gitmek istemiyor geceleri zaten. Gündüz de tuvaletten çıkmıyor denyo!"

"Vah vah," diye iç çektim. "Ekmek falan yedi de odasında kırıntı mı kaldı acaba?"

"Öyle bir şey herhâlde," diye iç çekti Ceyhun. "Neyse, sen baksana bizim siparişe, minik kuş. Yolda mı?"

"Hemen görüntülüyorum, Ceyhun Bey," dedim. Ardından çabucak kargo firmasının sayfasına yönlendirme yapıp sipariş durumunu kontrol ettim.

"Evet, gün içinde teslim edilecek olarak görüntülemekteyim."

"Keşke böyle beni de görüntülesen."

Kaşlarım çatıldı. "Anlamadım."

"Yok bir şey," diye mırıldandı. "İşine gelince şıp diye anla, gelmeyince mırıldanıp dur zaten."

"Açık konuşun, lütfen," diye çıkıştım.

"Numaranı diyorum. Ne zaman vereceksin bana?"

Sanki su içiyormuşum da aniden genzime bir damlası kaçmış gibi öksürmeye başladığımda mikrofonun dibinde duran ağzım, zavallı Ceyhun'un kulaklarını bir miktar çınlatmış olacak ki karşı taraftan ani bir küfür işittim.

Ben ciğerlerimde hava kalmamış gibi öksürmeye devam ederken Ceyhun, telefonu kulağından uzaklaştırmış gibi uzaktan bağırıyordu.

"Tamam kızım, istemedik bir şey!"

"Pardon," diye mırıldandım öksürüklerim sonlandığında. Hâlâ nefes nefeseydim, çabucak masamdaki bir bardak suyu tepeme diktim.

Salih arkadan, "Yarasın," dedi.

Arkamı dönüp ona kötü bir bakış attığımda bana sırıtıyordu. Emrivaki yapıp onu Beray'la yemeğe gönderdiğimden beri benden intikam almaya yeminliymiş gibi gıcık gıcık hareketleri vardı!

"Ne bileyim, merak ediyorum," diye iç çekti Ceyhun.

Telefonun diğer ucundaki sesi hüzünlü geliyordu.

"Neyi merak ediyorsunuz?" diye sordum.

"Seninle böyle sonsuza kadar gidecek miyiz?"

"Böyle derken neyi kastediyorsunuz tam olarak?"

"Sesimizin tınısından bir halt sezmeye çalışarak işte! Ne olacak?"

Yüzüm yeniden pembemsi bir renge bürünürken zihnimde düşünceler fink atıyordu.

Ceyhun'un ne istediği gayet açıktı. Peki, neden onu tersleyip şu aptal konuşmayı bir türlü sonlandıramıyordum?

Bir yandan omzumun ucundaki aptal şeytan, *saçmalama*, diye bağırıyordu. O profildeki pembe kalbi öğrenmeden gördüklerimizi nasıl sindirecektik?

Şeytanım ve ben kafa kafaya vermiş, umutsuzca düşünüyorduk.

"Serce," dedi Ceyhun'un ısrarcı sesi. "Bak, eğer seni rahatsız ediyorsam şakayı bir kenara bırakır, hareketlerime çekidüzen veririm."

Sonra sesindeki sıcaklık kulağımı okşadı. "Ama ben söylediklerimde ciddiydim. Bunu artık anladığını düşünüyorum."

Çok ciddiyseniz buyurun şöyle nikah masasına, demek istedim.

Tabii, Ceyhun ayaklarını kıçına vura vura kaçmasın diye çenemi kapalı tutmak zorundaydım.

"Güvenmiyorsun bana, değil mi?" dedi nihayetinde.

İçimdeki sıkıntıyı defedip, "Ceyhun Bey..." diye söze başlamak istedim. Ancak devamı gelecek gibi değildi.

O pembe kalpli harfi çözmeden iki dünya bir araya gelse de içim rahat etmezdi!

"Tamam, kabul," dedi en sonunda. "Hemen güvenmek zorunda değilsin. Ama en azından zaman ver bana. O kadarını hak ediyorum, değil mi?"

Sustum. Konuşmanın tam olarak nereye gittiğini artık ben de bilmiyordum.

Ceyhun hiç de hayra alamet olmayan bu sessizliğimden yeniden faydalanıp ben konuşmadan önce araya girdi:

"Şimdi kapatacağım bu telefonu. Sonra sen de uzun uzun düşüneceksin. Ama sahiden düşüneceksin! Tıpkı benim yaptığım gibi."

Bön bön ekrana bakmaya devam ettim.

"Sonra..." diye mırıldandı yumuşak bir ses tonuyla. "Sonra bir karar vereceksin. Hiçbir konuda baskı yapmak değil niyetim. Zaten sen yine canın ne istiyorsa onu yaparsın. Kendi bildiğini okursun! Onu çok iyi anladım artık."

"Evet," dedim dürüstçe. "Öyle yaparım."

"Sadece son bir istekte bulunacağım senden. Reddetmeden önce iyice düşün."

Ah, kesinlikle reddedilecek bir şey söyleyecekti.

"Bugün puanını kendin seçeceksin," dedi sesinde anlam veremediğim garip bir tını sezerken.

Ne düşünüyordu bu adam?

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınca.

"Bir sayı söyleyeceksin. Ama söylediğin sayı..."

"Evet?" diye sordum.

"Telefon numaranın ilk hanesi olacak. Ölsem de sıfır vermem, onu o yüzden geçiyoruz. Eh, sonraki de beş zaten, onu da geç."

"Ceyhun Bey?" dedim şaşkınca.

Bu adam neler diyordu?

"Al işte fırsat!" dedi sabırsızca. "Her görüşme sonunda kendin belirleyeceksin güvenip güvenmediğini. Bütün sayıları verdiğinde numara sana ait de çıkabilir, bok yoluna da gidebilirim. Eh, o da benim şansıma artık."

"Neden yapıyoruz bunu?" dedim irice açtığım gözlerimle ekrana bakarken.

"Güven diye, neden olacak!" diye çıkıştı. "Al sana bolca düşünecek vakit. Madem pat diye vermiyorsun, ben de böyle alırım o telefon numarasını."

Sonra sırıttı. "Ne de olsa benim verdiğim on puanla başın göğe ermiyordu, işini ne kadar iyi yaptığını az çok biliyoruz."

"Bu nasıl bir kurnazlık?" dedim şok olmuş vaziyette.

"Herkes kendi ekmeğinin peşinde." Bir insanın sesi sırıtabilir miydi?

Ceyhun'un sesinden sırıttığı anlaşılıyordu.

"On saniyen var. Telefonu kapatıyorum."

"Durun bir dakika!" dedim telaşla. Düşünmeme fırsat bile vermemişti.

"Durmam!" diye araya girdi. "Beş saniye kaldı."

"Ceyhun Bey!" dedim daha da panik olarak.

"Yok Ceyhun. Seni beklerken komaya girdi!" diye çıkıştı. "Son üç saniye..."

"Ama..." diyecek oldum.

"Kapatıyorum o zaman," dedi. Sesinde bir köpek yavrusu masumluğu vardı.

Zaaflarımı nasıl bu kadar iyi anlamıştı? Beni bu kısa zamanda nasıl bu kadar iyi çözmüştü?

Düşünmeme izin verseydi bir yolunu bulur, bu oyunu reddederdim ama buna asla müsaade etmiyordu!

"Görüşürüz," dedi.

"Tamam!" diye seslendim. "Tamam. Söylüyorum."

Sonra usulca fısıldadım: "Dört puan vereceksiniz."

Önce kısa bir sessizlik oluştu. Sonra Ceyhun'un tatlı kıkırtısı kulağımı okşadı. Sonra görüşme usulca sonlandı. Bana dört puan verip telefonunu kapattı.

Bense yediğim nanelerle ve eve gidince on saat boyunca bakışacağım o pembe kalpli H harfiyle baş başa kaldım.

Ne demiştim daha evvel? Bu hayatın heyecanı meyecanı yok muydu?

Evren sesimi duymuş olmalıydı. Ceyhun'u bana göndermesinin başka bir açıklaması yoktu!

14: Aşk Bir Uçan Tekmedir

Evet, aşk bir uçan tekmedir ve o tekme, suratımın tam ortasına patlamak üzere. Ayrıca Ceyhun'un kitap okumaya başladığı sence de parlak fikirlerinden belli olmuyor mu? Sen ve ben, bu konuda hassas olan iki kişi olarak kitaba başlamıştık ancak görüyorum ki giderek çoğalıyoruz.

Bir gün herkes kitap okuyacak! İşte, o kadar!

Neyse ben sonraki görüşmeyi anlatmaya başlayayım ki Ceyhun'u elimizi çenemize dayayıp tatlı iç çekişlerle biraz daha seyredelim. Melul melul...

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır. İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Nihayet."

Kaşlarım çatıldığında karşıdaki sesi tanımaya çalışıyordum. Birkaç saniye beklesem de kim olduğunu anlayamadığım için sakince mikrofona yaklaştım.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"O kızsın sen," dedi karşıdaki kadın.

Kaşlarım daha çok çatıldı. "Anlamadım, hanımefendi."

"Diyorum ki sen bizim arkadaş grubuyla topluca arayıp da dalga geçtiğimiz kız değil misin?"

O dalgayı alır, seni de içinde bir güzel boğardım ama dua et ki sabahın köründeyiz ve henüz görüşme sayım az olduğu için listede yukarı tırmanmam gerekiyor.

"Benim kendimi tanımlama şeklim sizinki kadar basit değil, kusura bakmayın," diye tebessüm ettim.

"İsmim Serce Sevinç. Marmara Üniversitesi Radyo Televizyon ve Sinema bölümünden mezun, yirmi üç yaşında, iki kedisi ve kendisinin bakımını hiç kimseye muhtaç olmadan sağlayabilen, kendi ayakları üzerinde durarak hayatını idame ettiren, geleceğine dair birçok hedefi ve hayali olan, kültürlü ve aydın bir insan olabilmek için kendini geliştirmeye açık, bir yandan da işini hakkını vererek yapabilmek için gün içinde birçok boş insanla muhatap olan fakat bunların da üstesinden gayet güzel gelebilen bir genç kadınım."

Karşı tarafta uzun süren bir sessizlik oluşunca sırıttım.

"Siz kimdiniz?"

Sessizlik bir süre daha devam etti. Madem Ceyhun'un o aptal arkadaş grubu bana dadanmayı tercih etmişti, o zaman gagamı onlara geçirdiğimde ciyak ciyak bağırmamayı öğreneceklerdi!

Bende tükenmeyen tek yetenek laf sokma sanatımdı.

"Anladım, Serce," dedi karşı taraftan artık eskisi kadar öz güvenli duymadığım ince kadın sesi.

Sırıttım. "Kim olduğunuz hakkında bana söyleyebilecek pek de bir şeyiniz yok sanırım. Eh hayat işte..."

Kız hafifçe öksürdü. "Anlamadım?"

"Diyorum ki," dedim dudaklarımı mikrofona yaklaştırıp. "İnsanlar kendi konumuna, yetkinliklerine, bilgisine, yerine bakmadan... Yani kısacası haddini bilmeden ne kolay yargılayabiliyor diğerini. Oysa bazen durup bir soluklanmalı, muhatap olduğumuz kişinin kendimizle aynı seviyede olup olmadığını ölçmeliyiz. Bakın, sesiniz ne kadar bozulmuş geliyor. Hoş mu oldu şimdi beni küçümsemek isterken sizin küçük düşmeniz? Merak etmeyin, bu yaşanmamış gibi devam edeceğim ben. Lütfen, utanmayın."

"Sen..." dedi karşıdaki genç kız. Geveliyordu, bir süre bocaladı. "Sen hadsiz mi diyorsun bana?"

"Cümleyi anlama yüz puan," diye kıkırdadım.

"Çok iyiymiş ya!" diye çıkıştı kız öfkeyle. "Demek siz müşterilerinizle böyle

İlgileniyorsunuz! Bana lazım olur bu bilgi, aklımda bulunsun."

"Ne yaparsınız? Akşam annenize mi şikâyet edersiniz yoksa beni zırlayarak? *Anneciğim, biz işinde gücünde bir insanı arayıp telefon şakası yapacağız diye aptalca oyaladık, kız da buna müsaade etmedi, beklemediğimiz kadar sert bir kayaya çarptık. Haddimi bildirdiği için çok üzgünüm, döv onu* falan mı dersiniz mesela?"

"Bu nasıl bir üslup?" dedi kız hışımla.

Kudur, diye fısıldadı iç sesim, *daha çok kudur, duymaktan zevk alıyorum!*

"Kudurun," diye sırıttım. Sonradan söylediğim şeyi fark edip çabucak, "Pardon, buyurun diyecektim."

Kızın donakaldığını hissettiğimde çabucak toparladım. "Probleminiz nedir? Yani umarım yardımcı olabileceğim bir şeydir. Daha önce arayan arkadaşlarınıza da ilettiğim gibi bazı problemleri biz değil, doktorlar çözebiliyor da."

"Bana bak," diye fısıldadı kız öfkeyle.

"Bizimkiler bana anlattı her şeyi. Ceyhun'un nasıl her gün seni arayıp kendini affettirmeye çalıştığını, abuk sabuk ürünleri eve doldurup sana puanlar verdiğini! Zaten uzun zamandır bir şeyleri fark ediyordum ama bu kadarı aklıma gelmemişti."

Kız sesini iyice inceltince yüzümü buruşturdum. "Bu nasıl bir hadsizlik?" diye çemkirdi. "Sen kimsin ki arayıp özür dileyecekmiş senden? Şakaydı işte, yaptık bitti! Bu kadar! Bu durumu kendi çıkarların için nasıl kullanırsın sen ya?"

"Sizin çıkarlarınıza mı kullanacağım, hanımefendi?"

"Of, çıldıracağım şimdi!"

"Ben psikolog değilim," dedim düz bir sesle. "Dertlerinizi din-

leyemem. Ürününüz varsa yardımcı olmak için ücret alıyorum. Daha farklı sorunlar için *Kırmızı Oda*'dan[2] randevu falan alın işte, ne bileyim ben."

"Alay ediyor bir de!" dedi kız mümkünmüş gibi daha da yükselerek.

Dikkat bebeğim, yere çakılmana az kaldı, uçtuğun yerlerde yırtıcı kuşlar var, kanatlarınız çarpışmasın.

"Of, bir de ilk arayıp dalga geçen kendileri değilmiş gibi hassasiyet göstermeleri yok mu? Vah vah, alay etmişim sizlerle. Anne babanız kendinize yapılmasını istemediğiniz şeyleri başkasına yapmamayı öğretmedi mi size?"

İç çektim. "İlkokul birinci sınıfta öğrenmiştik de ondan soruyorum."

Hoş, arkadaşlarınızın zekâ yaşı ne ki sizinki ne olsun?

Kız yeniden, "Bana bak!" diye araya girdiğinde artık ben de zıvanadan çıkmak üzereydim.

"Yardımcı olabileceğim bir konu yoksa görüşmeyi sonlandırmam gerekiyor," dedim sertçe. "Vaktimi çalmayın."

"Serce misin nesin, aç kulağını iyi dinle beni. Bundan sonra Ceyhun'un iyi niyetini suistimal ettiğini duymayacağım, anladın mı? Eğer olur da denk gelirsem, böyle bir şeyi hele bir duyarsam..."

"Ne yaparsın?" diye sırıttım. "Anlatsana biraz."

"O gevşek ağzını fena toplarım," dedi hırsla.

Ah, belli ki bu hanımefendi bana çok uzun süredir kin besliyordu. Zaten mesai saati başlar başlamaz hattı düşürebilmesinin başka bir açıklaması yoktu. Kendisini henüz tanımıyordum ancak belli ki çok daha yakından tanışacaktık. Suyu ısınıyordu ve hakkımda bilmediği şey, benim sık sık ocağı açık unuttuğumdu. Ken-

[2]Gülseren Budayıcıoğlu'nun *Madalyonun İçi* adlı kitabından uyarlanan, psikolojik drama türündeki TV dizisidir.

di akıl sağlığı için benden uzak durmasını tavsiye edecektim fakat sonradan *kaşınanı kaşı* felsefeme uymaya karar verdim!

"Telefonu kemirdiğine yemin ederim ama ispatlayamam," diye sırıttım.

"Geç sen dalganı," dedi geri adım atmayarak. "Ben ne yapacağımı iyi biliyorum. Ben öyle Ceyhun'a da Avni'ye de benzemem, ona göre!"

"Biliyordum!" diye bağırdım.

Kız şaşkınca duraksadı. "Neyi?"

"Şerefsiz Avni," diye fısıldadım dişlerimi sıkarak. "Zaten senden başka kim yapacaktı dedikodumu? Kibrit değil, alevsin artık sen. Ben de tehlikeli yanıcı maddeyim."

Öfkeyle mırıldandım: "Kıçında patlamazsam şerefsizim."

"Ne diyorsun sen ya?" diye çıkıştı kız.

Yazık, kendisinden söz ettiğimi zannetmiş olacak ki tutuşmuştu.

"Seninki silikondur şimdi," dedim gözlerimi devirip. "Seninkiyle uğraşamam, canım."

Bir süre ses gelmeyince nokta atışı yaptığımı fark edip kahkaha attım.

"Adımı unutma, olur mu?" diye mırıldandı kız kendine gelebildiğinde.

"Söyle canım, listede boş yer vardı. Seni de alacağım."

İntikam listem avuç içlerimi kaşındırıyordu. Duran'ı listeden sildiğimden beri içim kıpır kıpırdı.

Sonra çok geçmeden bu öfkeli sesin sahibi adını bahşedebildi.

"Hazal," dedi. "Hazal benim ismim."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdığımda gözlerimin önünde gördüğüm tek şey Ceyhun'un profil fotoğrafı ve altındaki kocaman, pembe kalpli H'ydi.

"Hazal," diye fısıldadım kendi kendime. Sanki kanım damarlarımda fokur fokur kaynıyordu.

Demek bu o kızdı... Kavanoz kapağını açacağım diye yana yakıla evin içinde çığıran, Ceyhun'un benimle yaptığı görüşmeye puan vermesine engel olup pat diye telefonu suratıma kapatan, onun yanındayken daha da incelttiği tiz sesiyle kulaklarımı sağır eden...

Baş harfi malum profilde mevcut olan, kod adı yılan!

"Bu ismi daha çok duyacaksın," dedi alaycı bir gülüşle. "Şimdiden ezberle."

"Merak etme," diye sırıttım kendime gelebildiğimde. "Ben *Starbucks*'ta adını *White Chocolate Mocha* bardağına yazıp sana uzatmayacağım, adın hiç beklemediğin bir yerde çıkacak karşına."

Suratımdaki pis sırıtış büyüdü. "Ezberlediğim hiçbir adı unutmam, merak etme."

"Ay tavırlara bak ya," diye güldü kız bir kez daha alayla. "Çok merak ediyorum, nereye yazıyorsun adımı?"

"İntikam listeme."

"O ne be?"

"Tanışırsınız," dedim gülümseyerek ekrana bakarken. "Şanslısın ki senin adın daha önce de orada vardı. İşin en güzel yanı ne, biliyor musun? Bu listeye adını iki kez sokabilmek maharet ister. Sen artık diğerlerinden bile daha fazla tehlikedesin."

Sinsi yılan telefonda bana tısladı. "Şizofren misin, nesin ya? Ceyhun nasıl sabretmiş sana, her gün arayıp puan verme saçmalığı nedir? Neyse, uzatmaya gerek yok. Zaten ben halledeceğim bu konuyu."

"Haydi bakalım," dedim hevesle dudaklarımı yalayıp mikrofona fısıldarken. "Görelim, kim neyi hallediyormuş?"

Artık ensendeyim kızım, dört gözüm olsaydı dördünü de üzerine diker, seni sonsuza dek huzursuz ederdim.

"Puan veriliyordu şimdi, değil mi?" diye kıkırdadı kız şeytani bir sesle. "İstediğim puanı verebilirim şimdi yani. Ne yapalım, biliyor musun? Ceyhun'un sana verdiği o fazladan puanları ufaktan geri almaya başlayayım ben. En düşük bir puandı, yanılıyor muyum?"

Bu kadın beni alt edebileceğini mi zannediyordu sahiden? Sınırlarımı zorlayacak, bir müddet daha sabredecektim ama sonunda zıvanadan çıkmıştım. Ve az sonra kesinlikle yasak olduğunu bildiğim bir şeyi yapmak üzere olsam da kendime engel olamadım.

Radar Rafet dünkü gazdan sonra bugün kolay kolay beni dinlemezdi, gördüğüm kadarıyla zaten şu anda ekranı başında değildi.

O zaman biraz delirtme modumu açmamın ne zararı olabilirdi ki?

"Yok, hanımefendi," dedim ben de onun kadar keyifle gülüp. "Hiçbir ürün için işlem yapmadığınızdan sistem, beni puanlamanız gibi bir seçenek sunmuyor size. Hayalleriniz suya düştü, kusura bakmayın. Ama size şöyle yardımcı olacağım. Dinliyor musunuz sesi? Kulak verin."

Karşıdan çıt çıkmadığında dikkat kesildiğini, söyleyeceğim şeyi beklediğini anladım. Ve sonra usulca mikrofona fısıldadım:

"Yallah."

Telefonu suratına kapattım.

"Oh be..." diye mırıldandım içimin yağları erirken. Ayaklarımı bilgisayar masasına dayayıp kendimi kuvvetle geri ittiğimde sandalyenin tekerlekleri üzerinde kayarak geriye doğru uçtum. Salih'in masasına çarparak durduğumda sevinçle sırıtıyordum.

Salih sandalyemin başlığından tutup beni yeniden öne itti.

"Görüşme yapıyorum, ne yapıyorsun, Serce? Tak tuk sesler geliyor çarptığında!"

Öfkeyle kaşlarını çatmış, başını sallıyordu. Bense öyle keyifliydim ki aklıma gelen ilk şarkıyı mırıldanarak Salih'i izliyordum.

"Can you feel the rhythm in my heart? The beat's going..."

Salih'e göz kırptım. "Düm tek tek."

Müşteriyle konuşan Salih, şarkımı duyar duymaz kaşlarını şaşkınca kaldırdı, bir an için odağını kaybetti ve sonra zavallı adamın sinirlerini ne kadar çok bozduysam aniden gülmeye başladı.

"Salih?" dedim şaşkınca.

"Düm..." dedi nefes nefese. "Düm tek tek mi?"

"Salih, görüşme!" diye fısıldadım korkuyla. Koşarak onun bilgisayarına atıldığımda o çoktan nefes nefese mikrona eğilmişti. "Bir dakika," dedi telaşla.

"İşleminizi sistemsel bir arıza yüzünden şu anda gerçekleştiremiyorum. Lütfen hatta bekleyin, hemen dönüş yapacağım."

Serce Sevinç, şimdi de sistemsel bir arıza olarak tanımlandın. Sözlüğe daha kaç tanımla gireceksin?

Kahkahasını içinde zor zapt eden Salih kıpkırmızı olmuş hâlde görüşmeyi beklemeye alınca derin bir nefes verdim. Sonra göz göze geldiğimiz anda gülmeye başladık.

"Kızım," dedi eliyle karnını tutup dönen sandalyesine âdeta yığılırken. "Düm tek tek ne?"

Yeniden bir kahkaha attığında kollarımı Salih'in bilgisayarının üzerine atmış, düşmemek için oraya tutunuyordum. Masaüstü bilgisayar şap diye altımdan kayınca Salih panikle ileri atılıp bilgisayarı tuttu ve biz daha çok gülmeye başladık.

"Müşteri beyefendi ürün nerede kaldı diye soruyor, sen karşımda bana göz kırpıp düm tek tek diyorsun."

Salih daha çok gülmeye başlayınca telaşla kravatını gevşetti, giderek daha da kızarıyordu.

"Aman, Ali Rıza Bey," dedim sonunda susabildiğimde. "Tadımız kaçmasın. Betin benzin bir tuhaf oldu."

"Susamıyorum," diyerek kahkaha atmaya devam etti Salih.

Çocuğun ayarlarını bozmuştum. Sürekli düm tek teklediğim anı düşünüp daha da çok gülüyordu.

Saniyeler geçtikçe yan taraftaki masalardan birkaç kişi dönüp bize bakmaya başladı. Ben de hatta bekleyen müşterinin Salih'e düşük puan vermesine sebep olmaktan korkarak çabucak aramızdaki bilgisayar masasının etrafını dolaşıp Salih'in yığıldığı sandalyeye yaklaştım.

"Salih," dedim kaşlarımı çatarak gülmeyi durduramayan adama bakarken.

Zavallı artık kızarmıyor, morarıyordu.

"Serce," diye yalvardı elime uzanıp. "Yardım et, durduramıyorum."

"Saçmalama, ben bu kadar komik değilim!" diye azarladım. "Sus artık."

Sözlerimle yeniden kahkaha atıp daha şiddetli gülmeye başlarken nefes nefese kalmıştı; göğsü bir inip kalkıyor, kravatını gevşetmesine rağmen fayda etmiyordu.

Salih gözlerimin önünde gülmekten patlayacaktı.

"Ne yaptım ben, Allah'ım?" diye fısıldadım ellerimle alnıma düşen bir tutam saçı geriye iterken. "Adamın akıl sağlığını tamamen bozdum. Yemin ederim, bu sefer bilerek yapmadım."

"Serce, sustursana şunu, ne oluyor ya?" diye atıldı Fatih.

"Gel de sen sustur!" diye çemkirdim Fatih'e. "Takıldı bozuk plak gibi."

Plak lafını duyan Salih iyice gülmeye başlarken müşterinin yedi dakikadır hatta beklediğini fark ettim, göz ucuyla ekranı kontrol ederken Salih'in kendine gelmesi için ne yapabileceğimizi düşünüyordum.

"Fatih, gel çabuk," dedim telaşla. "Şu müşteriyle ilgilen hemen. Ben Salih'e su içireceğim."

"Ne yaptın adama?" dedi Fatih bana ters bir bakış atıp.

"Motor taktım, ondan titriyor!" diye homurdandım yanımdan geçen Fatih'e ters bir bakış atıp.

Sonra o ters bakışlarıyla önümden geçip giderken beklemediği bir anda ensesine bir şaplak attım.

"Ne oluyor ya?" dedi öfkeyle bana doğru sıçrarken.

"Şaka," dedim beni terslediği için yüzümü gıcık bir ifadeyle buruşturup. "Duymadın mı? Bugün cuma, enseyi kapa."

"Fesüphanallah," dedi dişlerinin arasından. "Çek elini ayağını. Hiç hoşlanmam öyle cıvık şakalardan."

"Dua et de Salih'i susturamıyoruz, gösterirdim sana," diye mırıldandım kısık sesle. Ardından onu boş verip hızla masadaki su şişesine uzandım.

"Aç ağzını, Salih," dedim ne yapacağımı bilemeyerek şişeyle tedirgin şekilde ona yaklaştığımda.

Salih, korkak bakışlarımı görüp bir kez daha katıla katıla gülmeye başlarken gözlerimi deviriyordum.

"Bokunu çıkardın," dedim göz ucuyla bizi izleyen birkaç müşteri temsilcisine bakarken. Neyse ki Radar Rafet henüz ortalarda yoktu.

Ben, Salih'in dudaklarına su şişesini dayayıp birkaç yudum su içebilsin diye yardım ederken o, gülmeyi bırakamadığı için aniden şişeyi ve ağzındaki suyu bana doğru püskürttü.

"Yok artık ya!" diye bağırdım tiksintiyle Salih'e bakarken.

Öksürmeye başlayınca eskisinden daha da kırmızı bir renk aldı. "Genzime..." dedi nefes nefese. "Genzime su kaçtı."

"Okyanusta boğuluyorsun sanki, bir dur ya!" diye çıkıştım kollarından tutup onu dik oturtmaya çalışırken.

"Koltuk altımdan tutma, gıdıklanırım!" diye bağırdı ama artık çok geçti, yine bir pehlivan gibi vücudunu yüklenip Salih'i sandalyede dikleştirmeye çalışıyordum.

"Dur! Çek elini!" dedi daha çok gülmeye başlarken. Farkında olmadan epey gıdıklamış olacağım ki aniden beni üzerinden itti ve dengesini sağlayamayarak geriye kaçtı. Sonra da sandalyesinden düştü.

"Lan!" diye bağırdı arkalardan biri. "Adam bayıldı!"

"Durun!" dedim telaşla. "Yok bir şey, devam edin işinize!"

Etrafımıza insanlar toplanmadan ve olaylar daha da dikkat çekici bir boyuta ulaşmadan Salih'in başına çömeldim ve çenesini tutup yüzünü zorla gözlerime çevirdim. Bu sırada Fatih durumu biraz toparlamış, Salih'in yarıda kalan görüşmesini halletmiş, etraftaki insanları dağıtıyordu.

"Bana bak, kalk artık!" diye çıkıştım kıpkırmızı suratına dokunmaktan korktuğum Salih'e. "Rezil ettin bizi, yemin ederim."

"Ben..." dedi nefes nefese. Nihayet kendine gelebiliyordu. "Ben bir şey..."

"Kalk çabuk!" dedim öfkeyle. "Vallahi bir daha espri yapmayacağım sana."

Salih sarhoşlar gibi yeniden gülmeye başlayarak bir kez daha kollarıma yığıldığında sabrım taştığı için suratına bir tane patlattım. "Yeter!"

"Serce," dedi şaşkınca yanağını tutarken.

"Sonunda ya!" dedim gülmeyi kestiğini fark ettiğimde. "Kalk çabuk! Rafet Bey gelecek."

Salih apar topar yattığı yerden kalkarken gülmekten ağrıyan karnını tutuyordu. Bense içimden bir daha Salih'in olduğu masadan tarafa dönmeyeceğim diye yeminler ediyordum.

"Bak, müşteri bağlamışlar bana!" dedim öfkeyle bilgisayar ekranımı gösterirken. "Uğraşamam seninle! Kendine gel!"

"Tamam," dedi zavallı adam. Ardından zar zor sandalyesine oturdu. "Tamam, iyiyim."

Çabucak kendi masama geçerken Fatih'in arkamdan konuştuğunu duyuyordum.

"Sana şu kızla fazla muhatap olma, iyi değil, demiyor muyum ben? Hâline bak, Salih!"

"İntikam listesine ilk sıradan girmek için zorluyor, yemin ederim," diye fısıldadım kendi kendime. Ardından çabucak hatta bekleyen müşteriyi bağladım.

Fatih'le daha sonra uğraşacaktım. Zaten listedeki tek önemli isim, şu an için Hazal'dı. Kız resmen avuç içlerimi kaşındırmıştı, sabırsızdım.

"İyi günler," dedim düşüncelerimdeki şeytani tınının aksine sesimi çabucak sevecen bir tona bürüyerek. "Anında Yanında Müşteri Hizmetleriyle görüşmektesiniz. İsmim Serce."

Her zamanki yapmacık samimiyeti takındım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben geldim," dedi Ceyhun. "Ce-"

"Hoş geldiniz, Ceyhun Bey," dedim devam etmesine gerek duymadan.

Ceyhun'u da sesinden tanımayacaksam kimi tanıyacaktım?

"Bu ne güzel bir karşılama," diye sırıttı konuşurken.

"Şu anda otuz iki dişsin, değil mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Evet," dedi. "Neden?"

"Teyit ediyorum," dedim ciddiyetle. "Yanlış anlıyor muyum diye."

"Teyide gerek yok," diye iç çekti. "Seninle konuşurken gülmediğim görüşme var mı?"

Anlaşılan o ki bu saf Ceyhun'un, Hazal denen yılanın yaptığı hadsizlikten haberi yoktu. Yoksa bana neden bu kadar ılımlı yaklaşsın ki? O sinsi kızın bunu Ceyhun'dan habersiz yaptığına emin olmuştum.

Bu bombayı daha sonra patlatacağım için bozuntuya vermedim.

Gülümsedim. "Bunları sizden duymak ne kadar güzel! Hangi ürün için aramıştınız?"

Ceyhun bu defa işi geyiğe vurmadan ciddiyete büründü. "Dur, adına bakıyorum."

Sahiden de adına bakmaya gitmiş olacak ki birkaç dakika ses gelmedi. Kim bilir, nasıl bir şey aldı da adını unuttu diye düşünüp iç çektim.

"Geldim!" dedi sesi uzaktan hışırtılı duyulurken. "Dörtlü otomatik damlama çiçek sulama aparatı."

"Ne?" dedim şaşkınca. "Ne aparatı?"

"Okutmasana bana bir daha," diye isyan etti. "Ne bileyim, anneme sordum, bunu istedi."

"Anladım, Ceyhun Bey," dedim çabucak. "Ürün kodunuzu söyler misiniz? İşleminizi gerçekleştireceğim."

Ceyhun ürün kodunu söylediğinde ekrandaki kutucuğa rakamları girdim. Bir yandan da annesinin ne kadar tuhaf eşyalara ilgisi olduğunu düşünmekle meşguldüm. Ekranda beliren onay butonuna bastıktan sonra karşıma tam da söylediği gibi çiçek sulama aparatı çıktığında şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırıyordum.

"Ürünle ilgili nasıl bir sorun yaşıyorsunuz?" dedim her zamanki prosedürümüzü uygularken.

"Damlatmıyor."

"İçine su koydunuz mu?" diye gülümsedim.

"Aaa," dedi şaşırmış gibi yaparken. "Onu unutmuşum. Bir de öyle deneyeyim."

"Ürünle ilgili sorun yaşamaya devam ederseniz bizi yeniden arayabilirsiniz," dedim tebessümle.

"İster misin aramamı?" diye sordu çapkınca gülerken.

"Sizin tercihiniz," diye mırıldandım. Konuyu dönüp dolaşıp o H harfine getirmek istesem de bu kez daha kontrollüydüm, kararımı vermiştim.

Bugün detaylıca o profili inceleyecektim! Gerekirse sahte hesaptan en son kim olduğumu sorduğu mesaja yanıt verecek, bir şekilde ağzından laf alacaktım!

Sonra o Hazal'ın tehdit derecesini tespit edecek ve hakkında gereken işlemleri başlatacaktım. Her şey tıkırında ilerleyecekti.

"Beynimin bu kadar hızlı çalışması benim suçum değil," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne güzel çalışıyor beynin," diye iç çekti Ceyhun.

Ancak o zaman sesli düşündüğümü fark ettim.

"Sizin beyniniz de pırıl pırıl, Ceyhun Bey," dedim sıcak bir sesle. "Bir nöroloji uzmanı değilim ancak sizdeki olağanüstü gelişmeyi fark etmemek mümkün değil."

"Teşekkür ederim," dedi benimle birlikte o da gülerken. "Bakıyorum da artık eskisi kadar yırtıcı değilsin, minik kuş. Yoksa barıştık mı?"

Küsmüş müydük, şapşik, demek isterdim ancak dilimi ısırdım.

"Hiç küsmedik, efendim," dedim nazik bir tavırla. "Biliyorsunuz ki sizinle ilgilenmek benim görevim ve aksi söz konusu olam-"

"Of, geç onu şimdi!" dedi Ceyhun sabırsızca. "Onu mu soruyorum?"

"Burada soruları ben sorarım, Ceyhun Bey," dedim. "Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Trafik polisi bile bu kadar durdurmuyor beni be Serce," diye iç çekti.

"Oysa tam bir hız manyağı gibi duruyordunuz" diye yanıtladım.

Ceyhun'un bir kez daha çapkınca güldüğünü işittim.

"O sadece sana özel," dedi.

Ufak at da civcivler yesin, demek istesem de kendimi bir kez daha engelledim.

Pot kırma! H harfini bu defalık unut. Akşam eve gittiğinde yapacağın *stalk*u düşün. Bilgi dolu bir depoya sızacaksın, taşlar yerine oturacak.

Orta Doğu'da kartlar yeniden dağıtılacak.

"Muhteşem Yüzyıl'ın kaçıncı bölümündeyim sence?" diye sordum Ceyhun'a.

Bir süre düşündü. "Bilmem ki? Çok mu izliyorsun?"

"Mümkünse eve sağ dönebildiğim her akşam," diye yanıtladım.

"O zaman elli falandır herhâlde."

Gözlerimi devirdim. "Deli misin? Yüz ondayım. Ama bu hafta bitiririm."

"Yuh," dedi. "Bağımlısın sen."

"Yok ya," diye mırıldandım.

Alt tarafı beşinci kez bitirecektim.

"Ama arada bir Aşk-ı Memnu maratonu yapıyorum. O da güzel bak," dedim bilmiş bilmiş başımı sallarken.

"O nasıl oluyor peki?" diye sordu Ceyhun merakla.

Garibim, hiç bilmediği bir dünyayı anlamaya çalışıyordu.

"Eşi dostu çağırıyorum işte eve; Haseki'den güzel Matmazel olur, Haydut da Beşir. Gelen çocuklardan biri Adnan oluyor, biri Behlül. Ben de Bihter rolünü alıyorum."

Ceyhun şok içinde bağırdı. "Ne? Saçmalama, Serce! Ne yapıyorsun sonra?"

Öyle büyük bir dehşete kapılmıştı ki ona acıyıp bu kandırmacaya son verdim.

"Ya dalga geçiyorum seninle," dedim gözlerimi devirip. "Sadece koyuyorum bilgisayarımı karşıma, yatıyorum yatağa, akşama kadar en az on bölüm izliyorum. Zaten sonra gün bitiyor."

"Bu daha normalmiş," diye derin bir nefes verdi. Rahatlamıştı.

"Gözlerim kan çanağı olana kadar dizi izlemeye bayılırım," dedim. "Sen?"

"Bende öyle şeyler yok," dedi bir süre düşündükten sonra. "Ben pek evde takılmayı sevmiyorum dürüst olmak gerekirse. Daha çok dışarıdayım. İşte, gündüzleri uyuyorum zaten."

Sonra hemen düzeltti: "Yani senden önce uyuyordum. Artık erken kalkmaya başladım. Baksana, hemen burada bitiyorum."

Kalbim göğüs kafesime uçan tekme attı. Derin bir iç çektim.

"Ama geceleri uyumam bak," diye sırıttı Ceyhun. "Nerede parti var, oradayım. O gece parti yok mu? Ararım hemen, herkes bir saat içinde bizdedir. Ben veririm partiyi! Hayat eğlencesiz çok saçma geliyor bana. Keyif almasını bilmek gerek."

Yüzümdeki gülüş yavaş yavaş soldu. Neler diyordu bu çocuğun dili? Demek sabaha kadar partiliyordu, demek yaşam biçimi buydu!

Bense *akşam dokuz oldu mu yatağa gireceksin,* diye eğitilmiş fizikçi bir babanın kızıydım!

"Neden sustun?" diye sordu Ceyhun samimi bir merakla. "Yoksa sen sevmez misin partileri?"

"Birkaç kez yılbaşı partisine çağırılmıştım," diye mırıldandım.

Sonra düşündüm. Evet, üniversitede arkadaş grubu zoruyla kolumdan tutup götürüldüğüm o birkaç partiden başkası olmamıştı! Daha önemlisi, buna gerek var mıydı?

"Ciddi misin?" diye sordu Ceyhun şaşkınca. "Yani hayatımızın en eğlenceli geçeceği çılgın zamanlardayız ve sen, sadece birkaç kez yılbaşı partisine mi gittin? Yapma, minik kuş!"

"Bir arkadaşım da evlenmişti," diye ekledim çabucak. "*Baby shower* partisi organize etmişti sonra. O sayılır mı?"

Ceyhun yüksek sesle gülmeye başladığında çenemi kapatmaya karar verdim. Belli ki biz sahiden bu konuda farklı bakış açılarına sahiptik. Benim hayata aynı yerden baktığım kimse var mıydı ki?

"Sorun değil," diye mırıldandı Ceyhun tatlı bir ses tonuyla. Gülmeyi nihayet bırakabilmişti. Şimdi yalnızca tebessüm ediyor gibi hissediyordum.

"Birlikte gideriz partilere," dedi sevecen bir sesle.

"Ne münasebet?" dedim bu fikirden hiç hoşlanmayarak. Orası daha çok Hazal gibi tiplerin, Ceyhun'un ciddiyetsiz arkadaş grubundakilerin takılacağı yerlerdi! Evet, zaman zaman biraz sıkıcı olduğunu düşündüğüm bir hayata sahip olabilirdim ancak bundan çok da mutsuz değildim.

"Sen benimle Muhteşem Yüzyıl izlemeye alışırsın, olur biter," dedim.

Ceyhun telefonun diğer ucunda donakaldı. "Ne?"

"Tamam," diye iç çektim şaşkınlığını fark edip. "Tarihi diziler her zaman sarmıyor, seni de anlıyorum. Zevkler ve renkler işte... O zaman bir gün senin seçtiğin bir dizi, bir gün Muhteşem Yüzyıl olarak devam ederiz."

"Ama seçeneklerin hepsinde Muhteşem Yüzyıl var."

"Evet, bir sorun mu var?" diye sordum ters bir sesle.

"Yok," dedi zoraki bir şekilde mırıldandığını hissetsem de. "Başa gelen çekilir."

"Merak etme, sen de seveceksin," diye güven verdim. "Ben en sevdiğim bölümleri iki kez izliyorum. Seninle de öyle yaparız."

"Sıçtım galiba."

"Güven bana," dedim şefkatli bir ses tonuyla. "Hatta hoşuna giderse kaftan bile diktiririz sana. Ne dersin?"

"Serce, senin ne çeşit zevklerin var?" dedi Ceyhun dehşetle.

"Aman tamam," diye tersledim. "Giymezsen giyme."

Tanju benim için evde bir günü kaftanla geçirmişti. Neyse, unut bunu, Serce. O Allah'ın belasının tekiydi, çürük çıktığını unutma!

"Bazen şaka mı yapıyorsun yoksa ciddi misin, anlayamıyorum," diye mırıldandı Ceyhun. Sesinden gerçekten korkmaya başladığını anlayabiliyordum.

"Her gün aramanı ben söylemedim herhâlde," dedim tripli bir sesle. "İlgilenmiyorsan aramazsın, olur biter. Konu kapanır. Şakayı, gerçeği görürsün."

"Tamam ya," dedi çabucak. "Buluruz orta yolu, hemen de rest çekiyorsun! Bence biz çok iyi anlaşırız seninle."

"Kaftan giyersen olur," dedim.

Ceyhun derin bir nefes verirken ben sırıtıyordum. Bu bir sabır testiydi, ne kadar erken pes ederse o kadar düşük puan alırdı!

Beklemediğim bir anda masum sesi kulağımı okşadı:

"Tamam. Giyerim o zaman. Çok seviyorsun galiba."

"Ciddi misin?" dedim şaşkınca. Ceyhun'dan böyle bir fedakârlık beklemiyordum!

"Seni kıracağıma kafamı kırarım," dedi.

Yüzümde kocaman, aptal bir sırıtış oluşurken bu çocuğun nasıl bu kıvama geldiğini sorguluyordum.

"Ne tatlısın," diye gülümsedim.

Bu benim hassas noktamdı, bunu kabul edebiliyorsa geriye kalan bütün tuhaf saçmalıklara katlanabilir sinyali veriyordu!

"Sensin tatlı," diye cevap verdi. "Bu kadar yumuşayacağını bilsem Muhteşem Yüzyıl seti kurdururdum eve."

Ah, kalbimi fethetmek niyetinde miydi? Serce Sevinç, beyaz bayrağı sakın gösterme! Bu savaşta bu kadar erken yenilen taraf sen olmayacaksın!

Bunların hepsi görüştükten sonra anlayabileceğimiz şeylerdi. O yüzden biliyordum ki şimdiden böyle tatlı cümlelere bel bağlamak büyük bir hüsranla sonuçlanabilirdi.

Bu hayatta kimseye erkenden güvenemeyeceğimi öğrenmiştim.

"Kapatayım o zaman ben," dedi uzun süreli sessizliğimi fark eden Ceyhun.

Neden böyle tatlı bir utangaçlığa bürünmüştü ki?

"Çok yazmasın sana," diye mırıldandım yumuşak bir sesle.

"Yazarsa senin için yazsın," diye iç çekti.

Kendime gelmek için gözlerimi kapatıp birkaç kez derin nefesler alıp verdim.

"Oldu o zaman," dedim. Ardından, "Biz kalkalım," diye ekledim.

"Nereye?"

Harbiden nereye kalkıyorduk?

"Kapatalım diyecektim," dedim hâlâ aptalca sırıtırken. "Kendine dikkat et."

"Sen de dikkat et," dedi sevecen bir sesle. "Yarın yine arayacağım."

"Olur," dedim randevulaşmanın içimde yarattığı o deprem hissini yok saymaya çalışırken.

Aman Allah'ım, haddini bildireyim derken konu nerelere gelmişti? Bir telefon şakası nelere kadirdi!

"Kaç puan?"

"Efendim?" dedim şaşkınca.

"Kaç puan vereceğim?" diye sordu.

Jeton biraz geç düşmüş olacak ki söylediği şeyi sonradan algılayabildim.

"Ha," dedim bir süre şaşkınca gevelerken.

Bu yola bir kez girmiştik, şimdi dönmek olur muydu? Ceyhun'un beni nasıl bu kadar çevrelediğini ve çıkış yolu bırakmadığını anlayamıyordum.

"Kapatayım mı?" diye sordu sonra.

Sesindeki o tatlı tını... Beni zorlamak istemezken bir yandan da dudağımdan dökülecek her kelimeyi merakla bekleyişi...

Ah, kimin umurundaydı ki? Aşk bir uçan tekmeydi, suratının ortasına patlamadıkça tadına varamazdın!

"Üç," diye mırıldandım. "Üç puan vereceksin."

Ceyhun tatlı tatlı güldü. "Üç puan vereceğim."

Sonra üç puan verip telefonu kapattı.

Böylece o telefon numaramın ilk dört hanesini öğrenmiş olurken bana da suratıma yediğim uçan tekmenin izi ve acısı kaldı. Yine de ipleri gevşetmiş değildim, artık kendimi hızlandırılmış moda alacak ve o profilde hummalı bir çalışma yürüterek ivedilikle H harfinin soyunu sopunu araştıracaktım!

Bu iş, Serce Sevinç bitti demeden bitmezdi.

15: Serce ve Pela Geliyorum Demez

Anlatmaya gerek yok, yediğim naneleri görüyorsunuz. İnşallah başımıza taş yağmaz. Sahte hesaptan bilgi toplarken yanlışlıkla beğenirim, kimliğim deşifre olur diye ödüm kopuyor! Ama ne yaparsın?

Bu da bir bağımlılık!

Selam olsun milli *stalk* istihbaratçısı kardeşlerime!

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır. İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Karşı taraftan gelecek sesi duymaya beklemeye başlamış, bir yandan da günün son görüşmelerini yaptığım için el çabukluğuyla masamı topluyordum.

"Alo?"

Karşı taraftan işittiğim adamın sesiyle kaşlarım çatıldı. "Buyurun?" dedim.

"Alo? Alooo?"

Kulağımı sağır eden çığlıkla yüzümü buruşturup kulaklığı hafifçe kulağımdan uzaklaştırırken içimden hattaki müşteriye bildiğim bütün güzel sözleri sövüyordum.

Pardon, söylüyordum.

"Buyurun, beyefendi?" dedim bir kez daha derin bir nefes verip. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ya kızım, duymuyor musun iki saattir bağırıyorum! Oyun mu oynatıyorsunuz kaç yaşında adama!"

"Yok, estağfurullah," dedim sakinliğimi korumaya özen gösterirken. Belli ki yaşlı bir adamdı ve sık sık yaşadığımız telefonda anlaşamama problemini yaşayacaktık.

"Sizi dinliyorum," dedim elimden geldiği kadar sevecen bir ses tonuyla.

"Niye bağlamıyorsunuz beni, kaç saattir düttürü düttürü müzik dinletiyorsunuz? Hayır, anlamadım ki zil takıp oynayacak mıyım, kaç yaşında adam!"

"Kusura bakmayın," dedim sakince. "Hatlarımız bu saatlerde yoğun oluyor, müşterilerimize en iyi hizmeti verebilmek için çalışıyoruz. Lütfen, ürününüzle ilgili yaşadığınız problemi öğrenebilir miyim?"

Adam hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu: "Ya geçmiş karşıma problem diyorsun kızım, burada keyfinizi bekliyor kaç yaşında adam..."

Sonunda sabrım taşmıştı. Mikrofona eğilip sordum: "Kaç yaşında adam?"

Uzun bir süre sessizlik oluştu. Ben kirpiklerimi kırpıştırarak ekranı izlerken karşı taraftaki "Kaç Yaşında Adam"ın da benimle birlikte herhangi bir tepki beklediğini anladım. İkimiz de tepki vermeyince yaşlı adam konuştu:

"Ne diyorsun kızım sen? Neyin yaşı?"

"Siz bana soruyorsunuz ya, beyefendi," dedim düz bir sesle. "Kaç yaşında adam? Ben de onu merak ettim."

"Ya desene, *emmi seni sordum* diye," dedi adam gülmeye başlarken. "Yetmişe basacağız Allah izin verirse."

"Maşallah," dedim tebessüm ederek. "Bir o kadar daha yaşarsın sen, amca."

"Kütük mü diyon kızım sen bana?"

"Yok, olur mu?" dedim adama tebessüm ederek. "Ama bir noktada öyle değil mi sizce de? Keşke ağaç olsak. Yaşar giderdik huzurla..."

"Ne huzuru kızım, bizim muhtarın Ali Memet yok mu? İtin oğlu, sen kap gel baltayı, benim bahçedeki ağaçların hepsine vurup geç."

"Aaa!" dedim şaşkınca. "Niye yapmış? Terbiyesiz!"

"Ahlak yoksunu, neden olacak!" diye bağırdı telefonun ucundaki yaşlı adam. "Köyde imza topladım bu haksız yere muhtar oldu diye. Onun öcünü alacak benden zurna!"

"Ağacın ne suçu varmış?" diye çıkıştım öfkeyle.

"Beni mi baltalayacaktı, kızım? Sen de bir garip konuşuyon."

"Neyse, beyefendi," dedim çabucak sohbetin her zamanki gibi olağan akışından uzaklaştığını fark edip.

Hoş, bu adam da bizim internet sitesinden hangi ürünü alıp sorun yaşamış olabilirdi ki? Düşündürücüydü.

Öksürüp hafifçe oturduğum yerde dikleştim, kayıt ekranını kontrol edip yanıtı beklemeye başladım.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum bir kez daha.

Ancak duyduğum cümle hayli garipti.

"Babanı ver."

"Anlamadım?" dedim şaşkınca.

Yaşlı adam derin bir nefes verdi, benden şimdiden bıkmıştı. Duygularımız karşılıklı be amca...

"Kızım, benim nefesim bana yetmiyor zaten, bir de sen beni uğraştırıyon ha! Babanı ver şu telefona, bir koşu götür."

"Babam ne alaka, beyefendi?" dedim çattığım kaşlarımla. "Konumuzun onunla ne ilgisi var?"

"Ben senin güzel sesinin hatırına aramadım herhâlde! Babana soracağım bir mevzu var."

"Babam konuşamaz sizinle," dedim artık ben de öfkelenmeye başlarken. "Lütfen bana iletin problemi."

"Bak ya problem diyor gene! Kızım sende de mi hiç terbiye yok! Sensin problem!"

"Beyefendi," dedim gözlerimi devirip birkaç saniye derin nefesler verirken. "Size demedim onu. Ürününüzle ilgili problemi kastediyorum. Hani alışveriş yaptınız ya. O yüzden aramadınız mı?"

"Ne alışverişi?" dedi adam şaşkınca. "Sen Mahmut'un Züleyha değil misin?"

"Züleyha olacaksam da kimsenin olmazdım zaten!" dedim artık sesimi yükselterek. "Mahmut kim, beyefendi?"

"Kızım, bir dur, kafamı karıştırdın iyice sen benim!"

Tam ağzımı açıp yanlış bir numara tuşlayıp tuşlamadığını soracaktım ki adam var gücüyle bağırdı.

"Fatma, bir gel hele!"

Buyur buradan yak, adam keçileri sayar gibi Züleyhaları, Fatmaları sayıyordu!

"Fatma yok!" dedim ben de zıvanadan çıkarken.

"Karımı çağırırken de mi sana soracağım? Evlilik cüzdanımızı da istiyon mu, fesüphanallah!"

"Öyle demek istemedim," dedim ses tonumu alçaltırken. "Eğer bizden alışveriş yapmadıysanız yanlışlıkla aramış-"

Arkadan bir başka kadın sesi duyuldu. "Gene kimi arıyon, ömrümü çürütesice?"

Teyzeciğim, âdeta hepimiz adına ulusal seslenişte bulunuyordu. İleride Ceyhun'la aramızda geçmesi muhtemel, sıradan bir diyalog olabilir miydi işittiklerim?

"Mahmut'un Züleyha yok mu? Bağırıp duruyor telefonda!"

"Duymuyorsan ondan bağırmıştır kızcağız, hemen celallenme!"

"Ben bağırmadım!" dedim araya girerek.

Aslında aynı anda hepimiz birbirimize bağırıyorduk.

Adam beni umursamadı, gelen hışırtılardan telefonun hareket ettiğini anlıyordum. "Yanlış numara diyor, bir bak hele."

Kadın bir çığlık attı. "Aman! İstanbul numarası mı bu?"

"Hayır, Yalova," diye düzelttim. Bıkkın bakışlarım ekrandaydı.

Ancak bir kez daha kimse bana cevap vermedi. Telefonu açık bırakmış, çoktan kendi aralarında kavgaya dalmışlardı.

"Mahmut'un kızı Züleyha değil miymiş?" dedi adam şaşkınca.

"Dolandırıcıyı aramışsın!" diye bağırdı kadın.

Duyduğum suçlamayla kaşlarım çatıldı.

"Hani arayıp şikâyet diyorlar ya! Onlar."

"Ben de bu Züleyha bana niye teyp dinletiyor diyordum, meğer dolandırıcıymış! Kontörü yedi herhâl."

"Beyefendi," dedim asabileşen sesimle. "Teyp falan dinletmedim size. Kontörünüz de kesilmedi, biz dolandırıcı değiliz."

"Bak, kapatmıyor ki hâlâ yiyecek zıkkım olasıcalar!" diye bağırdı kadın.

Şaşkınca ekrana bakakaldım. Ardından yaklaşık beş dakikadır sürdürdüğüm konuşma pat diye suratıma kapandı.

Görüşme sayımın biri boşa harcanırken listede benim altımda bekleyen Selda yarım puan yükseldi ve iki üst sıraya çıktı. Derin bir nefes verip yeni bir görüşme bağlarken içimden şansıma sövüyordum.

Gün içinde mutlaka birkaç tuhaf insanla uğraşmak zorunda kalıyordum!

"En tuhaf olanı aramadı tabii hâlâ," diye mırıldandım kendi kendime. Göz ucuyla saatimi kontrol ettim.

Evet, Ceyhun bugün yoktu. Gelmemişti.

"Sakin ol, Serce," diye mırıldandım kendi kendime. "Asabi olma. Belki bir nedeni vardır."

Elbette olmalıydı! Geleceğim diye söz verip neden gelmesin ki? Kendimi ona kızmamak için ikna etmeye çalışıyordum.

Bu, benim insanlar için başvurduğum bir yöntem değildi. Ben hep yargılardım.

Neden Ceyhun'u yargılamak istemiyordum?

"Alo?"

Karşı taraftan müşterinin sesini duyar duymaz yüzüme yapmacık bir tebessüm yerleştirdim.

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri, ismim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bak bebeğim, bu sefer senin dediğin gibi yaptım, öyle saatlerce beklemedim!" diye kıkırdadı kız. "Serce ile görüşeceğim dedim, hemen bağladılar."

Ah, bu gıcık sesi çok iyi tanıyordum. İntikam listemin zirvesine oturan bu yellozu unutmam mümkün müydü? Asla!

"Buyurun," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Ah merak etme, ürünüm yok!" dedi Hazal son derece gıcık bir ses tonuyla. "Sadece bir şey söylemeye geldim."

"Yol geçen hanı değil burası," dedim buz gibi bir sesle. "Yanlış numara."

"Hemen de kızıyorsun ama sen ya!" diye kıkırdadı bir kez daha hiç hazzetmediğim o tiz sesiyle. Sonra ekledi: "Neden gerginsin sen? Bir şey yok, değil mi?"

"Sizi ilgilendirmez," dedim. Bir yandan da önümdeki klavyeye dişlerimi geçirmek istiyordum.

Neyse ki Fatih, dibimde bilgisayar işlemlerini hallediyordu da garip bakışlarına maruz kalmamak için o kadarını yapamıyordum.

"Ah," dedi genç kız üzülmüş gibi yaparak. "Yoksa Ceyhun aramadı mı bugün seni?"

Klavyede hazır bekleyen ellerim donakaldı. Parmaklarımın bir anda buz kestiğini, bedenimin hiçbir tepki veremeyeceği kadar şaşkına uğradığımı hissettim. Boş boş ekrana bakıyordum.

İç sesim fısıldadı: *Hayır! Hayır, Ceyhun bu kız için beni ekmiş olamazdı!*

"Ne oldu? Kesildi sesin aniden," dedi Hazal eğlenir gibi. "Üstüne mi bastım yoksa?"

"Yok," diye fısıldadım ürkütücü bir sesle. "Ama bu görüşmenin sonunda ben senin evini basar mıyım, onu bilmiyorum işte."

"Çok tatlısın ya," diye güldü kız. Sinirlenmem hoşuna gidiyordu, hissediyordum.

Ona istediği hazzı yaşatmayacaktım.

"Ceyhun da çok tatlı olduğumu söylüyor."

Cümlenin devamını getirmedim. Dudaklarımda kendinden emin bir tebessüm oluştu, bu kez ben karşı tarafta oluşan uzun sessizliği dinledim.

Hazal, boğazına Serce Sevinç kaçmış gibi öksürmeye başladı.

"İyi misiniz?" dedim onun gibi dudaklarımı büzüp konuşurken. "Soğuk bir su falan için isterseniz, iyi gelir. Boğazınızda kaldım galiba."

Sevmediğim insanlara zıkkım olmaya bayılırdım!

"Bana baksana sen," dedi Hazal nefretle. Nihayet konuşabilecek kadar kendine gelmişti, telefona sırtlan gibi yapıştığını tahmin ediyordum.

"Bakamam, telefonla konuşuyoruz," dedim.

Beynini kullan, Hazal. Tabii, hâlâ oralarda bir yerlerdeyse...

"Beni böyle alt edebileceğini düşünüyorsun demek," dedi öfkeyle gülerken. Ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, keyfinin kaçtığını tahmin ediyordum, koltuğumda geriye yaslanırken bu bana yeterince haz veriyordu.

"Düşünmüyorum, Hazal," dedim gülümseyerek. "Zaten seni alt ediyorum."

"Öyle san!" diye bağırdı daha da yükselen ses tonuyla.

Bu kızın çıldırmasına bayılıyordum, duygularına çabuk yeniliyordu.

"Ürününüz yoksa görüşmeyi sonlandırmak zorundayım," dedim düz bir sesle. "Sizinle-"

"Ceyhun!"

Hazal'ın bağırışıyla sustum. O ise hiç beklemeden bir kez daha bağırdı, bu defa bir kapının çarpma sesini işittim. Bir yere gidiyordu.

Ceyhun'un yanına...

"Görüşmeyi sonlandırıyorum," dedim buz gibi bir sesle.

"Bekle," diye fısıldadı ve bir kez daha güldü. Sanki saniyeler önce öfkeden kuduran kendisi değilmiş gibi bir anda ses tonunu tatlı bir tona dönüştürdü.

"Bebeğim?" diye mırıldandı yumuşak bir sesle.

Ceyhun'un arkadan seslendiğini duydum. "Efendim?"

"Çıkmıyor muyuz?" dedi Hazal heyecanla.

Bekledim. Gerçekten o an, Ceyhun'un beni bugün aramaması için geçerli bir sebebi olmasını dileyerek bekledim. Gönlüm el vermese de belki hastadır diye düşünmüş, kötü düşünceleri erteleyip durmuştum. Oysa şimdi Hazal denen kızın bana nispet yapar gibi araması beni çileden çıkarmak üzereydi.

Ceyhun'un bir sorunu var gibi görünmüyordu.

"Çıkalım," dedi Hazal'a. "Arabaya geç sen. Geliyorum."

"Beni de hiç kıramazmış!" diye mırıldandı Hazal.

Eğer bir kedi yavrusu onun sesini duyup kendisini taklit etmeye çalıştığını fark etseydi en yakındaki fare zehrini içerek intihar ederdi.

"Burçin'e de uğrar mıyız, hayatım?"

"Hazal," diye inledi Ceyhun. Sesi yorgun geliyordu.

Aralarındaki bu anı daha fazla dinlemek istemiyordum. Ceyhun'a dair hiçbir pişmanlık yaşamak istemiyordum. Çünkü kotası dolmuştu.

"Ama lütfen," diye son heceyi uzattı kız.

Sanki az evvel canavarca benimle tartışan kendisi değilmiş gibi!

"Tamam," dedi Ceyhun. "Uğrarız."

"Ah, bana da hiç kıyamazmış!" diye bağırdı genç kız, sanki duyduğumdan emin olmak ister gibi kelimeleri bastırıyordu.

"Bebeğim benim! Gel yanıma bir öp-"

Telefonu kapattım.

Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkarken listedeki adım üç sıra daha düştü ve Ahu'nun da tıpkı Selda gibi yükseldiğini gördüm. Görüşme sayımı doldurduğum için daha fazla bu aptal bilgisayar ekranının başında beklemek istemiyordum.

Titreyen ellerimle kulaklığı çıkardım, son iki korkunç görüşme yüzünden dibe çöken adımın yer aldığı listeyi görmemeye çalıştım, çabucak bilgisayarımı kapattım ve eşyalarımı çantama tıkıştırdım.

Hayır, hayır, bu saate kadar Ceyhun bir umut beni arar diye beklememiştim. Söz verdiği için mutlaka gelir diye umut etmemiştim. Hayır, bunu kabul etmiyordum.

"Aptal," diye fısıldadım kendi kendime. Elimle sertçe kafama vurdum. "Bihter değil, Nihal'sin sen, aptal!"

"Vurmasana kafana," dedi Salih.

"Sana ne, Salih?" diye ona döndüm hışımla. Saçlarım yüzüme doğru savrulunca Salih, kabaran dalgalı saçlarıma bir göz attı, manzara hoşuna gitmemiş olacak ki yüzünü buruşturdu.

Bazı insanların kötü saç günü olurdu. Benimkinin adıysa kötü saç ömrüydü!

"Bakma öyle saçlarıma!" diye çıkıştım Salih'e. "Kendi kafandaki bir tutam kıla bak sen. Üç yıla onlar bile kalmayacak!"

Salih şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. "Niye öyle diyorsun Serce ya? Kel mi olacağım ben?"

"Yok, seni şampuan reklamlarında oynatacaklar, Salih," diye alay ettim saçlarına yan bir bakış atıp. "Kırk yaşında gözükeceksin gençliğinin baharında. Kendi hâline yan."

"Sen insanın psikolojisini bozarsın!" dedi titreyen dudaklarıyla.

Salih gibi kırılgan insanlar için dünya tam bir cehennemdi! Hele ki şeytanınız Serce Sevinç ise vay hâlinize.

"Görüşürüz!" dedim yanından geçip giderken.

"Neye sinirlendiyse bizden çıkarıyor hıncını!" diye sitem ettiğini duydum.

Ah, Salih... Eve gidip aynaya bakarak ağlayacağını ikimiz de biliyoruz. Neden bana bulaşıp duruyorsun ki?

"Arsız işte!" dedim kendi kendime. "Bumerang gibi, fırlatıyorum geri geliyor!"

"Başlamış yine kendi kendine konuşmaya, yazık..."

Selda'nın sesiyle onun masasının önünden geçmek üzereyken duraksadım. Görüşme sayısını tamamladığı için çantasına uzanıyor, bir yandan toparlanıyordu.

Onu duyan Ahu güldü. "Bu kıza da yazık, hayatım."

Zaten öfkeliydim, bu iki aptal da şimdi üzerine tuz biber oluyordu! Başımı yavaşça onların tarafına çevirip tek kaşımı kaldırdım.

"Hiç akıllanmıyorsun, Selda," dedim gülümseyerek. "Şu yanındaki kıza güvenip duruyorsun! Onun ipiyle kuyuya inilmez, kaç kere söyledim sana?"

Selda göz ucuyla Ahu'ya bakarken ben tebessüm ettim. "Dün yine seni çekiştirip duruyordu arka bahçede. Bilirsin, herkesin senin hakkında söylediği şeylerdi işte. Ne kadar beceriksiz olduğun falan... Haydi bana yazık da..."

Selda'ya göz kırptım. "Senin yediğin kaçıncı kazık?"

"İnanma şuna!" diye atıldı Ahu. Araları bozulacak, Selda'nın gözü açılacak diye ödü kopuyordu!

Eh, maşa olarak kullanacağı kimse kalmayacaktı tabii...

"Merak etme, alıştım senin çirkefliklerine," dedim telefonumu cebimden çıkarıp. "Bak, bu kim? Geçen ay mesai saatleri yüzünden kavga ettiğin kız değil mi? Ahu onunlaydı işte!"

Selda ona gösterdiğim fotoğrafa bakarken sahiden de dehşete düşmüştü, Ahu ise benden bu kadarını beklemiyor olacak ki öfkeyle atıldı.

"Sen..." dedi hışımla. Kızıla boyattığı saçları geriye doğru dalgalandı. "Sen benim fotoğrafımı mı çektin, utanmaz?" dedi ojeli tırnaklarıyla kendini gösterirken.

Telefonu cebime atarken çantamın dibindeki karpuzlu sakızı çıkarıp paketini açtım.

"Aynen öyle," dedim pişkince. "İntikam listemdeydin, Ahu. Görev, her zaman her yerdedir."

"Bırak şimdi Serce'yi. Hani görüşmüyordun o kızla?" dedi Selda kaşlarını çatarak.

Ahu telaşla açıkladı. "Hayır ya! Bir şey sormak için yanıma geldi sadece! Hepsi bu."

Karpuzlu sakızı çiğnerken araya girdim. "Yok be kızım. Dibi gelmiş boyanı bile konuştular."

Ahu ve Selda patlattığım sakıza bakarken ben bilmiş bilmiş başımı sallıyordum.

"Demek o yüzden kuaföre gidelim dedin bana!" diye bağırdı Selda. Yüzünde hayal kırıklığı vardı.

"Tanju da böyle işte," diye mırıldandım Selda'ya. "Hep yalan dolandı."

"Tanju kim ya?"

Ahu'ya ters bir bakış attım. "Senin erkek versiyonun."

Ahu tek kaşını kaldırıp ellerini beline koyunca gülümsedim.

"Alınma be. Olmayan şeyi söylemiyorum ki! Yalancı, ikiyüzlü, insanları aldatan, yalnızca kendini akıllı zanneden ama aslında beyninin varlığına bin şahit isteyen, kendi hâlinde mazlumun teki işte."

Ahu dişlerini sıkıp bana parmağını salladı. "Seni var ya!"

Selda araya girdi. "Yalan mı, Ahu? Gösterdi işte fotoğrafı!"

"Sen Abdülhamid'i savundun!" diye bağıracaktı sanki.

"Savunmadım!" diye haykırdım.

Birkaç kişi şaşkınca dönüp baktığında ben hâlâ sakızımı çiğniyordum. Bu sırada ofisin diğer ucundaki merdivenlere bakışlarım takılı kaldı. Arka taraftaki merdivenlerden elinde iki koliyle birlikte müşteri temsilcilerinin masalarına doğru yaklaşan Duran Bey'i gördüm.

Onun asık suratı, elindeki iki kolisi, keyifsiz hâli çok da düşünmeme gerek kalmayan bir manzarayı sunuyordu bana. Sırıtmaya başladım.

Birbirilerine girmek üzere olan Ahu ve Selda'yı durdurdum. "Durun, durun! İzleyin!"

Duran Bey'in ofise girmesiyle herkes sessizleşirken adam, bakışlarını çalışanların üzerinde gezdirdi.

"Merhaba, arkadaşlar," dedi yüksek bir sesle. Sesine tezat, omuzları çökmüştü. "Veda etmeye geldim."

Eh be Duran, orada dur dediğimde neden durmadın? Olmasaydı sonumuz böyle...

Birkaç kişiden ses yükselince adam hemen onları sakinleştirdi, bu sırada Ahu âdeta dehşete düşmüş gibi olanları izliyordu.

"Ahu," diye fısıldadım. Bir yandan keyifle sakızımı patlatıyordum. Ahu tedirgince bana doğru baktı.

Duran'ı işaret ettim. "En sevdiğim film. Beraber izleyeceğimizi kim tahmin ederdi ki?"

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı Ahu. Selda kadar aptal olmadığı için bir şeyler karıştırdığımı tahmin edebiliyordu.

Kıkırdadım. "Bana yapmak isteyip yapamadığın şeyi yaptım. Onu kovdurdum."

Eş zamanlı olarak arkadan Duran'ın sesi yükseldi: "Hepinize bugüne dek verdiği emeklerden ötürü teşekkür ederim. Çalışma hayatınızda başarılar dilerim. Benim sizlerle geçirecek vaktim buraya kadarmış, hoşça kalın."

"Güle güle!" diye el salladım.

Gözleri gözlerimde durdu, kararan bakışları bir haltlar yediğimi bildiğini söylüyordu.

Ahu, "İnanamıyorum sana," diye fısıldadı. "Sen şeytansın."

"Şeytan beni görse *yapma abla,* diye ağlar, Ahu," diye sırıttım. Sonra onun dibine yaklaşıp göz kırptım. "Sıra sana da gelecek."

"Uzak tut o kötü bakışlarını benden!" dedi kız huzursuzca.

"Canım çekiyor," diye mırıldandım. "Ne yapayım?"

"Neyi canın çekiyor?" dedi şaşkınca.

"Sana her seferinde haddini bildirmeyi."

"Delirmişsin sen," dedi kız nefretle. Ardından yeniden masasına oturup kulaklığına uzandı. Fena hâlde bozulmuştu, Duran Bey'in ofisten çıkıp gidişi onu bozguna uğratmıştı.

Elimi attığımı kurutuyordum mübarek...

"Yeşertmeyi de bilirdik," diye iç çektim. "Hak etmediler."

"Sen bana hesap vermeden nereye gidiyorsun öyle?" diye çıkıştı Selda. Sonra Ahu'nun başının etini yemek için ona dadandı.

Bense arkamda birbirine girmiş bir ofis bırakarak sakızımı çiğneye çiğneye otobüs durağına doğru yol aldım. Çok da keyifliydim, kulaklığı telefonuma takıp keyifli bir müzik açtım. Utanmasam oynayacaktım.

Durakta adımlarımı yavaşlattığımda otobüsün erkenden geldiğini fark ettim, bu keyfimi daha da yerine getirirken bugün yaşadığım kötü şeyleri düşünmeden bedenimi cam kenarındaki koltuğa yapıştırdım.

"Dinle ve Çıldır" isimli müzik listemi başa sarıp yeniden hareketli şarkıları dinlemeye başladığımda yüzümde tatlı bir tebessüm vardı.

Evet, evet... Beni kimse üzemezdi. İzin vermeyecektim. Hiç kimsenin hayatıma müdahale etmesine müsaade etmeyecektim!

Ben Serce Sevinç'tim. Dünyanın geri kalanı kim oluyordu?

"Yanınız boş mu, bayan?"

Yanımdaki koltuğun boş olduğunu görmesine rağmen çapkın bir sırıtışla bana bakan adama baktım.

"Boş, bay."

"Geçeyim o zaman."

Kulağımı okşayan müziğin sesini iyice artırınca yanımdaki adamı unuttum, birkaç durak gayet güzel geçti. Ancak eve yaklaştığımda yanımdaki adamın hafifçe kıpırdandığını, kendimi cam kenarına doğru iyice çeksem de sürekli bana yanaştığını fark ettim.

İçimden sabır çekip yola devam etmeye niyetlenmiştim ki adam birden omzumu dürttü. Dudaklarını oynattığını görünce bana bir şeyler söylediğini fark edip kulaklığımı çıkardım.

Bugün insanlar beni neden rahat bırakmıyordu ki?

"Kusura bakmayın, bayan," dedi adam kibar olmaya çalışırken daha da kasılıp. "Bu otobüs merkeze kadar gider mi?"

Ona bayık bakışlarla baktım. "Şoför ben değilim."

Ardından göz ucuyla dizime yapıştırdığı dizini işaret ettim. "Ses etmeyeyim dedikçe üstüme çıktınız. Kenara çekilir misiniz?"

Adam, kaşlarını çatıp hafifçe geriye doğru çekilirken ben, yeniden kulaklığımı takmaya yeltenmiştim. Aynı anda adam yeniden bana doğru baktı ve aklına aniden bir şey gelmiş gibi sırıttı.

"Şoför olmadığınızı biliyorum, canım. Siz şoför olamayacak kadar güzelsiniz."

Hiç beklemediği bir anda kafamı uzatıp bağırdım. "Şoför Bey!"

Aniden otobüs sessizleşti, yanımdaki adam dut yemiş bülbüle döndü. Şoka uğramıştı.

"Buyurun?" dedi şoför.

"Yanımdaki beyefendinin sizin yüzünüzle ilgili bir sorunu var!" dedim.

Otobüs durakta yavaşlayınca şoför, kabinden çıkardığı kafasını arkaya doğru uzatıp bize baktı.

"Neymiş sorunu?" dedi agresif bir tavırla.

Yanımdaki adam dehşete düşmüştü. "Sorun değil. Soru! Merkeze nasıl gideceğim acaba?"

Şoför adamdan hiç hazzetmemişti, gergin bakışlarla onu süzdü. "Gel, göstereyim ne taraftan gidildiğini."

Çaresiz adam bu kez şaşkınca bana döndü. "Ben... Ben size kötü bir şey dememiştim. Övdüm sadece."

"Kim söyledi beni övebileceğini?" dedim tek kaşımı kaldırıp. "Derdin merkeze gitmek falan değil, dibime girip rahatsız ediyorsun beni pis bakışlarınla!

Güzellikmiş, haydi oradan!"

Şoför bir kez daha, "Gelin, beyefendi!" diye bağırdığında az evvel otuz iki diş bana sırıtan adam, çaresizce koltuktan kalkıp ön tarafa doğru ilerlemek zorunda kaldı.

Yanımdan kalktığında derin bir nefes vermiş ve temas edip durduğu bacağımı kendime doğru çekmiştim.

O giderken arkasından el sallıyordum.

"Konuş bakalım, gevşek," diye fısıldadım. "Biraz da şoför tarif etsin."

Sonraki durakta sakince yerimden kalktım ve otobüsten indim. Bir yandan da kulaklığımı çıkarmış, çantama tepiştiriyordum.

Elbette yanıma oturan bütün insanlarla derdim yoktu! Fakat böyle adamlar, dibime girip de ben kendimi geri çektikçe kalabalıktan istifade kendini bana yapıştırdıkça gıcık oluyordum! Sürekli, *yok canım, niyeti başka bir şey değildir, belki de ben yanılıyorumdur*, diye düşünmekten gına gelmişti!

Koltuklar iki kişilikti. Bu adamının iki yana ayırdığı öküz gibi bacaklarının benim koltuğumda işi neydi? Sonuçta insanlar birbirlerine temas etmeden çok da güzel yolculuk yapabiliyordu.

"Çok da iyi yaptım," diye mırıldandım kendi kendime.

Yolun sonuna geldiğimde yaşadığım apartmana girip dairemin anahtarlarını çıkardım. Merdivenlerde uğultular duyunca birkaç geveze komşuyla denk geleceğimizi fark edip çabucak kendimi eve

attım. İçeri girer girmez kapının önünde bekleyen Haydut bacaklarıma atıldı.

"Beni mi özledin sen?" diye mırıldandım gülümseyerek.

Mama kabına doğru giderek yüksek sesle miyavlamaya devam etti.

"Özlememişsin," diye iç çektim mutfaktaki mama paketini almak için ilerlerken. "Sen de kullan at beni be Haydut."

Haydut, *çok konuşma da mamayı ver*, der gibi miyavlayınca susup mamasını döktüm. Ardından çabucak yemeye başladı. Haseki ortalıkta yoktu, zaten şimdi bir de onun havalı bakışlarıyla uğraşamazdım! Biraz sevgiye ihtiyacım vardı.

Ve sevgi verecek hiç kimsem yoktu.

"Kitap okurum ben de," diye mırıldandım banyoya girip ellerimi yıkarken.

Saçlarımı ördüm, kıyafetlerimi kirli sepetine attım, yatak odama girip pijamalarımı giydim.

Bugün kendimi sevmek istediğim için pahalı bir yemek sipariş ettim.

"Muhteşem Yüzyıl izlerim," dedim derin bir nefes verip.

Nafile! Ne söylersem söyleyeyim içimdeki boşluğu dolduramıyordum. Buruk bakışlarım bomboş odalarda, sessiz duvarlarda geziyordu. Bugün üzerimdeki keyifsizliği atamıyordum.

Hazal denilen o kızın çirkin sesini unutmak istiyordum!

Daha fazla dayanamayıp yatağıma uzandım ve çantamdan çıkardığım telefonu alıp hızlıca sahte hesap profilime giriş yaptım.

Ana sayfama birkaç yabancı sayfanın gönderileri düşünce sizinle uğraşamam diye homurdanıp onları takipten çıktım.

Böylece Ceyhun'un profili ve sahte hesabım baş başa kaldık.

"Hiç de bir şey paylaşmıyor ki!" diye sitem ettim eski fotoğraflarında gözlerimi gezdirirken. Çoğunda kalabalık arkadaş gruplarıyla poz vermişti ve yanındaki insanların kim oldukları hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Onun hakkında fikir yürütebileceğim hiçbir ipucu bulamamıştım.

"İş başa düştü," diye fısıldadım derin bir nefes verip.

Ardından günler önce bana attığı mesajın bulunduğu mesaj kutusuna girdim.

Üzerine tıklanmamış mesaj hâlâ orada bekliyordu ve gözlerim aynı harflere takılıp duruyordu.

"Yarın izin günüm," diye mırıldandım kendi kendime. "Arasa bile orada olmayacağım."

Yani saatlerce Ceyhun'dan haber alamayacaktım! Bu sırada Hazal ile ne yaptıklarını düşünüp duracak, merakımdan içim içimi yiyecekti!

Salla gitsin dünyayı, felsefemi uygulayarak mesajın üzerine tıkladım.

"Bu nasıl kullanıcı adı lan. Sen kimsin?" yazmıştı.

Bugün Hazal'a yanıt veren sesini düşündüm. Ve benimle konuşurken takındığı o şirin tavrı, o yumuşak tonu... Ya bu çocuk çift kişilikliydi ya da ben manyaktım. Belki de ikisiydi. Öğrenmem gerekiyordu. İçimden geçen tek cümleyi yazıp ona gönderdim:

"Belan geldi, bebeğim."

Ve Ceyhun, mesajı gönderdiğim anda çevrim içi oldu.

16: Herkese Beğeni, Sana Yorum

Biliyorum, insan bunca felaketten sonra biraz uslu durmamı bekliyor, durulurum zannediyor. Ben istemiyor muyum zannediyorsun, canım okur? Olmuyor işte! Ben de doğuştan hiperaktifmişim demek ki... Bu olanların ve bir türlü hanım hanımcık oturamayışımın bence başka hiçbir açıklaması yok.

Biraz da... Ateş bacayı sarmışsa demek... Orayı hızlı geçebilir miyiz lütfen? Teşekkürler.

"İyi günler, Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz akıl sağlığınız için kayıt altına alınmaktadır, sarf edeceğiniz herhangi bir saçma cümle ileride ekran görüntüsü klasöründen çıkarılacak ve karşınıza sunulacaktır. Unutmayın ki Serce Sevinç, kendisine yapılan her şeyi itinayla kaydeder ve en uygun zamanda belanızı..."

Sustum. Heyecanlı bakışlarım telefon ekranındaydı, kirpiklerimi kırpıştırırken tırnaklarımı kemiriyordum.

"Neyse," diye fısıldadım öfkeyle. "*Belanızı verir,* diyelim de tatlıya bağlansın."

Bir yandan Ceyhun'un çevrim içi olup cümlemi okuduğu mesaj kutusunu seyrediyor bir yandan da hızlı nefeslerle inip kalkan göğsüme elimi koymuş, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Yok be kızım!" dedim son kontrolleri yaparken. "Nereden anlayacak sen olduğunu?"

Profil fotoğrafı kaldırma işlemi, doğum tarihini gizleme işlemi, gönderileri arşive atma işlemi, bildirim paneline düşebilecek beğenileri geri çekme işlemi, kayıtlı biyografiyi silme işlemi, herhan-

gi bir terslik ihtimaline karşı gerçek hesaptan çıkış yapma işlemi, hesapla ilişkili telefon numarasını kaldırma işlemi, son görülme saatini kapatma işlemi...

Hepsi tamamdı.

"Biraz daha zorlarsam dünyadan yok olacağım," diye mırıldandım.

Hesaptaki bütün bilgiler sahte olmasına rağmen kendimi ekstra güvenlik moduna almış ve onları da gizlemiştim. Oysa zaten hiçbiri bana ait değildi. Sahtekârlığın bu kadarı artık bana bile fazla geliyordu.

Gördüğüm şeyle çığlık attım!

"Yazıyor! Yazıyor!"

Yatakta zıplarken yastığım yere düştü. Çabucak telefonu bırakıp yastığı yeniden yerine koydum, bu sırada aralık olan kapıdan Haydut merakla başını uzatmış, benim garip davranışlarımı izliyordu.

Koşarak Haydut'u yakaladım. Miyavlayarak kaçmaya çalıştı, bu deli anlarımda benimle olmaktan hoşlanmazdı.

"Yazıyor, Haydut!" diye bağırdım onu yukarı kaldırıp indirirken. Haydut, bıkkınlıkla görmeye alışık olduğu bu kutlama anını izliyordu.

"Ceyhun Çapkın, su gibi söyleyeceği yalanları yazıyor," diye fısıldadım dişlerimin arasından.

Sesim ürkütücüydü, gözlerimdeki tehlikeli bakış yaklaşan kıyametin habercisiydi.

Haydut, bana daha fazla katlanamayarak kucağımdan atladı ve kuyruğunu sallayarak gözden kayboldu. Bense yeniden odağımı topladım ve bütün dikkatimi telefonumun ekranına yönelttim.

Ya Ceyhun dünyanın en uzun ve yarım bırakılmış olan Manas Destanı'nı tamamlıyordu ya da söyleyeceği yalanlar artık benim bile sayamayacağım kadar çoktu. Alt tarafı sahte profille sohbet edecekti! Bu kadar düşünüp yazamadığı şey neydi?

"Ne belası? Ufuk, sen misin lan? Bak, buradan işleteceğim diye planladıysan eve geldiğim gibi seni klozete gömerim. Bıktım lan senden, puşt!"

Mesaj bildirimi ekrana düşer düşmez sırıttım.

"Varan bir," diye fısıldadım şeytani dürtülerim artık dürtü olmaktan çıkıp beynimi tekme tokat işgal ederken. Gülümsedim.

"*Ceyhun evde değil.* İlk bilgi. Kayıtlara geçilsin."

"Niye yazmıyorsun? Sensin, değil mi? Bu nasıl bir isim, oğlum? Sen kesin şu kızla konuşmak için açtın bu hesabı, değil mi? Neydi adı, Ahududu mu?"

"Vay," diye mırıldandım. "Varan iki. *Ufuk'un yolunu gözlediği ahududusu var.*"

Kayıtlara geçilsin, şantajda işe yarar. Yaktım çıranı, Ufuk."

Ardından çabucak Ceyhun'a yanıt verdim:

"Kırıcı oluyorsunuz."

"Ufuk, niye kibar insan taklidi yapıyorsun? İçinde otlattığın hayvanı ikimiz de yakından tanıyoruz."

Tam cevap yazacaktım ki yeni bir mesaj daha geldi. *"Bak eğer sensen seni izlediğin Siccin'deki çarpılmış adamlardan daha fena yaparım."*

Kaşlarımı çatıp cevap yazdım:

"Hiç tanımadığınız bir insana yaptığınız bu yakıştırmalar hoş mu? Dışarıdan gören de sizi kibar bir adam sanıyor."

"Lan ben senin onca kazığından sonra bunu yer miyim? Bak hâlâ kibar kibar dil kırıyor! O dilini var ya..."

İşler kontrol edilemez bir hızla rayından çıktığında hızlı düşünüp bir çözüm bulmak zorunda hissettim. Bu aptal Ceyhun, benim bir başkası olabileceğime katiyen ihtimal vermiyordu.

Ufuk, Ceyhun'un travması olmuştu.

Zihnimde binlerce düşünce fink atarken cümleleri toparlayıp en vurucu olanı seçmeye çalışıyordum, Ceyhun'u öyle bir kıvama getirmeliydim ki her şeyi dökülmeliydi. Belki biraz zaman alırdı ancak önemli değildi.

Madem birisi benim tatlı olduğumu düşünüyordu, onun burnundan getirmezsem olmazdı.

Bakalım düşüncelerinde samimi miydi? Yoksa ben, davranışlarının aksine her gün öylesine aradığı ve kendisi için anlam ifade etmeyen herhangi biri miydim?

Yavaş yavaş anlayacaktık.

Çabucak Ceyhun'a yeni bir mesaj yazdım: *"Söz ettiğiniz kişiyi tanımıyorum, ayrıca ilgilenmiyorum."* Ardından ekledim: *"Ama sizi yakından tanımak istiyorum."*

İşte, şimdi oltayı denize atmış, balığın yemi yutmasını bekliyordum! Ceyhun'un bu saatten sonra yapacağı her hamle ölümcül derecede tehlikeliydi. Ya soyadının hakkını verecek ve bana bir daha muhatap almayacağım bir çapkın olduğunu ispatlayacaktı ya da diğer yarışmacılara başarılar dileyip Ceyhun'la yolumuza devam edecektik.

"Sen cidden Ufuk değilsin galiba," yazdı. Heyecanla mesajın devamını beklerken dudaklarımı ısırıyordum. Sürekli bir şeyler yazıp sildiğini görüyor, bir yandan da ecel terleri döküyordum.

"Ya Rabbi, sen sabır ver," dedim terlemiş yüzüme elimle yelpazelerken. Ne yazıyordu bu çocuk?

"Kusura bakma."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. Okuduğum cümle ile kaşlarım çatıldı. Ne yani, dakikalardır beni bekletip yaza yaza şu cümleyi mi yazmıştı?

"Umarım sen Tuğkan'sındır ve bu da şarkının nakaratıdır. Dakikalardır iki kelimeyi bir araya getiremediğine inanmak istemiyorum."

Cümleler ben engel olamadan Ceyhun'a iletilirken öfkeden delirecek gibi hissediyordum. Zaten bunca belirsizlik beni çıldırttığı için böyle aptal bir yola başvurmuştum!

Nasibimizi almak için buradaydık ancak birkaç hecelik cümlelerden de Ceyhun'un biyografisini çıkaracak hâlim yoktu.

"Biyografiyi çıkarmaya gerek yok," diye mırıldandım bakışlarımı kısıp ekrana bakarken. "Biyografide fazlalık olan H harfini çıkarsak yeter."

"Kusura bakma derken... Yanlış anlama anlamında. Kim olduğunu tam olarak bilmiyorum ama..."

Ve sonra mesajın devamını gönderdi:

"Benim kalbimde biri var."

Gözlerimin şahit olduğu cümle art arda kalp spazmları geçirmeme sebep olurken donakalmış hâlde ekrana bakıyordum. Telefon şaşkınca parmaklarımın arasından düştü, ardından yorganımın ucuna denk geldiği için kayıp yere düştü.

"Ne?" dedim şaşkınca karşımdaki duvara bakarken.

Doğru mu okumuştum? Peki... Peki, o zaman neden her gün beni arıyordu? Neden bana tatlı cümleler sarf ediyordu? Demek o Hazal denilen kızla sahiden ilişkisi vardı!

"O pembe kalp her şeyi açıklıyordu!" diye bağırdım kendi kendime.

Ardından bir süre başımı önümdeki yastığa gömüp çığlık attım. Öfkemi atamadığım için yastığa dişlerimi geçirip ısırmaya başladım. Uğradığım haksızlığı kaldırabilecek kadar güçlü hissetmiyordum.

"Kalbinde biri varmış!" diye bağırdım öfkeyle. "Alçak!"

Haydut ikinci defa odamın aralık kapısından başını uzattığında çığlığımı duyduğunu anlamıştım. Sanki ben kediymişim, o da benim sahibimmiş gibi ne haltlar karıştırdığımı merak edip bana bakmaya gelmişti. Bakışları bir süre yüzümde ve az önce elimden kayıp düşen telefonda gezindi. Bense kucağımdaki yastığa işkence

etmeye son vermiş, onu ısırmak yerine kollarımın arasına almış, sarılıyordum.

"Kalbinde biri varmış, Haydut," dedim büzdüğüm dudağım hafifçe titrerken.

Hayır! Hayır, onun için üzülecek değildim! Evet, birtakım hoş sohbetlerle zaman zaman içimi titrettiği yadsınamaz bir gerçekti ancak ben platonik bir aşkın kurbanı olamazdım! Benim için hayat, bununla uğraşamayacağım kadar hızlı akıyordu.

Haydut, kapı ağzında dikilmeye son verip biraz ayağımın altında dolaştı, bir ara yatağa zıplayıp bağdaş kurduğum dizlerime çıktı, sonra kafası yastıkla kollarımın arasına sıkışınca benim yine kafayı yemek üzere olduğumu fark edip yeniden yere atladı.

Bense bu arada hüzünle çökmüş omuzlarım, titreyen çenem, düz bir çizgi hâlini almış dudaklarımla onu izliyordum.

"Kayıtlara geçilsin," diye fısıldadım. "Ceyhun'un kalbinde zaten biri varmış."

Daha fazla aynı cümleyi tekrar edip kendimi enkaz altında bırakmaya gerek olmadığını fark ederek derin bir nefes verdim ve hâlime çekidüzen verdim. Bu sırada kulağıma telefonumdan yüksek bir melodi çalınınca irkilerek yatağın altına doğru baktım.

"Hiihh! Ne yapıyorsun, Allah'ın cezası!"

Haydut, benden istediği ilgiyi göremeyince her zaman ona fare videoları izlettiğim telefonumu hedef almıştı.

Ekranı öyle bir yalıyordu ki, az evvel mesaj ekranı açık olan Ceyhun'u görüntülü aradığını gördüm!

"Kedi misin cin mi, belli değil! Çekil çabuk, çekil," diye haykırarak üzerine atladım.

Kamera açıktı ve ekranda Haydut'un pembe burnu vardı ancak şanslıydım ki Ceyhun aramayı yanıtlamamıştı.

Hızla telefona yapışıp görüntülü aramayı sonlandırdım. Bu sırada Haydut pişkince elimi ısırıp kaçtı.

Derin bir nefes verip baygınlık geçirecek gibi yatağıma yığılırken bu kez telefonumu parmaklarımın arasında sıkıca tutuyordum. Az evvelki hüsran, yerini korkunç bir şok dalgasına bırakmıştı; göğsüm, yeniden hızlı nefeslerle inip kalkıyordu!

"Bırakmıyorsunuz ki iki dakika üzüleyim!" diye bağırdım sesimi kedilerimin duyduğundan emin olmak için beklerken. "Bak yeter, her şey üzerime geliyor!"

Haseki'den kısık bir miyavlama gelse de Haydut ortalardan kaybolmuştu. Ne zaman yanlış bir şeyler yaptığını fark etse koşarak mutfaktaki eski dolabımın içine girer ve onu bulmamı beklerdi.

Her seferinde onu bulsam da oraya saklanmaktan vazgeçmiyordu.

"Ne yazacağım şimdi ben buna ya?" diye iç çektim düşünceli bir sesle. Sahiden de oturup hüzünlenecek vaktim yoktu. Kendimi üstün başarım için tebrik ediyordum.

Ceyhun'un biyografisini çıkarmama gerek kalmamıştı. Çünkü verdiği cevapla yarattığı enkazın altından kalbimi paramparça çıkarmıştı.

"Saçma sapan triplere girme," diye kızdım kendime. "Sanki deli divaneydin. Tamam, ilk kez birinden hoşlanıyor gibi olmuştun, yıllardır kalbinde en ufak bir kıpırtı yokken o seni biraz heyecanlandırmıştı. Tamam, biri sana ilk kez tatlı olduğunu söylemişti ama..."

Cümlenin devamını getiremeden ağlayacak gibi olduğumda telefonu parçalamak istiyordum. Meğer ben ne beter hâle düşmüşüm de haberim yokmuş!

Yeniden mesaj kutusunu açtığımda Ceyhun'un bir dakika önce bana yazdığı şeyi gördüm.

"Neden görüntülü arıyorsun? Anlayamadım."

"Bir şeyi de anlasan şaşardım!" diye bağırdım.

Ardından çabucak sakinleşip yanıt verdim: *"Pardon, kuzenim aramış."*

Ceyhun, mesajımı birkaç dakika görüldü olarak bıraksa da ben, boş bakışlarımla beklemekten başka bir şey yapmıyordum. Pardon, Haydut aramış diyecek hâlim yoktu herhâlde.

"Kuzen mi?" diye sordu.

Bu çocuğun dakikalarca bekleyip de gönderdiği bu olağanüstü mesajlara bayılıyordum! Bunu yazmak sahiden bu kadar meşakkatli miydi?

"Herkese birden yetişmeye çalışıyorsun galiba. Senin de işin zor, soyadı çapkın olan birinden başka türlüsü beklenemezdi. Haydi yoluna, eyvallah."

Ceyhun'un suratını görmüyordum ancak dehşete düşmüş bir ifadeyle ekrana baktığına yemin edebilirdim. Yazdı, sildi, yazdı, sildi. Nihayetinde mesajı bana gönderebildiğinde onu delirtebilmiş olduğumu görmek bana başardığımı hissettirdi!

"Tanımadığın birini yargılamamak gerektiğini yazan sendin. Yalnızca soyadımdan nasıl böyle bir kanıya vardın ki? Beni tanımıyorsun bile. Yazdığın sırada meşgul olamaz mıyım? Belki aynı anda önemli bir işle ilgilenmek zorundayımdır. Bu, beni her önüne gelene yazan bir herif mi yapıyor?"

Kaşlarımı çatıp mesajı okurken ilk kez bu kadar uzun bir cümle kurduğu için hayretler içerisindeydim. Ah, neydi o önemli işi, delice merak ediyordum ancak kendimden taviz vermeyecektim. Kararlıydım!

"Çok alıngan çıktın sen de. Neyse, müsait bir yerde inecek var."

Kalbin doluyken orada bekleyemem...

"Ne?" yazdı.

"Gidiyorum, diyorum."

"Nereye?"

"Seni ilgilendirir mi? Ben almam gereken cevabı aldım."

"Bir dakika," yazdı. Merakla yazacağı şeyi beklemeye başlarken avuç içlerim terlemişti. Günlerdir planını yaptığım *stalk* macerasının bu kadar kısa sürmesini beklemiyordum. Belki Ceyhun'dan bilgi almak daha zor olur diye düşünmüştüm ancak o hiç beklemediğim kadar netti!

"Yazım şekline bakılırsa sen cidden Ufuk falan değilsin. Beni tanımak istediğini söyledin. Bunun için beni bir yerde görmüş falan olman gerekmiyor mu? Kimsin sen?"

"Bunu neden soruyorsun?" yazdım.

Sonuçta kalbinde biri varsa benimle sohbeti uzatmasına gerek yoktu.

"Hesabımı bulan ve günlerdir bana yanıt vermek için bekleten kişiyi merak ediyorum, hepsi bu. Yerimde sen olsaydın merak etmez miydin?"

"Soyadım Çapkın değil," yazdım.

Bir süre yanıt gelmedi. Gülümsedim.

"Öyle keserler sesini," diye homurdandım. Ardından saatin giderek geç olduğunu fark edip derin bir nefes verdim. Pijamalarımı giyip uyku yolunu tutacaktım.

Ancak Ceyhun'dan gelen mesaj, konuşmanın seyrini değiştirdi.

"Bu ani çıkışların, bana tanıdığım birini anımsatıyor."

"Yuh!" diye bağırdım. "Nasıl ya? Nasıl anladın?"

Telaşla bir şeyler yazıp silerken nasıl bir cümle kurmam gerektiğini bulamıyordum. Hoş, Ceyhun benim Serce olduğumu anladığını söylememişti ancak hayatında benim kadar ani çıkışları olan başka bir insan yoksa oklar doğruca beni gösteriyordu!

"Bittin sen, kızım," diye fısıldadım dudaklarımı ısırırken. "Çabuk bir şey bul."

Düşündüm, düşündüm, düşündüm... Ceyhun çevrim içi olarak beni beklerken düşündüğü şeyin aksini ispat edecek bir hamle

aradım. Nihayetinde aklıma şeytani bir fikir süzüldü ancak bu çok riskliydi ve işe yaramazsa tam anlamıyla biterdim!

"Olan oldu artık," diye mırıldandım. "Sıvayayım bari."

Ardından hiç beklenilmeyen bir şey yapıp az evvel Haydut'un yaptığı korkunç şeyi yaptım, Ceyhun'u görüntülü aradım.

Telefonun kamerasını ters çevirip yatağa yapıştırdığımda ekran tamamen siyahtı, Ceyhun açtığında beni göremeyecekti ancak kalbim kulaklarımda atıyordu!

Tehlike, benim göbek adımdı ve paçayı kurtaramadığınızda aldığınız riskler kurtulmaya değerdi!

Telefon uzun bir süre çaldı, titreyen ellerimin arasındaki telefonu sabit tutamıyor, Ceyhun yanıt verirse ne yapacağımı düşünüyordum. Ancak bildiğim tek şey bunu yapmam gerektiğiydi.

Sonunda Ceyhun dördüncü çalışta aramayı reddetti.

"İşte bu be!" diye çığlık attım. "İşte bu kızım!"

Ekranda yeniden sohbet penceresi açıldığında Ceyhun çabucak bana yazdı.

"Niye zırt pırt görüntülü arıyorsun? İyice sapığa bağladın."

Keyifle sırıtıp dakikalar önce planladığım yanıtı gönderdim.

"Birileriyle kıyaslanmak en nefret ettiğim şeydir. Gördüğün gibi sana kim olduğumu gösterecek kadar cesurum, mesaj atarken buna çoktan hazırdım. Eğer aramaya yanıt verseydin daha önce hiç tanışmadığın biri olduğumu görecektin."

Şeytani bir sinsilikle gülücük yolladım.

"Saat olmuş gecenin kaçı," diye mırıldandım kendi kendime. "Tabii, bu saatte hemen açamayacaktı. Aniden aradığım için şaşırıp kaldı. Görev tamam."

Kendimi bu dâhiyane fikrimden ötürü tebrik ederken Ceyhun'dan yeni bir mesaj geldi.

"Tamam, ben birine benzetmişim demek ki. Birileriyle karıştırılmak konusunda bu kadar hassas olduğunu düşünemedim. Daha fazla birbirimizin vaktini çalmayalım o hâlde. Kendine iyi bak."

Ceyhun'un mesajlarını okudukça yüzümdeki tebessüm büyüyordu. Şöyle bir düşününce kalbindeki kişinin Hazal olduğunu söylediği falan yoktu. Ben biraz fazla aceleci davranmış ve tavrını buna yormuştum. Fakat belki de işler tahmin ettiğim gibi değildi.

O kişinin ismini öğrenmeden nasıl anlayabilirdim ki?

"Ama ya..." diye dudağımı büzdüm Ceyhun'un profil fotoğrafına tıklayıp gözlerimi kısarken. "Şuna bir bak. Kalbimde biri var dedi ve tanımadığı birine hiç yüz vermedi. Şimdi nasıl kızayım ki?"

İçimden bir ses, her şeyi boş verip Ceyhun'u engellememi, müşteri hizmetlerini aradığında ise onu başka bir temsilciye aktarmam gerektiğini söylüyordu!

Ancak diğer taraf... Ah, işte beni ateşlere atan o taraf... Onu durdurmak ve susturmak mümkün değildi. Sonuna kadar gitmemi söylüyordu. Şüphenin pençesine takılıp da yolu yarıda bırakmamamı, Ceyhun'un gerçek yüzüyle tanışmamı istiyordu.

Ceyhun'a yeni bir cevap yazdım: *"Peki, arada bir sana yazabilir miyim?"*

Normalde reddedildiğinde yılışıklık yapan insanlardan hiç hoşlanmazdım. Adı lazım değil, baş harfi Tanju'ydu. Ama zafere giden yolda her şey mübahtı! Gerekirse yılışık taklidi yapacaktım. Hatta bu taklidi öyle iyi yapmalıydım ki Ceyhun, bir an bile Serce olduğumdan şüphelenmemeliydi.

"Neden yazacaksın bana? Anlayamadım."

Gözlerimi devirip Ceyhun'a yanıt verdim. *"Çok yalnızım, hepsi bu. Başka bir amacım yok."*

Ceyhun'dan yanıt gecikmedi: *"Bunun uygun olacağını düşünmüyorum."*

Yüzümdeki tebessüm büyüdü. Ceyhun tam istediğim kıvamdaydı. En azından artık nasıl bir yol haritası çizeceğim kafamda şekillenmişti. Yine aynı yapışkan role bürünerek yanıt yazdım:

"Beni nüfusuna almayacaksın ki... Sadece arada bir yalnız hissettiğimde konuşmak istemiştim. Ama istemiyorsan engelle gitsin. Zaten dışlanmaya alışığım."

Bir süre yanıt gelmedi ve bunun Ceyhun'un düşünme payı olduğunu bildiğim için ses çıkarmadım. Bu sırada Haseki ve Haydut hâlâ aynı derecede delirmiş olup olmadığımı merak ettikleri için birlikte odama girdiler, arada bir beni yoklayıp giderlerdi.

"Ah be Haydut!" diye iç çektim o pısırık bir şekilde yatağımın etrafında dolaşırken. Bu kez uzanıp onu sakince kucağıma aldım, şefkat göstereceğimi anladığı an bacaklarımın arasına yayıldı ve kuyruğunu sallayarak bana sırnaşmaya başladı. Bu sırada kimsesiz kalan Haseki, hiç beklemediğim bir şey yaparak kuyruğunu ayağıma sürttü.

"Sevgi pıtırcıkları sizi," diye homurdandım. "Annenizin size kızdığını anlayınca nasıl da hemen pısıyorsunuz. Uyanıklar!"

Haseki, sözlerime karşılık miyavlasa da Haydut, çoktan uykuya dalmayı tercih etmişti. Bir elimle Haydut'un siyah tüylerini, diğer elimle Haseki'nin beyaz kafasını okşuyordum. Kedi annesi olmak, bu hayatta başardığım en iyi şeydi.

"Damardan girdik, çocuklar," diye mırıldandım heyecanla. "Bakalım, ne cevap gelecek. Balık yemi yutarsa bilin ki işimiz kolay. Ceyhun'un gerçek yüzünü görmeye başlarız."

Uzun bir süre bildirim gelmeyince bütün planın suya düştüğü ve Ceyhun'un artık yanıt vermeyeceği fikrine kapılmak üzereydim ki son anda gelen mesajla oturduğum yerde sevinç nidaları attım.

"Peki o zaman, canın sıkkın olduğunda yazabilirsin. Seni anlıyorum çünkü bu, sık sık benim de başıma geliyor, insan bazen konuşacak birilerini istiyor."

"Yeme gel, Ceyhun balığı," diye mırıldandım heyecanla. "Gluk gluk."

Ancak yazdığı son mesaj beni bir kez daha şoka uğratmaya yetti.

"Fakat bundan fazlasını bekleme. Bunu bilerek gel. İyi geceler."

"Buna da şükür," diye iç çektim. Sık sık telefon görüşmesi yapıyor olabilirdik ancak ben de ilk kez Ceyhun'un sınırları konusunda ne kadar net olduğuna şahit olma fırsatı bulmuştum. Belki de bu mesajlaşma serüveni, beni bambaşka bir yere uçuracaktı ve ben, sonucun iyi mi kötü mü olacağını bilmesem de kendimi durduramıyordum.

Öğrenmek için can attığım delice bir biyografi vardı! *Ceyhun Çapkın biyografisi.* Şansımı daha fazla zorlamaktan vazgeçip çabucak mesaj ekranından çıktım. Uyumadan önce kendime bir keyif kahvesi yapıp biraz da çekirdek çitlemek gibi bir planım vardı ancak telefonu kapatmadan hemen önce ana sayfama pat diye düşüveren fotoğraf, donakalmama sebep oldu.

Ceyhun yeni bir fotoğraf paylaşmıştı. Hem de sadece birkaç saniye önce...

"Çabuk pikselleri say!" diye komut verdim kendime. Ardından iki parmağımı ekrana yapıştırıp fotoğraftaki bütün detayları görebilmek için sonuna kadar büyüttüm. Keskin bakışlarım fotoğraf karesindeki her detay üzerine yoğunlaşırken hangi çıkarımlara varabileceğimi düşünüyordum.

Son paylaştığı fotoğraflardan farklı olarak yalnızdı. Önceki fotoğraflarındaki heyecan bu kez gözlerinde görünmüyordu, surat ifadesinde daha bıkkın bir şeyler seziyordum. Ayrıca oturduğu masaya dirseğini yaslamış, çenesini avuç içine almıştı. Sanki biraz hastalıklı bir rengi vardı, yüzündeki canlılık kaybolmuştu. Ya da ben şizofren olmuş ve bunu uydurmuştum.

"Neresi ya burası?" diye mırıldandım arkadan geçen insanları yakınlaştırıp bakarken.

Formalı birini detaylıca incelediğimde sonunda burasının bir hastane olduğunu, muhtemelen Ceyhun'un oturduğu masanın da hastanenin kafeteryasına ait olduğunu anladım. Önüne geçe-

mediğim bir endişe içime yerleşirken onun hasta olup olmadığını merak ediyordum.

Yoksa bu yüzden mi beni arayamamıştı?

Peki ya Hazal... Hazal'ın amacı neydi? Telefonu benim duyabileceğim şekilde açık bırakıp Ceyhun'a sırnaşmasının manası neydi?

"İyice kafam karıştı!" diye homurdandım fotoğrafı yeniden eski boyutuna bırakırken. Ekrandan geri çekilip nihayet uzaklaşabildiğimde gözüme bir başka detay çarptı. Ceyhun fotoğrafın alt kısmına bir de açıklama bırakmıştı.

"İlk defa dünyadaki başka birisi tarafından hayatta olduğum hissettiriliyordu."

Şaşkınca ekrana bakarken beynimi bütün düşünme fonksiyonlarını yitirdi. Gözlerim, Ceyhun'un sanki içimi okuyan bakışlarını buldu, fotoğrafa uzun uzun bakakaldım. Ceyhun'a öfkelendiğim, Ceyhun'dan nefret etmek için kendimi zorladığım bütün anları düşündüm. Ödün vermek ve Serce Sevinç olmaktan çıkıp ona birkaç adım atmak... Evet, bunları yapmıştım. Belki sonradan pişmanlık duyacak, belki başımı taşlara vuracaktım ancak okuduğum şey tam karşımdaydı.

Yazdığı bu cümle ona geçen konuşmamızda önerdiğim Olağanüstü Bir Gece kitabına aitti. Benimle alay edercesine gülüp geçmiş ancak yine kalbimi tekleten o şeyi yapmıştı. Kitabı okumuştu.

"Sadece okumamış," diye mırıldandım kendi kendime.

Sadece okumamış... Üstelik anlamıştı.

Ceyhun'da hiçbir zaman çözemeyeceğim garip bir gelişme vardı!

Herkesi beğenip geçen parmaklarım Ceyhun'a yorum bırakmak istiyordu.

17: Pamuk Şeker ya da Ceyhun

Her şeyin çığırından çıkmaya başladığı ilk günü hatırlıyor musun diye soracak olursanız tam da o günü söylerdim. Bir fotoğraf karesinin altında, benim onu göremeyeceğimi zannetmesine rağmen ikimiz için de anlamlı bir kitap alıntısını oraya iliştiriverme-si... Üzgünüm anne, sanırım minik serçen âşık oldu.

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Mesajlarınız kuvvetli hafızam tarafından kayıt altına alınmaktadır, oltaya hoş geldiniz."

Sabah uyanır uyanmaz telefona yapışmış, Ceyhun'un profiline serbest dalış yapmıştım.

Su uyur, Serce uyumazdı.

Gece boyunca fotoğrafına yorum bırakmak için can çekişsem de şimdilik fazlasıyla dikkat çektiğim için profilinde sessiz sakin takılmaya karar vermiştim. Beğeni sayılarını kontrol ettikten sonra huzurlu bir uykuya dalmıştım.

Şimdi haşlanmış yumurtayla başladığım diyet kahvaltımı çikolatalı ekmekle tamamlarken hayatımı sorgulamakla meşguldüm.

Bir kez daha göbek eritme konusunda ne kadar beceriksiz olduğumu kendime ispatlamış ve yayıldığım sandalyemde çayımı yudumlarken diğer elimdeki telefonumla CSG'ye başlamıştım.

CSG, bundan sonraki ulvi amaçlarımdan biriydi. Ceyhun'u *Stalk*lama Görevi.

Bugün izin günüm olduğum için kahvaltımı saatlere yayarak yapıyor ve bundan delicesine haz alıyordum. Eskiden babam, haf-

ta sonları da hafta içi hazırlanıp kahvaltı yaptığı o erken saatlerde uyanır ve o ille de bütün aile sofrada olsun isterdi. Ben o sırada uyuyor dahi olsam o çayı zorla içecektim!

Şimdi saldım çayıra, Mevla'm kayıra moduna giriş yaptığımdan beri tek bir kuralım vardı: Canım nasıl isterse öyle yaşıyordum.

Eh, akşamüstü kahvaltı yaptığımı duyan annem, bazı telefon görüşmelerimizde kalp krizinin kıyısından dönüyordu ancak yapacak bir şey yoktu. Sezonlarca Muhteşem Yüzyıl'ı gece birkaç dakikada bitiremiyorduk herhâlde.

Ceyhun'un fotoğrafındaki diğer detayları kontrol ederken yarın beni arayıp aramayacağını merak etmekle meşguldüm. Ararsa nasıl tepki verecektim? Her şey normalmiş gibi devam mı edecektik?

Telefon görüşmesi sırasında ondan bir şeyler öğrenebilir miydim? İşi gücü zevzeklik yapmak olduğu için bu ihtimal pek akla yatkın gelmiyordu. Ne öğreneceksem bu sahte hesap aracılığıyla öğrenecektim.

Çayımı hüplettikten sonra bardağı masaya bıraktım ve çabucak mesaj kutusuna girdim. Ardından mesai saatimin başladığını ilan ederek hızla klavyeye saldırdım.

"Günaydın, orada da yağmur yağıyor mu?"

Mesajı gönderdikten sonra mutfak penceremden günlük güneşlik havaya baktım. Yalan parayla olsa yine söylerdim.

"Tamam da söylemek zorundayım," diye ikna ettim kendimi. "Yoksa aynı şehirde olduğumuzu falan düşünür. Böylece kafasını karıştırıyorsun işte kızım."

Ceyhun'a ara sıra yazabilir miyim deyip yirmi dört saat geçmeden mesaj attığım detayını es geçiyorduk.

Ondan gelecek yanıtı beklerken çabucak kahvaltı masamı topladım. Bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra Haseki ve Hay-

dut'un mamalarını çıkarıp evin diğer odasına gittim. Haseki hâlâ uyuyor, Haydut deli danalar gibi etrafta koşturuyordu.

"Bu tırmaladığın kaçıncı perde? İn oradan, yalvarırım," diye inledim civcivli terliklerimi sürükleyerek mama kaplarına doğru ilerlerken.

Haydut, bugün uslu gününde olacak ki sallandığı perdeden indi. Koşarak yanıma gelip kabına boşalttığım mamayı yemeye başladı.

Başını okşadım. "Aferin pasaklıma."

Mama torbasını yeniden dolaba bırakıp evde olağanüstü hâl ilan ederek temizlik saati başlattım. Bu bir saatte kulaklığı takıyor ve dünyanın geri kalanını boş veriyordum. Elektrikli süpürgeyi çalıştırıp bütün odaları temizlemeye başladığımda aklımın bir köşesinde Ceyhun vardı.

"Yeter artık!" diye bağırdım kendi kendime.

Oldu olacak beyin nakli yaptırıp temiz bir sayfa açsaydım! Zira Ceyhun, benim kafatasımın içindekine tamamen sahipti.

Sakinleştikten sonra yeniden koltukların en dibine kadar süpürgenin ucunu soktum. Kalorifer diplerini, yatağımın altını ve geri kalan toz tutmuş her yeri süpürürken ortalık savaş alanına dönmüştü.

Bunun kesinlikle bir aydır evi süpürmememle ilgisi yoktu.

"Her gün süpürecek değiliz," diye homurdandım. "O zaman nasıl pislenecek? Boşa para vermiş olacağım bu süpürgeye!"

Süpürge, sesimi duymuş gibi lafı bitiremeden cevabı yapıştırdı ve kulaklığımdaki tiz sese rağmen "çıt" edişini duydum.

"Hayır!" diye şaşkınca sopaya baktım.

Yatağın dibine girsin diye zorlayıp dururken aniden kendimi kaybetmiş ve plastik borunun canına okumuştum. Zaten indirimden aldığım dandik şeyin beni yarı yolda bırakmasına şaşırmamak gerekiyordu.

"Allah cezanı versin!"

Süpürgenin kırık borusunu öfkeyle yere fırlatırken evrene soyuna sopuna dayanan güzel mesajlar yollamakla meşguldüm, bütün şanssızlıklar beni bulmasa şaşırırdım!

Yok tabii, bunun da üşengeçliğimden yatağımı azıcık itip de süpürmeyişimle katiyen ilgisi yoktu.

"O kadar zorlarsan kırılır işte, aptal Serce!" diye iç çektim. "Tıpkı kalbin gibi..."

Temizlik bana göre değildi. Ben yiyip, içip yatmak için yaratılmıştım.

Annem, *seni alan üç gün sonra geri getirir*, dediği için öğrettiği hiçbir şeyi öğrenmemeye yemin etmiş, beni alanın bütün vasıfsızlığıma rağmen bana nasıl bayılacağını anneme ispat etmek gibi bir amaç edinmiştim.

Hepsi bu yüzdendi. Yoksa kesinlikle pis biri olduğum falan yoktu.

"Neyse. Bu temizlik burada biter. Devamı, önümüzdeki ay vizyonda..."

Hazır ortalık dağılmışken izin günümde olduğum için ağda işini de aradan çıkarmaya karar vermiş ve yatak odamdaki ağda makinesini çalıştırmıştım. Makine ısınırken ben bir yandan telefonumdaki internet bankacılığını kontrol ediyor, maaşım yatmış mı diye bakıyordum.

"Vay!" diye sırıttım oldukça güzel bir meblağ hesabımda bana göz kırpınca. "Radar Rafet'in gözüne girmişim harbiden! Bu ayki prime bak!"

Daha önce biriktirdiğim indirim kuponlarını kullandım ve birkaç aydır beni temizlik zulmünden kurtarsın diye sepetimde beklettiğim robot süpürgeyi neredeyse yarı fiyatına satın aldım.

Bir şeyi etiket fiyatına satın aldığım gün öldüğüm gün olacaktı. Bunu asla yapmazdım.

"Allah yazdıysa bozsun," diye iç çektim.

Sonra Ceyhun'dan hâlâ yanıt gelmediğini görünce telefonu koltuğa bırakıp odamdaki ağda makinesini getirmiş, çabucak bacaklarımı açmıştım.

"Gazam mübarek olsun."

Derin bir nefes verip ağdayı bacağıma yapıştırdığımda gözlerimi sıkıca kapatmış ve sanki bakmazsam yaşayacağım acının şiddetini azaltacakmışım gibi saçma bir kanıya kapılmıştım. Derin bir nefes verip var gücümle ağdayı çektiğimde dudaklarımdan bütün apartmanı inleten bir çığlık kaçtı.

"Ay!"

Bacağımın kıpkırmızı olan kısmına hızlı hızlı üflerken gözlerim şaşkınca irileşmişti.

"Yok artık, ten rengim açıldı!"

Hız kesmeden başlamışken çabucak bitsin diye ağdayı yeniden yapıştırdım ve dünyanın en katlanılmaz acısı olduğunu düşündüğüm bu acı geçene dek sabrettim. Diğer bacağımı da çabucak halletmeye girişirken ikisini yan yana uzatmış aradaki farkı seyrediyordum.

"Bu iki bacak aynı insana ait olamaz," diye iç çektim.

Ardından ağda yapmadığım bacağıma girişip yaklaşık on beş dakika sonra bu zorlu görevin sonuna geldim. Canımın acısıyla yaslandığım koltuğa yığılmıştım ki Haydut, peşinden biri kovalıyormuş gibi koşarak içeri girdi.

"Korkutmasana beni şöyle koşup!" diye azarladım. Ardından yeniden gözlerimi kapatıp acımı yaşamak için kendime izin verdim.

"Of Haydut var ya... Kıl tüy deyip geçme, yemin ederim iki kilo verdim. Hafiflemiş hissediyorum."

Normalde bana mırlayacak olan yaramaz kedimden ses çıkmayınca şüpheyle gözlerimi açtım ve Haydut'u kontrol ettim. Tam nerelerde olduğunu sormak üzereydim ki beni artık şaşırtmayan dehşet manzaralardan biriyle karşılaştım!

"Hiih! Ağdanın içine patini mi soktun? Haydut, sakın bir yere basma!"

Haydut kulaklarını dikmiş, şaşkınlıkla bir patisinin altına bir de bana bakıyordu.

Bakışlarındaki ifade, *yerlere basmazsam uçacak mıyım*, der gibiydi.

"Ya yemin ederim, başımın belasısın sen benim!" diye isyan ettim ağlarcasına. "Sakın hareket etme, o şimdi suyla çıkmaz. İçeriden yağlı mendil getireceğim!"

Haydut şaşkın şaşkın patisine bakmaya devam ediyordu. Burada kalırsa bir şeyler yapmaya devam etmesinden korkarak onu kucaklayıp yatak odama götürmeye karar vermiştim ki kendisine yaklaştığımı fark edip benden kaçtı.

"Ay hayır!" diye çığlık attım. "Haydut, halıya sakın basma! Yapışır o her yere!"

Haydut ağdalı patisiyle kaçarken odanın içinde onu kovalıyordum, başının belaya girdiğini sezdiğinden canını dişine takmış, kaçıyordu. Sadece birkaç saniye içinde koltuğa zıpladı ve bir anda patisi oraya yapıştığı için panikleyip koltuktan düştü!

"Öleceksin be kedi! Dursana!" diye çığlık attım.

Haydut, çığlığımla zıvanadan çıkarak hemen yanına bıraktığım telefonun ekranına basınca sanki kalbim durmuş gibi olduğum yere yığıldım. Bu sırada o ise fırsattan istifade koşarak koridora kaçtı ve gözden kayboldu.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadım çaresizce. Ağlamaklı bir ifadeyle telefonumun ekranına bakıyordum.

Eş zamanlı olarak bildirim sesi duyuldu ve neredeyse yerde sürünerek telefona ulaştım. Haydut sağ olsun, tuş kilidini açık unuttuğum hiçbir seferi kaçırmıyordu ve sohbetin açık olan penceresine hemen patileriyle girişiyordu!

Gözlerim önceki mesajı taradı. Ben temizlik yaparken Ceyhun bana mesaj atmıştı.

"Günaydın. Yağmıyor."

Çocuk hiçbir ilgi belirtisi göstermeden, hangi şehirde olduğumu dahi merak etmeden kestirip atmıştı.

Peki, Haydut'un patisi sağ olsun, ben ona bir dakika önce ne yollamıştım?

*"fokryrkj090*2^*737jlop."*

"Evrenin şifresi mi bu, uğursuz kedi!" diye haykırdım.

Gözlerim dolu dolu olmuştu, ben bu görevi ne kadar ciddiye alırsam Haydut da bir o kadar mahvetmeye yeminli gibiydi.

"Kayıtlara geçilsin, CSG başarısız." diye inledim.

Ceyhun birkaç saniye içinde gözlerimin önünde çevrim içi oldu ve bana yazdığım mesajı geri alma şansı bile tanımadan, özüne dönerek benimle alay etme fırsatını tepe tepe kullandı.

"Senin kuzen telefonuna sarmış herhâlde."

Telaşla ona cevap yazdım:

Ekranın ağda yapışmış köşesindeki harf basmayınca otomatik düzeltme aniden beni Haydut kadar utandırmaya yeminliymiş gibi yazmayı amaçladığım "Sarmadı," kelimesi yerine saçma sapan bir şey yazdı.

"Sarıkadın."

"Ya hayır, ne yapıyorsunuz siz ya? Ağlayacağım şimdi... Anne!"

Annemin adını sayıklayarak yaşaran gözlerimle telefonunun ekranına bakarken işlerin nasıl berbat bir noktaya gittiğini seyredi-

yordum. Ceyhun, yaşadığı durum karşısında fazlasıyla şaşkınlığa düşmüş olacak ki bana art arda yazdı.

"?"

"Sarı kadın mı?"

Kirpiklerimi kırpıştırarak bu anı izlerken Haydut'u kaç farklı şekilde boğabileceğimi düşünüyordum. Artık beni zıvanadan çıkarmıştı!

"Ama sen dur!" diye bağırdım koridora. "Bak bakalım, fareli oyuncak var mı sana bundan sonra? Rüyanda görürsün, lanet kedi!"

Sonra hızla Ceyhun'a cevap yazdım, bu kez basmayan harfleri az çok görebildiğim için tedbirliydim.

"Pradon."

Telaştan ve düzgün basamadığım tuşlardan dolayı yine yanlış yolladığım kelimeye bakarken artık kendime acımayı bırakmıştım.

"İyi ki tedbirliydin, Serce," diye iç çektim. "Tedbirli olmasan ne yazacaktın çocuğa? Bravo sana!"

Ceyhun'dan yanıt gecikmedi:

"Sen hâlâ uyuyorsun galiba. Gün aymamış."

Derin bir nefes verip Haydut'un patisinin mahvettiği harflerin satır ve sütun kesişimine baktım. Bu şekilde daha fazla mesajlaşamayacağımı bildiğim için bir yandan hasar kayıt tespiti yapıyor, bir yandan yatak odamdaki ağda mendillerini arıyordum.

"Nerede bu ya?"

Ceyhun benden yanıt beklerken ben telaşla çekmeceleri kurcalıyordum. Boş mendil kutusunu görünce derin bir nefes verdim. Olacak iş değildi!

"Mahvolduk," diye mırıldandım.

Telefonu suya tutamazdım, zaten tutsaydım da bu yapışkanlık öyle kolay geçmezdi! Mutfağa gidip çözüm üretecek bir şeyler ararken Ceyhun'un hâlâ beni beklediğini hatırladım.

Elimde kalan harfleri kullanarak ona cümle kurmaya çalıştım.

"Tşlar bozlmş da, aksidik."

"Ne sidiği ya? Onu niye düzeltiyorsun?" diye bağırdım. İnsanların telefonu kendisine daha kaliteli ve düzgün kelimeler önerirdi, benimkiyse iğrençleşiyordu!

"Senin gibi telefon olmaz olsun. Sen düzeltme, gözünü seveyim," diye homurdandım.

Telaşla otomatik düzeltme ayarlarına girip kapattım. Bir yandan da mutfaktaki malzemeleri kontrol ediyor, kara kara işin içinden nasıl çıkabileceğimi düşünüyordum.

Ekrana bildirim düştü.

"Sidik mi?"

"Tuşların bozulmuş sanırım. Allah aşkına, sen yazma."

"Ses falan at."

"Oldu, paşam!" diye ekrana bağırdım. "Uyanık seni! Ben yer miyim?" Çabucak cevap yazdım: *"Sesm güzl dğl."*

"Bu detay çok mu önemliydi, Serce? Yazmayı bırak da çözüm bul artık!"

Kendime kızıp yeniden dikkatli gözlerle etrafı tararken gözüme çarpan zeytinyağı, gayet iyi bir fikir gibi göründü.

"İdare eder artık," diye mırıldandım.

Bu defa işimi sağlama alarak tuş kilidimi kapattım ve zeytinyağını yavaşça ekranın yapışkan kısmına doğru döktüm. Yayılmasını önlemek için diğer elimdeki peçeteyle dikkatlice bariyer oluştururken beklemediğim bir anda kapının çalmasıyla irkildim ve elimdeki şişe kayıverdi.

"Of ya! Döküldü işte."

Zeytinyağının fazlasını peçeteyle silerken daha da kayganlaştırmaktan başka bir halta yaramıyordu. Bir yandan kapıdaki her kimse telaşla çalıp durduğu için öfke nöbeti geçirecekmişim gibi hissederek kapıya koştum.

"Geldim! Bir bekleyin ya!"

Haydut'un telefonuma yeni bir zarar vermesinden korkarak zeytinyağlı ekranına dokunmamaya özen göstererek telefonu avucuma aldım ve kapıya koştum.

"Kim o?"

"Kargo."

Derin bir nefes verip kapıyı açtığımda karşımda benim yaşlarımda bir adam duruyordu.

"Serce Sevinç?" diye sordu.

Elindeki pakete bakarken başımı salladım. "Evet, benim. Bu ne?"

"Siparişiniz, efendim."

"Anlamadım ki bir gün çelenk getiriyorsunuz, bir gün başka bir şey. Hangi sipariş bu?"

Adamın elindeki kutuya uzanırken aniden gözlerimi kıstım.

"Eğer Tanju şerefsizinin yolladığı bir şeyse firmanızı basarım."

Adam şaşkınca bana baktı. "Tanju kim, efendim?"

"Lavuğun biri, boş ver," diye iç çektim. "Teslim almadan önce paketi kontrol edebilir miyim? Bekleyin, lütfen."

Kargocu çocuk hâlimden korkmuş olacak ki hemen başını salladı. "Tabii. Buyurun."

Çabucak pakete saldırdım, eğer Tanju'dan gelen bir şeyse bu kutuyu içine tükürdükten sonra Tanju'ya iade etme fikrinden dolayı heyecanlıydım.

"Aaa!" diye şaşkınca mırıldandım. "Robot süpürge bu!"

"Evet, efendim."

"Niye söylemiyorsun ya?" diye gülümsedim.

Kargocu masumca başını salladı. "Paketi bizim açma yetkimiz yok, efendim. Yalnızca teslim alır ve teslim ederiz."

"Sen de haklısın," diye iç çektim. "O zaman alayım ben bunu. Sağ ol."

Sonradan aklıma gelince ekledim. "Ama bak var ya, siz de çok fenasınız. Lazım olduğunda hemen getirmezsiniz, bak kapıyı açamayacak durumda olduğumu hissedip hızlı kargoya vermişsiniz!"

Kargo şirketlerinin sezgilerine diyecek laf kalmamıştı.

"Öyle değil, efendim," diye açıklamaya çalıştı çocuk. Sonradan paketi alıp kaçmak üzere olduğumu fark etmiş gibi telaşla kapıyı tuttu.

"Bir dakika bekler misiniz?" derken beni durduruyordu. Çabucak elindeki cihazı kaldırdı.

"Size bir teslimat kodu gelmiş olması gerekiyor. Onu söylemeden işleminizi yapamam."

"Öyle mi? Tamam, hemen bakayım, bir saniye bekleyin."

Tam telefonun tuş kilidini nasıl açacağımı düşünüyordum ki ayaklarımın altından siyah bir şey merdivenlere kaçtı.

"Ay!" diye bağırdım.

Kargocu telaşla yanındaki basamağa zıpladı. "Fare mi o? Evinizden çıktı!"

"Ne faresi? Haydut kaçtı!" diye bağırdım. Ardından telaşla elimdeki kutuyu ve telefonu adamın kucağına tutuşturdum.

"Bir dakika, burada bekleyin. Apartmandakilerden gizliyorum da kediyi, görmesinler. Hemen alıp geleceğim."

Haydut'u yakalamak için peşinden koşarken sensörlü ışığı yakamadığı için ikinci katın duvarının dibine pıstığını gördüm.

Yaratık avcısı misali üzerine atlayıp onu kucakladığımda yeniden kaçmaya çalıştı.

"Anneciğim, neden böyle yapıyorsun sen ya?" diye ağlarcasına mırıldandım. "Bak, yakalanacağız yöneticiye. Sus haydi."

Haydut biraz sakinleşince bana patisini gösterdi.

"Ay ben seni unuttum," diye mırıldandım dehşetle yapışmış ağda parçasına bakarken. "Sen ondan huzursuzsun. Dur, eve girelim, temizleyeceğim seni de. Ama kaçma, olur mu?"

Haydut beni onaylarmış gibi miyavladığında ben yeniden alt kata inmiş, kediyi eve sokuyordum. Kargocunun bıraktığım yerde beklediğini görünce telaşla kapıya koştum.

"Kusura bakmayın. Kedi işte, ne yapacağı belli olmuyor."

Adama mahcubiyetle gülümsedim. "Bazen geliyorlar buna."

Adam iğrenir gibi yüzünü buruşturdu. "Hanımefendi..."

Yüz ifadesindeki tiksinmeyi görünce kaşlarımı çattım. "Ne oluyor, beyefendi? Hiç yaramaz kedi görmediniz mi? Ne bu değişik suratlar falan? Ayıp oluyor."

Adam kusacakmış gibi dudaklarını birbirine bastırınca elimden bir kaza çıkmasın diye dişlerimi sıktım.

"Ya sabır! Kınadığınız şey başınıza gelince görürüm sizi. Şu kargoyu alabilir miyim artık? Siz de işinize gidin!"

Tamam, Haydut zaman zaman zıvanadan çıkıyor olabilirdi ama bu adama ne oluyordu? Sanki hayatında hiç Haydut gibi kedi görmemişti!

Adam konuşmak için araya girdiğinde parmağımı yüzüne salladım.

"Merak etmeyin. Ben kedimin terbiyesini veriyorum. Lafı size düşmez."

"Hanımefendi, bir dakika..."

"Yok bir dakikam. Verin şu telefonumu, teslimat kodumu söyleyeyim de gidin!"

Adamın elindeki kutuyu ve telefonu almak için uzanırken kendimi korumacı bir anne gibi hissediyordum.

Çocuğunun yaramazlığına kendisi kızan fakat dışarıdan laf gelince ağızlarının payını veren cefakâr anne...

"Beklerseniz bir açayım!" diye trip attım. Ardından kaşlarım çatık bir şekilde ekran kilidini açmaya çabaladım.

Nafile... Parmaklarım kayıp duruyordu.

Adam nihayet derdini anlatabilmek için araya girdi. "Hanımefendi, kusacağım vallahi billahi. Elim bir garip oldu."

Şaşkınca adama bakarken bana parlayan elini gösterdi. "Cıvık bu telefon."

"Siz onu diyorsunuz! Onu tuttunuz, değil mi ya? Ah, tamam. Pardon!"

Ben olaya yeni yeni anlam verebilirken adam, öğürmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

"Elimi silecek bir şey verebilir misiniz? Ne olur?" diye yalvardı.

"Bekleyin lütfen, hemen getiriyorum!" diye telaşla başımı salladım. Mutfağa doğru koşarken adama bağırıyordum.

"Ama korkmayın, iğrenç bir şey değildi o. Zeytinyağı!"

Adamın öğürmek üzere olduğunu fark edince koşarak ıslattığım peçeteleri verdim. O hemen ellerini silerken ben bir yandan telefonun ekranını temizliyordum.

"Nasıl açıklasam bilmiyorum ki," diye iç çektim. "Size de çok mahcup oldum. Hayır, normalde vermeyecektim telefonu size ama Haydut kaçınca..."

"Teslimat kodunu alabilir miyim? Artık gitmek istiyorum."

Hüzünle başımı salladım. "Siz de çok haklısınız. Hemen söyleyeceğim."

Adamın korkunç bakışları gözlerimdeyken yeniden telefonu gösterdim. "Kurumasını bekliyorum da. Parmağım kuruyor. Şifreyi giremeyince otuz saniye bekleyin diye hata da verdi."

"Tamam, hanımefendi!" dedi adam telefona bakamayarak başını eğerken. "Tamam, bekliyorum."

Kargoyu bu daireye getirdiğine lanet ediyordu.

"Ama şey okumuştum," diye mırıldandım. "Zeytinyağı cilde iyi geliyormuş."

Adam rahatlasın ve telefonumdan daha fazla korkmasın diye çabalarken parmaklarını açıp kapattığını, bu iğrenç histen kurtulmaya çalıştığını gördüm.

"Biri benim elime de vıcık vıcık olmuş telefon verse ben de korkarım, ne deseniz haklısınız. Kurudu galiba, bir saniye. Hemen kodu okuyorum."

Adam bembeyaz olmuş suratıyla öylece kapıda beklerken ben hemen kodu söyledim. Numaraları hızla cihaza kaydedip apartmandan koşarak çıktı.

"Tamam da iyi günler der insan," diye iç çektim. Ardından yavaşça kapıyı kapattım.

Haydut, onu temizlemem için kapı ağzında usluca beni bekliyordu.

"Ya şunun bakışa bakar mısın? Yerim seni! Uslu mu durdun sen? Annen kurban olsun sana. Gel bakayım."

Tek patisinin üzerine bekliyordu, diğeri yapışkan olduğu için tıpkı kargocu gibi elini bir yere koyamıyordu.

"Tipe bak," diye sırıttım. "Sen büyüyünce kargocu mu olacaksın?"

Yeniden biraz zeytinyağı alıp Haydut'un patisindeki yapışkanlığı giderdim. Ardından onu banyoya sokup zorla da olsa patisini sabunladım.

İşimiz biter bitmez benden yine koşarak kaçtı.

"Aman, tenine iki damla su değdi diye kaç zaten! Maazallah, yanlışlıkla temiz olursun!"

Derin bir nefes verip yeniden telefonumu aldım ve Ceyhun'un mesaj kutusuna girdim. Son yazdığım mesajı görüldü olarak bırakmıştı.

Klavyem bozuk diye beni ciddiye almamıştı...

"Bir klavye her zaman düzelir ama insanların anlayışsızlığı için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," yazıp gönderdim.

Laf soktuğum zamanlarda hızlı cevap vereceğini bildiğim için beklemeye başladım. Kendini açıklamaya bayılıyordu!

"Cidden balığa dönüştü çocuk. Gluk gluk," diye iç çektim.

Ardından operasyonu biraz eğlenceli hâle getirebilmek için ses ayarlarına girip Ceyhun'un bildirimlerini su baloncuğu sesiyle değiştirdim.

"Minik balık," diye gülümsedim fotoğrafını yakınlaştırıp bakarken.

Bu sırada yanıt gönderdi:

"Anlayışlı olduğum için zor duruma düşme diye cevap yazmadım. Klavyen daha beter bir hâl alacak gibiydi."

Sonra ekledi: *"Ben balık değilim."*

Kendi kendime söylediğimi zannettiğim minik balık cümlesini Ceyhun'a mesaj attığımı fark edince dudağımı ısırdım.

CSG operasyonu berbat gidiyordu, sayın seyirciler.

"Arkadaşıma yazacaktım. Sana değil," deyip gönderdim.

Ceyhun açığımı aramak için pirana gibi ağzını açmış bekliyordu.

"Hani arkadaşın yoktu? Yalnızım demiştin."

Bu çocuk cidden kitap okuma işinde ilerlemişti. Hayretler içerisinde ekrana bakıyordum. Nasıl da algılama hızı yükselmişti böyle!

Neyse ki benim adım Serce Sevinç'ti de bunu da çevirmeyi bilirdim.

"Arkadaş dediğin illaki insan mı olmalı? Evimde minik bir balığım var. Bazen ona söylemek istediklerimi telefonuma not ediyorum."

Sonra hemen ekledim: *"Hayvanları candan saymayan insanlara saygı duyamam, kusura bakma."*

Ceyhun hemen cevap yolladı.

"Ne oluyor lan? Öyle bir şey demedim."

"Ayrıca balığın yanındaysa niye telefona kaydediyorsun? Ona söylesene."

Hemen yanıt yazdım.

"Uyuyor."

Ceyhun verecek cevap bulamadı. *"Anladım. Kusura bakma, balığınla konuşabilirsin tabii ki. Kötü bir şey kastetmemiştim."*

Ah, bu çocuk ne de pamuk şeker birine dönüşmüştü böyle? Ya da o hep böyleydi ve ben yeni fark ediyordum.

"Balığım konusunda hassasım. Konuyu kapatsak olur mu?"

"Olur," yazdı.

Sohbeti onun aleyhine çevirebileceğimi fark edince bunu hemen kullandım.

"Ben uyuyacağım. Görüşürüz."

"Bu saatte mi?" yazdı.

"Biraz moralim bozuldu. Yanlış anlama, seninle ilgili değil. İnsanların yalnızlığımı anlamlandıramaması ve benim kendi kendime, bazen de çevremdeki hayvanlarla sohbet ediyor olmama böyle şaşırması incitiyor beni. Ben de isterdim biraz daha geniş bir çevrem olmasını ama kişiliğim buna müsait değil. Bunu aşmak için çabalıyorum. Fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla senin, benim aksime geniş bir arkadaş grubun var."

Ceyhun aynı saniyede cevap verdi: *"Sen beni yanlış anladın."*

"Sana kızmıyorum. Biraz düşünsem iyi olur. İstersen bir daha seni rahatsız etmem."

"Etmiyorsun," yazdı.

Sırıttım. "Vicdan azabı... Severiz."

"Hiç arkadaşın olmaması kötü bir şey değil. İstediğinde bana yazabilirsin. Görüşürüz."

"Görşrz."

Harflerimin fazlasını onun için kullanmaya tenezzül etmemişim gibi mesajı kısaltıp gönderdiğimde içimde delicesine bir sevinç vardı.

Adı Serce olan bir Sevinç!

"Yapıyorsun kızım bu sporu," diye iç çektim. "Artık ölse de ona yazmama laf edemez. Yufka yürekli şapşik ya..."

Ne yani? İnsanların zaaflarını kolayca kullanabiliyor olmak benim suçum muydu? Bu bir yetenekti ve Allah da bana lütfetmişti!

Son zaaf bükücü Serce Sevinç, kendimi tebrik ediyordum.

Günlük Ceyhun dozumu fazlasıyla aldığım için zihnimde konuyu kapattım ve sırıtarak yeni aldığım robot süpürgeye doğru yol aldım.

Ceyhun da kendi hâline yansın, o gün telefon şakası yapmak için benim numaramı tuşlamayacaktı!

Madem tuşlamıştı, öyle bana bir anda tatlısın falan demeyecekti! İşte, böyle sürüm sürüm sürünürdü.

Ne de olsa her şey yeni başlıyordu. Eh, bu devirde bir Serce Sevinç kolay yetişmiyordu.

18: Sistemsel ve Mörtsel Arızalar

Doğrusu onun, bunca zaman bütün çektirdiğim çilelere rağmen bana katlanabileceğini hiç ummamıştım, bu yüzden hâlâ üzerimden atamadığım bir şaşkınlık vardı. Sanma ki ondan farklısın, senin de akıl sağlığını bozma pahasına benim dünyama ortak olmanı beklemiyordum ancak bak, işte buradasın! Sorun sorunlu olanlarda, benim gibilerde mi? Yoksa birtakım sorunlara ve anormalliklere sahip olduğumuz ortadayken dibimizde bitenlerde mi? Biraz da felsefe...

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır."

Sahte tebessümüm dudaklarımda peyda oldu.

"İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Karşıdan muzip bir ses duyuldu.

"İsmim Ceyhun. Size nasıl yürüyebilirim?"

Dudaklarımdaki sahte tebessüm yavaş yavaş gerçeğe evrildi.

Az sonra ağzım yırtılırcasına sırıtıyordum. "Hı?"

"Günüm diyorum... Sesini duyunca aydı."

İç sesim fısıldadı, bu çocuk hobi olarak kamyon şoförlüğüne mi başlamıştı? Cümlelerindeki kamyon arkası hissiyatını kilometrelerce öteden alabiliyordum.

"Ölüm ölüm dediğin nedir ki gülüm? Ben senin için yaşamayı göze almışım."

Ceyhun kalakaldı. "Ne?"

"Hiç," diye gülümsedim. "İçimden geldi. Üstüne alınma."

Ceyhun, bu garip hâlimi fazla sorgulamadı. "Ne güzel cümleler dökülüyor dudaklarından. Hep böyle olsan keşke."

Dudaklarımı birbirine bastırıp söylemek istediğim cümleyi içimde susturdum.

Aşk bir vişne, ye ye kişne, Ceyhun.

"Atları sever misin?"

Ceyhun, "Ben mi?" dedi. "At ne alaka şimdi?"

"Kişnemek deyince aklıma sen geldin, sebepsiz..."

Ceyhun homurdandı. "Ben de tam ağzından bal damlıyor diyecektim. Meğer o, arıların sokmadan önce salgıladığı zehirmiş."

Ardından iç çekip bir şeyler mırıldandı, sanırım yatağında kıpırdandığı için bir şeyler hışırdayınca devamını duyamadım.

Derin bir nefes verdi. "Bugün yine formundasın."

"Göbeğim ve ben, her zaman formumuzu koruruz," diye başımı salladım.

Bu sırada yeni bir kayıt ekranı açıyordum.

"Aa, göbeğin mi var?" diye sordu. Sahiden duyduğu şeye çok şaşırmışa benziyordu.

"Yaratılış anında seninkini unutmuşlar mı, Ceyhun?" diye sordum. "Herkeste olması gereken bir şey çünkü, ondan soruyorum."

"Yok canım o var da..." diye mırıldandı. Lafı geveliyordu. "Ne bileyim, hani göbek biraz çirkin duruyor ya..."

"Yok, benim göbeğim öyle değil," diye gülümsedim. "Tanısan çok seversin. Tatlı bir şey."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Anladığım kadarıyla sen sabahın beşinde kalkıp arkasından atlı kovalıyor gibi spor yapan insan güruhundansın. Söylesene, neden onca saat nefes nefese koşuyorsunuz sahi?" diye merakla sordum.

Ceyhun, yanıt vermeden önce bir süre düşündü. "Bilmem ki, seviyorum galiba."

Demek bu yüzden onca zamandır peşimden koşuyordu. Bu çocuk hobi olarak koşuyordu.

Aslında konuyu çabucak satın aldığı ürüne getirebilirdim ancak içimdeki şeytani tarafı susturamıyordum. Sahte hesap muhabbetlerinden beri Ceyhun hakkında vardığım hiçbir yargı kesinlik içermiyordu, hep bir şey eksik gibiydi! Bu yüzden ne yapıp edip konuyu sosyal medyadaki garipliklerine getirmem lazımdı.

"Sen koşarken kesin canlı yayın açıyorsundur," diye laf soktum. "Kaslarını göstermek için can attığına eminim."

Ceyhun telaşla, "Hayır!" dedi. "Ne alaka, kızım? Utanırım ben."

Ah, neler diyordu bu şirin şey?

"Utanmak mı? O da ne? Yeniyor mu?"

Ceyhun gereksiz esprime iç çekti. "Sende de her akşam canlı yayın yapıp çekirdek çitleyerek takipçileriyle dedikodu yapan fenomen ruhu var gibi."

"Yok ya," diye sırıttım. "Biz kim, takipçi kim? Ama çekirdek çitlemeyi severim, orası doğru bak."

"Sosyal medya kullanıyor musun? Hesabını versene."

Ekrana bakan gözlerim fal taşı gibi açılırken nefesimi tuttum. Bir süre verecek bir yanıt bulamayıp Ceyhun'un kayıt ekranına bakarken şeytani fikirlerim beni aniden terk ettiler. Yapayalnız kaldım.

En olmadık anlarda beni kötüye teşvik edip ihtiyacım varken defolup giden şeytanlarım!

"Şey," dedim yutkunup zaman kazanmaya çalışırken. "Ben..."

Ceyhun, "Kullanmıyor musun? Çok şaşırdım!" dedi.

Kim bilir, bu zavallı çocuğun gözünde ben neydim? Bilmiyordu ki içimde nasıl bir sinsi yattığını...

"Pek kullanmam," diye mırıldandım. "Yani inanır mısın? Hiç ilgimi çekmiyor kim neredeymiş, ne yapmış, onu takip et, bunu beğen... Açmıyor beni böyle şeyler."

Masamdaki suyu dudaklarıma yapıştırıp büyük bir yudum almadan önce başımı salladım. "Öyle işte. Sosyallik falan hiç bana göre değil. Eve gidip doğruca yatağa!"

Ceyhun tatlı tatlı iç çekti. "Ne güzel ya! Ben de kapatmak istiyorum aslında bütün hesaplarımı. Bağımlılık yapıyor bir süre sonra..."

Ardından homurdandı. "Zaten bir süredir saçma sapan sahte hesaplar falan yazıyor. Basıp gidesim var!"

İçtiğim su boğazımda kalırken hafifçe öksürdüm, suyu çabucak masaya bırakıp kendime gelmek için beşe kadar saydım. Saçlarımı yüzümden geriye itip derin bir nefes verdikten sonra konunun istediğim yere gelmiş olmasının verdiği heyecanla dudaklarımı ısırdım.

"Sahte hesap mı? O nasıl oluyor? Kusura bakma, tam bilmiyorum da."

"Ya hiç duymadın mı?" diye sordu Ceyhun. "Sana ait olmayan hesaplar işte."

"Ha anladım," diye başımı salladım. "Mesela senin hesabın benim sahte hesabım mı oluyor? Çünkü bana ait değil."

Ceyhun, baygınlık geçirecek gibi homurdandı: "Sen cidden benden betermişsin! Öyle bir şey değil bu. Yani hesap yine sana ait ama senin adınla değil."

"Mesela kedim için açtığım bir fan sayfası hesabı..."

Ceyhun bir süre düşündü. "Evet, o sahte hesap sayılır. Yok ya, bir dakika... Sayılıyor mu ki?"

Ben kirpiklerimi kırpıştırarak ekrana bakarken karşımdaki adam şaşkındı.

"Serce, yoksa sen kedine fan sayfası mı açtın?"

Haydut'a bir fan sayfası açtığımı bilmesine gerek yoktu.

"Yok," diye gülümsedim. "Örnek verdim sadece. Kedileri çok sevdiğim için..."

Ceyhun rahatlamış gibi güldü. "Korktum lan. O çok normal bir şey değil çünkü."

Dişlerimi sıktım. Bu çocuğa benim normal olduğumu düşündüren şey neydi acaba?

"Ne diyormuş sahte hesap?" diye mırıldandım ilgilenmiyormuş gibi. "Ben kedilerin fan hesaplarından değil de böyle insanlardan daha çok korkarım. Sana takmış kafayı belli ki."

Ceyhun rahat bir tavırla mırıldandı: "Yok ya, kendi hâlinde birine benziyor. Yalnızmış işte, beni mi görmüş ne yapmış, orayı tam anlamadım. Arada bir yazıyor, ben de işim olmayınca cevap veriyorum."

Çok hüzünlü bir şey dinlemişim gibi iç çektim. "Ciddi misin sen? Yalnızlığından yazıyormuş demek. Ceyhun, sen ne büyük bir sevap işlediğinin farkında mısın? Dünya senin gibi iyi insanların hatırına dönüyor."

Genç adam şaşkınca, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tabii!" diye gaz verdim. "O kişi kim bilir ne kadar mutlu olmuştur, düşünsene."

Ceyhun'un sırıttığını hissettim. "Düşünsene o aslında senmişsin, beni gaza getiriyormuşsun."

Kahkahalarla gülmeye başladığında mayın tarlasında attığım adımın "çıt" diye ses çıkardığını hissettim. Sanki kalbim durdu.

"Ceyhun," diye fısıldadım.

"Serce?" dedi. Sesimle birlikte gülmeye son vermişti.

"Ceyhun, sen bana ne demek istiyorsun?" diye sordum. Bu işin içinden tereyağından kıl çeker gibi sıyrılmam gerekiyordu, belki bu adam bana şaka yapıyor olabilirdi ancak okuduğum psikoloji kitapları bana tek bir şey öğretmişti: İnsanın şakaları bazen bilinçaltının dışa vurumudur!

O hâlde biz de Ceyhun'u yeniden içe vuracaktık.

"Ben bir şey demedim," dedi şaşkınca. "Öylesine espri yaptım. Düşüncesi komik geldi."

"Ben bu kadar mesai saatinden sonra senin için kullanmayı dahi bilmediğim o hesaplardan açacağım, oturup onu öğreneceğim, yalnızlık hikâyeleri uyduracağım. Öyle mi? Buradaki çalışanların arasında yeterince hırpalandığım, yorulduğum yetmiyormuş gibi bir de böyle saçma sapan şeyler yapacağım."

Üzüntüyle fısıldadım: "Sen bana amaçsız mı diyorsun, Ceyhun?"

Ceyhun telaşla mırıldandı: "Yok, ben öyle söylemek istemedim! Sen beni çok yanlış anladın. Tamamen şaka amaçlıydı."

"Senin arkasına sığındığın tek bahanen zaten bu," diye fısıldadım. "Şaka..."

"Bir daha yapmam," dedi Ceyhun çabucak. "Alışkanlık işte. Bazen ağzımdan kaçıveriyor. Kusura bakma."

"Neyse," diye iç çektim. "Ürünün var mı, işlemlerini hallederim."

"Böyle yapma," diye mırıldandı Ceyhun. "Tavır yapıyor gibisin."

"Yok," dedim isteksiz bir sesle. "Ürün kodunu alabilir miyim? Yazmam gerekiyor da."

Ceyhun, "Minik kuş," diye fısıldadı. "Şu ses tonunu düzelt, haydi. Böyle içim rahat etmez."

Dudaklarımda ufak bir tebessüm oluştu. "Tamam," diye iç çektim. "Sorun yok."

"Ya inan ki ben de çok ciddiye almıyorum bu sosyal medyayı!" diye açıkladı Ceyhun. "Yani öyle senin yazdığını falan düşünmedim asla. Zaten yazan kişi de çok problemli bir tip, belli. Sen gayet aklı başındasın Serce, sadece gülelim diye söyledim."

Ceyhun sıkıntılı bir nefes verdi. "O kişi manyak manyak bir şeyler yazıp, *pardon kuzenim yazmış*, diyor."

"Bak!" diye çıkıştım. "Benim kuzenim mi var, Allah aşkına? Onun kuzeni yazıyormuş."

Ceyhun, "Bence onun da kuzeni yok," diye homurdandı. "Yalan söylüyor gibi hissettim ama bakalım. Anlarız."

"Anladım," diye geçiştirdim. Bu konu kötü bir yere gidiyordu, çabucak toparlamalıydım. Fakat Ceyhun farkında olmadan buna müsaade etmedi.

"Ufuk'a okuttum, tamam mı? Çocuk korktu. Oğlum balık nasıl hassas olabilir ki falan diye sorgulayıp durdu."

"Demek Ufuk okudu," diye mırıldandım.

Ceyhun her şeyden habersiz anlatmaya devam etti: "Aynen. Zaten ben çok kullanmıyorum ki hesabı. Bizimkiler kurcalayıp duruyor telefonumu. Ufuk zaten sürekli karı kız düşürme peşinde, onlara istek atıp duruyor. Başına bir iş gelirse yanan ben olacağım yani. Bir kere çok pis dayak yemişti bu!"

Ceyhun aniden kahkahalarla gülmeye başladığında merakla onu dinliyordum.

"Bir kızla kendi hesabından uzun uzun yazıştı, tamam mı? Kız Rus'tu. Ama Ufuk nasıl yürüyor! Yok yok yürümüyor, olimpiyatlarda bizim ülkeyi temsil eder gibi koşuyor ulan!"

"Sonra?" diye sordum.

"Sonra ne olacak?" diye nefes nefese cevapladı Ceyhun. Aklına geldikçe seni kahkahalara boğan anılar olurdu, Ceyhun tam da o anlardan birini anlatıyordu!

"Bu gitti, kızı Türkiye'ye davet etti. Gel, yoğurt yeriz falan diyor. Kebapları anlatıyor! Ama kızı görsen, zaten bir içim su. O kızın Türkiye'ye gelip kebap yiyeceğine ihtimal veren ağır salaktır."

Masadaki suya gözlerimi dikip fısıldadım: "Bir içim su?"

Ceyhun kırdığı potu fark etmiş gibi çabucak öksürdü. "Yani lafın gelişi. Hani bir Ufuk'un tipine bak, bir kıza... Kız bizimkine parmağının ucuyla dokunmak istemez. Neyse, ne oldu dersin sonra? Bu Ufuk o bozuk Rusçayla kızı Türkiye'ye getirtti, inanır mısın? Lan bizim ağzımız açık kaldı, şaşkınız tabii hepimiz. Bu basbayağı ertesi gün kızla randevulaştı. Sonra sabah oldu işte."

Ceyhun yeniden hayvan gibi anırdı. "Bu gitmiş, kendine o tuhaf kokulu parfümlerden almış kız etkilensin diye! Giyindi, kuşandı, süslendi, çıktı evden. En son o heyecanı dünya kupasını izlerken yaşamıştım herhâlde. Biz akşamı bekliyoruz heyecanla..."

Ceyhun hatırladığı şeyle yeniden kahkahalara boğulurken gözlerimi deviriyordum.

"Gülme, sinirim bozuluyor," diye homurdandım.

"Dur!" diye nefes nefese haykırdı. "Dur, devamı daha komik! Akşam oldu. Ufuk eve geldi. Biz heyecanla kapıyı açtık. Ulan bir de ne görelim? Eli yüzü mosmor! Dudağı patlamış, tek dişi kırık! Gömlek desen vahşi bir hayvanla boğuşmuş gibi yırtık. Meğer o Rus kız aslında Türkiye'ye gelmemiş, zaten burada bir Türk'le evliymiş! Adam boksör çıkmış, tabii günde en az Ufuk gibi on tane dangalak kıza sarktığı için adam stresini böyle boşaltıyormuş!"

"Aa!" diye şaşkınca mırıldandım. "Dayak mı yedi bizimki boksörden? Vah vah!"

Ceyhun gülmekten konuşamıyordu. "Dayak ne kelime, bu bir sanattı be! Üstelik kadın hiç Ufuk'la konuşmamış, geceleri yazıştığı herif o boksörmüş!"

"Yok artık! Ufuk ağır travma yaşamış."

Gülmemek için kendimi kasarken Ceyhun, ortadan ikiye çatlayacakmış gibi gülüyordu. "Ne çekti bu çocuk be Serce? Bahtı hep kara bunun. O günden sonra kendi hesabından hiçbir kızla tanışamama hastalığına yakalandı."

"Yazık olmuş," diye iç çektim. "Hayat işte. Herkese hak ettiğini veriyor."

"O günden sonra benim hesap, ortak kamu malı hâline geldi anlayacağın."

Bu bilgiyi zihnimin kenarına not ediyordum, bundan sonra ne olur ne olmaz diye aklımın bir köşesinde bulunacaktı. Ceyhun'la buna göre yazışacaktım.

"Hatta birkaç gün bir fotoğraf paylaşayım diye hesaba kendim girdim. Ne görsem beğenirsin?"

Merakla mikrofona eğildim. "Ne gördün?"

"Ulan hangisi yaptı, bilmiyorum ama biri girmiş, eski kız arkadaşımın baş harfini biyografime yazmış! Ben bunu neredeyse bir yıl sonra fark ediyorum. Sildim sonra tabii!"

Ceyhun hüzünlü bir iç çekti. "Ben de güzel kızlar neden beni eklemiyor diye düşünüp duruyordum..."

Âdeta nutkum tutulmuş gibi ekrana bakakalmıştım. "Ceyhun?" diye fısıldadım şaşkınca. "Ceyhun sen..."

"Serce?" dedi.

"Ceyhun..." diye mırıldandım. O harf... O pembe kalpli H harfi... Her şeyi gözümde başlamadan bitiren o lanetli biyografi!

"İyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Hatta beklemen gerekiyor, bir dakika. Bir sorun oluştu," diye telaşla yanıtladım.

Ceyhun uyku sersemliğiyle esnerken çabucak görüşmeyi beklemeye aldım. Ardından kırmızı renk görmüş boğa gibi çantama saldırdım.

Fatih göz ucuyla benim masama baktı. "İyi misin?"

"Fatih, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nden onay geldi!" diye bağırdım.

Genç adam şaşkınca bana baktı. "Ne?"

Çabucak telefonu çıkarıp sahte hesaba giriş yaptım. Bir yandan Fatih'e laf yetiştiriyordum.

"Eğer duyduklarım doğruysa Ceyhun'a artık insan muamelesi yapacağım."

Fatih, "Ceyhun kim? Seni anlamıyorum..." diye homurdandı. Ardından benden yanıt alamayacağını fark etmiş olacak ki yeniden önüne döndü.

Bu sırada ben çoktan Ceyhun'un profiline giriş yapmış, ezberlediğim pembe kalpli harfe bakmak için kanatlanmıştım.

Ve işte o an... O an içimde büyük bir kıyamet koptu!

Eskiden pembe kalp ve H harfinin olduğu yerde büyük bir boşluk vardı. Yoktu. Uğursuz şey gitmişti.

"Ya Rabbi, şükür!"

Haykırarak sandalyemden fırladığımda Fatih bana göz ucuyla bakıyordu. Onun yanına koşup boynuna atladım. Sandalyesiyle beraber geriye doğru uçtuk.

"Serce, dur!" diye bağırdı.

"Bayram! Bugün bayram, Fatih!" diye neşeyle bağırdım.

İçim içime sığmıyordu, Fatih'i boğduğumu fark edince ondan çabucak ayrılıp koşarak Salih'in masasına gittim. Müşteriyle görüşme yapıyordu ancak dayanamayıp Salih'in ensesine bir tane patlattım.

İrkilip bana baktı. Kaşlarını çattığında ona gülücükler saçtım. Oradan doğruca Beray'ın masasına uçtum!

Kız önündeki kâğıtları düzenlerken eğilip kulağına fısıldadım:

"Salih seni çok seviyor."

Beray şaşkınca bana bakarken ona elimle öpücük atıp ceylan gibi sekerek diğer masaları dolaştım. Yol üstünde bir anlığına Selda ile göz göze gelince keyfimi onun bile kaçıramayacağını fark ederek neşeyle kıkırdadım.

Selda, "Ne gülüyorsun be?" diye homurdandı.

"O yazmamış, Selda! O değilmiş!" diye büyük bir tebessümle mırıldandım.

Selda tek kaşını kaldırıp ne yaptığımı anlamaya çalışırken yanından geçip gittim. "Saçların çok güzel olmuş."

Arkamda şaşkın ve mutlu bir Selda bırakırken koşarak masama döndüm ve elimi hızla çarpan kalbimin üzerine yerleştirdim. Ceyhun durmuş durmuş, turnayı gözünden vurmuştu!

Hazal denen o kız kimdi, neyin nesiydi, bilmiyordum ancak öğrenmeme az kaldığını hissediyordum! Bundan sonra Ceyhun'un aramadığı günlerde kendi kendime kesin bir yargıya varmayacak, önce onu dinleyecektim!

Çünkü birçok kabahati Ceyhun değil, onun şerefsiz arkadaş grubu işliyordu!

"Ceyhun Bey," diye mırıldandım. Ardından hafifçe öksürüp ekrana gülümsedim. "Hatta beklediğiniz için teşekkür ederim."

Ceyhun, her şeyden habersiz bir kez daha esnedi. "Rica ederim. Hallettin mi sorunu?"

Otuz iki diş sırıttım. "Evet. Teyit gereken bir bilgi vardı, kontrolleri sağlayıp geldim. Anlayışınız için tekrar teşekkürler."

"Seni ertesi sabaha kadar beklerim," diye iç çekti. "Ne demek!"

"İşlem yapmak istediğiniz ürününüz nedir?" diye sevecen bir sesle sordum.

Ceyhun kıpırdandı. "Termal battaniye almıştım. Ne zaman geliyormuş, onu bir sorgular mısın sana zahmet, canım?"

"Tabii," diye gülümsedim. Ardından çabucak söylediği ürün kodunu girdim.

"Siparişiniz kargoya verilmiş. Bugün, akşam saatlerinde teslimat yapılacağını görüntülüyorum."

Ceyhun mırıldandığında sesindeki yorgunluğu ilk kez o an fark ettim. "Bugün mü? İyi o zaman. Bekleyelim bakalım."

"Siz iyi misiniz?" diye sordum. Bu sefer sesimde sahici bir merak vardı.

"İki gün önce biraz üşütmüşüm. Bir de cırcır olmuşum söylemesi ayıptır. Hiç sorma!"

"Öyle mi? Çok geçmiş olsun," diye mırıldandım.

Paylaştığı fotoğraftan sonra bu ihtimal aklımı kurcalamıştı.

"Sağ ol," diye yanıtladı. "O gün de elimi kaldıracak hâlim yoktu. Uyanıp kendime geleceğim, hastaneye gideceğim, ilaçları alacağım derken seni aramayı unutmuşum. Yoksa kaçırmam, biliyorsun."

Kalbime ılık ılık bir şeyler aktı. Hayır, bu defaki zehir falan değildi! Çok daha tatlı bir şeydi.

"Hiç sorun değil," diye gülümsedim. Ardından neden daha çok keyiflenmeyeyim diye düşünerek intikam listesini zihnimde şöyle bir yokladım.

"Zaten o gün arkadaşınız beni arayıp haber verdi."

Ceyhun şaşırmış gibiydi. "Ufuk mu? O gün başka bir işi vardı aslında. Hayret!"

"Yok," diye gülümsedim. Fakat bu tebessüm değil, çok daha şeytani bir şeydi. "Kız olan arkadaşınız. Ceyhun seni bugün aramaz, dedi."

Ceyhun'un hafifçe öksürdüğünü işittim. "Öyle mi?"

Ah... Bu duyduğum da neydi? Fazlasıyla tanıdıktı! Yaklaşan kıyametin adım sesleri...

"Evet, kendisine sorarsanız daha detaylı anlatacaktır size görüşmeyi. Zaten sizden çok arkadaşlarınız arıyor maşallah."

Ceyhun'un sesi şimdi çok daha sıkıntılı geliyordu. "Haklısın," dedi. "Seni de zor duruma düşürüyorum böyle, farkındayım her şeyin."

Sesi hiç duymadığım kadar kararlı çıkıyordu. "Merak etme, ben halledeceğim bu durumu."

Masumca mırıldandım: "Çok sevinirim."

"Keşke sen de halletsen."

Tek kaşımı kaldırıp, "Neyi?" diye sorduğumda Ceyhun sıcak bir sesle yanıtladı:

"Hani buradan arayamadığım zamanlar oluyor ya... Artık biraz hızlansak mı diyorum? Biraz da sen yardımcı olsan keşke. Bu iletişim sorununu halletmemiz için yani."

Dudaklarımı birbirine bastırıp sırıttığımı anlamaması için çabaladım. "Anladım, efendim."

"Kaç puan vereceğim bugün?" diye sordu.

Sesinde sahici bir merak vardı.

"Bugün bana iki puan vereceksiniz," diye tebessüm ettim.

Ceyhun'un bir yere not ettiğini işittim. Rahatlamış gibi bir nefes verdi. "Şükür... Az kaldı."

"Aslında yarını beklememize gerek yok çünkü yarın bana verebileceğiniz bir puan yok."

Ceyhun heyecanla, "Ne?" diye bağırdı. "Yarın sıfır mı?"

"Ne anladıysanız o, efendim," diye gülümsedim.

Ceyhun'un bir şeyler mırıldandığını, yine bir şeyler not aldığını, kendi kendine güldüğünü işittim.

"Ne yapalım, biliyor musun, minik kuş?" diye sordu. "Sana bu kadar düşük puan vermeye gönlüm razı gelmiyor. Sen yine bana

içinden gelen rakamları söyle ama ben kendi bildiğimi yapayım. Ne dersin?"

Bu çocuk neden böyle şeyler söyleyip benim başımı döndürüyordu ki?

"Nasıl isterseniz, Ceyhun Bey," diye iç çektim.

"Ceyhun," dedi çabucak. "Ceyhun de."

"İyi günler, Ceyhun Bey."

"Elbet o günler de gelecek, Serce Hanım."

"Bir isteğiniz, arzunuz var mıdır?" diye sırıttım. Giderek ona dönüşüyordum.

"Yok!" diye sırıttı. "Canının sağlığı. Üşütme. Havalar soğuk, dikkat et."

"Siz de nane limon için, iyi gelir."

"İyi mi geceler?"

"O bu sohbetin konusu değil, efendim. Karıştırdınız."

"Olsun," diye sırıttı. "Onu da sorarız bir gün."

"Âmin," dedim.

Ekrana bakarak salak salak sırıtıyordum. Ceyhun sonunda on puan verip telefonu kapattı. Bir kez daha kendi iç sesimle baş başa kaldım.

Ah, evet... Flört etmek başlı başına bir problemdi ve ben sistemsel ya da flörtsel bir arızaydım!

19: Müsait Yerde Katil Olacak Var

Albert Camus aşk; akıllı, aptal demeden bütün insanlara bulaşan bir hastalıktır demiş. Hissettirdiği bunca tuhaf şeye bakıldığında sağlıklı bir duygu olduğunu öne sürmek zaten anlamsız olurdu. Peki, sevgili okurum, sen söyle. Madem bu bir hastalık, insan hasta olduğu için mutlu olur mu?

Çünkü ben, hayatımın bütün düzenini altüst eden Ceyhun Çapkın'dan öncesine sağlıklı bir dönem diyemezdim; berbat derecede sıradanlığa sahip, sıkıcı, korkunç bir rutinden ibaretmiş.

Ya şimdi?

Şimdi onun beni aramasını beklediğim her gün, bahçemde rengârenk çiçekler açıyor gibi hissediyorum. Eğer bu bir hastalıksa dilerim ki kolay kolay iyileşmem.

Bu arada, istediğimde aşırı romantikleşebiliyorum, söylemeyi unutmuşum.

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınmaktadır."

Tebessüm ederek mikrofona mırıldandım.

"İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bugün saçların çok güzel olmuş."

Kaşlarım çatıldı, boş bakışlarla ekrana bakarken artık en ufak tınısından bile tanıdığım Ceyhun'un sesi, hoş bir kıkırtıyla kulağıma çalındı.

"Öyle şoka uğratırlar!"

"Hoş geldiniz, Ceyhun Bey," diye mırıldandım kendime gelebildiğim ilk an.

Ne demişti o? Güzel mi?

Parmaklarım ben engel olamadan havalandı, tepesinden iki tutamın fırladığı saçlarıma dokundum.

Bugün yine kötü saç ömrümün sıradan bir günüydü, kulaklarımın yanındaki kıvırcık dalgalar yana doğru fırlamış, kısa bebek saçlarım engel olunamaz bir şekilde bağımsızlığını ilan etmişti.

Bu, saçlarımın aldığı ilk iltifattı ve yine bir ilki gerçekleştiren oydu. Ceyhun'du.

"Benim saçlarım mı güzel?" dedim şaşkınca. "Ben Einstein'ın kayıp kızıyım."

Ceyhun büyük bir kahkaha patlattı. "Belki ben, Einstein'ın saçlarını da seviyorumdur."

"O da senin ilgi alanın tabii," diye iç çektim. "Zevkler ve renkler."

Sonra aklıma gelen şeyle tebessüm ettim.

"Bilimle hep böyle ilgili misinizdir?"

"Bilim insanı sizseniz evet, Serce Hanım."

Dudaklarımdan istemsiz bir kıkırtı kaçtı, ardından çabucak etrafa kaçamak bir bakış atıp önüme döndüm, insanların dikkatini yeterince çekiyordum. Artık daha dikkatli olacaktım.

"Ben bilime değil de serçelere daha çok ilgiliyimdir aslında," diye mırıldandı. Sesi, soyadının hakkını verecek kadar çapkın çıkıyordu.

"Hiç kuşunuz oldu mu?" diye lafı çevirmeye çalıştım.

Fakat Ceyhun beni utandırmayı kafaya koymuştu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Sen ilk olacaksın."

Suratım kıpkırmızı olduğunda Ceyhun Çapkın ile nasıl başa çıkabileceğimi artık şaşırmıştım! Masamdaki sudan kocaman bir yudum alıp derin nefesler verdiğimde Ceyhun'un keyifli gülüşü kulağımda çınlıyordu.

"Bugün sende bir gariplik var," dedi az sonra. "Utanma duygun mu yüklendi? Ne oluyor?"

Çok şaşırmış gibi inledi: "Sana güncelleme gelmiş!"

"Dikkat et, ben de sana bir şeyler indirmeyeyim, şöyle pehlivan yumruklarımdan birini mesela."

Öfkeyle su şişesini masaya bıraktığımda benimle alay edebilme cüretini ne zaman kazandığını sorguluyordum, bu çocuk duygularımı bu kadar çabuk fark etmese olmaz mıydı?

Ceyhun her zamanki şakamatikliğiyle telefonun diğer ucundan sırıttı. "Seninle pehlivanlar gibi güreşmek mi? Var bir hayalimiz."

"Saçmaladın iyice!" diye çemkirdim. "Ne güreşi ya? Ürünün falan yok mu senin, kodunu söylesene?"

"Bak bak, nasıl da öfkelenirmiş hemen," diye sürdürdü alayını. "Sinirlendiğinde seninle daha da sağlam güreşirdik, beni omzuna atıp yere çarpardın."

Güldü. "O zaman biter miydi bu kin, bu nefret? Söylesene, minik kuş!"

"Ceyhun, kafana saksı mı düştü?" diye çıkıştım. Ardından sesimi yükselttiğimi fark edip biraz alçalttım.

"Neden güreşeyim ben seninle ya? Zaten tek yumruğumla bitirirdim işini."

"Ne güzel bitiriyorsun," diye iç çekti.

"Ceyhun!"

Dişlerimi sıkıp bu çocuğun ciddiyetsizliğiyle nasıl baş edebileceğimi düşünürken Fatih'in göz ucuyla benden tarafa baktığını gördüm. Son zamanlardaki garip davranışlarım had safhaya çıkmıştı ve artık kendime daha sakin kalmam gerektiğini tembihlemiştim.

Tabii, Ceyhun bana güreş teklif etmeseydi...

"İnsanların aldığı tekliflere bak, bir de benimkine! Güreşecekmişiz."

"Her teklif kendi sırasını bekliyor, güzelim," diye çapkınca güldü. "Ne bu acelen?"

Gözlerimi devirip gömleğimin yakasını gevşetirken mikrofonu Ceyhun'un kafası olarak hayal ederek sertçe ısırmak istiyordum. Belki o zaman öfkem dinerdi!

"Seni de anlıyorum tabii," diye mırıldandı. "Benim gibi biriyle konuşmak seni hep daha da sabırsızlandırıyor. *Nasıl bir adam bu, ne çok sürprizlerle dolu*, diyorsun."

"*Nasıl bir adam bu? Yürümeden önce koşmayı öğrenmiş*, diyorum."

Ceyhun yeniden kahkahalarla gülmeye başladığında ben çabuk hareketlerle önümdeki ekranı tarıyordum; bakışlarımı kısmış, yeni bir kayıt oluşturmak için sekmeleri görüntülemeye başlamıştım.

"Senden başka hiç kimse ağzımın payını bana böyle güzel veremiyor," diye iç çekti hayallere dalmış gibi.

"Ürününüzle ilgili nasıl bir işlem sağlamak istiyorsunuz, Ceyhun Bey?" diye sorarken sesim neredeyse sertti.

"Ufuk'un gereksiz şakaları, aptal hâlleri bile tat vermiyor artık bana. Avni'nin sakarlıkları, bizimkilerin eğlenceli zannettiği o değişik etkinlikleri... Hiçbiri bir sen etmiyor be minik kuş."

"Ürün kodunuz, Ceyhun Bey," diye uyardım.

"Seni bir gün aramasam sanki kolum kopmuş gibi hissediyorum."

"Yok artık," diye homurdandım. "Su gibi yalan söylemeye başladınız yine."

Bu çocuk, bu sabah Mecnun tarafından mı kalkmıştı?

"Kızım, ciddiyim ben," diye diretti Ceyhun. Sesinde sahici bir inandırma çabası vardı, üstelemeye devam etti:

"Hani böyle... Seni aramadığım gün yediğim yemeği bile anlamıyorum, ekmeğin tadını bir tuhaf alıyorum."

"Dişlerinizi fırçalayın, Ceyhun Bey," diye yanıtladım. "Ağzınızda bakteri oluşumu falan vardır."

"Keşke seninle bakteri oluşumunu yakından incelesek, üzerine çalışsak..."

"Ceyhun Bey! Sınırı aşmasanız mı? Anlamıyorum, freni bozulmuş kamyon gibisiniz! Çarpa çarpa yol alıyorsunuz maşallah!"

Mikrofona fısıldadım: "Aman diyeyim, sert bir kayaya denk gelirsiniz falan."

"Tamam be sustum. Ürün kodunu söyleyeyim ben en iyisi," diye homurdandı.

Ardından bana çabucak ürün kodunu söyledi. Onun ürünü kaydederken Radar Rafet'in neden hâlâ görüşmeleri dinlemeye başlamadığını merak ediyordum. Bu saatlerde çoktan kimleri fırçalayacağını seçmiş olurdu. Oysa henüz masasının başına bile geçmemişti.

"Lütfen bekleyin, işleminizi gerçekleştiriyorum," diye mırıldandım.

"Beni gerçeklerle yüzleştir, operatör."

Sesinde tuhaf bir mayışıklık vardı, hem sabahın köründe beni aramadan duramıyor hem de çok sevdiği uykusundan feragat ettiği için her an uyumak istiyor gibiydi. İstemsizce içinde bulunduğumuz anı hayal ettim: Ben, telefonun ucunda hızlı parmaklarla onun kayıt işlemlerini gerçekleştirirken Ceyhun, elindeki telefonla yatağına devrilmiş, yarı uyuklar hâlde beni bekliyordu. Bunu hemen hemen her sabah yapıyordu.

"On adet yünlü çorap almışsınız, Ceyhun Bey," dedim gülme isteğimi bastırırken.

"Evet," diye esnedi.

"Hepsi de tavşanlı."

"Ayaklarım çok üşüyor," diye homurdandı. "Anlamıyorum."

"Ürününüzü iade mi edeceksiniz?" diye sorarken ellerim klavyede hazır bekliyordu.

"Yok, civcivli olanla değiştireceğim. Bir kontrol eder misin, numarası var mı?"

Yeniden esnerken telefona mırıldandı: "Sana zahmet, canım."

"Kontrolleri sağlıyorum, Ceyhun Bey."

Civcivli çorapların stok bilgisini kontrol ederken iç çekiyordum. Bir gün de garip bir şey almasa şaşıracaktım.

"Bence sen, pembe ev terliği giyiyorsun. Bildim mi?"

"Bilemediniz, Ceyhun Bey," diye geçiştirdim. "Civcivli çorapların stokları güncellenmiş."

"Tamam, onu ekler misin sepete? Bu arada pembe terlik mi giymiyorsun yoksa terlik mi tercih etmiyorsun?"

Aniden huylanmış gibi dişlerini gıcırdattı. "Öyle hiç yürüyemem."

"Kraliyet ailesinden olduğunuzu unutmuşum," diye homurdandım. Ardından aklıma gelen şeytani fikirle sırıttım.

"Düşünsene, terliksiz yürürken ayağının altına bir şey değiyor..."

"Serce!" diye çıkıştı. "Bak çok huylanırım! Sus, ne olur!"

"Sonra bastığın şeye bakmak için eğiliyorsun, ayağını kaldırıyorsun yavaşça..."

Dudaklarımdaki sırıtış büyürken Ceyhun bağırdı. "Serce! Sus, yalvarırım!"

Mikrofona fısıldadım. "Görüyorsun... Evet, evet, bir şey yapışmış."

"Yapışmadı!" diye bağırdı. Sesi artık uykulu çıkmıyordu ancak acı çektiği ortadaydı. Hoşuma gitmişti.

"Yapışmaz!" diye tekrar etti. "Yapışamaz. Ben terliksiz gezmem."

"Sonra eline alıyorsun yapışan şeyi. O da ne? Haydut'un patisinden düşmüş, tüylü ağda kalıntısı!"

Ceyhun öğürdü. Ardından bir süre telefondan ses gelmedi, ben gülmeye başlarken kahkaha atmamak için ellerimle dudaklarımı kapatıyordum. Sesim çıkmasın diye kendimi tutarken kıpkırmızı

olmuştum, Fatih, bir kez daha göz ucuyla bana baktı ancak hemen önüme bakıp kayıt ekranındaki işlemleri hallettim.

Ceyhun dört dakika boyunca gelmedi.

"Zavallı," diye tebessüm ettim. "Tek suçu bir gün yanlışlıkla beni aramış olması..."

"Geldim," dedi nefes nefese. Bu kadar uzun süre ne yaptığını merak ettiğim için soru sormaya hazırlandığımda Ceyhun anında cevap verdi.

Sesi mutsuzdu. "Kustum."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Ne? Nasıl?"

"Nasıl olduğunu anlatırsam yeniden kusarım. Yeter, sus artık, korkunç kadın."

"Aşk olsun," diye gülümsedim. "Konuşmanın başında öyle demiyordun."

"Sen insanda enerji mi bırakıyorsun? Akli dengemi yitirdim sayende!"

Sesi sitemliydi, aslında kusacağını hiç düşünmemiştim. Değişim talebini ekrandan onaylarken umursamazca mırıldandım:

"Hani ekmeğin tadı tuzu yoktu? Gördün mü iki dakikada ne hâle geldiğimizi..."

"Yok," dedi bir süre düşünüp. "Senin yüzünden kusmadım. Üzülme."

Kıkırdadım. Bana yürümek için her yolu deniyordu, bu çocuk hangi ara böylesine değişmişti?

"Midenizi bulandıran bir sebep olmalı, Ceyhun Bey."

"Hamileyim."

Bu defa engel olamadan gereksiz şakası karşısında dudaklarımdan tiz bir kahkaha patladığında kendime gelmek biraz zamanımı aldı. Nefes nefese sustuğumda Ceyhun, sinek vızıltısı gibi gelen bir sesle bir şeyler anlatıyordu ancak ben, ona dair her şeyin nasıl bu kadar saçma olduğunu sorguluyordum.

"Ceyhun Bey," diye iç çektim hâlâ sırıtırken.

"Sonra dedim ki aldıralım bu çocuğu. Yanaşmadı bizimki."

"Ceyhun!" diye çıkıştım yeniden gülmeye başlarken. "Ceyhun, sus."

"Yok neymiş? Yasak ilişkisi olabilirmişim ama bu çocuğu istiyormuş. *Haydi lan oradan*, dedim!"

"Ceyhun, güldürme, ne olur!" diye kahkaha attım. Bu çocuk neden böyleydi?

O ise beni dinlemeyip ciddi bir sesle devam etti: "Ben bu bebeği dokuz ay karnımda taşıyacağım, sonra bu denyo gelip agu gugu diye sevecek. Haydi oradan! *Topla bavulu defol git*, dedim."

Ben Ceyhun'un aptallığına gülmeye devam ederken hiç yaşanmaması gereken bir şey yaşandı! Bakışlarımız bir anda odanın girişindeki adamla kesişti. Radar Rafet, son derece sert bir ifadeyle suratıma bakıyordu. Pardon, şapşal şapşal sırıtan suratıma.

"Sıçtım," diye fısıldadım.

"Keşke o kadar kolay olsa, bir kere ıkınırsın biter. Doğurmak öyle mi? Çilesini çekmeyen bilemez."

"Ceyhun," diye fısıldadım dehşetle. "Ceyhun, acilen susman gerek."

Çünkü bu kez radara sağlam yakalandık.

Rafet denilen patron bozuntusu tok sesli adımlarla bana doğru yaklaşırken garipliği fark etmemesi adına bilgisayar ekranıma dönüp işlem yapıyormuş gibi davrandım ancak bana geldiğini anlamamak için aptal olmam gerekirdi.

"Ceyhun!" diye çaresizce fısıldadım. "Sus, lütfen."

"Kızlar kendilerini güldüren erkeklerden hoşlanırmış," diye sırıttı. "Birazdan kollarıma düşeceksin diye mi korkuyorsun?"

"Ceyhun," diye dehşetle fısıldadım. "Ceyhun, dur."

"Korkma," diye çapkınca mırıldandı. Sesi o boğuk tınıyla kulağımı okşadı. "Düşersen tutarım."

Radar Rafet yanımıza yaklaştığında kendi selamı okuyor, arkamdan kavuracakları helvanın kokusunu alıyordum. Yutkundum. Ne yapabileceğimi düşünürken ilk kez bu kadar çaresiz hissettiğimi fark ediyordum.

Öncekileri bir şekilde toparlamıştık ancak bu seferki... Bu seferki feciydi!

"Ceyhun," diye fısıldadım dudaklarımı kımıldatmamaya çalışırken. Dışarıdan dikkat çekmemeye çalışıyordum ancak ne kadar mümkündü, faydası var mıydı, bilemiyordum!

"Ceyhun, sakın konuşma," diye fısıldadım mikrofona. "Patron yanıma-"

Ceyhun motora bağlamıştı, susmuyordu! Sesini kalınlaştırarak araya girdi.

"Bak, yeni bir kamyon arkası öğrendim senin için. Hazır mısın?"

Radar Rafet masamın önünde durduğunda Ceyhun kulağıma mırıldandı:

"Kalbinde yer yoksa güzelim... Merak etme, ben ayakta da giderim. Nasıl?"

"Serce Sevinç."

Donakalmış hâlde kayıt ekranına bakarken Ceyhun gülmeye, tuhaf espriler yapmaya devam ediyordu. Başımda dikilen Radar Rafet'e bakışlarımı çevirdim.

"Rafet Bey," diye fısıldadım.

"O kim lan?"

Ceyhun'un şaşkın sesi kulaklığımda yankılandı. Radar Rafet elini hafifçe kaldırıp kulağını işaret ederek dudaklarını kıpırdattı.

"Görüşmede misin?"

Yutkunup usulca başımı salladım. "E-evet."

Ceyhun olayı anlamadığı için kulağımda konuşmaya devam ediyordu: "Bu evet, evlilik teklifim için mi? Ah, kalbim..."

Ceyhun'a küfretmek istiyor ancak sadece Radar Rafet'e kirpiklerimi kırpıştırabiliyordum.

Radar Rafet sert bakışlarını yüzümden çekmeden mırıldandı: "Görüşmedeyken neden ağzın yırtılacakmış gibi gülüyorsun?"

Sorusu beni gafil avladı, ne diyeceğimi bilemeyerek ecel terleri döktüğümde kulağımdaki kulaklığı söküp atmak, bu sesi susturmak istiyordum.

Ceyhun dikkatimi dağıtmaya devam ediyordu. "Düğün için çok erken bence."

"Görüşmen bitince odama gel."

Radar Rafet sırtını dönüp masamın önünden defolup gittiğinde tuttuğum nefesi bıraktım, nemlenmiş alnımı sildim, derin derin nefesler verdim.

"Serce?"

Ceyhun nihayet neden dakikalardır cevap vermediğimi sorgulamaya başladığında sesindeki alaycılık kaybolmuştu.

Radar Rafet yanımdan uzaklaştığında esprileri biten Ceyhun kadar saçmaydı hayat.

"Kapat çabuk!" diye çıkıştım. "Bir gariplik olduğunu anladı. Şimdi benim görüşmemi dinler."

"Ne?"

Ceyhun şaşkınca sorular sormaya başladığında tırnaklarımı kemiriyordum. "Yedi!" dedim telaşla. "Yedi puan vereceksin! Kapat hemen!"

Ceyhun bir aksilik olduğunu fark etmiş olacak ki çabucak telefonu kapattı, kapatmadan önce bana yüksek puan verme olaylarını falan tamamen unutmuş olacak ki yedi puan verip ortadan kayboldu!

"Aman Allah'ım," diye iç çektim kızaran suratımı kolumla silerken. "Neydi bu?"

Radar Rafet beni odasına çağırmıştı. Ve kim bilir, bana ne soracaktı? Önceki görüşme kayıtlarını dinlemek isteyecek miydi? Benden şüphe duymuş muydu?

"Ne şüphe duyması, adam sen gülerken bademciklerini görüyordu, Allah'ın belası!"

Telaşla bilgisayar masasından uzaklaşıp sandalyemden kalktım. Kapıya doğru yürürken içimden ona kadar sayarak sakinleşmeye çalışıyordum.

İçimdeki yalan makinesi hızla yalanlar üretmeye başlamıştı.

"Neden güldüğümü sorarsa, *efendim, işimin başında ağlayacak hâlim yoktu,* derim. Müşteriye yansıttığımız pozitif enerjiyi paraya çevirdiğimden falan bahsederim..."

Merdivenleri çıkmaya başladım.

"Kahkaha atmamla ilgili azarlamaya başlarsa, *efendim, müşteri tebessüm ettiğimizi nereden görecek, kahkahamızı duysun ki memnuniyeti karşı tarafa geçirebilelim, biz işini severek yapan çalışanlarız,* falan derim."

Basamakların sonuna yaklaşırken duraksadım. "Neye güldüğümü ya da müşterinin güleceğim ne söylediğini sorarsa, *şirketimizden ne kadar memnun kaldığını anlatınca dayanamadım, bu kadar iyi işler yapıyor olmanız beni duygulandırıp mutlu etti,* falan diye yağ çekerim!"

Derin bir nefes verip kapısını iki kere tıklattığımda gür sesi kulağıma çarptı. "Gel."

İçeri girmeden önce son kez kendi kendimi tembihledim.

"*Bir daha öyle gülmeyeceksin* falan derse, *siz Ceyhun'la bir kere görüşme yapın, beni anlarsınız,* derim artık."

Bütün cesaretimi toplayıp yanına girdiğimde avuç içlerimi pantolonuma siliyordum. Radar Rafet önündeki dosyadan başını kaldırmadı.

"Serce Sevinç. Geç."

Bu adam yalanın kokusunu mu alıyordu? Benim geldiğimi nasıl anlamıştı?

"Buyurun, efendim," diye tebessüm ettim.

Bu sırada ufak adımlarla masanın karşısına yürümüş ve tam önünde durmuştum. Başını tehlikeli bir yavaşlıkla dosyasından kaldırıp bana baktı.

Gözlerinden ürkmemek mümkün değildi. "Bugün seni pek neşeli gördüm."

"Ah, dikkatinizi çekmiş!" diye gülümsedim. "Bugün benim doğum günüm."

Şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Hızlıca başını salladım. "Evet, efendim. Kusura bakmayın, annemin aldığı hediye gün içinde aklıma gelip duruyor, gülmeden edemiyorum."

İç sesim bile suskunluğa kapılmıştı. Hesapladığım yalanlar bir köşede dursun, ayaküstü kırk tane daha uyduruyordum! Kendimden artık ben bile korkuyordum.

"Ne almış annen?" diye soran Radar Rafet oldukça meraklıydı.

"Çeyiz takımı."

Adam ne diyeceğini bilemeyerek bir süre cevap aradı. Onu hep en beklemediği yerden vuruyordum. "Hayırlı olsun. Evlilik gibi bir niyetin mi var?"

"Öyle bir hataya kolayca düşmem, efendim," diye tebessüm ettim.

"Ama anneler işte. Çeyiz tamamlamadan duramıyorlar."

Adam sıkıntılı bir nefes verdi. "Çok anlamıyorum o işlerden. Evli değilim."

Seni hangi akılsız ne yapsın, tipi kayık tombala!

Sadece gülümsedim. "En sağlıklısını yapıyorsunuz, efendim. Kafa rahat."

Konuyu dağıtmaya çalıştığımı fark eden Radar Rafet yeniden özüne döndü, sert bakışları eski yerini buldu. Önündeki dosyaları kenara itip bana doğru hafifçe eğildi.

"Benim kafam rahat ama seninki benden rahat. Mesai saatleri içindeki hâl ve tavırlarından hoşlanmıyorum, Serce Sevinç. Daha önce de seni ikaz etmiştim. Kendine çekidüzen ver."

Çabucak araya girip açıklama yapmak istedim. Benim açıklamalarımın diğer adı "su gibi söylediğim yalanlar"dı ama olsun.

"Rafet Bey-"

"Uzatmaya gerek yok. Birkaç arkadaşınla daha görüşeceğiz. Çıkabilirsin, Sevinç."

Beni kibarca değil, gayet kaba bir tavırla odadan kovduğunda söyleyebilecek bir şeyim kalmamıştı. Feci dikkat çekmiştim ve şimdi ne yapabileceğimi bilmiyordum. En iyisi belki de bir süre Ceyhun ile görüşmemekti.

Ya da onu sıkı sıkıya tembihlemek!

"Ne diyeceğim? *Ceyhun benim radar kılıklı patronum artık pürdikkat bizi dinleyecek, espri modunu sana zahmet kapatırsın* mı? Çocuk her gün benimle sohbet etmek için ürün satın alıyor resmen!"

İç çekip basamakları inerken cep telefonumu kurcalıyordum. Sahte hesaba uzun süredir Ceyhun'dan bildirim gelmediğini fark edince mesaj kutusunu kontrol etmeye karar verdim. Tam o anda alnımdan bir kurşun yemişe döndüm!

"Ceyhun beni engellemiş."

Fısıltım kulağıma acınası bir çaresizlikle çarptığında artık ona ulaşabileceğim bütün yolların kapandığını, elimde yalnızca günde beş on dakika süren telefon konuşmalarımızın kaldığını fark etmek boğazıma bir öküzün oturmasına sebep olmuştu.

Omuzlarımı düşürüp kendi masama ilerlerken Beray lavaboya gidiyordu. Onu durdurdum.

"Serce?" diye beni süzdü. "Neyin var?"

Hüzünlü bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde dudaklarımdan dökülenlere mâni olamadım. "Sen hiç müşterinden hoşlandın mı, Beray?"

Beray şok olmuş bir ifadeyle bana bakarken, "Ne?" diye mırıldandı. "Anlamadım. Müşteri..."

"Ne bileyim, sesinin tınısı falan karnını guruldatmadı mı?"

"O acıkınca olmuyor mu ya?" diye sordu kız. "Bu, karnında kıpırtı hissetmek gibi bir şeydi."

"Ne kıpırtısı, yumruk yemişe dönüyorum!" diye iç çektim.

Bana çok da anlam veremeyen Beray, "Tuvalete gitmem lazım," diye çabucak yanımdan kaçtı.

Demek ki ben yüzyılın hastalığına tutulmuştum. Yoksa neden Radar Rafet'in Ceyhun'la yaptığım görüşmeyi yakalayabilecek olması beni bu kadar endişelendirmişti ki? İşin tuhafı ben eskiden yalnızca kendini düşünen, bencil insanın tekiydim! Ancak Ceyhun'un beni engellediğini fark etmek, ona giden bütün yolları sel bastığını görmek gibi bir şeydi.

"Of Ceyhun," diye iç çektim.

Bir tarafım ona kızmak istiyor, beni engellediği için hesap sormak istiyordu! Bir tarafım ona sahte hesabın tehlikeli olduğunu söylediğim için Ceyhun'un aslında benim sözümü dinlemiş ve bu garip hesaptan uzaklaşmış olduğunu açıklıyordu. Ah, kendi beynimi dişlemek, ona akıl verdiğim ana geri dönmek istiyordum!

"Serce! Bir bak buraya."

Salih'in sesiyle irkildiğimde eliyle benim masamı işaret ettiğini gördüm, panik olmuştu. "Müşterinin biri aramış, seninle konuşmak zorundaymış. Kadın, telefonda bağırıp çağırıyor, orayı yıkacağım diyor!"

Telaşla masama geçerken şaşkınca Salih'e bakıyordum. "Ne? Kimmiş?"

Salih bilmiyormuş gibi dudağını büzerken yakasını silkiyordu. "Ne bileyim, beklemeye aldım! İki dakikada on yıl yaşlandım. Ciyak ciyak bağırıyor, deli midir nedir?"

"Yönlendir bana," dedim mikrofonumu düzeltip bilgisayara geçerken.

Kulaklığımı takmadan önce Salih arkamdan mırıldandı: "Tamamdır. Bu arada ismine baktım."

Görüşmeyi başlattığımda ismi duydum.

"Hazal'mış."

Kaptan! Müsait bir yerde sağa çek. Katil olacak var.

"İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektesiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına-"

"Kısa kes."

Karşı taraftan duyulan kadın sesi son derece sertti. Hatta öyle ki şu an tam karşımda bana bakıyor olsa boğazıma yapışma arzusunu dindiremeyeceğinden oldukça emindim. Hislerimizin karşılıklı olması kadar hoş bir şey yoktu.

"Hoş geldiniz, Hazal Hanım," dedim yüzümdeki sahte tebessümle. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hayatımızdan defolsan yeter!"

Sekiz... Yedi... Altı...

Geriye doğru sayarken kendimi sakinleştirmeye çalışıyor, işimi kolaylaştırmak adına derin nefesler alıp veriyordum. Radar'ın gözü üzerimdeydi ve herhangi bir saçma hareketimde yakama yapışmaktan çekinmeyeceğini çok net ifade etmişti.

Gönlümden geçen tek şey Hazal'a ağzının payını verip suratına kapatmaktı ancak yapamazdım, o patron bozuntusu bir kez daha elimi kolumu bağlamıştı.

"Bu konuda size yardımcı olamayacağım," derken sesim düzdü. Bunun onu çıldırtacağını bildiğim için daha çok gülümsedim.

Benim bu kadına yanıt vermeme bile gerek yoktu, onu umursamıyor oluşum yeterince çileden çıkmasına sebep oluyordu.

"Bana bak," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Ah, o güzel bebek sesine ne olmuştu sahi? Telefonun diğer ucundan işittiğim tek şey korkunç bir öfke, tükürürcesine çıkan

kelimeler, beni öldürmek istermiş gibi bastırarak telaffuz ettiği harflerdi. Ceyhun'un yanında bir kedi yavrusu taklidi yapan bu genç kadın, şimdi iyiden iyiye maskesini düşürmeye başlamıştı.

"Sürekli size bakmamı isteyip durmayın. Telefonda konuşuyoruz."

"Dua et ki telefonda konuşuyoruz!" diye fısıldadı. "Eğer karşımda olsaydın-"

Dayanamayıp, "Boş yapmayın," diye gülümsedim. "Çıkışa gelin."

Onu doğruca düelloya davet etmem, beklemediği bir hamle olacak ki aniden çenesini kapatmak zorunda kaldı. Bu kızın, ona daha fazla nefesimi harcamaya tenezzül etmeyeceğimden haberi dahi yoktu, sahiden kıymetli vaktimi kendisine harcayacağımı zannediyordu!

"Şeytansın sen," dedi en sonunda. Konuşurken sesi titriyordu, ilk kez o an öfkesinin yanında başka bir duygu daha açığa çıktı.

Ağlamaklıydı.

"Senden nefret ediyorum!" dedi sesi titremeye devam ederken. "Sen böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Bunu bilerek yaptın! Alçak!"

"Kelimelerinize dikkat etmediğiniz takdirde hakaretlerinize maruz kalma mecburiyetinde olmadığımı hatırlatacağım," diye konuştum.

Eğer üslubumu bozmuyorsam tek bir sebebi vardı: Radar Rafet! Her an gıcıklık yapıp beni dinlemeye başlayabilirdi.

Hazal öfkeli bir nefes bıraktı. "Ceyhun'a söylemişsin."

Kaşlarımı kaldırıp ekrana bakarken zihnimde binbir tilki dönüyordu. Hazal, ona sormama izin vermeden telefonda kulağımı sağır edecek bir tizlikle bağırdı.

"Ceyhun'a seni aradığımı anlatmışsın! Sen... Sen nasıl bir insansın ya? Nereden girdin böyle hayatımıza? Onun için bu kadar önemli misin ki benim kalbimi kırabiliyor? Söylesene!"

"Ceyhun'a sorun," diye gülümsedim.

Hazal ise başka bir âlemde transa girmiş gibiydi. "Sen kim oluyorsun ki senin için beni kovabiliyor? O hiç kimse için bana böyle bir şey yapmazdı!"

Hazal öfke nöbetinden çıkmak yerine daha çok dibe batarken bir süre hakaretlerini dinledim. Parmaklarım klavyede, dikleştirdiğim omuzlarım sandalyemin başlığında, gözlerim kayıt altındaki ekranda, dudaklarım düz bir çizgi hâlindeydi. Hiç olmadığım kadar sakince hattaki kadının hakaretlerini dinliyordum.

"Bitti mi?" diye sordum öfkesini kusmaya son verdiğinde.

"Bitmedi!" diye haykırdı. "Sana bunu çok ağır şekilde ödeteceğim. Böyle bir hadsizlik yapmayacaktın! Ceyhun'u bana düşman etmeye çalışarak sınırı aştın, buna nasıl cüret edersin? Senin de benim gibi mahvolduğundan emin olmadan peşini bırakmayacağım!"

"Rüyalarda buluşuruz," diye gülümsedim.

Hazal, "Sen geç dalganı. Göstereceğim!" diye haykırdı.

"Yok," diye düzeltir gibi yaptım. "Zeki Müren'in şarkısı. Güzeldir, dinleyin."

Hazal daha cevap vermeden sırıttım. "Hoş, içinde "zeki" geçen herhangi bir cümleyle ne kadar ilgilisiniz, muamma."

"Serce," diye fısıldadı. "Sana yemin ederim bu defa çok ileri gittin, ben bunun acısını çıkarmadan bırakmam."

Sabrımı sınıyordu, göz ucuyla Radar Rafet'in panelini kontrol edip dinlenmediğime emin oldum. Sakin kalmak istiyordum ancak bu kadın, her seferinde beni tahrik ediyordu.

"Sen kimsin ki?" diye ses tonumu yükseltmeden yanıtladım. "Bana acı çektirebileceğini düşündüren şey ne? Kedilerimin tırnağı kadar değerin yok."

Mikrofona eğilip sırıttım. "Elinden geleni ardına koyma. Bu hayatta karşıma zorluklar çıkaracak ilk insan sen olmayacaksın, son da değilsin. Sizin gibilerden korkmak benim lügatimde yok."

Serce Sevinç ile baş edebilmek cesaret isterdi, birilerinin sürekli karşıma geçip neyi yapamayacağımı anlatmasından oldukça sıkıl-

mıştım. Dillerinden düşürmedikleri tehditleri, günümü göstereceklerini söyleyip duran dilleri vardı! Şöyle bir kendime baktığımda içine düştüğü her durumdan bir şekilde keyif almasını bilen, hayatını gayet güzel idame ettirebilen bir insan görüyordum.

Neydi ünlü filozofun o sözü? Köpek gibi çalışıp kraliçeler gibi yaşayan o güruhtandım! Eve gidince bir doz Seda Sayan almayı aklıma not ettim.

"Bu konuşmayı sana hatırlatacağım."

"Oldu o zaman, selametle!" diye yol verdim.

"Selami kim?"

"Hazal Hanım," diye iç çektim. "Bazen kelimeler kifayetsiz kalır. İşte, bu da öyle bir an. Siz daha benim kurduğum cümleleri anlayabilecek kapasitede değilsiniz."

Kıkırdarken göbeğim titredi. "Haddimi falan bildirecekmişsiniz, yok daha neler! Sizin arkadaş grubunuzun toplam beyin hücresi benimkinin yarısı etmiyor."

Mikrofona fısıldadım: "Tehlikenin farkında mısınız?"

Bir gün bu insanlarla yüz yüze gelirsem... Ah, o gün kıyametin kopmayacağının sözünü veremeyecektim. Avucumun içi çok fena kaşınıyordu.

"İzle bakalım. Tehlike kimmiş?"

Hazal denen cadaloz son sözünü söyleyip telefonu suratıma kapattı. Derin bir nefes verip masamdaki sudan büyük bir yudum aldım. Ardından çantamda dün unuttuğum yarım kalmış çubuk krakerimden birkaç tane kıtladım.

Salih'in görüşme yapmadığını fark edince barış simgesi olarak ona tuzlu çubuk kraker uzattım, ikide bir ensesine şaplattığım için hâlâ kızgındı, bana ters ters bakıp önüne döndü.

"Yemezsen yeme," diye homurdanıp yeniden bilgisayarımın başına döndüm, bir yandan da homurdanıyordum.

"Beray verse teşekkür eder, ağzına tepiştirirdin ama. Kılıbık!"

Günün geri kalanını tetikte gerçekleştirdiğim görüşmelerle geçirdim, her an Radar'a yakalanma korkusuyla son derece sakin ve alçak bir sesle müşterilerle ilgilenmiş, ardından mesai saatim biter bitmez evin yolunu tutmuştum.

Nihayet günü bitirip kendimi yatağa boylu boyunca atmanın hayaliyle anahtarı deliğe sokarken merdivenlerin başından biri seslendi: "Evladım! Bir bakar mısın?"

Başımı kaldırıp üst katın koridorunda aşağı doğru eğilmiş, beni izleyen üç teyzeye baktım. Bunlar bazen Radar Rafet'ten bile daha tehlikeli olan insan grubuydu, her an her soruyu size yöneltebilir, aynı apartmanda yaşıyorsunuz diye kendilerini ahiret sorgusu için seçilmiş görevliler zannedebilirlerdi!

"Buyurun?" dedim yorgun bir sesle. Hâlâ bana baktıklarını fark edince iki basamak yukarı çıkıp onlara baktım.

Kadınlardan daha yaşlıca olanı gözlerini kısıp beni süzdü. "Dün bu kattakiler yine kedi sesi duymuş."

"Ben miyavlamadım," diye gülümsedim.

Beyaz saçlarını ensesinde toplamış diğer teyze, büyük bir kurnazlıkla lafa atladı: "Sen miyavlıyorsun mu dedik, evladım? Ama komşu, senin kara bir kediyi kucaklayıp aşağı indirdiğini görmüş!"

"Aaa!" dedim şaşkınca. "Kim? Ben mi? Ben kedilerden korkarım!"

Çığlığımla birlikte kadınlar şaşkınca bana baktığında huylanmış gibi yüzümü buruşturuyordum. "Bir de kucağıma almışım, öyle mi? Kediye temas eden kolum felç geçirirdi!"

Kollarımı kaldırıp salladım. "Bakın, öyle bir hâlim var mı? Sağlıklıyım. Kedilerle falan alakam yok benim."

Lafa ilk giren yaşlı kadın yeniden araya girdi: "Biz onu bunu bilmiyoruz, kızım. Daha önce de duyduk bir şeyler ama sözüne güvendik."

"Kimmiş o ya?" diye bağırdığımda kadınlar aniden irkildi.

Teyzelerden biri kalbini tutunca bunların her an vakti gelebilecek olanlar arasında olduğunu anımsadım, ses tonumu biraz daha alçalttım.

"Kim şikâyet etmiş beni? Hayır, bir gösterin de yüz yüze konuşayım!"

Apartmanı inleten adımlarla yukarı kata koşarken teyzeler çil yavrusu gibi dağıldılar.

"Tamam kızım, tamam, bir şey demedik."

Ben katta tek başıma kaldığımda onlar çoktan kaçmıştı, yukarıdan birinin sesi geliyordu. "Komşu yanlış anlamış."

Bu toplumdaki insanların en büyük saflıkları sesini yükselterek konuşan herkesin haklı olduğunu zannetmeleriydi. Madem onları susturmak bu kadar kolaydı, ben neden bunu kullanmayacaktım ki?

"Hayır, zaten yorgunum!" diye homurdanarak yeniden alt kata indim ve söylenerek evime girdim.

Kapıyı açar açmaz koridorda hafifçe havada duran siyah bir şeyle karşılaşınca kalbim duracak gibi oldu.

"Hiih! Allah canını almasın senin!"

Dün robot süpürgeyi kapatmayı unutmuş olmalıydım. Manzara korkunçtu!

Haydut yuvarlak robot süpürgenin üzerine binmiş, patilerini önde birleştirmiş ve koridorda süpürgeyle birlikte bir o yana bir bu yana süzülüyordu.

Süpürge Haydut'un pasaklı tüyleri yüzünden ilk bakışta fark edilmediği için kara kedim boşlukta süzülüyormuş gibi duruyordu.

"Kalbime indirecektin!" diye bağırdım telaşla içeri girip kapıyı kilitlerken. Haydut bana yan bir bakış atıp yeniden önüne döndü ve gözlerimin önünde robot süpürgeyle beraber salona doğru giderek gözden kayboldu.

"O güzel kediler, robot süpürgelere binip gittiler," diye iç çektim.

Yeni bir Haydut faciası kaldıramayacağım için onu boş verip çabucak kıyafetlerimi koridorda çıkardım. Yarı çıplak vaziyette

banyoya koştum ve hızlı bir duş aldım. On dakika sonra banyodan bornozla çıktığımda robot süpürgenin yaklaşan sesi duyuluyordu.

"İn oradan, Haydut!" diye homurdanırken salondan koridora doğru yavaş yavaş gelen beyaz şeye bakakaldım.

Haydut'u salona götüren robot süpürge Haseki'yi odasına götürüyordu.

"Süpürgeye dönüşümlü mü biniyorsunuz, Allah'ın cezaları!" diye homurdanırken gülmekle gülmemek arasında gidip geliyordum.

Haseki, öfkemi kıçına dahi takmadan bana baygın bakışlarıyla bakıp robot süpürgeyle kendi odasına girdi.

Bunlar, bu süpürgeyi ben yokken eğitmiş miydi? Kediler uzaylıydı!

"Aferin size!" diye bağırdım annesinin sözünü dinlemeyen iki çocuğu azarlar gibi. "Ben bütün maaşımı siz onu oyuncak edin, otobüs gibi evde binip gezin diye yatırdım zaten, değil mi? Aferin gerçekten!"

Haydut miyavlayarak mutfağa girdiğinde bir süre ona bakmadım. Kendime pilav yapmaya karar verip malzemeleri çıkarırken arsız kedi susmak bilmiyordu.

"Sus, Haydut; kızgınım size!"

"Miyouv."

"Haydut, git başımdan, yemek yiyeceğim."

"Miyaaauv."

Derin bir iç çekip ona bakmadan masaya tabağımı yerleştirirken kedilerine trip atan ilk insan taneciği olarak tarihe geçtiğimin farkındaydım.

Haydut peşimi bırakmak yerine yeniden dibime girince gözlerimi devirdim. Tırnağını hafifçe bacağıma dokundurup ona bakmam için ısrar etti.

"Ne var?" diye çıkıştım.

Peşinden gelmem için uzun süre gözlerime baktıktan sonra koridora koştu. Mamalarının eksik olmadığını bilsem de ne olur ne olmaz diye kontrol etmek için gösterdiği yere giderken onun, az önce Haseki'nin girdiği odaya girdiğini gördüm.

"Ne oluyor ya?"

Odanın kapısını açıp içeri girdiğimde Haseki, robot süpürgeden inmeden mama kabına eğilmiş, yemek yiyordu. Onu yakalamam biraz bile umurunda olmadı, hanımefendi zahmet edip lüksünden vazgeçmedi.

"Haseki, in o süpürgeden!" diye cırladım. "Verin şunu bana! Bu kaç lira, haberiniz var mı sizin ya?"

Haseki'ye doğru yürüdüğümde bana doğru yüksek sesle miyavlayıp süpürgeyi almama izin vermedi.

"Ay Sultan Haseki hazretlerine bakın, bize ciyaklıyor! Ver kız şunu."

Öfkeyle üzerine atladığımda Haseki süpürgeyi alacağımı fark edip benden kaçınca iç çektim. Ben daha robotu alıp kutusuna yerleştiremeden Haydut kolumu çizdi ve önüme atladı.

Robotun üzerine binmişti.

"Ya siz bela mısınız? Çekilsenize! Biri iniyor, diğeri biniyor!"

Haydut'u süpürgeden indirmeye çalışsam da sanki patilerine Japon yapıştırıcısı sürmüşüm gibi olduğu yere çakılı kalmıştı, onu oturduğu yerden sökemiyordum.

Ben süpürgeyi altından çekmeye çalışırken az önce azar yediği için odanın diğer ucuna pusan Haseki, Haydut'a ayrıcalık tanıdığımı zannetmiş olacak ki bütün evi inleten bir çığlık attı!

Çığlık diyordum çünkü kedilerin kavga anında çıkardığı bu ses kesinlikle miyavlama falan değildi! İki küçük yaratık kuyruklarını dikleştirip birbirine yöneldiğinde günün yorgunluğunu üzerimden atamamış olmanın verdiği azapla inliyordum.

"Hayır," dedim parmağımı ikisine de sallayarak. "Kavga yok. Çok yorgunum."

Haseki hazretlerinden söz ediyorduk, elbette beni dinlemeyecek, canı ne istiyorsa yapacaktı! Belki bir çocuk doğurmamıştım ancak asabilik genlerimi başarıyla kedilerime aktarabildiğimi görüyordum.

Beyaz tüylerini dikleştiren ve eskiden pamuk prenses gibi görünürken artık çok daha korkunç bir şeye dönüşen ufak kedi, koşarak Haydut'un üzerine atladı. Haydut, süpürgenin üzerinden düşerken Haseki gibi miyavlama ve çığlık arasındaki o garip sesi çıkardı ve onu ısırmaya çalıştı.

"Çekil!" diye bağırdım telaşla aralarına girerken. "Haydut, çek patini kardeşinin üzerinden! Boğacaksın!"

Hanımefendiliğinden ödün vermeyen Haseki, Haydut'un kendisini ısırmasına rağmen onu sadece tırmıklamakla yetindi ancak sesi öyle bir tizlikle çıkıyordu ki komşuların bu daire hakkında ne düşüneceklerine tasalanmayı çoktan bırakmıştım.

"Duyacaklar!" diye fısıldadım sıktığım dişlerimin arasından. Kolumu ikisinin arasına sokup onları ayırmaya çalışırken hangisinden olduğunu göremediğim bir pati yedim, tırnak kolumu olduğu gibi çizerken anında kıpkırmızı oldu.

"Yeter!" diye bağırıp bu kez Haseki'yi çekmeye çalışsam da Haydut zıvanadan çıkmıştı.

"Haydut, hemen odadan çık!" diye sesimi yükseltip Haseki'nin yüzünü korumaya çalıştım.

Yüzünü tutmama rağmen patilerini Haydut'a sallayan Haseki asla yerinde durmuyordu, en sonunda var gücümle ikisini de odanın farklı uçlarına fırlattığımda sakinleşebildiler.

"Yazıklar olsun size!" diye haykırdım. "Bir süpürgeyi paylaşamadınız! Emeklerime yazık!"

Haydut'un duvarın dibinde hâlâ hırladığını duyunca öfkeyle ona yöneldim.

"Hani alışmıştınız birbirinize?" diye hesap sordum hırçınca. "Bu mu sizin kardeşliğiniz? Bu mu alışmış hâliniz? Ben size ne diyeyim ya!"

Öfkeyle soluyordum, derin bir nefes verip şakaklarımı ovaladım. "Tam bir hayal kırıklığısınız."

Haydut mırıltısını kesti, Haseki de artık miyavlamıyordu. İçeride sadece benim soluk alıp verişim duyuluyordu, bakışlarımı ikisinin üzerinde de gezdirip onları son kez kontrol ettim.

"Haydut, sen çabuk benim yatak odama!" diye kapıyı açıp koridoru gösterdim.

Suçlu suçlu başını eğip odadan çıkarken ben Haseki'ye yönelmiştim.

"Bütün faturayı ona keseceğimi mi sandın? Ya sen ne yaptığını sanıyorsun, resmen üzerine atladın Haydut'un! O çocuk sokakta büyümesine rağmen ne kadar çabuk alışmıştı sana, eski hırçınlığı kalmamıştı, hiç kavga etmiyordu artık seninle! Mutlu musun, Haseki? Her şeyi en başa mı aldık, söyle kızım!"

Haseki'nin önüne oturmuş, doğruca gözlerine bakıyordum. O ise suçlu suçlu bakışlarını benden kaçırıyor, patisini yalıyordu. Masum gözleri gözlerime değdiğinde kızdığımı iyice anlasın ve bir daha asla böyle bir şey yapmasın diye kaşlarımı çattım.

"İkinize de oda hapsi veririm," diye mırıldandım tehditkâr bir tavırla. "Birbirinize bir daha zarar verirseniz gün yüzü göremezsiniz! Duydunuz mu beni?"

Haseki mırıldanarak geriye dönüp mama kabına yürürken beni yeterince iyi anladığını düşünüyordum. Sessizliğine bakınca uslu zannedilirdi fakat ne fenaydı o!

"Yok size bundan sonra süpürge!" diye son kez uyarımı yapıp robot süpürgeyi kucakladım ve odadan çıktım.

Haseki mazlum gözlerle ondan ayırdığım süpürgeye arkamdan bakakaldı.

"Bir de kolumu çizdiniz!" diye seslendim öfkeyle.

Ardından tabureye çıkıp süpürgeyi ikisinin de pek tırmanmadığı kapaklı dolaba kaldırdım.

Hayatımı kolaylaştırsın diye satın aldığım süpürge kedilerimi birbirine düşürmüştü!

"İnsanlar, kedilerinin neşeli videolarını çekip internette paylaşıyor. Ya siz? Şu hâlinizi bir gören olsa ne diyecektim? Ne kadar ayıplayacaklardı!"

Haydut dayanamamış gibi cevap vermeye kalkışıp mırlarken ona yeniden çıkıştım ve susmak zorunda kaldı. Bu sırada ben, pilav yapmaktan falan vazgeçip dolaptan çorba çıkardım ve birkaç dakika ısıtıp gürültüyle masaya bıraktım. Soğuk çorbayı içmeye başlarken keyfim o kadar kaçmıştı ki yediğim şeyin tadını alamıyordum.

"Mahidevran'la Hürrem kavgası bile az kalır bunun yanında!" diye homurdandım çorbayı kaşıklarken. "Onlar en azından padişahı paylaşamıyor! Ya bu? Süpürge ya! Değer mi?"

Bir yandan çorbamı içiyor, içtikçe tat alamıyor, tat alamadıkça kaşığı bırakıp kara kara bu süpürgeyi etrafta kediler varken nasıl çalıştıracağımı düşünüyordum. Ben bu düşüncelerle boğuşurken aniden çalan kapı, kafamdaki sesleri susturdu. Tembel adımlarla kapıya ilerlerken komşulardan biri geldiyse ona diyeceğimi düşünüyordum.

Belki hiçbir açıklama yapmaz ve komşuyu ısırırdım. Kuduz olduğumu düşünüp bir daha kapımı çalamazlardı ve sonsuza dek mutlu yaşardım.

Kapıyı açıp gelen kişiye bakmak için koridora kafamı uzattığımda sensörlü ışık aniden yandı ve karşımdaki adama öylece bakakaldım.

"Tanju?" diye mırıldandım şaşkınca. "Sana ne oldu?"

Ellerimi şaşkınca dudaklarıma kapatırken gördüklerime inanamıyordum, karşımdaki adam ayakta dahi duramayarak kapıma yaslanmıştı, eli yüzü şişmişti.

Biri Tanju'yu fena dövmüştü.

"Ser...Serce..." diye güç bela konuştu.

"Hastaneye gittin mi?" diye sordum bu korkunç manzarayı süzerken.

"Su verir misin?"

Nefes nefese benden su istediğinde bana ne yapmış olursa olsun, böyle bir durumda kapıyı suratına çarpamayacağımı bildiğim için koluna girdim ve içeri aldım. Topallayarak ve sarsak adımlarla içeri girdiğinde ben koşarak mutfağa girmiş, bir bardak su doldurmuştum.

"Al, iç şunu," dedim telaşla suyu ona uzatırken. Tanju, salondaki ilk koltuğa resmen yığılmıştı.

"Sağ ol," diye soludu. Ardından verdiğim suyu kana kana içti.

"Bu hâlin ne?" diye sordum telaşlanmama engel olamazken. Ecza dolabından pamuk ve tentürdiyot alıp yeniden yanına geçtim. Dudağı patlamıştı, gözünün biri de fena hâlde şişmişti.

"Kavga ettim," dedi.

Gözlerimi devirmeye engel olamadım. "Ben de Kutu Kutu Pense oynadın zannediyordum. Onu görüyoruz herhâlde!"

İçler acısı hâline bakarken gözlerimi kıstım. "Kavga etmemişsin. Dayak yemişsin."

"Sen bir de onu gör!" diye başını salladı.

"Tanju, adam senden kötü hâlde olsaydı seni bu kadar dövemezdi ki," diye cevap verdim.

Kırdığı potu fark etmiş gibi yeniden sessizleştiğinde bitirdiği su bardağını alıp mutfağa götürüyordum.

İşin doğrusu Tanju istediği insanla kavga edebilirdi ve bu beni hiç ilgilendirmiyordu. Ama böyle zor bir durumdayken karşıma çıkınca da vicdanımın sızlayacağını iyi biliyordu tabii!

"Daha iyi misin?" diye sordum yeniden salona geçerken.

Bu sırada o başını koltuğa yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Verdiğim pamuğu dudağına bastırıyordu, yüzünü temizleyince biraz daha iyi bir görüntüye bürünmüştü.

Tek problem, onun tam karşısına geçip kuyruğunu diken Haydut'tu.

"Sen niye çıktın odadan?" diye kaşlarımı çattım. "Çabuk odana, Haydut!"

Haydut bana cevap vermeden Tanju'nun oturduğu koltuğa bir adım yaklaştı.

Onunla konuşmadığımı fark eden genç adam gözlerini açıp karşısında kara kediyi görür görmez irkilerek damağını kaldırdı.

"Bu niye böyle bakıyor ya?" dedi gergince.

Haydut, Tanju'nun gözlerine bakıyordu.

"Odaya geç," diye uyardım. "Haydi, Haydut."

Haydut bu kez beni takmadı ve Tanju'nun bacağına bir pati attı. Tırnağı sivri olduğu için canını acıtmış olacak ki Tanju bacağını havaya kaldırdı.

"Serce, deli mi bu kedi? Beni elliyor! Alsana şunu."

"Nasıl alayım, laf mı dinliyor?" diye çıkıştım. "Az önce harpten çıktık! Ev savaş alanıydı!"

Tanju, "Git, korkunç şey!" diye bağırınca Haydut hırladı. Bu kesinlikle iyiye alamet değildi.

"Tanju, öyle bağırma," diye uyardım. "Hiç sevmez."

"Ona kızsana, beni korkutan o! Pist!"

Tanju ayağıyla Haydut'u itekler gibi yaptığında ben daha müdahale edemeden Haydut, Tanju'nun ayağına yapıştı ve var gücüyle dişlerini geçirdi. Vücudum artık yeni bir kavgayı ayırmak için fazlasıyla yorgun olsa da ağlarcasına araya girdim.

"Ya yapmayın, ayrılsanıza ya!"

"Serce manyak mısın, kedin bana saldırıyor! Ben hayvan mıyım? Beni niye uyarıyorsun?"

Tanju, paçasına yapışan Haydut'tan kurtulmak için ayağını sallarken acıyla bağırıyordu.

"Hayvan senden daha akıllı!" diye bağırdım Haydut'u tutup pantolonundan uzaklaştırırken. "Onun hakkında düzgün konuş!"

Tanju, can havliyle tırnak izleriyle dolu bacağını kurtarırken ben, Haydut'u kucağıma almıştım.

"Çabuk çık, Tanju," dedim telaşla. "Yeniden başlar bu şimdi. Bugün hiç uslu durmuyor!"

Tanju siyah saçlarını alnından geriye itip hayal kırıklığıyla bana baktı. "Sen ciddi misin?"

"Ne diyorsun?" diye çemkirdim. "Ölmek istiyorsan kal!"

"Kilitlesene şunu odaya!" diye bağırdığında Haydut kucağımdan atlayıp Tanju'yu kovaladı.

Adam, kedinin azgınlığının son bulmayacağını anladığında dış kapıya koştu ve telaşla kapıyı açtı. Bu sırada yetişip Haydut'u tutmaya çalışıyordum.

"Niye odaya kilitleyecekmişim? Sen kimsin ki onu cezalandırayım! Su istedin verdik, hepsi o kadar!"

Şaşkınca bana bakan Tanju'nun suratına kapıyı çarptıktan sonra Haydut'u kucağıma aldım ve yeniden içeri soktum. Derin bir nefes verip siyah tüylerini okşarken içimden sabır dileniyordum.

"Tamam, sen de haklısın, hiç güven vermiyor," diye mırıldandım Haydut'a. "Ama güvenmediğin herkesi ısıramazsın, Haydut. Bunu anla."

Haydut cevap vermedi. Sevdiği oyuncakları çıkarıp onunla ilgilenmeye başlarken koridorun ucundaki beyaz tüy yumağına benzeyen kafayı görüp sırıttım.

Haseki, Haydut'u kıskanma saatindeydi. Onunla ilgilendiğim için deliriyordu!

"Tamam, gel! Sen de gel. Başımın belaları!" diye güldüm.

Yumuşadığımı fark ettiği an hızlıca saklandığı yerden çıkıp üzerime koşan kediyi de kucağıma aldım ve bu iki yaramazı barıştırırken kafalarına birer öpücük bıraktım.

Bu gece yatağımda sere serpe değil, iki minik kedi yüzünden put gibi hareketsizce uyuyacaktım.

20: Patrona Gerçe İsyanı

Her şeyin bir noktada biriktiği yerden patlak vereceğini ve etrafa lavlarını saçan bir volkan gibi taşacağını sen de tahmin ediyordun, biliyorum. Çünkü yaşadıklarıma maruz kalan, bir taş bile olsa eninde sonunda çatlardı. Az sonra sana anlatacağım şeylerden sonra, şimdi dönüp baktığımda pişman olup olmadığımı soracağını da biliyorum. Madem buraya dek bütün dertlerimi dinledin, o hâlde bunu da okumalı ve ne düşüneceğine kendin karar vermelisin. İşin doğrusu, söyleyebileceğim tek şey içimin yağlarının eridiği... Onlar bunu çoktan hak etmişti!

Bu isyan için geç bile kalmışım.

"İyi günler. Anında Ya-"

"Serce!"

Ceyhun'un sesi kulağıma ilişiği an cümlem yarıda kaldı. Daha sabahın körüydü ve ben ilk görüşme kaydını bile başlatmamıştım.

Telefonun başında mı uyumuştu?

"Ceyhun?" dedim şaşkınca. Her zaman erken arardı fakat bu kadar erken bağlanması için resmen yemeyip içmeyip hattı düşürmeye çalışması gerekiyordu.

"Benim," dedi endişeli bir sesle. "Sen iyi misin? Serce, lütfen bir sorun olmadığını söyle."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken tabiri caizse aptalca ekrana bakıyordum.

"İ-iyiyim," dedim kararsızca. "Sen iyi misin?"

"Değilim lan!" diye bağırdı. "Nasıl iyi olayım, kızım? Sen oradasın, ben burada! Senden haber alamadan bekliyorum! Dünden

beri içim içimi yedi var ya! *Tamam* dedim, *biz bittik*. Bu patron bu kızı dinledi, benim yüzümden başı belaya girdi!"

"Ceyhun," diye fısıldadım. Kalbim bir at gibi dörtnala koşuyordu.

"Serce, yemin ederim ki çok haklısın!" dedi zavallı adam panikle. "Kellemi alsan çıtımı çıkarmam! Ben çok dikkatsiz davrandım, telefonu kapatınca anladım patronun yanında olduğunu. Gerçekten bilerek yapmadım."

"Ceyhun, bir dakika!" diye araya girdim telaşla. "Bir dur. Soluklan. Bir şey olmadı, iyiyim ben. Gerçekten."

Dudaklarımda sıcak bir tebessüm oluştuğunda Ceyhun'un telefonun diğer ucunda nefes alıp verişi duyuluyordu. O kadar heyecanlı, o kadar paniklemişti ki ben artık bu adam hakkında ne hissetmem gerektiğinden katiyen emin olamıyordum!

Bir gün kendine sövdürüyor, diğer gün kendini sevdiriyordu. Ceyhun, benim dengemi tepetaklak etmişti!

"Almayacağım kelleni falan," diye homurdandım. "Ben kimim?"

İyi olduğumu fark ettiği an Ceyhun'un derin bir nefes verdiğini işittim. O da benim gibi güldü.

"Ne bileyim, seviyorsun ya Muhteşem Yüzyıl falan..."

Dudaklarımdaki aptal sırıtışı silemedim. "Seviyorum da öyle önüme geleni kesip biçmiyorum."

"Hak ettim ama ben," dedi Ceyhun masum bir ses tonuyla. "Dün biraz daha dikkatli davranıp seni zor duruma düşürmeyebilirdim. Orada benim yüzümden azar yemişsindir diye çok korktum."

İtirafının sonunda derin bir nefes verdiğinde hattın ucunda uzun bir sessizlik oluştu. Elimi göğsüme bastırıp zıvanadan çıkan şu organı susturmak istedim! Utanmasam mikrofonda kalbimin gümbür gümbür atışını dinletecektim!

"Yok, iyiyim ben," dedim yutkunup. "Sorun olmadı. Halletttim."

Göz ucuyla diğer çalışanlara bakarken herkesin yavaş yavaş yerine geçtiğini, çağrıları almaya başladıklarını gördüm. Kayıt ekranları bir bir açılmıştı ve gün, normal akışına giriyordu.

"Çok erken uyanmışsın," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek parmaklarımla oynarken.

Eğer karşımda bilgisayar kamerası olsaydı Ceyhun bu aptal hâlimi izler ve gülerdi. Neyse ki beni göremiyordu!

"Uyudun mu diye bir sorsana?"

Ah... Nefesimi kesmek dışında başka ne tür hobileri vardı? Sormak istiyordum.

"Te-teşekkür ederim," dedim kelimeleri toparlamakta zorluk yaşarken. Ceyhun, artık eski şapşal hâlinden eser kalmamış bir olgunlukta davranıyor, beni şaşırtıyordu. Hâl böyle olunca ona tam olarak nasıl yaklaşmam gerektiğini bilemiyordum!

"Neden teşekkür ediyorsun?" diye güldü. Garipliği fark etmişti.

Çünkü beni merak etmişsin, Ceyhun ponçiği...

"Ponçi... Pardon, Ceyhun Bey."

"Serce Hanım," diye yeniden güldü.

"Yani benim için endişelenmişsiniz, sağ olun anlamında..." diye toparlamaya çalıştım.

Bu sırada kalbimin kapakçıklarına isminin dövmesini yaptırma fikrini düşünüyordum.

"Ne olacak," diye mırıldandı. "Her zamanki hâlim."

Kaşlarım çatıldı. "Efendim?"

"Diyorum ki seni düşünmek... Her zaman yaptığım şey."

Hafifçe öksürüp kızaran yanaklarıma elimin tersiyle dokunurken nasıl bir yanıt vermem gerektiğinden emin olmaya çalışıyordum.

"Pat diye söylemeyin şunları, beyefendi," diye homurdandım.

"Neden?" dedi sırıttığını hissettiğim bir sesle. "İçin mi gıcıklanıyor?"

"Yok, içim ağzımdan taşacak gibi oluyor," diye mırıldandım.

"E, bunun adı kusmak?"

Ceyhun beni yanlış anlayınca, "Hayır, tam olarak öyle değil," diye araya girdim. "Ben de bilemiyorum ki nasıl tarif ediliyor bu şey."

Tanju zirzopunun bize şu hisleri yaşattığı mı vardı sanki?

Ceyhun'a istemsizce fısıldadım: "İlk kez oluyor da."

Bu kez Ceyhun boğazına bir şey oturmuş gibi öksürmeye başladığında ne büyük bir pot kırdığımı ancak o an fark ettim.

Yok artık, doğruca balayı randevusu verseydin, Serce Sevinç!

"Öyle demek istemedim," dedim telaşla. "Yani kusmakla gıdıklanmak arasında bir şey bu."

"Anlıyorum," dedi Ceyhun da benim gibi paniklerken. "Sen de haklısın. Mesaiye kahvaltısız mı başlıyorsunuz?"

"Evet, evet," dedim bana uzattığı dala tutunup kendimi yukarı çekerken.

Yoksa ikimiz de pat küt düşecektik.

"Yemek yemedim, ondan hep bunlar!"

"İyi o zaman. Ben dün telaştan ürün almayı unutmuşum da. Seni nasıl aradığımı bilemedim zaten, kendimde değildim."

"Ne minnoşsun..." diye mırıldandım.

"Ben mi?"

"Yok, kedim aklıma geldi de," diye sırıttım. "Dün ikisini bir görseydiniz, nasıl tatlıydılar. Âdeta sevgi yumağına çevirdiler beni."

Yalanları sıralarken aklıma Haseki'nin Haydut'u tekmelediği, Haydut'un Haseki'yi ısırdığı anlar düştü.

"Ne güzel anlaşabilmeleri," dedi her şeyden habersiz olan masum Ceyhun.

"Ya öyle," diye başımı salladım. "Sormayın."

"O zaman direkt asıl soruya geçeyim. Bugünkü puan kaç olacak?"

"Hız yapmakta üstünüze yok, Ceyhun Bey," diye gülümsedim.

"Konu siz olunca bariyerler fazlalık," diye sırıttı. "Harf alayım."

"Rakam diyecektiniz galiba."

"Pardon," diye düzeltti. "Kendimi bu olaya bazen fazla kaptırıp yarışmadayım zannediyorum."

Siz çoktan birincisiniz demek istesem de çenemi tutmayı başardım.

"O zaman..." diye söze girişecek oldum.

Ceyhun, bugün onun bende normalden fazla bir etki bıraktığını fark etmiş olacak ki bunu kullanmak istedi. Bir an önce sonuca gelmek istiyordu.

"Keşke bugün bir değil, son dört rakamı komple versen..."

Sözleriyle ekrana bakakaldığımda sabırsızca ekledi:

"Fazla uzamadı mı? Hem artık bana güvenip güvenmediğini sen de yeterince anlamışsındır. Yanılıyor muyum?"

Titrek bir nefes verdim. Haklı mıydı?

Yumuşak bir sesle fısıldadı: "Minik kuş?"

"Şey," dedim ne söyleyeceğimi pek de bilemezken. "Bugün önceki kayıtlarınızdan bir işlem yapıyor gibi açayım o zaman. Oradan puanlamayı..."

"Serce?"

"Ceyhun Bey?"

"Alo? Serce?"

Bu çocuk yine benimle alay etmeye mi başlamıştı?

"Ceyhun?" dedim sesimi hafifçe yükselterek. "Duymuyor musun?"

"Serce, sesin gelmiyor. Beklemeye falan mı aldın beni? Alo?"

Şaşkınca mikrofonu kontrol ederken aniden büyük bir hışırtı kulağımı rahatsız etti, eş zamanlı olarak problemin mikrofon ya da kulaklıktan değil, başka bir şeyden kaynaklandığını fark ettim.

Rafet Bey'in müdahale ettiği kayıt ekranından...

"Ne?"

Dudaklarımdan şaşkın bir inleme dökülürken Ceyhun bir yandan, "Serce? Puan?" diye soruyordu.

"Kaç puan vereceğim? Söylesene."

Bense ne kadar konuşursam konuşayım sesim ona gitmiyordu.

Az sonra Ceyhun'un sesi tamamen kesildi. Biri kaydı sonlandırmıştı. Hemen sonra ekranımda Radar Rafet'in bizi dinlediğini gösteren takip paneli açıldı. Kırmızı bir çizgi, dakikalardır dinlenildiğimize dair uyarı veriyordu fakat ben mesai saatimin başlangıcından itibaren onun masasına geçip kayıtları başlatmadığına adım kadar emindim. Bu normal değildi. Onu fark etmememizi sağlayacak bir şey bulmuştu. Radar Rafet an itibariyle ağzıma sıçmıştı.

"Önceki kayıtlarınızdan işlem yapıyor gibi... Kafan ne güzel çalışıyor, Serce Sevinç."

Kulağımdaki kalın ses usul usul zihnime süzüldüğünde artık hiçbir şeyin geri dönüşü olmadığının farkındaydım.

Uzun zamandır kaçtığım fakat yakalanmaktan kurtulamadığım o an...

"Rafet Bey," diye fısıldadım boğazım düğümlenirken.

"Demek bu puanları bu şekilde alıyordun. Dün bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım."

"Rafet Bey, bir dakika," dedim ağlamaklı bir sesle. Dudaklarım can havliyle mikrofona yapışmış, beni bir saniye dinlesin diye yalvaracak hâle gelmiştim.

Bu işten başka hiçbir şeyimin olmadığını düşündüm.

"Odama gel," dedi. Sesi buz gibiydi. Son cümlesini söylerken kutuplarda çırılçıplak kalmışım gibi yalnız ve korkunç hissettim.

"Derhâl istifanı ver."

"Patrona Halil İsyanı, Osmanlı Dönemi'nde Lale Devri'ni kapatmıştır. Patrona Serce İsyanı bundan çok daha fenadır, âdeta yeni bir çağ açmıştır!"

"İyi günler. Evet, Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşemiyorsunuz. Çünkü az önce kovuldum."

Hayır... Hayır, her şey önceki gibi korkunç bir kâbus olmalıydı! Bütün bunlar şu anda yaşanıyor olamazdı. Dolu dolu olmuş gözlerimle boş ekrana bakıyordum.

Artık hiç kimseye bağlanamıyordum. Ceyhun'a bile...

Radar Rafet, bütün işlemlerimi sınırlamıştı. Kilitlenmiş ekran bana göz kırpıyordu. Nasıl büyük bir mahvoluş yaşadığımı hatırlatıyordu.

"Olamaz bu," diye fısıldadım telaşla yerimden kalkarken. Ellerimi öne doğru uzattım, birkaç kez kollarımın farklı bölgelerindeki etimi iki parmağımın arasına sıkıştırıp çimdikledim. Canım acıyınca hafifçe bağırdım fakat yine de yüzüme, boynuma, omzuma dokunmaya devam ediyordum.

Belki bir yerlerden Haydut fırlardı, belki tam da şimdi sıcacık yatağımda mışıl mışıl uyuyordum ve azgın kedim koynuma sokulmuş, kıpır kıpır uyuyordu. Şu an bu ofiste değildim!

"Serce? Betin benzin atmış. Ne oluyor?"

Dudaklarım titrerken Salih'e baktım, dolan gözlerimi görünce şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. "İyi misin sen?" dedi bir şeylerin ters gittiğini fark ederken.

"Salih, ben bittim," dedim telaşla. Bu sırada Fatih'in de masasından kalktığını, bize doğru geldiğini gördüm. Her an bayılacak gibi durduğumdan olsa gerek, yüzümü gören korku dolu bir ifadeyle bana bakmaya başlıyordu.

"Kızım, Koreliler gibi bembeyaz oldun," dedi Salih dehşetle. "Kendine gel."

"Salih, ben bayılacağım galiba."

Dizlerim hafifçe titreyip dengem sarsıldığında Fatih, ileri atılıp beni yakaladı. Bir yandan da yüzüme birkaç tokat atmakla meşguldü.

"Serce! Kendine gelsene!"

Seslerini bir uğultu gibi duyuyor ancak algılayamıyordum.

Kovulmuştum. Beklenen sonunda olmuştu, o korkunç gün gelmişti. Günler, haftalar, aylardır emek verdiğim işimden, yaptığım üçkâğıtçılık yüzünden kovulmuştum!

Üstelik çalıştığım günlerin parasını bile alamayacaktım, Radar Rafet her şeyi dinlemişti, yollarımız sıradan bir şekilde ayrılmıyordu, bana tazminat falan ödemeyecekti!

Ben bitmiştim.

"Aferin," diyordu zihnimde yankılanan babamın otoriter sesi. "Sonunda dediğime geldin. Sana tek başına en fazla birkaç yıl idare edebileceğini söylemiştim."

Annem daha çok üzülmeyeyim diye babamı dürtüklüyor, susturmaya çalışıyor, bense salonun ortasında utançla ayakta dikiliyordum. Abim, diğer köşede göbeğini devirmiş yatıyor, çekirdek çitleyerek beni izliyordu.

Zaten onun arkamda dağ gibi duracak hâli yoktu, küçük kardeşini ezmenin peşindeydi hep. Yattığı yerden baygın gözleriyle beni süzüyordu.

Evet... Evet, eve döndüğümde yaşanacak her şey bundan ibaretti.

Kucağımda bir kolumda Haydut, bir kolumda Haseki ile çaresizce babama bakardım. O haklı çıkmanın verdiği gururla ezici bakışlarıyla beni süzerken ben sadece zırlardım.

Muhtemelen Haydut'un birkaç tel tüyü babamın kel kafasında olurdu. Bu bile o evde kedilerimle yaşamanın ne kadar zor olacağını bana hatırlatıyordu.

"Serce, kendine gel! Serce!"

"Bu kız niye sürekli bayılıyor?"

Başka birinin araya girdiğini duydum. "Kendisi bayılmazsa da mutlaka başkasını bayıltıyor."

"Susun," diye fısıldadım güç bela gözlerimi yeniden açarken. Beni tutan kollara doğru yığılıvermiştim, uyandığımı gören Salih dudaklarıma su şişesini uzattı.

"Müşteriyle bir şeyler ters mi gitti?" diye sordu çatık kaşlarıyla. "Merak etme, hallederiz. Canını niye sıkıyorsun? Şu hâline bak."

"Öyle değil, Salih," diye fısıldadım su şişesini elimle iterken. Yüzümde kendi cenaze namazıma katılmadan önceki o ağlak ifade vardı. "Öyle değil..."

"Ne oldu, anlatsana artık!"

Araya giren Beray'dı. Ne diyecektim? İnsanlara bu durumu nasıl açıklayacaktım ki? Puan sahtekârlığı yaptığımı duydukları ilk an beni yargılayacaklardı. Haklarını yediğimi düşüneceklerdi.

Oysa ben artık Ceyhun'la puan vermesi için konuşmuyordum ki...

Bunu o an fark etmek boğazıma koca bir düğüm attı. Yutkunamadım. Ceyhun'a veda bile edememiştim.

"Gitmem lazım benim!" dedim telaşla. Ardından beni tutan bir grup insanın arasından kaçarcasına fırlayıp merdivenlere yöneldim.

"Sen Serce Sevinç'sin!" dedim kendime hızlı adımlar nefesimi keserken. "Bir yolunu bulursun. Ne yapıp et, ikna et!"

İçimdeki şeytan omzumu dürtükleyerek homurdanıyordu. "Boku yedin, hâlâ inkâr ediyorsun."

Hüzünle ekledi: "İndir artık kuyruğunu. Burası yolun sonu."

"Değil!" diye haykırdım. "Sus, şeytan!"

"Hanımefendi?"

Merdivenlerden inen personellerden biri yüzüme boş boş bakınca üstüne alındığını fark ettim ancak ona ayıracak azıcık bile zamanım yoktu. Telaşla onları geçip basamakları bitirdim ve kendimi Radar Rafet'in kapısının önünde buldum.

"Bismillahirrahmanirrahim. Allah'ım sen dilime tüy dolama. Nefesime kuvvet ver."

Son duamı ettikten sonra yavaşça kapıyı tıklattım. İçeriden oldukça gür bir ses, "Gel!" diye bağırdığında irkilmeme engel olamadım.

Kapıyı yavaşça aralayıp içeri girdiğimde önündeki bir ton kâğıda bakan Radar Rafet'le yüz yüze geldim. Fakat bu manzarada beni korkutan şey o değildi...

Tam yanında ayakta bekleyen Duran Bey'di. Girdiğimi fark eden ilk kişi oydu, bana doğru dönüp pis bakışlarıyla süzdüğünde işlerin neden bu raddeye geldiğini daha rahat anlayabiliyordum.

İç sesim ona küfretmek istiyordu. *Senin burada ne işin var, azgın teke?*

Duran şaşkınca başını salladı. "Ne dediniz siz?"

Dakika bir, gol bir! En iyisi buraya hiç girmeden defolup gitmekti.

"Bir şey demedim?" diye üste çıktım. "Ne diyorsunuz?"

Duran kaşlarını çattı. "Bana azgın teke dediniz."

"Tövbe estağfurullah. Ben mi?"

"Duran Bey!"

Radar Rafet sert sesiyle araya girdiğinde yutkundum. Bakışlarını yanındaki adama dikmişti.

"Müsaade ederseniz Serce Sevinç ile ben konuşacağım."

Duran çabucak başını salladı, ellerini önünde birleştirmişti. "Affedersiniz, efendim."

"Sen işinin başına dönebilirsin." Radar Rafet onu yollarken şaşkınca açtığım iri gözlerimle ikisine bakıyordum.

"İşinin başına mı? Ne? Duran Bey mi?"

Duran sinsi sırıtışıyla bana baktığında her şeyin raydan çıktığını hissettim.

"Senin işin yok ki?" dedim sesimi yükselterek. "Sesin işin yok! Kovuldun sen! Senin kocanın-"

Duran pişkince gülerek araya girdi. "Koltuğuma geri döndüm."

Yalvarırcasına Radar Rafet'e baktım, yüz ifadesi kaskatıydı. "Ben de döneyim mi, Rafet Bey?" dedim telaşla. "Koltuğum beni bekler. O bensiz yapamaz! Bizi daha fazla ayrı bırakmayın."

"Hâlâ utanmadan konuşabiliyorsun! Senin gibi bir insanı hayatımda ilk kez görüyorum."

Telaşla masasına doğru ilerlerken bir yandan da konuşmaya devam ediyordum: "Göremezsiniz, efendim! Benim gibi çalışkan, işine dört elle sarılan, vazifesini bu kadar ciddiye alan-"

"Sus artık!" diye sesini yükselttiğinde çenemi kapattım. Önündeki kâğıda parmaklarını yapıştırıp masada bana doğru uzattı. "Şunu imzala. Sonra çek git."

"Efendim, beni bir dakika dinlemeyecek misiniz?"

"Ben dinleyeceğimi dinledim."

"O değil!" dedim çabucak. "Ben kendimi tam olarak ifade edemedim size. Gerçekten işittiğiniz şeyleri yanlış yorumladınız. Müsaade ederseniz hemen kendimi açıklayayım. Beş dakika bile sürmez."

Duran telaşla araya girdi. "Efendim, sakın dinlemeyin! Bu kız âdeta bir büyücü. Sözleriyle sizi hemen etkisi altına alıveriyor. Hatırlayın, beni kovmanıza sebep olan da kendisi değil miydi?"

"Senin kovulmana sebep olan senin azgın tekeliğindi!" diye haykırdım. "Radar Rafet'le arama girme!"

İçeride ani bir sessizlik oluştu. Bu sessizlik öyle uzun bir zaman dilimine yayıldı ki sonsuza dek kimse konuşmayacak zannettim.

Odada iki kelime yankılanıyordu: Radar Rafet...

"Yok, öyle değil!"

"Ne dedin sen?"

Radar Rafet dişlerini sıkarak oturduğu yerden kalkarken daha ne kadar dibe batabileceğimi düşünüyordum.

"Efendim," dedim yutkunup su gibi yalan söylemeye hazırlanırken. "Şöyle ki sizin üstün dikkatiniz ve çalışanlarınız üzerinizdeki mükemmel çabanız bana, hız sınırını aşan araçlarımıza uyarı yaparak görevini yerine getiren radarları-"

"Bir insanda utanma denilen bir şey olmalı. Yazık!"

Bıçak kadar keskin bir sesle sözümü kestiğinde çenemi kapatmaktan başka çarem yoktu. Kalemi aldım ve kâğıda uzandım.

Burada, bu işten kendi rızamla istifa ettiğim, şirketten hiçbir şey talep etmediğim yazıyordu. Titreyen ellerimle bir süre öylece bekledim.

"İmzala!" diye bağırdı.

Dişlerimi sıkıp kendime hâkim olmaya çalıştım. Son bir çıkış yolu düşünüyordum. Her şey buraya kadar olamazdı. Her şey bitmiş olamazdı. Göz ucuyla baktığımda Duran'ın keyifli bakışlarla beni izlediğini gördüm, yeniden önüme dönüp kâğıttaki istifa dilekçesini okudum.

"Neyi bekliyorsun? Haydi!"

Son bir umut, "Beni gerçekten yanlış anla-" diyecekken Radar Rafet, var gücüyle üzerime doğru kükredi.

"Müşterileri ikna edip kendine yüksek puan verdirmek ha! Bu nasıl bir sahtekârlık? Bu nasıl bir hile? Seni bunca zaman fark etmeyen bu gözlerime yazıklar olsun! Listede birinci olduğun o günler demek tamamen yalandı."

Kalın kaşlarını çatmış, siyah saçlarını öfkeyle parmaklarının arasından geçirip bana doğru tehditkâr bir tavırla parmağını sallıyordu. "Hepimizi aptal yerine koydun."

İç sesim yanıtladı. "Çünkü aptaldınız."

Duran denilen alçak ufak bir çığlık atıp parmaklarını ağzına götürünce yeni bir iç ses faciası yaşadığımı fark ettim. Neden zihnimden geçenleri şu kafamın içine hapsedemiyordum, neden pat diye söylemek zorundaydım?

"Sen bana aptal mı dedin?"

İpler gerilmişti. Dananın kuyruğu ise çoktan kopmuştu.

Ve o an... O an içimdeki isteğe daha fazla ket vuramadım. Evet! Evet, bunu yaptım! Önüme dönüp çabucak istifa dilekçesine imza attıktan sonra derin bir nefes verdim. Ardından daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir rahatlama bütün bedenimi sardı. Tatlı tatlı gevşedim. Aman Allah'ım, anlatılmaz yaşanır denilecek cinstendi, dudaklarım usulca yukarı kıvrıldı. Sanki dönüşüm geçiriyordum.

"Evet. Sana dedim. Sıkıntı mı var?"

"Sen Rafet Bey ile nasıl konuşuyorsun, hadsiz? Çık dışarı!"

Duran telaşla araya girdiğinde yüzünde yapmacık bir öfke vardı, patronunun dibinde ona yaranmak için havlıyordu.

"Duran ama minik fino köpeği olan."

"N-ne?"

İki adam da şaşkınca yüzüme bakarken Radar Rafet kendine gelebilen ilk kişi oldu. Üzerime yürürken adımı haykırdı. "Serce Sevinç! Sen az önce bana hakaret mi ettin?"

O üzerime yürürken gevşekçe sırıttım. "Evet, efendim."

Ardından çabucak Duran'a dönüp göz kırptım. "Bak, onun için havlayan bir köpek olmasan sana ettiğim hakareti de sorgulardı. Sadece kendini düşünüyor. Hayat bu, Duran. Üzülme."

"Densiz! Çık dışarı! Seni bir daha şirketimin yakınında bile görürsem..."

Rafet önümde durmuş, öfkeyle yüzüme haykırırken uzanıp yanağından bir makas aldım.

"Kendimi ofisin kapısına zincirleyip seni protesto etsem ne yapabilirsin ki? Hödük seni."

"Az önce benden af diliyordun!"

Adam, öfkeyle elimi itip beni korkutmaya çalışırken ben, rahatlamış bir şekilde gülüyordum.

"Köprüyü geçene kadar ayıya dayı diyoruz işte. Bu, biz çalışanların prensibidir."

Onu rahatsız edecek bir sevinçle gülümsedim. "Yoksa saygımızda samimi olduğumuzu mu sandın?"

Dudaklarımı büzüp parmağımı minik bir bebek sever gibi burnunun ucuna dokundurmaya çalışırken, "Oy, sen üzüldün mü? Kıyamam sana, oy ağlama," diye dalga geçiyordum.

"Çıkar şunu dışarı! Gözüm görmesin bu lanet kadını, elimden bir kaza çıkacak!"

Radar Rafet Duran'a dönüp bağırınca adam koşarak benim kollarımı tuttu. Bense hâlâ Rafet'e laf yetiştiriyordum:

"Elinden kaza çıkacakmış. Akacak kan damarda durmaz, bizim de elimiz boş kalmaz evelallah."

"Ya sabır! Bela mısın? Çattık zırdeliye! Defol diyorum kadın, defol!"

O bana doğru haykırırken Duran zorla beni odadan çıkarıyordu. Bense kollarımdan tutup sürüklenirken Duran ile konuşmaya başlamıştım:

"Bak, imzayı atınca nasıl rahatlıyorsun var ya... Aklın durur. Koş, at sen de bir tane. İnsana bir gevşeme geliyor, yemin ederim."

"Kadın psikopat çıktı!"

Duran içinden bir şeyler söylemeye devam ederek beni odadan dışarı sürüklerken içten içe onu da etkilerim diye korkuyordu, adamın beti benzi atmıştı.

"Ödün kopuyor aniden cesaret gelir diye, değil mi? Minik fino!" Duran'a sırıttım. "Hav hav."

"Serce Hanım, eğer susmazsanız hiç hoş şeyler olmayacak!"

Güç bela beni merdivenlere sürükleyip bıraktığında yukarı kattaki bağırışlar yüzünden çalışanların bizi izlediğini gördüm. Herkes merakla kollarından tutup dışarı sürüklenen Serce Sevinç'i izliyordu.

"Bir şey yok!" diye aşağı doğru boğazım patlayana kadar bağırdım. "Hepinizin yapmak isteyip yapamadığı şeyi yaptım!"

Duran denen heriften kollarımı kurtarıp yukarı kattan aşağıdaki şaşkın çalışanların üzerine sarktığımda deli gibi gülüyordum.

"İstifa ettim! Bugün özgürlüğümün ilk günü!"

"Radar Rafet Bey sizi kovdu."

Duran sonradan kullandığı kelimeyi fark ederek, "Pardon, öyle demeyecektim. Rafet Bey sizi-"

"Ya yemişim Rafet'ini!" diye sırıttım. "Gitmeden önce arkadaşlara son bir kıyak geçeyim."

Yeniden aşağıdaki çalışanlara dönüp sırıttığımda herkes, en çok da zavallı Salih, dehşete düşmüş bir ifadeyle beni izliyordu.

"Ben bu adama sürekli Radar Rafet diyordum! Duran Beyciğim ondan bahsediyor. Sesli bir şekilde dile getirmeseniz de içinizden söylemek çok keyifli!"

Kahkahalarla gülmeye başladığımda alt kattakilerden bazılarının da istemsizce gülmeye başladığını fark ettim. Herkes birbirini dürtüklüyor, beni gösteriyordu.

"Kız, aylak Selda! Tutma kendini, gül! Kıçına da kına yak, gidiyorum."

Bağırışım iki katta birden yankılanırken Radar Rafet, yeniden öfkeyle odadan çıktı. Aşağı doğru sarktığımı görünce bir volkan gibi gürledi:

"Duran! Kulağıma hâlâ bu lanet kadının sesi geliyor! Neden çıkarmıyorsun?"

Duran'ın eli ayağına dolaşırken ben ona kaşlarımı çattım. "Ayıp."

"Kafayı yiyeceğim şimdi!"

Radar Rafet bize bağırırken Duran kekeledi. "E-efendim çıkmıyor ki! Yapıştı kaldı sanki buraya!"

Hak verircesine bu kez Radar Rafet'e başımı salladım. "Çıkaramıyor."

"Bak hâlâ konuşuyor! Güvenliği çağır o zaman!"

Radar Rafet'in sözleriyle başımı salladım. "Arada bir kafan çalışıyor, aferin."

Ardından Duran'a dönüp sırıttım. "Bozuk saat misali, günde iki kez doğru gösteriyor işte."

Sonra yüzümü buruşturdum. "Ama sendeki aptallık baki."

"Serce Hanım, siz canınıza mı susadınız? Madem öleceksiniz beni neden yanınızda götürme niyetindesiniz?"

Büyük bir çığlık atıp aşağıya baktım. "Aa! Duydunuz mu, arkadaşlar? Şirketimizin tescilli sapığı Duran Bey ne diyor? Ben birilerini götürüyormuşum!"

Duran yanımda aniden kıpkırmızı olurken onu gösterip yeniden bağırdım: "Burada birini götüren varsa o da sensin! Sapık herif! Kaç çalışanı taciz ettin, söylesene! Bir de bana utanmaz demezler mi? Dinime küfreden Müslüman olsa! Budala herifler sizi!"

Radar Rafet koridorda gürledi: "Güvenlik! Sen de kovulmak üzeresin!"

"Kravatını gevşet, kıpkırmızı oldun, Radarişko."

"Sana bunun hesabını fena soracağım!"

Adam parmağını sallayarak üzerime yürüdüğünde ondan kaçacağımı zannetmiş olacak ki sanki yürek yemişti.

Bense Radar Rafet'e doğru koştum.

"İşte, geliyor özel harekât!"

"Efendim bu kız deli, önünden çekilin!"

Rafet, Duran'ın uyarısını dinlemiyordu. "O deliyse ben ondan deliyim! Bu ne saygısızlık, münasebetsiz! Defol git buradan!"

Ortada buluştuğumuzda her zaman yapmak istediğim o şeyi yapmak için tam da şimdi bir fırsatım vardı.

Radar Rafet göğsünden duyulan hırıltılı nefeslerle bana bakarken gülümsedim ve...

Yüzüne tükürdüm. "Yarasın."

Adam karşımda kaskatı kesilirken aşağıdaki çalışanların çığlık çığlığa bağırdıklarını, güvenliklerin üst kata koştuklarını, ortalığın karıştığını duydum.

"Bu, benim ve buradaki bütün çalışanların yapmak istediği en büyük şey!" diye haykırdım onu bir daha ömrüm boyunca hiçbir yerde görmeyecek olmanın verdiği rahatlıkla.

Adam yavaşça yüzünü sildi. Bense var gücümle yüzüne haykırdım:

"Buradaki herkes senin ne kadar aptal, işe yaramaz, cahil, hakkaniyetten haberi olmayan, acımasız ve bomboş bir adam olduğunu konuşuyor! Yüzlerine baktığında hep bu söylediklerimi hatırla, olur mu? Burada kimsenin sana saygı duyduğu yok!"

Adamın nutku tutulmuştu, bembeyaz olmuş bir suratla öylece karşımda dururken ben nefes nefese kalmıştım.

Omuzlarımdaki bir yükten kurtulduğumu hissediyordum.

"Keşke daha önce istifa etseymişim ulan!" diye bağırdım neşeyle. "Oh be! Tasma takılmış köpekler gibi şu adamın dizinin dibinde havlıyorduk! Gerçeklerle yüzleş, Rafet! Kimsenin sevdiği bir patron değilsin. Sen... Sen kimsin, biliyor musun?"

Arkadan birilerinin kolumu tuttuğunu hissettim, güvenlikler beni götürmeye gelmişlerdi. Onları itip kurtuldum.

"Sen!" diye bağırdım. "Sen asla adaletli olmayan, canı istediğinde gün boyu fazladan mesai yaptırdığın yorgun çalışanına öylesine bahaneler uydurup bağırıp çağıran, günün stresini bizim gibi masum çalışanlar üzerinde atmaya çalışan denyonun tekisin! Sen ve senin gibi cani patronların yeri neresi, biliyor musun?"

Adam gözlerime bakarken başımı salladım. "Cehennemin dibi!"

Ellerimi kaldırıp kendimi alkışlamaya başladığımda gözlerimi Radar Rafet'ten ayırmadan aşağıda bizi izleyen çalışanlara seslendim:

"Aşağı katın bilgisayarlarını kamera görmüyor! Siz de alkışlayın çünkü bunlar içinizden geçenler!"

Birinin ıslık çaldığını, eş zamanlı olarak büyük bir alkış tufanının koptuğunu, Radar Rafet'in giderek daha fazla kızardığını, yavaşça kravatını gevşettiğini, öksürmeye başladığını gördüm.

Güvenlikler bile artık beni tutmuyordu; zavallılar, onlar da beni alkışlamak istiyordu.

"Haydi, aşağı eğil de bak bakalım, kimler senden nefret ediyor?" diye fısıldadım karşımda artık yıkık duran adama. Cevap vermedi, otuz iki diş sırıttım.

"Ben biliyorum. Söyleyeyim mi? Hepsi beni alkışlıyor."

"Sus artık, cani kadın!"

Duran Bey öfkeyle arkamdan haykırdığında gerçeklerin buradaki insanlara fena koyduğunu fark ediyordum. Sırıttım ve yakamı düzelttim, saçım başım dağılmıştı. Ama bu ne güzel bir dağılmaktı!

"Oh be!" diye güldüm. "Birinin bunları söylemesi gerekiyordu. Yoksa korku ve baskı yönetimiyle yürüttüğün şu sistemi ciddiye alacak, insanların seni sahiden saydığını zannedecektin. Şimdi herkesin senden ne kadar hoşlanmadığını bilerek onlara emirler yağdırmaya devam edebilirsin."

Ona doğru eğilip fısıldadım: "Belki sayemde biraz insana benzersin."

"Aptal güvenlikler! Bir şeyi beceremediniz! Çekilin."

Duran bir çita gibi koşup arkadan üzerime atladığında beni çok sevgili patronunun önünden çekip aldı, hızlıca merdivenlere sürüklemeye başladı ve zorla aşağı indirmeye çalıştı.

Bu sırada zavallı Rafet omuzlarını düşürmüş, arkamdan bakıyordu.

"Ayık ol!" diye haykırdım. "Öyle alırlar aklını! Patron bozuntusu seni!"

Duran kolumu biraz fazla sıkınca onu ittim. "Çek iğrenç ellerini, gözleri memelerimden başka bir yere değmeyen şerefsiz sapık!"

Adam korkuyla ellerini üzerimden çekti. "Sen ne biçim-"

"Gel de göstereyim ne biçim konuştuğumu!"

Hep yapmak istediğim diğer şeyi yapıp Duran'ın keltoş kafasına dişlerime geçirdim. Adam acıyla bağırıp beni üzerinden atmaya çalışırken kafasını iki elimle sıkıca tutmuş, ısırıyordum. Diş izimin orada kaldığından emin olana dek ısırmaya devam ettim.

Adam can havliyle, "Yardım!" diye haykırdı. "Yardım edin! Kuduz olmuş bu!"

"Parçalamadığıma dua et! Bir daha karşıma çıkarsan seni sağ bırakmam."

Dişlerimi çekip nefes nefese ısırılmış kafasına baktığımda adam merdivenlere yığılmıştı. Eğilip kulağına fısıldadım: "Bir daha birini taciz etmeden önce her an gözlerinin oyulabileceğini hesap et."

Gülümsedim. "Devir kötü. Kolla kendini, Duran."

Güvenlikler kollarıma yapıştığında, "Çekilin! İşim bitti. Kendim inerim," diye homurdandım.

Ardından onlardan kendimi kurtarıp sevdiğim bir şarkıyı mırıldanarak merdivenleri inmeye başladım.

Yüzlerce çalışan hayret, dehşet, panik, korku, mutluluk ve daha birçok duygunun karışımıyla yüzüme bakıyordu.

Hepsine teker teker bakıyor, sırıtıyor, el sallıyordum.

"*Padişahım çok yaşa*, diye bağırsanız ne havaya girerdim ya..."

Kendi kendime kıkırdarken son basamakları merdivenin korkuluğuna oturup kayarak indim. Saçlarım tatlı tatlı uçuşurken kendimi delice ferahlamış hissediyordum.

"Çok iyi geldi. Aylardır bunu bekliyordum."

Bir yandan kendi kendime konuşuyor, diğer yandan eşyalarımı almak için masama doğru yürüyordum.

Beni tanıyan ve hiç tanımayan onlarca çalışan hayranlıkla suratıma bakıyor, masaların arasından geçerken teşekkür edercesine yüzüme sırıtıyorlardı.

"Allah kurtarsın, kardeşler."

Hepsine tatlı bir tebessüm sunarken onlar da minnet dolu bir şekilde başlarıyla selam veriyorlardı.

Birkaç kişi uzanıp omzuma dokundu, ben yürürken elimi tuttu.

"İnşallah bir gün size de nasip olur," diye iç çektim tebessümle.

Sonunda kendi masama gelebildiğimde beni ayakta bekleyen arkadaşıma baktım.

Belki de onu son görüşümdü, Tilki Salih dolu dolu gözlerle beni izliyordu.

"Serce," diye fısıldadı. "Kuduruk Serce."

"Salih," diye fısıldadım. "Tilki Salih."

İkimiz de gözlerimizi sildik, Salih bana doğru iki adım attı ve hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Omuzlarımı tutup beni alnımdan öptü. "Yolun açık olsun, yoldaş."

Gururla başımı salladım. "Buralar sana emanet. Gözüm kulağım sensin diyeceğim ama sen herkesin kulağısın be Salih."

Salih biraz hüzünle, biraz da buruk bir sevinçle kıkırdadı. "Deli kız. Yine yaptın yapacağını."

"Güvenlikler gelmeseydi var ya..."

"Tamam! Haydi, git de dinlen şimdi. En sevdiğin şeyi yap, bugün dizilerini izle, yemek ye, keyif çat."

Ona gülümseyip başımı salladım. "Sen de dikkat et kendine. Az uğraşmadım seninle de... Affedersin artık."

Salih kulağıma eğildi. "Kızım, buradaki herkes senin onlara yaptığın her şeyi çoktan affetti! Tapıyorlar sana."

Hâlâ beni izleyen yığınla insana baktım. Salih bir kez daha güldü.

"En son baktığımda Ahu bile masanın üzerine çıkmış, seni alkışlıyordu."

"Harbi mi?" diye şaşkınca sordum.

Ah be Ahu...

"Ne sandın!" diye omzuma vurdu Salih. "İdolsün artık kızım sen. Heykelini diksek beton yetmez!"

"Üstat, ben de bir sarılayım. İşi öğrenmeme çok yardımcı oldun."

Salih'in ardından konuşan Fatih'ti. Uzandı, bana veda etmek için sarıldı. Ardından Beray'ın gelip kulağıma bir şeyler mırıldandığını işittim.

Hepsi bana iyi dilekler yolluyorlardı.

"Çekilin!" diye bağırdım. "Ağlatacaksınız!"

"Sen hep gül, kraliçe!"

Arkalardan tanımadığım biri bağırınca gözyaşlarımı silip gülmeye başladım.

Evet, çok pis yakalanmıştım. Kovulmuştum. Beş kuruşsuz kalmıştım.

Ama insandım be! Birçoğunun aksine ben insan kalabilmiştim!

"Gurur parayla satılmıyor işte. O tepedekiler de ayağını denk alsın bundan sonra."

Gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdirdim. "Her an yeni bir Serce Sevinç vakasıyla karşılaşabilirler. İnsanların bakışlarında bir cesaret alevi tutuştu! Korksunlar."

Salih iç çekti. "Senin gibisi bir daha gelmez..."

Anılarımıza dalmış gibi artık boş olan koltuğuma bakıyordu. "Şimdi kim düşecek buradan? Kim enseme şaplak atacak? Kim ikide bir kıkırdayıp duracak, yüreğimizi kim hoplatacak? Yine bize ne yapacak diye kimden ürkeceğiz biz?"

"Sus, Salih," dedim çantamı telaşla toplarken. "Duygulandırma beni."

"Kendine iyi bak."

"Sen de! Hoşça kalın."

Herkese son kez tebessüm ettikten sonra başımı dikleştirip çantamı omzuma astım, sağlam adımlarla iş yerinin çıkışına doğru yürümeye başladığımda sanki üç kilo vermiş gibiydim.

"Bu kadar mıymış?" diye sordum kendi kendime.

Sahiden eğitimi bile benden daha düşük olan bir adamın boyunduruğundan kurtulmak bu kadar kolay mıydı?

Eh, bugün bol bol dinlenebilirdim tabii... Ancak bu dinlenme faslı yeni bir iş bulamazsam birkaç ay uzayacaktı ve o zaman ne halt yiyeceğim meçhuldü.

Kapıdan çıkmadan önce son bir kez arkama baktım. Herkesi geride bırakıyordum. Yeni bir başlangıç yapmak için bazen veda etmek gerekiyordu.

Bana bakan çalışanlara el salladıktan sonra dışarı çıktım ve özgürlüğe doğru ilk adımımı attım.

Evet, buradan aldığım maaş fena değildi ancak bir daha Radar Rafet kadar korkunç bir adama rastlayacağımı pek zannetmiyordum. Yine sert suratlı, hiçbir şeyden memnun olmayan, abidik gubidik herifler patronum olacaktı ancak hiçbiri onun kadar kötü olamazdı!

Cebimde kalan kâğıt parçasını çıkarıp elli liraya baktım.

"Hayat bir gün, o da bugün. Kraliçeler gibi yaşayasım var bir günlüğüne de olsa!"

Otobüs durağına yürümekten vazgeçip yoldan geçen ilk taksiyi çevirdim ve ön koltuğa paşalar gibi yerleştim. Adam gaza basıp söylediğim adrese giderken camı sonuna kadar indirip kafamı dışarı çıkardım.

"Abla, çok eğilme, düşersin."

"Ben düşmem, kardeşim. En fazla ayağım takılır."

"Abla, o kapı bozuk da ondan diyorum. Dur, kapatayım camı."

Taksicinin uyarısıyla kafamı yeniden içeri soktum ve camı otomatik kapatmasını seyrettim.

Yine de yüzümde aptal bir sırıtış vardı. Ağaçlar, evler, insanlar, güzel sahil manzarası...

Her şey camdan geçip giderken ben mutluydum.

"En azından robot süpürgeyi geçen ayki maaşla almıştım. O da iyi."

"Efendim, abla?"

"Yok bir şey, kardeşim. Salih'in klonusun galiba."

Taksici yeniden yola odaklandığında gözlerim manzaraya dalmış, yüreğim iki hecenin burukluğuyla göğsümde çırpınıp kalmıştı.

Ceyhun... Ceyhun vardı. Birtakım korkunçluklara sebep olmuş olabilirdi ancak kalbim, mantığımı susturuyordu!

Ceyhun Çapkın için değmez miydi be?

"Değer ulan!"

"Abla sen de ikide bir gaza gelip duruyorsun, bana bir şey diyorsan-"

"Yok, sen yola devam et."

Düşme riskini falan boş verip camı yeniden sonuna kadar indirdim. Temiz hava usulca yüzümü okşadı.

Sonra araba hızlanınca hava beni okşamadı, âdeta çarptı. Boğulacak gibi oldum ama yine de sırıttım.

Belki de Ceyhun Çapkın kovulmama değil, kendimi daha özgür hissettiğim mutlu bir hayata adım atmama sebep olmuştu. Kim bilir?

Yeni hayatımın ilk günü, yarın ilk iş daha özgür bir Serce olarak... Ceyhun'u arayacaktım.

GÜLÜMSE

Ne güzel bir yolculuktu, değil mi? Elbette yarım kalmış hissettiren bazı şeyler var. Soyadı Çapkın olan bir bey gibi... Ama gülümse! Birazdan mutluluğun fotoğrafını çekeceğim! Canım okurum, şimdi sana en sevdiğim kısmı anlatmaya başlıyorum.

"Yok Müşteri Hizmetleri falan! Haydi oradan."

Buzdolabını açmış, içindekilerle boş boş bakıyordum. Vakit akşama geliyordu ve ben resmen yeni uyanmıştım. Çünkü bugün kovuluşumun ilk günüydü. Ya da Radar Rafet'i morartışımın ilk günü de diyebilirdik.

Kocaman açtığım ağzımla seslice esnerken Haydut'un mutfağın giriş kapısında durmuş, başını yukarı kaldırarak merakla ağzımın için baktığını görünce esnemem yarıda kaldı ve gülmeye başladım.

"Ya en güzel yerinde kesilir mi be Haydut? Bak, yarım kaldı!" diye çıkıştım acıyan çenemi ovalarken.

Hâlâ ağzımı nasıl o kadar büyük açabildiğimi sorgularcasına merakla dudaklarıma bakıyordu.

"Şu dolabın hâline bak," diye homurdandım. "Sürekli diyet yaparsam bu malzeme ay sonuna kadar bizi ancak idare eder. Market alışverişi şart!"

Haydut'a yan bir bakış attım. "Bu evin ekonomisine katkıda bulunma vaktin geldi. Akşamları köşebaşında dileneceksin."

Haydut söylediklerimden ne anladı, bilinmez ancak kıçını dönüp salona kaçtı. Arkasından keyifsiz bir şekilde gülerken zavallı hâlimle daha ne kadar dalga geçebileceğimi sorguluyordum.

Buzdolabından bitmek üzere olan sütü çıkarıp masaya koydum. Ardından belki bir gün ciddi olarak diyete başlarım diye depoladığım yulaf lapasını da alıp dolabı kapattım.

"Güne samanla başlamak, en sevdiğim..."

Yulafı bir kâseye boca edip üzerine süt döktüm. Zaten ağzımın tadı yoktu, market alışverişi yapana kadar gereksiz tüketim yapmanın da manası yoktu. Böyle ani bir işsizliği beklemediğim için kenara çok da para ayırmamıştım ama bir yolunu bulup idare edecektim.

"Sevmeyerek yersem bence daha çok kilo alırım, şuna biraz çikolata ekleyeyim de neşemiz yerine gelsin."

Çikolatanım dibini bir yemek kaşığıyla sıyırıp yulaf kâsesinin içine attım. Ardından yıkık bir şekilde masaya oturup kahvaltımı yapmaya başladım. Gerçi akşam yemeği demek daha doğru olurdu.

Sütü kaşıklamaya başlarken derin bir iç çekiyordum. "Ceyhun ne yaptı acaba? Bir daha aradı mı ki?"

Sonra kendime kızdım. "Arasa ne olacak ki? Artık hiç bağlanamayacak bana! Telefonun başında çaresizce deneyip duruyordur belki."

Hat aniden düştüğü için bir terslik olduğunu o da fark etmiş olmalıydı. Ancak durumu nasıl toparlayabileceğimi pek de bilmiyordum. Aklıma gelen ilk şey, ona mesaj atmaktı ancak beni engellediğini hatırlayınca sahte hesabın bir faydası olmadığını anladım.

Telefonumu çıkarıp kendi hesabıma giriş yaptıktan sonra Ceyhun'un kullanıcı adını arama kutucuğuna yazdım. Ağzımdaki tatsız yulafı çiğnerken bir kavanoz çikolatam olsaydı hepsini birden buna boca edebileceğimi düşünüyordum.

"E, niye açılmıyor bu?"

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken kaşığı elimden bırakıp telefona âdeta sarıldım. Kullanıcı adını gayet iyi hatırladığımı bilerek yeniden arama kısmına yazdım ancak sonuç, koca bir boşluktu.

Beyaz sayfayla bakışıyorduk.

"Beni kendi hesabımdan engellemiş olamaz ki? Bunu bilmiyordu. Yoksa bu çocuk..."

Jetonum geç düşmüştü ancak ufak bir çığlık atmaktan geri duramadım. Ceyhun, sahte hesabımı falan engellememişti! Sosyal medya hesabını tamamen silmişti.

"Nasıl ya?" diye bağırdım. "Ben ne yapacağım şimdi? Buradan yazardım belki..."

Noktasının, tiresinin, alttan tiresinin yerini değiştirsem de sonuç nafileydi, Ceyhun'a ait bir hesap bulamıyordum. İşimi sağlama alıp üçüncü bir hesaptan onu aramayı denedim ve hiçbir şey elde edemediğimi görünce tespitimin doğruluğundan emin oldum.

Ceyhun buradan da gitmişti.

"Tam da en ulaşmam gereken zamanda yap zaten!" diye homurdandım. "Neyse... Bir çaresine bakacağız. Kaydetmiştim beni aradığı telefon numarasını neyse ki."

Bu tatsız kahvaltıya daha fazla katlanamayacağımı bildiğimden masayı terk edip doğruca odama uçtum. İş yerine götürdüğüm çantamı kurcaladım ve Ceyhun'un numarasını not ettiğim kâğıdı buldum. Derin bir nefes verip yatağıma otururken ne söylemem gerektiğini düşünüyordum.

"Ne söyleyeceğim ki? Canım, ben kovuldum ama yasak olduğunu bilmeme rağmen sapık gibi senin numaranı bir köşeye kaydetmiştim."

Başımı hızla iki yana salladım. "Yok! Yok, olmaz bu."

Kişisel verilerini koruduğumuzu beyan etmemize rağmen Ceyhun'un numarasını özelden arayacak olmam bir suç sayılabilirdi! Ancak olan olmuştu bir kere. Korkunun ecele faydası yoktu.

Saatime bir bakış attım, akşam yediyi geçiyordu. Maşallah, ne güzel uyumuştum! Belki de bu kadar uzun zaman sonra ilk kez iş stresinden uzak, deliksiz bir uyku çekmiştim.

İşiniz stresli miydi? Artık çözüm basitti, kovulursanız stres falan kalmıyordu!

Ceyhun şu an ne yapıyordu, bilmiyordum ancak telefonu açtığı anda ikimizden birinin kalp krizi geçireceği garantiydi!

"Haydi, gazamız mübarek olsun."

Numarayı sakince tuşladıktan sonra derin bir nefes verip telefonu kulağıma götürdüm. Kafamda binbir tilki dönüyor, ilk cümle olarak ne söylemem gerektiğinden emin olamıyordum.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı...

Açan olmadı. "Nerede bu çocuk yahu?" diye homurdanıp bir kez daha aradım.

Madem kafaya koymuştum, o konuşma bugün gerçekleşecekti!

Telefon yeniden çalmaya başladı. Üç... Dört... Beş... Hâlâ açan yoktu. Tam öfkeyle söylenip kapatacaktım ki sanki kalbim durdu.

Telefon açıldı.

"İyi günler!" diye bir anda bağırıverdim. "Anında Yanında Müşteri Hizmetleri mi?"

Karşı taraftan bir süre ses gelmedi. Bense o sırada ne söylediğimi sorguluyordum.

"O ne alaka şimdi ya," diye kısık bir sesle mırıldandım. "Bir kere de saçmalama be kızım."

"Alo? Yanlış aradınız sanırım."

"Yok!" diye çabucak bağırdım. "Aradığım en doğru kişisiniz!"

Karşı taraftan bir süre ses gelmedi. Ardından nihayet daha net bir sesle konuşabildi: "Burası site falan değil, hanımefendi! Kimi aramıştınız?"

"Ne?" diye şaşkınca fısıldadım. "Sen Ceyhun değilsin ki!"

"Ceyhun mu?"

İkinci bir şok dalgası aniden aramıza yayılırken biz iki şaşkın telefonda öylece kalakalmıştık.

"Bu numara kime ait?" diye fısıldadım. Sesimde büyük bir hayal kırıklığı vardı.

Bu kadar şanssız olamazdım.

"Ufuk ben. Ufuk Gören."

"Hiihh! Sen o Ufuk'sun!"

Büyük bir çığlık atmamla yataktan fırlamam bir oldu. Taşlar şimdi yerine oturmaya başlamıştı. Yoksa Ceyhun, beni bu zibidinin telefonundan mı aramıştı?

Peki, neden böyle bir şey yapmıştı ki?

"Sen..."

Karşı taraftaki adam sesimi çıkarmaya çalışınca tehlikeli bir yavaşlıkla fısıldadım: "Serce ben de. Serce Sevinç. Hatırlarsın."

"Ne? Allah korusun! Yok, yok, o değilsinizdir!"

"Benim!" diye sesimi yükselttim. "Ceyhun beni hep bu numaradan arıyordu. Demek sen kullanıyorsun."

"Konuşma paketi yapmaya üşenir. Bir de birilerini kekleyeceğimiz zaman nedense hep benim numarayı kullanıyorlar."

İşittiklerimle dumura uğrarken karşı tarafa ne kadar bozulduğumu çaktırmamaya çalışıyordum.

Demek birilerini kekleyecekleri zaman bu numarayı kullanıyorlardı.

"Ben keklik miyim?" diye dişlerimi sıkarak sordum.

"Yok, öyle demedik. Yani kişisel bir durum yok, yanlış anlama!"

"Neymiş o durum? Açıklasana sen bana bir..."

Ufuk'un karşı taraftan ofladığını işittim. "Aman be!" diye bir anda çıkıştı.

"Yanlış anlarsan da anla. Zaten Ceyhun da burada değil. Uğraşamayacağım hiç!"

Kaşlarımı şaşkınca kaldırıp Ufuk'un yürek yiyişini dinledim.

"Ne var? Konuşsana!" diye homurdandı. "Hem sizin şirkette yasak değil mi böyle kişisel numaraları alıp konuşmak falan? Bayağı rahatsız edici de çünkü! Ondan söylüyorum."

"Rahatsız mı oldun?" diye tebessüm ettim. "Ne mutlu bana."

"Serce..."

"Uzatma da telefonu Ceyhun'a ver!" diye sertçe sözünü kestim. "Çok önemli bir mesele için onunla görüşmem gerekiyor."

Ufuk, "Ceyhun yanımda değil," diye yanıtladı. "Yarını beklesene, zaten her gün kendini arattırmıyor muydun sen bu çocuğa?"

"Ufuk musun, az sonra gömeceğim kişi misin, tepemin tasını attırma! Ben kimseye zorla arattırmadım."

"Haydi ya," diye dalga geçti. "Neden arıyordu çocuk her gün seni o zaman?"

"Bayılıyormuş bana," diye gülümsedim. "Siz de öyle aptal gibi seyredersiniz anca. Neyse uzatacak bir şey yok!"

Ufuk, ona söylediklerimi sindirememiş olacak ki sesini çıkaramıyordu.

"Bana Ceyhun'un numarası gerekiyor," diye sakince konuştum. "Sana zahmet."

"Yok bende Ceyhun'un numarası."

Birkaç dakika duyduğum şeyi sorgulamakla vakit kaybettim. Sonra yapmaya çalıştığı şeyi fark edip derin bir nefes verdim. Alnımı kaşırken tırnaklarımın, Ufuk'un boğazına yapıştığımda onun tenini parçalarken ne kadar güzel durabileceğini düşünüyordum.

"Arkadaşım," diye fısıldadım sıktığım dişlerimin arasından. "Sen canına mı susadın, ben mi yanlış anlıyorum? Altta kalanın canı çıksın diye birbirimizi boğalım mı istiyorsun? İnsan gibi istedik, yolla şu numarayı."

"Yok dedim, yoktan anlamıyor musun?"

"Ulan dingil!" diye haykırdım. "Sen onun en yakın arkadaşı değil misin? Numarası nasıl sende olmaz? Bu ucuz yalana inanmamı mı bekliyorsun?"

Derin bir nefes verdim. "Tebrikler, geri zekâlı!"

Ufuk nihayet yaptığı alçaklığı kabul etti. "Senin gibi birine arkadaşımın kişisel numarasını ne diye verecekmişim? Kızım, sen psikopatın tekisin! Önceki konuşmamızda yeterince iyi gördük!"

İçimden sabır dilerken tavanı izliyordum. Haydut'un pati izinin tavanda ne işi vardı? Bu kedi süpürgeyle uçuyor muydu?

"Son konuşmamızda kendinden çok emin, çokbilmiş bir şeydin. Ne sanıyorsun sahi kendini?"

"Kraliçe."

Ufuk'un derin bir iç çektiğini duyunca beklemeden ekledim: "Öyle sanmıyorum, öyleyim."

"Tamam, kendi kendine takılmaya devam et hayal dünyanda. Arkadaşımı da rahatsız edip durma, haydi eyvallah."

"Seninle düzgün konuşacağım, sevgili geri zekâlı."

Derin bir nefes verip sakinleştim. "Senin arkadaşın kendi kararlarını veremeyecek, akli dengesi olmayan bir insan ve ben de peşine düşmüş sapık mıyım? Bu muamelenin anlamı nedir? Kulağa mantıklı geliyor mu?"

"Valla çok mantıklı!" diye cevapladı. "Senin sağın solun belli değil. İn misin cin misin, bilmiyoruz, Ceyhun'a da yaptın bir şeyler belli ki. Çocuk senden başka bir şey konuşmaz oldu. Ben bu durumdan şahsen çok rahatsızım."

"Şahsına verdiğim rahatsızlıktan onur duydum!" diye güldüm. "İn miyim cin miyim, sen onu daha iyi bilirsin."

Onu köşeye sıkıştırabilecek olmanın verdiği hazla sırıttım. "Siccin izleyip notlar alan ben değilim nihayetinde. Artık senin uzmanlık alanın."

"Sen..." diye kekeledi. Genç adamın sesi şimdi öfkeli çıkıyordu. "Sen ne diyorsun be kadın?"

"Üç buçuk. Anlarsın ya..."

"Bu numarayı engelliyorum! Bir daha sakın beni de arkadaşımı da rahatsız etmeye kalkışma!"

Ufuk şimdi giderek daha da çirkinleşiyordu. "Senin gibi sözleriyle insanı rahatsız edip duran birinden uzak durması onun için çok daha iyi olacak!"

"Senin gibi bir aptalla takılıp IQ seviyesinin düşmesinden iyidir. Zor yükselttik."

"Hâlâ konuşuyor!" diye çıkıştı. "Haydi selametle! Belli ki siz iş yeri numarasından görüşemiyorsunuz, çok da memnun oldum bunu öğrendiğime! Ceyhun hiç değilse eskiye dönmüş olur."

"Ulan şerefsiz," diye fısıldadım.

"Bari onu aradığımı söyle!" diye öfkeyle bağırdım. "O bunu bilse de yeter! Ceyhun bordo berelidir; ne yapıp eder, beni bulur..."

"Bulamaz, kardeşim! Onu da kimse aramadı. Dur bakayım arama kayıtlarıma, aa bak! Kimse aramamış? Kayıtlarım da silinmiş! Haydi, iyi günler."

"Tuvalet kapılarının arkasına telefon numaranı yazmazsam adım Serce değil, namert Ufuk! Asıl sana eyvallah!"

Ufuk şaşkın bir çığlık attığında telefonu yüzüne kapatmıştım. Belki beni ikna etmeye çalışacaktı ancak nafile, savaş bir defa başlamıştı. Gerisine karışmıyordum.

"Mecnun çölleri daha kolay aşmıştır!" diye haykırdım. "Ne bahtsız bedevilermişiz biz böyle! Numara da tutmadı."

Şaşkınca elimdeki telefona bakıyordum. "Sosyal medya işi de yattı. İş yerini arıyor desek artık o kapının önünden dahi geçemem... Ben ne halt yiyeceğim şimdi?"

Kara kara bir yol bulmayı düşünürken kalan rakamları Ceyhun'a daha erken söylemediğim için delice bir pişmanlık yaşıyordum. Yükselen modum ani bir düşüşe geçmiş, beni mahvetmişti.

Çaresiz hissediyordum. "Salih'i mi tembihlesem acaba? O görüşebilir mi ki Ceyhun'la?"

Bunun, Salih'in görüşmeleri dinlendiğinde oldukça sıkıntı yaratabileceğini fark edip çabucak vazgeçtim. Şeytanlıklara çalışan kafam şimdi durmuştu, hiçbir şey düşünemiyordum.

O sırada telefonum ellerimde titredi. Hevesle ekranı açtığımda arayanın annem olduğunu görüp omuzlarımı düşürdüm.

"Alo?" diye mutsuz bir sesle açtım.

"Karadeniz'de gemilerin mi battı? Annene bir güler yüz yok zaten!"

"Moralim bozuk, anne," diye mırıldandım. "Ne oldu?"

"Hiç, hayırsız kızım ne yapıyormuş diye bir arayıp sorayım dedim. Malum, onun bizleri aradığı yok..."

"Kandil günü aradım ya anne!" diye çıkıştım. "Bayramlarda da arıyorum. İyiyim dediniz."

"O dört gün önceydi," diye homurdandı. "Ya bugün iyi değilsem? Hiç merak etmiyor annesi ne hâlde diye... Abinle sana bakınca vah vah diyorum, dokuz ay karnımda taş taşımışım!"

"Anne zaten çok stresliyim, senin bu duygu patlamalarınla uğraşamam, yemin ederim ki gider, dolaptaki fare zehrini tepeme dikerim!"

"Aman kız, dur!" diye çıkıştı annem. "Tamam bir şey demedik. Sesinden belli sende bir hâller olduğu. Ne oluyor?"

Bir süre sustum. Annem sessizliğimden korkup, "Serce?" diye sordu. "Ne oluyor, kızım? Anlatsana!"

İki gündür dışarıdan son derece mutlu görünen surat ifadem, nihayet hislerimi yansıtacak bir kıvam almaya başlıyordu; dudaklarım düz bir çizgi hâlinde, gözlerim dolu doluydu.

Herkese yalan söylüyordum da annem bir sıkıntım olduğunu hissedince lafı bir türlü çeviremiyordum işte...

"Bir ihtiyacın mı var?" diye çabucak sordu. "Kenarda birikmişim var, ne olur ne olmaz diye ayırmıştım. Yollayayım mı, yavrum?"

"Yok," dedim zayıf bir sesle. "Sende kalsın o. İhtiyacın olur."

"O patron bozuntusu olacak densiz bir laf edip kalbini mi kırdı yine, yavrum? Anlat bakayım."

"Kırmadı, anne," diye mırıldandım. "Direkt üstüne basıp zıpladı."

"Bak sen şu hayvana!" diye çıkıştı biricik anacığım. "Onu bir elime alırsam var ya..."

"Anne, bir şey söyleyeceğim."

"Dur bismillah, sen böyle başlayınca bana bir ürperti geliyor, yavrum. Tane tane anlat."

"Tanesi nanesi yok, anne..." diye mırıldandım yıkık bir hâlde. "Ben kovuldum. İşten attı beni."

Annem birkaç dakika duraksayıp duyduklarını algıladığı an büyük bir çığlık attı.

"Ne? Ne dedin sen?" diye kulağıma bağırıyordu.

Yutkundum ve bu acı itirafın üzerinden birkaç dakika geçmesini bekledim. Bu sırada gözlerimin önünde şirketi birbirine katıp defolduğum gün, taksiye binip kafamı camdan çıkardığımda uçuşan saçlarım, eve gelip açtığımda içindekilerle beni bir hafta zor idare edecek buzdolabım vardı. Hepsi bir bir aklımdan geçiyor, içine düştüğüm durumdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum.

İşin kötüsü yakın çevremde neredeyse hiç iş ilanı yoktu, uzaklığını önemsemeden başvuru gönderdiğim birkaç yerden de hızlı bir ret yemiştim.

Sonum nereye varacaktı, tam bir muammaydı.

"Ne yapacaksın şimdi?" diye sordu annem. "Oralarda öyle beş parasız..."

"Çok sağ ol! Moral verdin, anne," dedim titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken.

"Kızım, diktin o kuyruğu! Hâlâ indirmiyorsun! Olmaz öyle şey, ben gül gibi yavrumu elin yaban yerlerinde fakir fukara koyamam!"

"Ya anne bir dur," diye araya girdim çaresizce. "Ben bir yolunu bulmaya çalışacağım. Bu hafta belki iyi bir iş bulabilirim."

"Bu devirde kim işi kaybetmiş ki sen bulacaksın? Şuna açık açık sefalet içinde sürüneceğim demiyor da!"

Annemin doğruları bu kadar sert bir şekilde yüzüme çarpmasıyla dolu dolu olan gözlerimden birer damla yaş akıp gitti. Mâni olamadım...

"Anne öyle söyleme ya," diye çıkıştım yüksek sesle ağlamaya başlarken.

Annemse benim buralarda aç susuz ne yapacağıma kafayı takmış, telefonun diğer ucundan homurdanıp duruyordu.

"O işi bulacaksın, birkaç ay oyalanacaksın sonra hop, kıçının üzerine kapı dışarı! Sonra gideceksin el âlemin kapısına, yemeyip içmeyip iş arayacaksın. Bak Serce, vallahi canıma tak etti!"

"Anne, beni korkutma," diye ağlamaya devam ettim burnumu çekerken.

Bu sırada sesimi duyan Haydut ve Haseki merakla odamın kapısından kafalarını uzatmış, bana bakıyorlardı.

"Ağlarken beni izlemeyin demedim mi size ya, gitsenize!" dedim merakla gözlerle beni izleyen kedilerime.

İkisi de ortadan yok oldular.

"Bak yavrum, ben bu akşam babanı karşıma alıp konuşurum. Gelirsin buraya, bir güzel düzenini kurarız, yetmez mi artık? Burada dağ gibi ailen var! Sana destek çıkarız, babanın hatırı sayılır tanıdıkları var, belki bir faydaları dokunur, oldu mu kuzum? Sen gel bir, gerisini hallederiz. Bizden uzakta sürüm sürüm sürünmene gönlüm el vermiyor artık."

"Söyleme babama," diye çıkıştım gözyaşlarımı silerken. "*Bak, dediğime gelmiş*, diyecek!"

"Kızım, baban o senin, düşmanın mı? Tamam, ikinizde de katır inadı var, olan olmuş bir kere... Yetti artık. Barışın. Senin şu hâlini baban duysa vallahi beni keser! *Çocukcağız oralarda ne çekiyormuş, bana neden haber etmedin*, der!"

"Tamam," diye araya girdim hemen. "Tamam, ben halledeceğim, anne. Bana birkaç gün ver, olur mu?"

Annem yeniden çıkışacak gibi olunca telefona dört elle sarıldım. "Anne, söz! Eğer beceremezsem döneceğim yanınıza. Tamam mı?"

Nihayet bunu söylememin bile benim için ne büyük bir gelişme olduğunu fark etmiş olacak ki sesini çıkarmadı. Bu bir kabullenişti.

"Arayacağım birkaç gün sonra seni," diye mırıldandı sitemli bir sesle. "Banka hesabını da kontrol et, gönderiyorum senin için ayırdığımı."

"Gerek yok," diyecek oldum ki bu kez annem beni susturdu. "O tüy yumaklarıyla ilgilenmek bile iki çocuk bakmaktan zor! İhtiyacım yok deyip durma, lazım olur."

"Tamam," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim, anne."

"Ana yüreği işte! Bak, içime doğmuş bir sıkıntın olduğu."

"Anne, tamam!" diye homurdandım. "Konuşuruz yine."

"Ama o patron bozuntusunun da işi gücü rast gitmesin inşallah! Anne bedduası kabul olur derler!"

"Haydi, öpüyorum ellerinden, anneciğim..." diye iç çektim. Ardından onunla son kez vedalaşıp telefonu kapattım.

Radar Rafet'in işi sahiden bitmişti. Ben kendimi bildim bileli annemin bedduası bir şekilde tutardı.

"Şimdi onlar düşünsün," diye hırsla fısıldadım.

Ardından kendime verdiğim ağlama sürem bittiği için çabucak kalkıp toparlandım. Kendimi iyi hissetmek için normalde pek yapmayacağım bir şeyi yapıp biraz etrafı temizledim.

Uslu uslu mamalarını bekleyen Haydut ve Haseki'yi besledim. Sonra biraz onlarla oynadım.

İşlerimi bitirip kendime gelebildiğimde aklımda tek bir şey vardı. Ceyhun'u nasıl bulacağım...

Soğuk bir duş alıp başıma sardığım havluyla banyodan çıktım. Yapacak bir şeyim olmadığı için uyumadan önce birkaç iş ilanını daha kontrol edip belki öz geçmişimi gönderirim diye düşünerek kendime yemek ısıtmaya giriştim.

Ben mutfakta bir şeylerle ilgilenirken odamda unuttuğum telefonumun melodisi kulağıma çalındı.

Annemin aradığını düşünüp açmak ve açmamak arasında kararsız kalsam da sonradan beni merak edeceğini, gereksiz telaşa kapılacağını düşünüp odaya koştum. Ben gittiğimde telefon çalmayı bırakmıştı ancak cevapsız çağrıya baktığımda tanımadığım bir numara olduğunu gördüm.

"Bu kim ya?"

Şaşkınca numaranın bir yerlerden tanıdık gelip gelmediğini incelerken telefonum yeniden parmaklarımın arasında titremeye, zil sesi ötmeye başladı.

Telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Alo?"

Karşıdan bir süre yanıt gelmedi. Hattın diğer ucunda derin bir sessizlik vardı.

"Alo?" diye yineledim. "Az önce aramışsınız, yetişemedim. Kimsiniz?"

"Serce? Minik kuşum?"

Kalbimin göğüs kafesimde teklediğini hissettim. Yanlış mı duymuştum? Karşımdaki adam bana minik kuş mu demişti? Hatta kuşum...

"Ce-Ceyhun?" Şaşkınca telefona baktım, ardından yeniden kulağıma götürdüm. "Ceyhun, sen misin?"

"Serce lan! Serce! Allah belamı versin ki buldum!"

"Ceyhun!" diye çığlık attım. "Ceyhun, sen ne yaptın? Nasıl buldun?"

Karşı tarafta büyük bir kıyamet kopuyordu. Ceyhun boğazı yırtılana kadar bağırıyor, anlamadığım bir şeyler söylüyordu.

"Yedi bin yedi yüz yetmiş dokuz!" diye haykırdı. "Buldum lan! Buldum!"

Anladığım şey doğruysa kalbim bir süreliğine durma iznini kullanacaktı.

"Ceyhun," diye fısıldadım. "Yoksa sen-"

"Evet kızım, evet!" diye bağırdı. "Yedi bin yedi yüz yetmiş dokuzuncu deneyişim! Dünden beri o son dört rakamın binlerce ihtimalini deniyorum, buldum lan seni! İşte bu be!"

Ağzım açık kalmıştı, parmaklarımla şaşkınca dudaklarımı kapatırken Ceyhun kulağımda bağırıyordu.

"Bu lan! İşte bu! Yaptım! Herkese rağmen yaptım!"

"Vallahi billahi yaptın," diye şaşkınca fısıldadım. "Beni buldun."

"Bulmaz mıyım, kızım? Sen yerin yedi kat dibine gir, seni yine bulmazsam şerefsizim!"

"Ceyhun dur, kalbim sıkışıyor."

"Kalbini de yedi bin yedi yüz yetmiş dokuz kere öperim lan! Serce sensin değil mi? Serce'm be!"

"Ceyhun, yemin ederim sıkışıyor, bir dakika dur..."

Avuç içlerim terliyor, başım dönüyordu. Sanki ayakta durdukça bastığım zemin altımdan kayıveriyordu. Nefes alamıyordum, heyecandan sanki içimde filler horon tepiyordu.

"Kızım, ben nasıl durayım? Nasıl durayım ben lan? Sen durabilir miydin söylesene, Allah'ım sana şükürler olsun!"

"Ceyhun..." diye fısıldadım. "Sen nasıl bir adamsın böyle?"

"Kurban keseceğim lan!" diye sevinçle bağırdı. "Ya Rabbim bugünüme şükürler olsun!"

"Adak da mı adadın? Manyak!" diye gülerek bağırdım.

"Manyağım!" diye sevinçle haykırdı. "Manyağın yaptın kızım beni!"

Belki babam hoca değildi ama ben resmen Ceyhun'a bağlama büyüsü yapmıştım.

"Dur, beynim çok yavaş çalışıyor şu an," diye mırıldandım telaşla. "Algılamakta çok güçlük çekiyorum. Sen dünden beri binlerce kez numara tuşladın, doğru anladım, değil mi?"

"Ne sandın?" diye yanıtladı sırıttığını hissettiğim bir ses tonuyla konuşurken.

"Ama neden?" diye kendimden beklemediğim bir utangaçlıkla sordum. "Ceyhun ben... Ben buna..."

"Değmez mi! Değer ulan! Sana değer!"

"Ceyhun, yemin ederim freni patlamış araba gibisin, gözünü seveyim yavaşla, kalbim yerinden çıkacak."

"Serce!" diye atladı. "Sana yemin ederim, bende ne kulak kaldı ne de göz. Duydun mu? Bittim kızım ben, bitirdin beni. Ama bunun hesabını buluştuğumuzda soracağım sana."

Yutkunamadığımı hissettim. "Buluştuğumuzda mı?"

"Bak, benim bir bahaneyi daha kaldıracak gücüm kalmadı!" diye haykırdı. "Üçüncü Dünya Savaşı'nı çıkartacağım en ufak bir engel daha karşımıza çıkarsa! Yedi bin yedi yüz yetmiş dokuz ne demek, senin haberin var mı? Boru değil! Mahvolduk burada!"

"Tamam," dedim telaşla. "Tamam, bir şey demedim."

"At konumu, yarın sabah nerede istiyorsan orada buluşuyoruz."

Yüzümün pancar kırmızısı ve moru karışımı olduğunu, ellerimle ne kadar yellesem de yanmaya engel olamadığımı fark ettim. Koşarak mutfağıma gittim ve bir bardak soğuk su içtim.

"Serce, şöyle aniden susma!"

"Ceyhun, Allah aşkına bir sakin ol, delirmişsin sen," diye araya girdim. "Buradayım. Merak etme."

"Kızım, bir saniye dahi sessizliğine tahammülüm yok benim artık, anlatamıyor muyum? Konuş lan! Konuş, sabaha kadar seni dinleyeceğim."

"N-ne konuşayım ki?" diyerek şaşkınca etrafa bakındım. Ardından mutfak kapısındaki Haydut'la göz göze geldik.

"Haydut tavana tekme atmış ama nasıl oldu, bilmiyorum," diye mırıldandım.

Ceyhun bir anda konudan uzaklaşmış, arkasındaki birine sesleniyordu. Sesimi kesip pürdikkat dinlediğimde konuşmayı işitebildim.

"Ufuk! Sen hâlâ yazıyor musun? Gel lan, gel!"

Kaşlarım çatıldı, Ufuk denilen ikiyüzlü herifin sesi kulağıma ilişti: "Deniyorum. Yedi bin yedi yüzde miydik?"

Ceyhun sevinçle haykırdı. "Çiz o numaraların üstünü, Ufuk! İşlem tamam! Aranan kan bulundu!"

Ufuk'un kulağıma gelen sesi şaşkındı: "Bulundu mu? Nihayet. Kimmiş? Söylesene bana da artık, oğlum!"

İşte, o anda Ufuk denilen geri zekâlının sahiden bomboş bir kafatasına sahip olduğunu anladım. Belli ki Ceyhun numaraları denerken çizelge tutan kendisiydi fakat akıl edip de ona kimi aradığını sormamıştı.

Arkadaşı bana ulaşmak için binlerce farklı yol denerken Ufuk, bir başka odada her şeyden habersiz telefonu suratıma kapatmakla meşguldü.

Ancak bir Serce Sevinç, kapıdan kovarsanız bacadan girerdi. Ve ben Ufuk'u parça pinçik edene dek hayatından çıkmayacağıma ant içiyordum.

"Yaktım çıranı," diye fısıldadım.

Olayı yanlış anlayan Ceyhun heyecanla bağırdı: "Yak beni! Yak ulan beni, şu saatten sonra her şeye razıyım!"

"Ceyhun, sana demedim," diye telaşla düzelttim. "Tövbe tövbe. Bir kendine gel, gözünü seveyim."

Çocuk sayemde tamamen kafayı yemişti.

"Kızım, bana dur deyip durma! Duramam, anlamıyor musun? Lan kırk sekiz saati geçkindir gözüme uyku girmedi! Ben burada ne çektim, biliyor musun?"

Onun bu yaptıkları karşısında dudaklarımda aptal bir sırıtış oluştu.

"Delisin sen," diye kıkırdadım.

"Serce, deliyim ulan! Sana deliyim bundan sonra!"

Ufuk, telefonun diğer ucundan korkuyla bağırdı. "Lan! Serce mi?"

Ceyhun heyecanla ona yanıt verdi: "Ne sandın, oğlum? Başka kim için saatlerce uğraşacaktım? Herhâlde Serce!"

Ceyhun'un şapşalca sırıttığını hissettim. "Müstakbel yengen," dedi.

Ufuk'la aynı anda, "Yuh!" dedik.

Kendime çabucak bir bardak daha soğuk su doldurup tepeme diktim. İçimde alev alev yanan bir şeyler vardı, sanki Ceyhun konuştukça yangın büyüyordu. Ufuk'un çaresizce haykırdığını, Ceyhun'a bir şeyler söylediğini işittim ancak öyle imkânsız bir an yaşıyorduk ki resmen heyecandan gözümüz dönmüştü!

"Uyandırmadım seni, değil mi?" diye sordu Ceyhun aniden ses tonunu alçaltırken. "Aslında rahatsız etmek istemezdim ama ben iş yerini o kadar arayıp sana ulaşamayınca..."

"Yok," dedim çabucak. "Yok, uyumuyordum. Ne rahatsızlığı, asıl benim yüzümden senin çektiğin çileye bak. Allah belanı verdi resmen, Ceyhun..." Suçluluk hissi bedenimi ele geçirdi. "Özür dilerim. Numarayı daha erken verebilirdim. Böyle bir duruma düşebileceğimizi ben hiç hesaplamadım..."

Ceyhun bunu önemsemeden sırıttı. "Allah belamı verdi ama nasıl güzel!"

Yanaklarıma hoş bir pembelik yayılırken Ufuk'un araya girdiğini, arkadan Ceyhun'a bir şeyler söylediğini işittim. Ceyhun en sonunda o tarafa bağırdı.

"Lan seninle işim bitti demedim mi? Rahatsız etme iki dakika, defol git, Ufuk!"

Ah, Ufuk... Kendini kullanılmış hissediyor olmalıydı. Evren benim yanımdaydı! Ben olmadan da hakkımı çok güzel savunuyordu!

"Canıma değsin," diye öfkeyle fısıldadım.

Ceyhun hemen bana dönüp mırıldandı. "Canını yediğim..."

"Ceyhun, aniden böyle şeyler söyleme!" diye çıkıştım. "Ben alışık değilim. Bayılacak gibi hissediyorum. Mübalağa değil, gerçekten bayılırım."

"Sen böyle konuş, anlamadığım edebi kelimeler söyle, ben dinleyeyim saatlerce..."

"Tamam o zaman," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek. "Sen kaydet numaramı. Ben de kaydediyorum. Sabah haberleşelim, olur mu? Çok yorulmuşsundur."

Ceyhun kıkırdadı. "Tatlı yorgunluk..."

"Ceyhun, ne tatlısı? Kırk sekiz saat diyorsun!"

"Tamam, çok tatlı değil," diye itiraf etti. "Ama olsun, önemli değil. Geç bunları."

"Biraz uyu, lütfen," diye mahcubiyetle mırıldandım. "Sonra görüşelim. Tamam mı?"

"Tamam olmaz mı!" diye güldü. "Seni buldum ya, yemin ederim ki her şey çok tamam!"

"Sabah ararım o zaman..."

"Her sabah mı?"

"Ceyhun, lütfen, biraz sakin," diye uyardım. Zaten güç bela nefes alıyordum, şu an tam olarak ne olduğunu bile algılayabildiğimi söyleyemeyecektim.

"Tamam, tamam," dedi Ceyhun hemen. "Seni de çok heyecanlandırdım, biliyorum. Beklemiyordun böyle bir şeyi. Ne yalan söyleyeyim, ben birkaç hafta uğraşırım diyordum..."

"Delirmişsin sen," diye sırıttım.

"Kimin yüzünden? Cevabı uzakta değil."

Cevap vermediğimde Ceyhun çabucak tekrar konuştu: "O şerefsiz seni kovdu, değil mi? Zaten hat kesildiğinde içime doğdu! Ah ulan o herifi elime almak vardı..."

"Bunları sabah konuşuruz," diye konuyu hemen kapattım. "Şimdi uyu sen. Sonra..."

"Sonrası bizim," diye mırıldandı yumuşacık bir sesle. "Bundan sonrası bizim ulan."

Başımı sallarken aptalca gülüyordum. "Bizim."

Uykusuz geçen saatlerin sonunda sabahın beş buçuğunda, bayram namazına gider gibi uyanmıştım!

Eh, neticede bu da bir bayram sayılırdı...

Çabucak kahvaltımı yapmış, eve saat kaçta döneceğim belli olmaz diye Haseki ve Haydut'un mamalarını bol bol koymuş, bütün dert ve tasalarımı bugüne özel rafa kaldırmıştım.

Bugün, Serce ve Ceyhun'un saadetinin günüydü. Bugün, aylar süren bir maceranın, başımıza gökten düşen elmalarını yiyeceğimiz o gündü.

"Allah'ım, lütfen bayılmayayım," diye dua ettim aynanın karşısında son kez kendimi incelerken.

Evet, saat ona geliyordu ve ben beş saattir hazırlanıyor, kendimi güya "son kez" kontrol ediyordum.

"Ne yapalım? Elimizdeki malzeme bu!" diye iç çektim aynadaki görüntüme bakarken.

Yıllar sonra bir ilki yapmıştım: Saçlarımı güzelce taramış, bütün kabarıklığını indirmiş, bir güzel fönlemiştim.

Gözlerimin yeşilini öne çıkaran hafif bir makyaj yapmış, yüzümü kaşındıran o fondötenden birazcık sürebilmiştim. Rimeli gözlerime âdeta boca etmiş, dudaklarıma da hoş bir pembelik vermiştim.

Bugün yıllar sonra ilk kez özenle hazırlanmıştım.

"Ne yapacağım ki şimdi ben onu görünce? Sarılmak uygun olur mu?"

Kendi kendime söylenirken anahtarlarımı almış, kapı ağzında ayakkabılarımı giyiyordum.

"Yok!" diye çıkıştım. "Tokalaşırız."

Ceyhun'la kafalarımızı birbirine değdirdiğimiz anı hayal edince bir anda bayılacak gibi oldum.

"İyice Feriha'ya döndüm, yemin ederim!" diye homurdandım apartmandan çıkarken. Otobüs durağına kadar kıyafetlerimin kırışmaması için özen göstererek yürüdüm ve kendi kendime kızıp durdum. Ne yapsaydım? Ben normalde gayet sakin bir insandım, benim ayarlarımı bozan Ceyhun'du!

Otobüs durağa yaklaşınca derin bir nefes verip açılan kapıdan girdim. İş saatleri olmadığı için neredeyse bütün koltuklar boştu. Ama en sevdiğim şeyden Ceyhun için vazgeçerek cam kenarına dahi oturmadım. Kıyafetim kırışabilirdi.

"Sen bu hâllere düşecek kız mıydın?" diye iç çektim tırnaklarımı yememek için güç bela sabrederken.

Şehir merkezine giden altı durak boyunca içim içimi yedi, heyecanım ağzımdan taşacak sandım. Otobüse kusmamak için direniyordum. Eş zamanlı olarak telefonuma bir mesaj bildirimi düştü.

"Ben geldim, güzelim."

Okuduğum şeyle kalbim patlayacakmış gibi olurken derin derin nefesler verdim. Otobüs durağa yaklaştığında titreyen dizlerime hâkim olmaya çalışarak sözleştiğimiz meydana doğru ufak adımlarla yürümeye başladım.

Ceyhun'un beni beklediğini bildiğim yere yaklaştıkça biri benim selamı okuyor gibi hissediyordum.

"Allah'ım, ne yapıyorum ben?" diye fısıldadım alev gibi yanan yanaklarıma elimin tersini bastırırken. "Konu bir eşek şakasından nerelere geldi? Sen yardım et!"

Bir adım daha, bir adım daha ve son bir adım daha...

Ceyhun'la sözleştiğimiz saat kulesinin önünde durunca gözlerim etrafta gezindi. Pastaneye, eczaneye, köşedeki simitçiye, etrafımdan yürüyüp giden insanlara baktım. Aslında ben onu görsem tanırdım ancak Ceyhun bunu bilmediği için bana, onu tanıyabileceğim bir şekilde karşıma çıkacağını söylemişti. Devamını ucu açık bırakmıştı ve ben, aptal gibi etrafı seyrediyordum.

"Arasam mı?"

Telefonumu çıkarıp terleyen avuç içlerimi kıyafetime sildiğimde yeni bir mesaj ekranıma düşüverdi.

"Sanırım seni gördüm."

Telaşla başımı kaldırıp etrafa baktığımda ben kimseyi göremiyorum. Üstelik Ceyhun beni tanımıyordu ki, ben olduğumu nasıl anlamıştı?

"Saat kulesinin önünde etrafa şaşkın şaşkın bakan, kırmızı yanaklı bir kız var."

İç sesim fısıldadı: Esselaaa...

Ceyhun'a yanıt veremeden bana yeniden yazdı. *"Pembe etekli sen misin? :)"*

En son yıllar önce giydiğim ancak bugün giyecek daha güzel bir şey bulamadığım için seçtiğim pembe eteğe baktım.

Evet, Ceyhun Çapkın bir yerlerden tam şu anda beni kesiyordu.

Ona çabucak mesaj attım. *"Evet. Ceyhun hazretleri karşıma çıkacaklar mı?"*

Yanaklarım heyecandan yanarken Ceyhun'dan mesaj geldi. *"Arkana bak, minik kuş."*

Telaşla arkama döndüğümde burnumun ucu, boyu benden hafifçe uzun olan bir adama çarptı. Refleks olarak geri çekilip karşımdaki adama baktığımda kalbim sanki ağzımda atıyordu.

Evet. Buradaydı!

Ceyhun'du. Gelmişti.

Gülüşü fotoğraftakinden çok daha güzeldi ve kesinlikle çapkındı!

"Serce Sevinç," diye mırıldandı gözleri gözlerimden bir an bile ayrılmazken.

Vakit kaybetmeden saçma esprilerinden birini yaptı. "İşte, şimdi *Anında Yanımda*."

Yaptığı espriyle yüzümü buruşturduğumda aynı anda gülmeye başladık. Gözlerimi kapatsam olduğum yere yığılıverecektim.

Evet, sevgili okur, burada sana dürüstçe itiraf etmem gereken birkaç şey var. İlki, onun yüzüne baktığım anki heyecanı ömrümün hiçbir anında unutmayacağımdan adım kadar eminim. Çünkü ben, ilk kez birinin dudaklarındaki tebessümün benim evim olabileceğini o gün fark ettim. Belli ki bir kalbin sahibi oraya ilk gelen değil, geldikten sonra bir daha gitmeyecek olandı. Ceyhun'un sıcacık bakışlarındaki o çılgın heyecan, benim kalbimi kolay kolay rahat bırakmayacağını fısıldar gibiydi.

Bu adam, öylesine bir telefon şakası için operatöre bağlandığında birbirimize de böylesine bağlanacağımızı hesap edebilmiş miydi? Evrenin herhangi bir yerinde bizimki kadar doludizgin, yer yer ağlamalı, bayılmalı, coşmalı bir öykü daha var mıydı?

Nazik bir şekilde uzanıp elini belime doladığında ciğerlerimdeki bütün havanın bittiğini, dünyanın hiçbir yerinde bana yetebilecek miktarda oksijen bulunmadığını düşündüm.

Tuttuğum nefesi usulca bırakırken...

Bir şey fark ettim.

Neden onu rahatlıkla tanıyacağımı söylediğini şimdi daha iyi anlıyordum. Gözleri... Ah o çapkın bakışların yuvası olan, kirpiklerinin gölge düşürdüğü kısık gözleri...

Bir çift lens vardı.

Kıkırdarken usulca elini tuttum, fısıldadım:

"Kedi gözü lenslerin çok yakışmış."

Devam Edecek...

TEŞEKKÜR

Serce Sevinç, Ceyhun Çapkın, Haseki, Haydut ve diğerleri... Bu kitabın renkli evrenini hayal gücümde canlandırmama vesile olan herkese teşekkür ediyorum.

Güzel annem, eşsiz ailem, beni delice güldüren Rabiş, Samet, Hasan... Birbirinden harika arkadaşlarım Fatma, Ezgi, Ayça, Ceyda ve adını sıralayamadığım dostlarım; neşe kaynağım olan, desteğini esirgemeyen canım okurlarım! İyi ki varsınız!

Bazen yolda yürürken kulağıma çalınan esprili bir diyalog, yolculuklarımda yabancı insanlardan duyduğum ve o an gülemeyip kendimi tuttuğum bütün şakalar, beni zaman zaman garip bakışlarıyla hem ürküten hem de çok eğlendiren canım hayvanların hepsi, kediler! Hepinizin bu kitapta yeri var, sizlere de teşekkür ederim.

Son olarak kitabımı sizlere sunmama vesile olan kıymetli yayınevimin bütün ekibine, yardımları için sevgili editörüm Elif Hanım'a teşekkür ediyorum.